

ALCORANI TEXTUS UNIVERSUS

Ex correctioribus Arabum exemplaribus summa
fide, atque pulcherrimis characteribus
descriptus;

Eademque fide, ac pari diligentia ex Arabico idiomate
in Latinum translatus;

Appositis unicuique capiti notis, atque refutatione:

His omnibus præmissus est

PRODROMUS

Totum priorem Tomum implens,

In quo contenta indicantur pagina sequenti,

AUCTORE

LUDOVICO MARRACCIO

E Congregatione Clericorum Regularium Matris Dei,

INNOCENTII XI.

Gloriosissimæ memoriæ olim Confessario.

PATAVII,

M. DC. XCVIII.

Ex Typographia Seminarii.

SUPERIORUM PERMISSU.

PBX J^o

G. 223

Digitized by Google

Kuran'ın Tüm Metni Arapların daha düzeltilmiş nüshalarından en büyük sadakatle ve en güzel karakterlerle yazılmış; Ve aynı sadakatle ve eşit özenle Arap dilinden Latinceye tercüme edilmiş; Her bir bölüme notlar ve çürütme eklenmiş: Bütün bunlardan önce sunulmuştur Öncü Eser (Prodromus) Önceki tüm Cildi dolduran, İçindekilerin sonraki sayfada belirtildiği, Yazarı Ludovico Marraccio Tanrı'nın Annesi Düzenli Din Adamları Cemaatinden, Innocentius XI'in Şanlı hatırasının bir zamanlar Günah Çıkarıcısı. Padova'da, 1698 (M.DC.XCVIII). Seminer Matbaasından. Üstlerin İzniyle.

PRODROMUS AD REFUTATIONEM ALCORANI.

IN QUO.

Mahumetis vita, ac res gestæ ex
probatissimis apud Arabes
scriptoribus collectæ
referuntur.

De Alcorani nomine, auctore, idiomate, stylo, summa
apud Mahumetanos veneratione, aliisque similibus
ad integram illius, absolutamque notitiam
pertinentibus agitur.

Denique per quatuor veræ Religionis notas Sectæ Mahumetanice
falsitas ostenditur, & Christianæ Religionis veritas
comprobatur.

IN QUATUOR PARTES DIVISUS.

ÖNCÜ ESER (PRODROMUS) KURAN'IN ÇÜRÜTÜLMESİNE DAİR, Kİ ONDA Muhammed'in hayatı ve işleri Araplar yanında en güvenilir yazarlardan toplanarak anlatılmaktadır. Kuran'ın adı, yazarı, dili, üslubu, Müslümanlar yanındaki en yüksek hürmeti ve onun bütünlüklü ile eksiksiz bilgisine ait diğer benzer hususlar ele alınmaktadır. Son olarak gerçek dinin dört işareti vasıtasıyla Muhammedî mezhebin batıllığı gösterilmekte ve Hristiyan dininin hakikati kanıtlanmaktadır. DÖRT BÖLÜME BÖLÜNÜŞTÜR.

ÖNSÖZ OKUYUCUYA

Daima hayret ettim, Hristiyan Okuyucu, şu ki, madem bu kadar bilgin, ve en kutsal adamlar, Ortodoks Dinine karşı karşıt mezheplere karşı muazzam ciltler kaleme almışlardır: Muhammed'e karşı, ve onun tanrısal olmayan yasasına o kadar az, ve o kadar ölçülü bir kalemle mücadele etmişlerdir. Ariusçi sapkınlığı bizzat beşiğinde üç yüz on sekiz İznik Konsili Babaları tarafından boğulmuş, sonraki birkaç yüzyıl boyunca, daha canlı ruhlar yeniden kazandığında, neredeyse bütün Hristiyan Dünyasının bütün Yazarları çok güçlü bir şekilde saldırmıştır. Eutyches'in, Dioscorus'un, Nestorius'un, Macedonius'un, ve diğer daha eski Sapkınbaşlarının hatalarına karşı, Katolik Doktorların az olmayan bir ordusu ayağa kalkmıştır; ve onları ezmek için pek çok Evrensel Konsil kutlanmıştır. Luther'i, Calvin'i, Zwingli'yi, Melancthon'u, Servetus'u, ve daha yakın zamanların diğer Yenilikçilerini, İtalya'daki, İspanya'daki, Fransa'daki, Almanya'daki ve Avrupa'nın diğer Eyaletlerindeki Ortodokslardan kim çürütmemiştir? Muhammed'e ve, bin yıldan fazla süren Muhammedî batıl inanca karşı, yazmış olanlar, ister daha eskilerden olsun, ister daha yakın zamanlılardan, az, çok az demeyeyim, sayılmaktadır. Fakat gizlenmemesi gereken şey şudur ki, her ne kadar bazıları yeterince bilgince ve sağlamca yazmış olsalar da: yine de bazıları Sarazen işlerinin bilgisizliğinden, gerçekleri çoğunlukla ihmal ederek, uydurma ve masalsı şeyleri ortaya sürmüşlerdir, ki bunlar Muhammedîlere gülüşmeler uyandırır, ve onları kendi hatalarında daha inatçı kılardı. Fakat bunlar bir yana bırakılsın, görelim bakalım, Muhammedî mezhebe karşı övgüyle yazmış olanlar kimlermiş.

Bunlardan biri, bizim bu çağımızda, Küçük Rahipler Tarikatından, Roma Lisesinde Arap dili Profesörü ve Müslüman işlerinin en bilgin uzmanı olan P. Philippus Guadagnolus idi; ki Persler Krallığında Prens Zini'nin oğlu Ahmet'e karşı Arapça ve Latince basılmış Apolojisi mevcuttur; ki o, Hristiyan Dinine karşı diğer Pers Bilgileriyle birlikte bir kitap yazmıştı ve altın harflerle yazdırılmış olarak, aynı kitaba yanıt verilmesini sağlaması için Papa Urbanus VIII.'e göndermişti. Aynı kitaba karşı, Küçük Manastır Rahipleri Tarikatından P. Bonaventura Malvasia kalemini bile; gerçekten bilgince ve ustaca, fakat o kadar da başarılı değil, çünkü Arap dilini bilmiyordu. Bu ikisinden sonra, Roccella Şehrinden Rahip Josephus Martellini'nin "Muhammed Mezhebine Karşı Katolik İnancının Zaferi" başlığıyla küçük eseri gün ışığına çıktı: ve Fransa'da Cizvit Tarikatından bir Teoloğun, adı aklımdan çıkan diğer bir küçük eseri; fakat her ikisi de okunmaya fazlasıyla değerlidir. Ancak en son İspanya'dan, "Muhammedîlerin İtikat Edilmesine Kılavuz" gün ışığına çıktı: tamamen olağanüstü ve muhteşem bir eser, ve kendi Yazarına yaraşır; yani Cizvit Tarikatından, Salamanca Akademisinde Kutsal Teoloji Birincil Kürsüsü Emekli Profesörü, şimdi ise aynı Tarikatın en değerli Genel Başkan Yardımcısı Çok Muhterem P. Tyrse Gonzales de Santalla. Gerçekten de bu eserle Muhammedî Tarikat temellerinden öyle güçlü ve dinç bir şekilde yıkılır ve tahrip edilir ki, diğer

bütün argümanlar ve akıl yürütme makineleri gereksiz görünebilir. Belki bu zamanda, Kuran batıl inancını çürütmek için zekalarını övgüye değer bir şekilde işletmiş başka kimseler de olacaktır; fakat bunların eserleri benim ellerime ulaşmadı. Sadece bazı el yazmalarını görmek mümkün oldu, ki eğer bunlar gün ışığına çıksalar, sandığıma göre, büyük bir övgü ve fayda ile okunurlardı.

Ne de daha eskiler arasında, Muhammed'e karşı kahramanca ve övgüye değer bir şekilde mücadele edenler eksik olmamıştır. Bunlar şunlardı: Aziz Joannes Damascenus; esirlerin kurtuluşu için Meryem Ana Tarikatı'ndan Jaén Piskopusu ve Şehit Aziz Petrus Paschasius; Cluny Başababbası Petrus; Konstantinopolis İmparatoru Joannes Cantacuzenus; Sobalı Metropolit Hebediefu'nun Keldani Yazarlar Kataloğu'nda belirttiği Keldani Abunuhus ve yine Keldani Bethale'li Abrahamus; Kutsal Vaizler Tarikatı'ndan Ricardus veya Ricoldus; Kardinal Joannes de Turrecremata; Dionysius Chartusianus; Kardinal Cusanus; Hieronymus Savonarola; ve belki de benim görme fırsatım bulamadığım, daha belirsiz isimli bazı diğerleri.

Ancak şu ana kadar:

Girdapta genişte tek tük yüzenler görünmektedir:

veya daha iyisi, devasa orduya karşı nadiren savaşanlar. Zira bunlar nedir ki, eğer neredeyse kendileriyle ezildiğimiz düşmanlarla; veya başka mezheplere karşı mücadele etmiş olan bizimkilerle kıyaslanırlarsa? Tamamen itiraf etmek gerekir ki, Hristiyan Cumhuriyeti'nin büyük kötülükleri arasında şu en büyüğüdür: O ki, kendi aralarında birbirlerine karşı o kadar şiddetli bir şekilde öfkelenen bazı Kralların ve Prenslerin kılıçları, Osmanlı kudretine karşı tamamen zayıflamıştır: ve O ki, birbirlerine karşı en hafif sorular için defalarca biledikleri o ilimlerin ve bilgelerin kalemleri; Sarazen << Kastettiği Türklerdir>> inançsızlığına karşı büsbütün utanç duymaktadır. Yoksa bu acaba şu yüzden mi gerçekleşiyor, **yani ya Mahmudiye** << Mahamed demek istiyor>> **bulaşığı** daha hafif olduğu ve Hristiyan inancına daha az zararlı olduğu için: ya da dünyanın çok küçük bir alanını, en az önem verilmesi gerekeni işgal ettiği için: ya da nihayetinde bir köşede ve karanlıkta gizlendiği için? Fakat herkes bilir ki, Hristiyan işlerine bundan daha düşman, zararlı ve yıkıcı hiçbir mezhep olmamıştır, ki zaten o bütün sapkınlıkların ve hataların bir koleksiyonu ve birikintisidir. Hiçbir şey de bundan daha fazla yaygınlaştırılmış olmamıştır; çünkü hem Asya'yı, hem neredeyse bütün Afrika'yı, hem de Avrupa'nın en büyük ve en asil kısmını istila etmiştir: ve yeni dünyanın bazı vilayetlerini de enfekte etmiştir: ve her geçen gün daha büyük artışlar aldığını görmekteyiz.

Bu kadar büyük kötülüğün birçok sebebi olduğunu anlıyorum, ki bazıları kendi tembelliklerini ve bilgisizliklerini örtbas etmek veya başkasının erdemini küçültmek için bunları haklıymış gibi ortaya sürmektedirler.

Birincisi, şudur ki, Kur'an, hem önceki hem sonraki sapkınlıkların bir birleşimi ve lağım çukuru olduğundan, ve bunlara da birçokları tarafından fazlasıyla cevap verilmiş olduğundan: şimdi onu çürütmek gereksiz olurdu: ve eğer biri bunu yapsaydı, yapılmış yapılmış görünürdü. Büsbütün saçma bir mazeret. Sanki herkes

sayılamayacak kadar çok ve devasa Tartışmalar ciltlerini hazırda ve ellerinin altında bulundurabilirmiş gibi: veya tek bir hata yalnızca tek bir akılla çürütülebilirmiş gibi: veya Kur'an'ın kendiliğinden hiçbir kötülüğü yokmuş, ama yalnızca önceki mezhepçilerin saçmalıklarını içeriyormuş gibi.

İkinci sebep öne sürülür: çünkü Muhammed kendi bağlılarına din tartışmalarını yasaklamış olduğundan; bunlar ise bunlardan kaçınmakla kalmazlar; aksine kendileriyle tartışmaya cüret edenleri ölüm cezasıyla cezalandırırlar ve mezheplerini yalnızca kılıçla korumayı ve ayakta tutmayı sabit ve kesin bir kural olarak benimsemişlerdir: ona saldırmak için kalem ele alınırsa boşuna olurdu, ki onun savunucuları kılıçtan başka bir şeyle cevap vermezlerdi. Bu sebeple çoğu kişi bu vebayı kitaplar veya dillerle değil, kılıç ve ateşle dünyadan defetmek gerektiğini ilan ederler. Gerçekten de ilan ederler; ne kadar doğru olduğunu kendileri bilirler. **Benim yanımda ve işi iyi bilenlerin yanında tamamen kesindir ki, İslamcılarla, kendi bölgelerinde bile, Hristiyanlar tarafından hem dil ile hem kalemle tartışılması caizdir; yeter ki bu kamuoyuna açık yapılmasın** (her ne kadar bu da bazen bazı yerlerde izin verilse de) ve Muhammed ile Kur'an'a karşı her türlü hakareten veya sövgüden uzak olarak; ve dostluk ve samimiyet kurmuş olduğun kişilerle. Bunlara mütevazı bir şekilde, sanki öğrenmeye istekli biri gibi, onların kanunu ve mezhebi hakkında, özellikle Kutsal Yazılar'dan kendileri tarafından yanlış kullanılan birçok şeyi önerebilirsin: gerekçeyi isteyebilirsin: tersini yapanları çekişmesiz olarak karşı koyabilirsin: eğer onlar bizim dinimize karşı bir şey öne sürerlerse, akıllıca çürütürsün; hatta dinin sırlarını bile açıklarsın ve bunların doğruluğunu gösterirsin. Misyonerlerimiz bunu her gün ve cezasız olarak yaparlar ve genellikle de meyvesiz değildir. Eğer Müslümanların bizim işlerimiz hakkında daha iyi düşüncelerini, kendininkiler hakkında şüphe etmelerini sağlamaktan başka bir şey başaramamış olsaydın, azımsanmayacak bir kazanç olduğu düşünülebilirdi.

İtalyanca olarak Teatro della Turcia adıyla yazılan, Marquis Febure tarafından 1684 yılında Venedik'te gün ışığına çıkarılan kitabın yazarı, <<Kitabın ilk orijinal basım ve yayım yılı 1681'dir (Milano'da yapılmıştır). Metnin içinde geçen 1684 yılı ise eserin Venedik'te basılan sonraki baskısına (yeniden gün yüzüne çıkarılmasına/yayımına) aittir.>> Müslümanlar arasında uzun yıllar bulunduğu ve onların ahlakını en derinden bildiği için: misyonerlerimiz veya diğerleri tarafından onların arasında izlenmesi gereken yöntemi önerir, ki bununla onlardan hem Muhammedi batıl inancın inancını alıp götürebiliriz hem de Hristiyan dininin değerini tehlikeye atmadan aşılayabiliriz. Burada kısaca onun sözlerini aktaracağım. Önce din tartışmasına ilişkin olanlar kaçınılsın: ve yalnızca aralarında birinin bilgili ve alim olduğu kanaatini edineceği adyaforalar (kayıtsız kalınan şeyler) öne sürülsün. O zaman gerçekten de Tanrı'ya ve onun ilahi sıfatlarına ilişkin olanlar hakkında söz açsın. Doğada olan harikalar öne sürülsün: göksel kürelerin muazzam büyüklüğü, yıldızların donanımı, en hızlı hareketi: güneşin büyüklüğü ve ihtişamı: ayın halleri: elementlerin uyumlu anlaşmazlığı: denizin hayranlık uyandıran enginliği: altının, gümüşün, diğer metallerin ve yerin bağırsaklarında saklanan mücevherlerin bolluğu: ve deniz ile yerin bunun gibi diğer harikaları. Sonradan büyük dünyadan küçüğüne, yani insana geçiş yapılabilir; bunda, büyük dünyada olan hayranlık uyandıracak

neredeyse her şey, ister onun bedenine ister ruhuna ilişkin olanlar daha dikkatli değerlendirilsinler, içerilmektedir. Gerçekten de onun en yüce mutluluğu hakkında söz başladığında, dini ilgilendirecek bir şeyi önermeye veya araştırmaya onları zorunlu olarak yönlendireceğiz. Gerçekten de onların bizim hakkımızda bizden gerekçe istemeleri beklenecektir; ve o zaman o sırların ağırlığını, kutsallığını, olasılığını, hatta gerçeğini onlara açıklamak, ve bunları gizlice, Kur'an ve Muhammed'e hiçbir hakaret veya hatta anma olmaksızın, **Sarazen** <<Neden Türkler olduğu anlaşılmıştır umarım>> kanununa karşı koyarak, onun yanlışlığını ve saçmalığını kendi kendilerine anlamaları için bırakmak uygun olacaktır. Fakat eğer onlar daha ileri dostane ve güvenle ilerlemek isterlerse (yeter ki bizimle samimi olarak hareket etmekten şüphe etmesinler :) tartışmayı uzatabileceğiz. Buraya kadar övülen Yazar, bu konunun kendisine pek çok şeyi akıllıca önermektedir; ve bu yolla birçok Müslüman'ı, Hristiyan dininin gerçeğini benimsemeye değilse bile, en azından tanımaya ve itiraf etmeye yönlendirdiğini ileri sürmektedir. Aynı eserin 12 ve 13. maddeleri okunsun.

Üçüncü sebep öne sürülür, çünkü bu mezhebin hataları o kadar kaba ve açıktır ki, doğanın ışığıyla bile herkes için aşıkardır: onları büyük ciltlerle çürütmek boş bir iş olurdu. Buradan şu sonuç çıkmıştır ki, çok az kişi putperestliğe ve etniklerin batıl inançlarına karşı yazmıştır: ve bugün ne Çinlilerin ne de Japonların hatalarını ve masallarını çürütmek için emek veren hiç kimse yoktur. Agari (İslam) batıl inancının hataları ne kadar kaba ve açık olursa olsun: öyleyse bunlar patlatılıp atılmamalı ve reddedilmemelidir? Luther'in ve bu devrin diğer sapkın başlarının saçmalıkları ne kadar kaba ve açıktır? Ve yine de Ortodokslardan ne kadarı ona karşı kalemi bilemiştir? Fakat, bana inan, Okuyucu, mesele varsayıldığı gibi değildir; bu mezhepte, onu hiç bilmeyenlerin, en cahillerden işittiklerinden başka bir şey bilmeyenlerin düşündüğünden daha büyük bir zehir gizlidir. Yoksa neden hâlâ hayatta olan etniklerin değil, aynı zamanda Yahudilerin, Hristiyanların ve dinsel manastırlarda yaşayanların bile bu kadar devasa ölümlüler kalabalığı Muhammediliğe kayıp gitmektedir? Yaşama serbestliği onları cezbediyor, dersin. Öyle sanıyorum: fakat iyi ve doğru kisvesi altında onları aldatan başka bir şey vardır. Hiç şüphesiz bu batıl inanç, Hristiyan Dininde bulunan ve doğanın kanununa ve ışığına uygun görünen ne varsa, makul ve muhtemel olan her şeyi barındırır. İlk bakışta inanılmaz ve imkansız görünen ve özellikle insan doğası için çok ağır olduğu düşünülen inancımızın o sırlarını tamamen dışarıda bırakır. Buradan günümüz put tapıcıları, İncil kanunundan daha kolay ve çabuk bir şekilde Sarazen kanununu kucaklarlar; ve ileride kucaklayacaklardır, eğer misyonerlerimiz tarafından, benim eserimde koyduğum bu argümanlarla önlenmezler ve önceden korunmazlar. Zira asla Agari zehrini yutmayacaklar, yutulana her zaman kusacaklardır; eğer Muhammed'in, Kur'an'ın sahtekarlıklarını ve Hristiyan Dininin en sağlam temellerini iyice anlamış olsalardı. Antik çağda Putperestliğe karşı itiraz edilen şey konusunda, pek çoğunun onlara karşı yazmadığını reddediyoruz. Fakat kabul etsek bile, bütün kitapların yerini o zaman Kutsal Ruh ve Hristiyanların tuttuğu, şimdi ise aynılarında o derece sönmüş ve azalmış olan o ilahi coşku tutuyordu. Çinlilerin, Japonların ve bu

türden diğer halkların bulaşığı, onlardan korkulacak herhangi bir kötülük gelecek kadar bize o kadar yakın değildir; ve yine de o bölgelerde bulunan havari vari adamlar, hem kalemle hem dille orayı ellerinden geldiğince yok etmeye çalışmaktadırlar. Dördüncü sebep eklenir, çünkü emek boş ve değersiz, hatta zararlı ve ziyankar olurdu. Zira Müslümanlara hiçbir faydası olmazdı; Hristiyanlara ise ya yararsız olurdu, çünkü o hastalıkla çalışmıyorlar: ya da yıkıcı olurdu, çünkü fark edilmeyen hiçbir şekilde önemsenmezken, fark edilen şey çoğunlukla hoş gelir. Zira sahtekarların yanlış dogmaları çürütülse bile, yine de sağlığı bozulmuş insanlar antidottan ziyade zehirle zevk alırlar. Bu mantık bir şey ifade etseydi, sapkın dogmaların hiçbir öğretmene karşı yazılmaması gerektiğini de kanıtlardı. Fakat zaten gösterdim ki, Müslümanlar söz konusu olduğunda, benim emeğimin hiçbir şekilde yararsız kabul edilemeyeceği kanaatindeyim. Hiç olmazsa şu etkiyi yaratacaktır: aralarındaki en ihtiyatlı ve bilge olanlar, gerçeğin ve akılların gücünü hissetsinler ve kendi mezheplerinin yanlışlığı konusunda bir kuşkuya katsınlar. Ve eğer kendi topraklarımızdan bizimkilerine kaçma fırsatı verilirse, tıpkı pek çok kişinin az kural olmaksızın kucaklaması gibi, Hristiyan inancını da kucalasınlar. Ve eğer bazen gerçekleşirse (yakında gerçekleşeceğini umuyorum) ki bazı vilayetler veya şehirler Müslümanların ellerinden geri alınsın (ben bunları yazarken kehanette bulunmuştum: zira şu anda gerçekleştiğini gördüğümüz şey henüz gerçekleşmemiştir) bu benim eserim, boyun eğdirilmiş olan Sarazenlerin ve Türklerin Arap batıl inancından daha kolay geri çekilmelerine yarayacaktır. Gerçekten de bu insan soyu, kendi hatasında ekseriyetle şu sebeptedir ki onu tanımaz: fakat onu bırakmaktan, imkanları ve hayatı kaybetme korkusuyla caydırılır. Fakat eğer benim emeğimin Hristiyanlar için yararsız veya zararlı olacağı düşünülürse: aynı mantıkla, o kadar çok gün ışığına çıkan ve her gün çıkan Sapkınlara karşı Tartışmalar kitapları, Katolikler için yararsız ve zararlı olacaktır; hatta çok daha fazla, çünkü bunların safsataları ve hatalı kıyasları, Muhammed'in ve Müslümanların saçma argümanlarından ikna etmede çok daha büyük bir güce sahiptir. Bunlar saçmalıklardır, sağlıklı bir insana layık değildir. Daha büyük önem taşıdığı görünen son sebep, öncekilerin hepsinin en hafifidir. Kitaplar (diyorlar) Kur'an'a karşı yazılmış olarak Türkler arasında taşınırsa, hem kendilerinde bulundurulmaları için hem de orada birlikte ikamet eden diğer Hristiyanlar için büyük bir kötülük doğuracaktır. Bunu verseydik bile; kim İncil'in hizmetkarlarını bu tür kitapları kendileriyle birlikte Müslümanların topraklarına taşımaya zorlar? Onları bizim aramızda okuyamazlar mı, ve bunlarda bulunan başat şeyleri özet halinde, yerli dilde ve daha belirsiz karakter ve üslupla kopyalayamazlar mı? Gerçekten de, bu kitaplardan birini yanında taşımanın ve Müslümanlar arasında yanında bulundurmanın o kadar tehlikeli olduğunu reddediyorum. İstemiyorum, onu alenen tutsunlar; istemiyorum, rasgele herkese okusunlar veya göstersinler. Biliyorum ki, yanında Kur'an kodeksi bulunan Hristiyanlara en ağır ceza dayatılmıştır; ama şunu da biliyorum ki, yanında o Kur'an'ı bulundurmayan, onu okumayan ve daha samimi Müslümanlara onu göstermeyen ve onlardan aynı kitabın gloslarını (açıklamalarını) ve tefsirlerini almayan neredeyse hiçbir misyoner yoktur. Son olarak, Pers ülkesinde ve diğer Müslüman vilayetlerinde bile, hem özelde hem alenen bu tür kitapları cezasız olarak bulundurmamak caizdir,

özellikle eğer Muhammed'e ve Kur'an'a karşı açık bir hakaret içermiyorsa. Fakat, bu benim eserim Latince dilinde yazılmış olduğundan (zira onda Arapça olan şeyler, Kur'an'ın ve onun yorumcularının sözleri olduğundan, Müslümanları gücendiremez) onda aynı kişilere karşı biraz daha ısırtıcı veya daha serbest bir şey öne sürülse bile, barbarlar Latince dilini en azından genellikle bilinmeyen ve iğrenç buldukları için hiçbir tehlike getiremeyecektir. Gerçekten de, İsa'nın inancını yaymak için, eğer bu ihtiyatlı bir şekilde ve aceleyle yapılmıyorsa, bütün tehlikelere, hatta hayatın kendisine bile maruz kalmak adil değil mi? Bunu eskiden yapmadı mı ve bugün yapmıyor mu, etniklerin krallıklarına İsa'nın inancını ve kanununu getiren Havari vari Adamlar? O ilk Hristiyanlar, İmparatorların ve valilerin fermanlarına karşı, kutsal kitapları, rahipler için kutsal giysileri, kurban için kutsal kapları, sürekli bir hayat tehlikesiyle yanlarında muhafaza etmediler mi? Yazıklar olsun bizim zamanımızın soğukluğuna ve korkaklığına!

Fakat eğer durum böyleyse, neden (diye soracaksın) Kur'an'a ilişkin inançsızlığa karşı bu kadar az kişi yazdı? Bu işin en güçlü ve neredeyse yegane sebebi olduğunu düşünüyorum, çünkü bu kadar korkunç veba bizim bölgelerimizden çok uzaklarda ortaya çıktığından, az kişi tarafından ve geç fark edildi. Ve bu konuda aldandığımı sanmıyorum, çünkü bugün bile bizimkilerden, başka türlü cahil olmayan pek çoğunu, Müslümanların meselelerine o kadar yabancı görüyorum ki, Müslümanları putperest, Ay'ın ve Muhammed'in tapıcıları zannediyorlar ve **Agari mezhebi** ve onun Kurucusu hakkında başka saçmalıklar geveliyorlar. Dahası, Arabistan'a en yakın Doğu Hristiyanları veya Arabistan'ın kendisinde yaşayanlar tarafından bu batıl inancın daha saf bilgisi hemen başlangıçtan itibaren edinilmiş olsa bile: çünkü yine de o zamanda güzel sanatların kullanımı geçerliliğini yitirmişti ve bütün Doğu savaşlara sarmalanmışken, Yunanlıların kendileri bilgeliği kaybetmişlerdi: eğer az kişi onu yazılı kitaplarla çürütmüşse şaşmamalıdır: özellikle Araplar onu kitaplarla veya kelimelerle değil, kılıç ve ateşle savundukları ve yaydıkları zaman. Yine de çoğunun, özellikle Yunanlılardan, ona karşı kalem bilediklerini inkar etmeyeceğim (en azından buna kendimi inandırıyorum): fakat bu kadar olay ve fırtına arasında kitapların zayıyata uğradığına inanılmalıdır: Gotların, Vandalların ve diğer barbar kavimlerin akınlarında bizim aramızda da bunun gerçekleştiğini hem biliyoruz hem de üzülüyoruz.

Ve şüphe edilemez ki, yukarıda ima ettiğim gibi, insan kurtuluşunun düşmanı İblis'in kurnazlığıyla, nasıl ki Hristiyan Prenslerin silahları, aynı şekilde Katolik Doktorların dehaları da bu vebayı bozguna uğratmak ve imha etmekten uzaklaştırılmış ve çeldirilmişlerdir; öyle ki her ikisi de boş sebeplerden ötürü birbirlerine karşı karşılıklı olarak öfkelenirler; İsa'nın dini için savaşarak Muhammed'e ve Kur'an'a karşı icra edilmesinden ziyade. Mesele nasıl olursa olsun (zira bunda Tanrı'nın büyük ve anlaşılmaz hükmünü tanıyorum) ben, hem Hristiyan dinini savunma zevkiyle, hem de Muhammedî batıl inanca saldırma coşkusuyla itilmiş olarak; ve pek çok bilgin ve en dindar adamın teşvikiyle harekete geçirilmiş olarak; ve henüz ölümlüler arasında dolaşırken Papa Onbirinci Innocentius'un tekrarlanan emirleriyle mecbur bırakılmış

olarak; uzun süre çekmecelerde gizli kalmış olan bu eserimi gün ışığına çıkarmaya karar verdim. En Yüce ve En İyi Tanrı dilesin ki, O'nun şanı için ve aynı Kutsal Kilise'nin faydası için benim tarafımdan üstlenilen emek, arzuladığım ve kendime teklif ettiğim o sonuca ulaşsın. Ve umuyorum ki ulaşacaktır, özellikle bu zamanda ki, Yenilmez Sezar Leopold'ün ve müttefik Prenslerin silahları, En Kutsal ve her zaman En Görkemli Papa Onbirinci Innocentius'un birleştirilmiş eserleriyle ve aynı kişinin serveti ve dualarıyla güçlendirilmiş olarak; Osmanlı Kudretini, Muhammedî batıl inancın neredeyse yegane sütununu, o kadar bastırmışlar ve kırmışlardır ki; alamet (veya şans) büsbütün eski güçlerini yeniden kazanma umudunu kaybetmiştir; ve her gün daha büyük kötülükleri, ve nihayetinde en uç yıkımı Sezarî yıldırımlardan korkmaya mecbur bırakılmaktadır.

Geriye kalıyor, eserin kendisinin argümanı ve düzeni hakkında kısaca bir şeyler söylemem. Epeydir niyetimde vardı, Sarazen inançsızlığının kaynağı ve tutuşturucusu olan Kur'an'ı, yapılabileceği kadarıyla eksiksiz bir şekilde çürütmek. Nihayet buna giriştim ve çok emek ile ter dökmeden tamamlamadım. Eser şimdiden birkaç yıldır baskı için hazırdır. Ancak bu arada, basıma çeşitli engellerin çıkarıldığını görürken: şunu bir ÖNSÖZ gibi, ki bununla Kur'an'ın kendisinin genel çürütülmesi içermektedir, öne geçirmeyi emeğe değer buldum. Ve gerçekten de Müslümanlar kendi mezheplerini Hristiyan Dinine karşı dört başlıca temelle sağlamlaştırmaya çalışırlar, yani: Kutsal Yazıların ve Geleneklerin otoritesiyle: Mucizelerin tanıklığıyla: Dogmaların doğruluğuyla: ve Kanunların ve ahlakın kutsallığıyla: ve hemen hemen Kur'an'ın bütün döküntüsü bu dört başlığa indirgenir: işte bu sebeptir ki bu Önsöz'ümü aynı sayıda Partilere (Bölmelere) bölmeye karar verdim.

Birinci Bölüm'de, Mahrem'in ve Müslümanların kendi hatalarını doğrulamak için kötüye kullandıkları her iki Ahit'in kutsal kitaplarının ve Hristiyanlar ile İbranilerden eski geleneklerin tanıklıklarını tartışıyorum: ve bunların gerçek ve yasal anlamını gösteriyorum.

İkinci Bölüm'de, aynı kişilerin yalnızca Muhammed'e değil, aynı zamanda aralarında Azizler olarak verdikleri (saygı duydukları) kişilere de atfettikleri Mucizeler hakkında bahse giriyorum: ve bütün bunları yanlış ve uydurma olarak: tıpkı İsa'nın ve Hristiyan Azizlerin gerçekleştirdiklerinin gerçek olduğu gibi ikna ediyorum.

Üçüncü Bölüm'de, Muhammed'in ve onun taraftarlarının saldırdığı Hristiyan inancının başlıca Dogmalarını savunuyorum: ve Agari imansızlığının kâfirce ve batıl inançlı aksiyomlarını söküp atıyorum.

Dördüncü Bölüm'de, Kanunların uygulamasına, ahlakın ve yaşamın dürüstlüğüne ve kutsallığına ilişkin olan şeyler hakkında işliyorum: ve tıpkı Hristiyanlarda gerçek ve samimi erdemin ve kutsallığın; öyle Müslümanlarda da sahte ve boyalı olduğunu gösteriyorum. Gerçekten de eserin tamamını, Kur'an'ın başlıca hataları, yalanları ve masalları aktararak bitiriyorum.

Ve yazdığım şeylerin daha büyük bir bilgisi için, Muhammed hakkında ve onun Kur'an'ı hakkında bazı şeyleri kısaca öne geçirmek hoşuma gitti; her ikisi hakkında da Kur'an'ın çürütülmesinde daha bol bir şekilde bahsedeceğim.

Dahası bu eserimde, teologlarımızın veya doktorlarımızın otoritelerini (nadir durumlar hariç) kullanmıyorum: zira Müslümanlar bunları ya reddederlerdi ya da hatta alaya alırlardı: fakat düşmanlara kendi silahlarıyla saldırıyorum; yani Müslüman yazarların ve özellikle Kur'an'ın kanaatleriyle ve sözleriyle onları işgal ediyorum: Golyat'ın başını kendi kılıcıyla kesmeye gayret ediyorum. Gerçekten de bunları bazı tercümanların kusurlu ve aldatıcı çevirisinden veya yazarlarımızın şüpheli iddialarından değil; doğrudan Şehirdeki çeşitli Kütüphanelerin bana sağladığı Arapça kodiklerin kendisinden çıkardım: yani Vatikan: Propaganda Fide Kentsel Koleji: Maronitler Koleji: Janikül'deki veya Altın Dağ'daki Küçük Reformlu Minörler Aziz Petrus Manastırı: Ayaksızlar Karmeliler Aziz Pankratius Koleji: Küçük Rahipler Lucina'daki Aziz Lorenzo Manastırı: Görkemli anısıyla En Seçkin Kardinal Camillo de Maximis; Fransa'da Süryanice ve Arapça Didiomte Kraliyet Profesörü ve Şehirde Papalık Profesörü Maronit D. Abraham Ecchellensis; ve eskiden yaşarken yer yuvarlağının büyük bir kısmını dolaştığı gibi, şimdi de hayatını tamamlamış olarak kendi adının şanıyla ve eserlerin ışığıyla dolaşan Romalı Patrici D. Petrus à Valle. Yalnızca adıyla bildiğim başka pek çok Arap yazarı da görmeyi isterdim, fakat Roma'da bulamadım veya başka bir yerden kendime kıyaslayamadım. Belki başkaları bulacaktır; ve benim zayıf ve kusursuz olmayan bir eserle başlattığım şeyi, daha büyük bir çabayla tamamlayacaklardır. Hepimiz her şeyi yapamayız. Gücümün yettiğini, kendi güçlerimle yerine getirdim.

Fakat ey cömert Okuyucu, Arap dilinden çevirdiğim şeyleri kelimesi kelimesine Latinceye aktarmadıysam bana af edeceksin. Katı çevirinin usançlığını, açıkça itiraf ediyorum, sık sık katlanamadım; cümleyi sadakatle ifade etmeyi yeterli buldum; daha kolay bir anlam vereyim diye bir ya da iki kelimeyi çıkarmayı veya eklemeyi kendime bir din (veya engel) saymadım. Bunu başkaları da yalnızca Arapçada değil, diğer dillerde de yaptılar. Eğer sen bunu bir günah olarak düşünüyorsan, affet. Fakat göreceksin, biliyorum, benimle o kadar titiz bir sansürcü olmayacaksın, eğer kutsal kitapların çevirilerinde bile tercümanların kendilerine buna izin verdiklerini fark edersen. Gerçekten de sık sık usanç için ve matbaacıya işi azaltmak için, Latince tercümesiyle yetinerek Arapça kelimeleri atlardım; özellikle daha az gerekli olduklarını düşündüğüm yerlerde.

Arapçadan Latinceye çevirirken ya kendi bilgisizliğimden hata yaptıysam, ya da bozulmuş kodiklerin hatasından aldatıldıysam (özde hata yapmadığımı neredeyse kesin olarak biliyorum); ya da argümanın kendisini işlerken daha talihsiz olduysam veya herhangi bir şeyde halüsinasyon gördümse, benim için o kadar hoşgörülü ve cömert olmanı diliyorum. Arap dilinde de, tıpkı diğerlerinde olduğu gibi, kendine özgü bazı deyimler, imalar, atasözleri, vecizeler vardır; bunları ancak yerli Araplar ve onların en bilginleri ve alimleri açıklayabilirler; fakat bunları burada Roma'da bulmak mümkün olmadı. Fakat ben Darvus'um, Oedipus değilim. Şayet Oedipus olsaydım bile, Terentiuslu Chremes ile açıkça itiraf ederdim:

İnsanım: İnsani olan hiçbir şeyi kendime yabancı saymıyorum.

Seni de, Dost Okuyucu, bana karşı insan olman ve insanlığınla benimle birlikte olman için ısrarla rica ediyorum ve yalvarıyorum.

Kur'an'ın Yazarı Muhammed'in Hayatının ve Yaptığı İşlerin Özeti.

Önsöz.

Eğer Muhammed'in hayatını ve yaptıklarını yazarlarımız tarafından aktarılanlara göre tasvir etmek isteseydim: kendimi Muhammed'in [gülünç nesnesi] kılacağımı, yani gülünç duruma düşüreceğimi düşünüyorum. Zira bunlar ile şunlar tarafından anlatılanlar birbirleriyle o kadar çelişir ki, her ikisinin de aynı adamdan bahsettiğine zor inanırsın. Bu sebeple, yazarlarımız tarafından yazılanlar geçilerek veya yalnızca okuyucunun bilgisi için işaret edilerek: geri kalanlarda onları [Arap yazarları] takip etmeye karar verdim. Müslümanların inancını samimi bulduğum için değil; aksine, dinin düşmanlarına karşı hareket ettiğimizde, onları kendi silahlarıyla bizimkilerden daha kolay saldırdığımız ve daha başarılı bir şekilde yendiğimiz için. Buna şu da eklenir ki, yazarlarımızdan birçoğu Muhammed hakkında, hem Müslümanlarda gülüşme uyandıran hem de onları kendi batıl inançlarında daha sağlam kılan bazı şeyler aktarmaktadır. Öyleyse Araplar yanındaki en güvenilir yazarlardan Muhammed'in hayatını alacağım. Zira her ne kadar bunların da pek çok şeyde yalan söylediğini ve sahte peygamberlerinin utançlarını örtmek veya aklamak ve hatta peygamberin kendisini gerçek olarak pazarlamak için pek çok şeyi uydurduklarını kesin olarak bilsem de: yine de onlar tarafından yalancı sayılmayacağım; aksine, eğer kendi sözleriyle ve kendi tanıklıklarıyla herkese apaçık bir şekilde öyle görünürlerse, onları daha büyük bir inandırıcılıkla yalancı ve sahte olarak göstereceğim. Bu arada okuyucudan rica ediyorum, eğer bazen Müslümanlar tarafından yanlış veya uydurulmuş olan bazı şeyleri sanki gerçektir diye mutlak bir şekilde aktardığımı iştirse gücenmesin: çünkü beyan ederim ki, ben onların anlamından ve kelimelerinden konuşuyorum; ve sanmıyorum ki, içinde benim onların saçmalıklarına ve yalanlarına herhangi bir inanç atsettiğime kendisini inandıracak kadar bana karşı haksız bir yargıç bulunsun.

Birinci Bölüm.

Muhammed'in Soyu Hakkında.

Muhammed, Arapça olarak محمد Mohammad denilir: yani, Övülmüş; zıt anlamlılık yoluyla: tıpkı şair tarafından lanetlenin yerine Kutsal altın açgözlülüğünün adlandırıldığı gibi: ve babaya karşı savaş çıkaran o Davut'un oğlu Absalom, yani Barışın Babası olarak adlandırıldı. Ona sanki kendi adlarıymış gibi başka iki isim daha atfederler; yani Mohammad ile hemen hemen aynı şeyi ifade eden احمد Ahmad: ve ابو القاسم Abu-Icasem, yani Casem'in Babası. Zira neslettiği ilk oğul Casem olarak çağrıldı: nitekim Araplar arasında, ilk doğanın adından babanın lakap alması adeti geçerli olmuştur. Ben, çoğumuzun alışageldiği üzere, Muhammed diyeceğim.

Muhammed, memleketi olarak, Becca da denilen مكة Mekke'ye sahipti; Arapların en ünlü şehrini, genellikle Yemen'de konumlandırırlar: fakat Cebrail Sionita ve Arap coğrafyacılarının kendileri, çakıllarla dolu bir vadide konumlanmış olan Taşlık

Arabistan'ın metropolü olduğunu iddia ederler, ki buna بطحا Bataha, ve ayrıca عقاط Akat ve عموك Omok denilir.

Mısır'ı mecburen terk eden cariyeye Hacer'den olma İbrahim'in oğlu İsmail'den soyundan gelen, adını قريش Kureyş'in, diğer adıyla فهر Feher'in verdiği en asil Kureyş ailesinden doğmuştur. Herkes babasının عبد الله Abdullah [metinde hatalı olarak arka arkaya yazılmış kısmın ilk kısmı]: ve gerçek baba dedesinin عبد المطلب Abdülmuttalib [metinde hatalı olarak birleşen kısım]: fakat ulu dedesinin هاشم Haşim, ve büyük dedesinin عبد مناف Abdümenaf olduğunda hemfikirdir; ki bunun عدنان Adnan'a kadar on beş kesin atasını sıralarlar: yani قصي Kusay, كلاب Kilab, مرة Mürre, فهر Feher, غالب Galib, لوي Lüvey, كعب Ka'b, النضر Nadr veya قريش Kureyş, مالك Malik, نضر Nadar [veya Nuzayr], مدركة Müdrike, خزيمه Huzeyme, كنانة Kinane, معد Maad, نزار Nizar, مضر Mudar, إلیاس İlyas, yukarıda adı geçen Adnan'ın oğlu olan ve atolarını diğerlerinin daha çok, diğerlerinin daha az ardılıkla, yine de hepsinin belirsiz olduğu bir şekilde İsmail'in oğlu Kedar'a kadar çıkaran moad.

Muhammed'in Annesi, babasının soyundan gelen büyükbabasından farklı görünen Abdomonaf'ın oğlu وهب Vehib'in kızı, babasının soyuna göre buranın Kilab'ın oğlu زهره Zühre'nin oğlu olduğu söylendiği zaman, Muhammed'in baba ve anne soy hatlarının birleştiği ve belki de onun dedesi Abdomonaf'ta birleştiği أمينة Amine veya Emina idi. Özel isimleri Arap harfleriyle ifade etmek hoşuma gitti, çünkü çoğunlukla yabancı dillere çevrildiklerinde, tamamen başka isimlere dönüşürler.

İkinci Bölüm.

Muhammed'in Doğumu ve Onda Meydana Geldiği Uydurulan Mucizeler Hakkında.

Muhammed, Rebiülevvel (veya Bahar) ayının onuncu gününden sonraki pazartesi günü doğdu. Ancak başkaları sekizinci günde, başkaları ikinci günde, başkaları on yedinci günde, başkaları cuma günü şafağın söküşünde, Cabad'ın oğlu Anuşirvan lakaplı Hüsrev'in Krallığının otuz dördüncü yılında ve sekizinci ayında; ve Kahtanlıların kralı Hend'in oğlu Amru'nun krallığının sekizinci yılında ve sekizinci ayında, ki Abulkasim diye lakaplandırılmıştır; İskender'in Perslerin Kralı Darius'u yenilgiye uğratmasından sonraki sekiz yüz seksen birinci yılda doğduğunu yazarlar. Almacinus'a göre bu yıl, Mesih'in 571 yılı idi. Kimileri 570, kimileri 578, kimileri 580, kimileri 600, kimileri nihayetinde aralarında Kisai'nin de bulunduğu 620 olduğunu öne sürer. Bizim Yazarlarımız da bu konuda kendi aralarında fazlasıyla çelişmektedir, çünkü kuşkusuz Araplar nezdinde kesin hiçbir şey bulamamışlardır.

Müslümanlar Muhammed'in doğumunda, aralarındaki daha basiretli ve daha bilge kişilerin, zannımca, o kadar da kolay inanmadığı pek çok mucize uydururlar: Zira Kuran'ın kendisinden, Muhammed'in kendi hayatının kırkinci yılına kadar her zaman bir günahkar ve putperest olduğu kesin olduğundan. Ebu Nazar yazar ki, annesi onu karnında taşıırken hiçbir rahatsızlık hissetmemiş ve onu hiçbir acı çekmeden doğurmuştur. Dahası, Muhammed'in doğumunda sünnet edilmiş ve göbeği kesilmiş olarak bulunduğunu iddia eder. Ancak kimileri de doğumundan sonraki yedinci günde dedesi Abdülmuttalib tarafından sünnet edilmiş olduğunu öne sürer. Başkaları ise

Cebrail'in yalnızca onu sünnet etmekle kalmayıp, göğsünün ortasından yardığını ve kalbini arındırdığını yazar. Aynı zamanda (Ebu Nazar der ki) göksel kürelerden kovulan cinler, bu durumu ona bildirmek üzere Şeytan'ın etrafında toplandılar. Fakat o, ne gibi yeni bir şeyin meydana geldiğini görmeleri için bütün yeryüzünü dolaşmalarını emretti. Dolayısıyla onlar yeryüzünü baştan başa dolaşırken, meleklerle çevrelenmiş belirli bir ev gördükleri Mekke'ye ulaştılar; ve oradan gökyüzüne doğru bir ateş fışkıırıyordu. Öyleyse geri dönen cinler, gördükleri şeyi Şeytan'a bildirdiler; o da bundan, Muhammed'in artık doğmuş olduğunu anladı. Başka alametleri Albacarius bir araya getirir. Birincisi: Muhammed gün ışığına çıkarken, bütün putlar ve suretler yüzüstü yere kapaklandı. İkincisi: Sava gölünün suyu azaldı ve Samava seli taşı. Üçüncüsü: Perslerin kutsal ateşleri söndü. Dördüncüsü: Hüsrev'in sarayı sarsıldı ve onun on dört kulesi yıkıldı.

Albacarius başka saçmalıklar da ekler. Amine doğum ana çok yakın iken, evde yalnız başına kalırken, büyük bir gürültü işitti ve karnına kanatlarıyla dokunan beyaz bir kuş gördü. Sonra uzun boylu, değerli elbiseler giymiş ve en tatlı kokuyu yayan bazı kadınlar, kapılar kapalı iken onun yanına girerek, ellerinde tuttıkları mücevherli kaplarla onu suladılar: ve içtikten sonra onun yüzü harikulade bir ışıkla parıldadı. Ardından Meleklerin kanatlarının hışırtısını, onların ahenkli seslerini işitti ve çeşitli renkleri ile kırmızı gagalı kuşları inceledi. Buna hayranlık duyarken, beyaz bir bulutun derhal kendisinden sakladığı ve bu arada herkesin hem insanları hem de cinleri onu tanıması için melekler tarafından yeryüzünün ve denizin bütün bölgelerinde dolaştırıldığı Muhammed'i doğurdu. Sonra yünlü bir elbiseye sarılmış olarak annesine geri verildi ve ellerinde, annesinin belirli bir ses aracılığıyla zaferin, peygamberliğin ve Mekke tapınağının anahtarları olduğunu anladığı üç anahtar tutuyordu. Ve işte bu sırada atların kişnemesi ve kanatların hışırtısıyla öncüsünden daha büyük başka bir bulut: ve peygamberlerin ile elçilerin doğmuş oldukları söylenen yerlere melekler tarafından götürülen bebek, ebeveynin gözlerinden yine yok oldu, bu arada şu ses yankılanıyordu: Âdem'in cübbesini, Nuh'un yüceliğini, İbrahim'in bilgisini, İsmail'in dilini, Yusuf'un güzelliğini, Yakup'un sabrını, Davut'un sesini, Yuhanna'nın sevgisini, İsa'nın şerefini ve Musa'nın cesaretini ona giydirin; ve peygamberlerin bağışlarını ile huyunu ona verin. Çok geçmeden Amine, bütün yeryüzü âleminin Efendisi olacağını ifade eden, elinde ne olduğunu bilmediği bir şeyi tuttuğunu gördü. Ve işte sana gümüş bir ibrik, zümrüt bir tepsi ve katlanmış ipek ile en görkemli üç adam; ve bebeği yedi kez yıkadıklarında; onlardan biri en parlak araçla onun omuzları arasına peygamberlik işaretini bastı; sonra ipeğe sarılmış olarak onu kendi kanatlarının altına koydu (zira o Cennetin Bekçisi Melek idi): hemen onu çıkarıp, kulağına ne olduğunu bilmediği bir şey fısıldadı: ve onu öptüğünde, Kıyamet gününde bizzat Efendi ve herkesin Şefaathçisi olacağını ona önceden bildirdi. Amine bundan sonra gökle yer arasında asılı duran, ışıktan yapılmış üç suret gördü; ve bu arada bulut uzun süre bebeği tekrar sakladı; ve nihayet süs boyası sürülmüş, sünnet edilmiş ve en tatlı kokuyu yayan sargılara sarılmış olarak ortaya çıktı.

Aynı zamanda Abdülmuttalib Kabe'yi, yani Mekke Tapınağı'nı tavaf ediyordu; ve içinde bulunan putların yıkıldığını, dağıldığını gördü: ve şu sesi işitti: Şimdi Amine Muhammed'i doğurdu. Ve Amine'nin evine aceleyle yöneldiğinde, Safa ve Merve dağlarının sıçradığını gördü. Ancak Amine'nin evine ulaştığında, onun beyaz bir bulutla örtülmüş olduğunu fark etti; ve onun iç odasından en tatlı kokunun yayıldığını hissetti. Fakat bebeğin kendisine gösterilmesini talep ettiğinde ve karşı koyan Amine'yi tehditlerle korkuttuğunda: kılıcını kınından çıkarmış uzun boylu ve korkunç bir adam, melekler onu ziyaret edene kadar hiç kimsenin Muhammed'i görmesinin yasal olmadığını öne sürerek onu itti. Sonunda rivayetten şu anlaşılmaktadır: Muhammed doğduğunda, pek çok Cin kör olmuş, pek çoğu da ölmüştü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.

Muhammed'in doğumundan sonra Suriye'ye seyahatine kadar geçen sürede meydana gelenler hakkında.

Muhammed doğduğunda, Amine'yi ve Abdülmuttalib'i tebrik edenlerin sayısı çok büyükse de: çünkü babası Abdullah, doğmasından iki ay önce zaten hayata gözlerini yummuştu: **(her ne kadar Şahinşah, Muhammed iki aylıkken, diğerlerine göre yedi aylıkken; yine diğerlerine göre ise neredeyse üç yaşında iken öldüğünü yazsa da.)**

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşek'in dipnotu:

Metinde geçen ve soy kütüğündeki atalarından biri olan Şahinşah'ın torunu/uzantısı olduğu Ebu'l-Feda'nın doğum ve ölüm bilgileri içeren dipnotu:

Ebu'l-Feda (İsmail bin Ali): el-Melik el-Müeyyed İmadeddin Ebu'l-Fidâ İsmail bin Efdal Ali bin Mahmud (Kasım 1273, Şam — 27 Ekim 1331, Hama). Eyyûbî hanedanından gelen Kürt kökenli tarihçi, coğrafyacı, komutan ve Hama Emiri. Latince eserlerde adı geçen "Şahinşah" ismi, onun nesep zincirinde yer alan dedesinin adıdır.

Ancak herkes çocuktan ve anneden yayılan en tatlı kokuyu deneyimliyordu.

Doğumundan sonraki yedinci gün, Abdülmuttalib Mekke halkı için üç gün boyunca zengin bir ziyafet kutladı; bu ziyafetin artıklarının ormanlara, kuşların ve vahşi hayvanların yiyeceği olarak götürülmesini emretti. Amine'nin daha önce rüyada uyarılmış olarak çağırdığı sûtanne Saadeli Halime, çocuğa tayin edildi; hatta Halime kendi bölgesindeyken, ki orada büyük bir kıtlık ve her şeyin pahalılığı vardı: yarı uykulu bir halde bilmem kimin kendisine doğru geldiğini gördü; tutarak kendisini en tatlı sudan bir pınarın yanına götürdüğü kimse, ondan içtiğinde eliyle onun göğsüne vurdu; ve ona şöyle dedi: Mekke'ye git, orada doğmuş olan çocuk aracılığıyla bol miktarda rızık bulacaksın: ve Tanrı sana, onu emzirebileceğin bol sütü meme uçlarında akıtacaktır. Uyanan Halime ise, memelerinin sütle şişmiş olduğunu buldu ve bundan sonra daha dolgun ve daha toplu göründü: Mekke'ye geldiğinde, onu Amine'ye götüren Abdülmuttalib ile karşılaştı; odasına giren Amine, onun Muhammed'in nuru olan her tarafı ışıkla parıldadığını gördü, ki onun lütfu sayesinde Amine geceleri asla lamba yakmazdı. Halime bebeğe sağ memesini sunduğunda ise; ondan dilediği kadar emdi: sol memeden ise emmeyi daha sonra reddetti. Hatta daha önce başka bir süt kardeş emmiş olmadıkça, daha sonra asla [sol] memeden süt emmezdi. Halime aldığı bebekle birlikte kendi halkına dönmek üzere yola çıktı: yolculuk boyunca ise bütün taşlar, kesekler ve ağaçlar onun talihinden dolayı onu tebrik ediyorlardı. Dişi eşeğin üstüne oturduğunda ve çocuğu sol koluyla tuttuğunda,

dişi eşek rüzgâr gibi uçuyordu. Öyle tesadüf etti ki, yola çıkarken kendi başları [başkanları/rahipleri] ile birlikte kendilerinin korktuğu çocuğun o olduğunu onlara bildiren kırk Hristiyan rahip karşısına çıktı. Yüzünden dışarı çıkan ışığı gördüklerinde ise çok daha fazla korktular. Bu sırada Şeytan insan suretinde hazır bulundu ve onları çocuğu öldürmeleri için kışkırttı. Onlar, kınından çıkarılmış kılıçlarla onun üzerine atıldılar. Fakat çocuk başını Gökyüzüne doğru kaldırdı ve birdenbire göğün kapıları açıldı ve ondan inen ateş, bütün rahipleri yaktı. Halime bebekle birlikte kendi halkına varır varmaz, onların toprağı canlandı ve daha önce kısır olan ağaçlar meyve üretti; daha önce zayıf ve kısır olan hayvanlar da birdenbire besili ve verimli hale geldiler. Saadeliler bunu gördüklerinde, o çocuğa karşı büyük bir sevgi beslediler; özellikle de hastaları elinin dokunuşuyla iyileştirdiğini ve birçok mucize gerçekleştirdiğini gördüklerinde: çünkü ona az bir yiyecek konulduğunda, evdeki herkesin doyacağı şekilde çoğaltılırdı. Bu sırada büyürken, güzellik ve zarafet açısından gün geçtikçe artıyordu. Ve Halime'nin onun elbiselerini asla yıkamadığı rivayet edilir.

Yedi yaşına geldiğinde, Halime'nin koyunlarını gütmek için pastoral giysiler giymiş olarak süt kardeşleriyle birlikte yola koyuluyordu. Bunların arasında, süt kardeşlerinden birinin sopayla kötü bir şekilde hırpaladığı zayıf bir koyun, Muhammed'e sığındı ve uğradığı haksızlığı ona şikâyet etti. O ise onu okşayarak, tatlı sözlerle teselli etti ve sağlıklı ile bütün olarak salıverdi. Günlük olarak ise mucizeler ve harikalar gerçekleştiriyordu; bunların arasında, koyunların onun işaretiyle son derece itaatkâr olması vardı. Bir gün, ormanlık bir vadiye yalnız başına kaldığı sırada, yaklaşan bir aslan, kuyruğunu tatlı bir şekilde sallayarak başını onun önüne eğdi. Muhammed ise ona, bir daha o konuma geri dönmemesini emretti. Aynı zamanda Halime, koyunları güderken yanında kalan **Muhammed'in karnının, devasa büyüklükte iki adam tarafından parlayan bir hançerle yarıldığını gördüğü bir rüya ile dehşete kapıldı. Rüya olayı doğruladı: çünkü ertesi gün, meralarda süt kardeşleriyle birlikteteyken, devasa statüdeki iki adam onu yakalayarak bir dağın tepesine götürdüler. Onu yere yatırdıklarında ise; kılıçla karnını yardılar ve kalbini çıkardılar. Süt kardeşleri bunu gördüklerinde, kaçarak Halime'nin yanına geldiler ve Muhammed'in başına gelenleri ona anlattılar. Halime derhal ağlamalara ve çığlıklara boğuldu; ve bütün mahalle ile birlikte o dağa uçarcasına vararak, Muhammed'i hiçbir zarar görmeden koyunların ortasında ve tamamen sağ salim buldu. Bu yüzden eve dönerek, oğullarını yalancılar gibi sopalarla ve taşlarla azarlamaya başladı. Fakat Muhammed onu durdurarak, oğulların anlattıklarının doğru olduğunu ileri sürdü:** Gerçekten de son derece iri yapılı iki genç (şöyle ki) parlayan bir hançerle karnımı yardılar ve kalbimi deştiler; ki ondan, Şeytan'ın vücudumda sahip olduğu pay olan siyah bir damla çıkardılar. Sonra kalbi suyla yıkadıklarında ve yerine koyduklarında, parlayan bir mühürle ona bir işaret bastılar; ve her ikisi de elleriyle okşayarak bana en hayırlı şeyleri önceden haber verdiler. Sonra beni bir terazide, önce diğer tarafta on Arap ile; sonra yirmi ile: en nihayetinde bütün Araplar ile

Bu sırada anneye geri verildiğinde, Abdülmuttalib onu kendi vesayetine aldı: ve göz hastalığı ile, yani göz rahatsızlığı ile muzdarip olduğunda, deveye bindirerek onu tıp konusunda bilgili bir rahide götürdü. Ancak rahip, hastalık yüzünden örtülmüş olan

çocuğun yüzünün açılmasını emrettiğinde, onun hücresi ani bir sarsıntıyla titremeye başladı. O zaman rahip Abdülmuttalib'e, o çocuğun ne tür ve ne kadar büyük biri olacağını önceden bildirdi. Muzdarip olduğu hastalığın ise hiçbir tehlikesi olmadığını onayladı. Artık ölüme yakın olan Abdülmuttalib, Muhammed'i amcası Ebu Talib'e emanet etti. Karısı Fatıma'nınki gibi bunun da çocuğa sevgisi o kadar büyük oldu ki, onu kendi çocuklarına çokça tercih ettiler. Muhammed henüz yedi yaşındayken, ya da diğerlerine göre altı yaşındayken, Medine'den dönerken Abava'da annesi Amine öldü. Kimi yazarlar, büyük ve peygamber olan Muhammed'in kendi annesini dirilttiğini ve onu Müslüman yaptığını yazdılar; ancak diğerleri bunu fabl [uydurma] olarak reddederek, onun sadece annesinin mezarını ziyaret ettiğini ve orada bol bol ağladığını doğrulamaktadırlar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Muhammed'in, Hatice'nin işlerini yürütmek üzere Suriye'ye yolculuğu hakkında.

Muhammed bir gün, kendisiyle kan bağı bulunan ve tüm Mekkeliler arasında en zengin ile en güçlü olan **Huveylid'in kızı Hatice'nin evlerinin yakınından geçerken; Hatice'nin yanında, asil kadınlar ve cariyeler topluluğunun arasında oturan Yahudi bir rahip gözlerini onun üzerine dikti** ve Hatice'den, geçmekte olan o genç adamı cariyelerinden biri vasıtasıyla çağırmasını rica etti. Hatice bu isteği yerine getirdi; onu görür görmez hemen ona âşık oldu ve evlilik bağıyla onunla birleşmekten başka hiçbir şeyi daha büyük bir ateşle arzu etmez oldu.

Hatice daha önce iki koca yapmıştı; onlar öldükten sonra, onunla evlenmek isteyen birçok talip bulmuştu. Fakat o, amcasına tekrar evlenmek istediğini açıkça belirtmiş, ancak yeni bir nişanlı konusunda hâlâ kararsız olduğunu söylemişti.

Bu sırada Ebu Talib, yeğenini kendisine emanet etmek için tüm akrabalarıyla birlikte Hatice'nin kapısına geldi. O sırada delicesine sevdiği Muhammed'in de onların arasında olduğunu uman Hatice, deli gibi aşk şarkıları söylemeye başladı. Ancak onun orada olmadığını anlayınca, derhal getirilmesini sağladı; bu arada gelenleri ziyafetle ağırladı. **Ebu Talib ile birlikte gidenlerden biri olan Abbas, Muhammed'i aramak için yola çıktı ve onu Hira dağında, bir zamanlar İbrahim'in uyumuş olduğu yerde, cüppesine sarılmış hâlde uyurken buldu.** Başının yakınında ise nefesiyle Muhammed'e üfleyen devasa bir ejderha vardı. Abbas kınından çıkardığı kılıçla onu öldürmek istediğinde ve ejderha üzerine atıldığında, yüksek bir sesle bağırarak uyuyan Muhammed'i uyandırdı ve ejderha ortadan kayboldu. Abbas, Muhammed'den bu ejderhanın onu koruması için Tanrı tarafından gönderilmiş bir melek olduğunu öğrendi. Böylece Muhammed, Abbas ile birlikte Hatice'ye geldi. Önünde alışılagelmiş nuru parlıyordu; bunu gören Hatice, Güneş'in kendi evine girdiğini zannetti. O geldiğinde herkes ayağa kalktı ve Hatice ona son derece görkemli bir ziyafet sundu.

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşek'in dipnotu:

Bu konuyu Hz. İsa'nın doğumuna veya çocukluğuna dair efsanevi/apokrif (kanonik olmayan) anlatımlarla kıyaslamak oldukça yaygın bir yaklaşımdır.

Erken dönem Hristiyan apokriflerinde (örneğin Yakup İnciri veya doğuşla ilgili süryani/grek rivayetlerinde) Meryem'in doğum yaptıktan sonra mağarayı veya evi kaplayan olağanüstü bir ışık, parlaklık ya da ateşle dolduğu, hatta bu ilahi ışığın doğanın düzenini aştığına dair anlatımlar sıkça yer alır.

Orta Çağ ve sonrasında Hristiyan dünyasında İslam peygamberi hakkında yazılan bu tür Latince polemik ve biyografi metinlerinde, Hristiyan yazarların kendi kutsal metinlerindeki veya efsanelerindeki motifleri (doğuştan gelen ilahi ışıklar, mucizevi işaretler, hayvanların konuşması gibi unsurları) Hz. Muhammed'in hayatına uyarlaması veya bu anlatımlarla paralel kurması bilinen bir edebi gelenektir. Dolayısıyla buradaki "nur" tasviri, dönemin teolojik polemiklerinde ve halk hikâyeciliğinde kutsal figürlere atfedilen ortak efsanevi kalıplardan biriyle büyük bir benzerlik taşır.

Ardından iffet gereği araya bir örtü koyarak tatlı dille Muhammed'e hitap etti ve Ebu Talib'in kendisinden yeğeni için talep ettiği işlerin idaresini, büyük bir ücret vaadiyle birlikte ona verdi. Hemen ardından, hiç kimsenin üzerine binemediği çok vahşi bir devenin, yolculuklarda kullanılması için getirilmesini emretti. Çünkü bununla Muhammed'in cesaretini sınamak istiyordu. Deve onu görünce ve sesini duyunca ayaklarının önüne kapandı, ağzını alçaltarak onları öptü ve insan sesiyle konuşarak şöyle dedi: **"Benim gibi olan kim vardır? Zira öncekilerin ve sonrakilerin Rabbi'nin eli sırtımı sıvazlamıştır."** Hatice'nin yanında bulunan kadınlar bunu büyük sanatlarına yordular. Fakat Hanımefendi bunun peygamberlik işi olduğunu belirterek onları azarladı. Muhammed daha sade giysiler giymişti; bu yüzden Hatice onun daha düzgün giydirilmesini emretti. Suriye yolculuğu için ona kendi dişi devesini tahsis etti ve yolculuk sırasında hizmetinde bulunmak üzere Meysere ve Naşih adında iki hizmetkâr görevlendirdi. Ayrılış sırasında ise Hatice aşkın şiddetinden ötürü deli gibi, daha serbestçe şarkı söylemeye başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM.

Muhammed'in Suriye yolculuğunda başına geldiği rivayet edilen şeyler hakkında.

Muhammed Mekke'li tüccarlarla birlikte yola çıktığında, Cebrail tarafından şekillendirilmiş, onu güneşin sıcaklığından koruyan bir bulut önünden gidiyordu; ve suların o bölgenin bütün suları orada birleştiği için Vadilmiah, yani su seli olarak adlandırılan belirli bir yere ulaştı.

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşek'in dipnotu:

Metinde geçen ve kervanın uğradığı yer olarak tasvir edilen "Vadilmiah" (Arapçasıyla Vâdî el-Miyâh / Sular Vadisi), gerçekte ne coğrafi haritalarda ne de Mekke-Suriye kervan yolu güzergahında fiziksel karşılığı olan gerçek bir yer adıdır. Batılı ve Hristiyan polemik yazarlarının siyer kültüründeki efsanevi motifleri ve kurgusal mucize anlatılarını (bulut gölgelemesi, su fışkırtma vb.) süslemek amacıyla uydurduğu veya Arapça genel bir tamlamayı (suların toplandığı yer anlamında) coğrafi bir özel isim gibi metne aktardığı hayali bir mekandır. Siyer ve İslam dünyasının etrafını ördüğü bu tür efsanevi coğrafi kurgular, gerçek tarihsel ve topografik verilerle bağdaşmamaktadır.

Bu sebeple Muhammed'in tavsiyesiyle tüccarlar, herhangi ani bir su baskınıyla boğulmamak için yükleriyle birlikte dağa çekildiler. Onun tavsiyesine uymayı reddeden biri ise, suların aniden yükselmesiyle mallarının ziyan olmasını yaşadı. Orada dört gün kalmış oldukları ve bu arada sel de büyüdüğü için; Meysere Mekke'ye dönmelerini tavsiye etti. Fakat Muhammed, kendi iddia ettiği gibi belli bir meleğin uyarısıyla, sabahleyin selin kıyısında durdu ve adamlarına, beyaz bir kuşun uçuşuyla yolunu işaret ettiği o kısımdan Suriye'ye doğru yola devam etmelerini emretti ve aynı kişilerle birlikte dik ve derin suların içinden yol alarak girdi: ve hepsi sağ salim karşıya geçti. Fakat Muhammed'e her zaman düşman bir adam olan Ebu Cehil, bunu onun büyük sanatlarına yordı; ve tüccarların konaklamaya adet ettiği belirli bir yere önden koşarak, orada bulunan kuyuyu kum ve çakıl taşlarıyla

doldurdu, ki Muhammed ve ortakları suları bulamasınlar. Muhammed oraya ulaştığında kuyunun yanında durdu ve gözlerini yukarı kaldırarak mırıldanarak bazı dualar okudu; bunlar tamamlandığında, Ebu Cehil tarafından atılan kum ve çakıl taşları gürültüyle fırladı ve en bol sular kaynadı/fıskırdı. Bunun üzerine öfkeye kapılan Ebu Cehil uzaklaştı; ve Suriye'de belirli bir ormana ulaştığında, açık ağzıyla tıslayan ve gözlerinden kıvılcımlar saçan belirli bir ejderha ile karşılaştı; üzerinden bindiği dişi deve bu yüzden dehşete kapılarak onu yere düşürdü ve kaburgaları kırılmış bir halde uzun süre baygın yattı. Sonunda kendine gelerek, Muhammed'i ve yoldaşları Haşimoğullarını aynı tehlikeye sürüklemeye çalıştı. Muhammed bunu önceden gördü; ve buna rağmen aynı ormana gitti. Devesi ejderhayı görünce geri çekildiğinde, onu azarlayarak şöyle dedi: Yazık sana: nasıl korkarsın, ya peygamberlerin mührünü ve elçilerin önderini taşıyorken? Sonra ejderhaya dönerek şöyle dedi: Defol buradan, dilediğin yere, bir daha da burada görünme: çünkü ben Muhammed'im, ki Tanrı bana bereket ve mutluluk bahşetmiştir: yoksa senin hakkında Tanrı katında şikayette bulunurum. O zaman ejderha onu selamladı ve ejderha olmadığını, lakin kendisinin, **İbrahim Peygamber'in eliyle imanı benimsemiş olan, kendisine bizzat Muhammed'in geleceğini ve onu uzun süredir beklediği bu aynı yerde buluşacağını önceden bildirmiş olan, Alhim oğlu Alham adında cin krallarından biri olduğunu ileri sürdü. Kendisinin de İsa Göğe yükseldiğinde hazır bulunduğunu ve Havarilere Muhammed'in kanununu izlemelerini emrettiğini söyledi. Sonunda Muhammed onu salıverdi, hemen oradan ayrılıp bir daha asla o yerde görünmemesi şartıyla, onun için dua edeceğine söz vererek.**

Oradan kervan yani tüccarlar topluluğu ilerleyerek, suların bol pınarlarının önceden birleştiği fakat o anda suyun izinin bile görünmediği belirli bir vadiye ulaştı. Muhammed avuçlarını kuma daldırıp, gözlerini göğe kaldırdı ve ne olduğunu bilmediğim bazı sözler mırıldandı: ve aniden parmaklarından öyle bol sular fıskırdı ki, eğer Abbas'ın uyarısıyla suların şiddetini dindirmemiş olsaydı, develer yükleriyle birlikte boğulacaklardı. Aynı yerde tükürüğüyle bulaştırdığı birkaç hurma çekirdeğini toprağa gömdü; ki onlar aynı saat içinde olgun hurmalarla yüklü ağaçlara dönüşüp büyüdüler; bunlardan herkes yedi; ve Abbas devesine yük yaptı. Fakat Ebu Cehil bunu da büyü sanatlarına yordı.

Oradan, başında Bahira lakaplı, İbrahim oğlu, Junan oğlu, Felix adındaki, peygamberlerde ve İncil'de Muhammed hakkındaki kehanetleri çoktan okumuş olan belirli bir başrahibin bulunduğu Keşişler manastırı olan belirli bir yere ulaştılar; ve yanında İsa zamanından beri yazılmış, aynı Muhammed'e ait olan şeylerin içerildiği bir cilt bulunduruyordu; ve onun gelişinin özleminden dökülen birçok gözyaşından dolayı gözlerinin nurunu kaybetmişti. Orada Muhammed'in başına ne geldiği, bu eserin birinci önsözünün 4. bölümünde anlatılmaktadır.

Muhammed Bahira'nın manastırından ayrıldığında, kendisi dışındakilerin mallarını sattığı, Suriye'nin belirli asil bir ticaret merkezine diğeriyle birlikte geldi. Ebu Cehil

bunun yüzünden onunla alay ettiğinde, ertesi gün çeşitli bölgelerden birçok tüccar yabancı malları satın almak için geldiler; bu sebeple Muhammed yalnız kalmış olan mallarını iki katı fiyata sattı. Şöyle oldu ki, Kaim oğlu Said adında Yahudi bir rahip, Kutsal Yazılarda okuduğu kehanetlerden Muhammed'in Yahudileri yok edecek olan o Arap Peygamber olduğunu bilen, ondan geriye kalan malları olan kızıl deveyi kendisine satmasını rica etti, kendi arzusuyla dilediği ne kadar fiyat varsa teklif ederek, yeter ki evine gelmeyi ve orada yemek yemeyi onurlandırsın. Muhammed Yahudiye uydu, önden koşan Yahudi karısına, eve girecek olan Muhammed'i üst kattan değirmen taşıyla öldürmesini emretti. Kadın itaat etti, fakat Muhammed'i yok ettiğini sandığı sırada, değirmen taşını atarak kendi iki oğlunu öldürdü. O zaman Yahudi çığlık kopararak bütün çevreyi Muhammed'e karşı kıskırtı, sanki kendi iki oğlunu o öldürmüş gibi. Derhal bütün Yahudiler geldiler ve onunla Muhammed'in yoldaşları Haşimoğulları arasında şiddetli bir savaş başladı. Çatışmada üstün gelen Haşimoğulları, Yahudileri bozguna uğratarak onlardan pek çok ganimet elde ettiler; ve herkes kendi adına, zaferi dualarına bağışladıkları Muhammed'e ödül unvanıyla bir şeyler bahşetti.

ALTINCI BÖLÜM.

Muhammed'in Suriye'den dönüşü ve Hatice ile evlenmesi hakkında.

Tüccarların kervanının Suriye'den dönüşünde, Mekke'den biraz uzaklıkta inşa edilmiş olan bir yerde, ama Muhammed deveye binmiş olarak onların arasından ilerlemişti. Tanrı tarafından gönderilen melek ise yolu daha uzun, kısa; kanatları ve örtüleri olan, düz ve yumuşak hale getirdi. Ancak Mekke'ye yaklaşırken, Tanrı ona bir uyku hali gönderdi; ve bu arada Cebrail, Adem yaratılmadan ikibin yıl önce Muhammed için biçimlendirmiş olduğu tabutluğu Cennet'ten çıkarmasını ve uyuyan kişinin başının üzerine yaymasını emretti. Bu tabutluk ise tamamen sümbülden ve en değerli mücevherlerden sıkıca yapılmış saydam bir şeydi; ve dörde dört açılarda kapıları vardı. Cebrail onu Cennet'ten taşıdığı sırada, kızlar ilahiler söyleyerek Paradisi ve kendi saraylarının fonedrislerini onurlandırdılar, Tanrı'yı övüyorlardı ki onu Muhammed'i dünyaya göndermişti; ve altın merhamet üfleniyordu, ve sallanan yapraklar alınmıştı ve hava saflıklara parçalanıyordu. Bu sırada kızlarıyla birlikte oturan ve yüce yerlerde gözetleyicileri organize eden Hatice, parlayan ışığı ve uykudaki Muhammed'in üzerinde uzanmış olan, melek ve açılmış örtülerle kuşatılmış olan o tabutluğu gördü. Hatice'nin cariyeleri bile sadece bunu gördüğünde, kendisi de Muhammed'i tabutlukta uyurken kendi dişi devesinin üzerine bile propiciaturo yaptı. Dahası deve şehir kapısından içeri girer, aynı anda melekler de tabutluk ve elbiselerle birlikte Cennet'e geri döndüler. Beklenen Muhammed durdu, kendisinin aşkından dolayı kovulmuş olan sabırsız Hatice'ye doğru bizzat kendisi durdu. Onu orada hazır gördüğünde, aşk sözcükleriyle fışkırdı, çözülmüş ve saf bir sel olarak onu adlandırdı. Fakat korkarak, Muhammed'in bir zamanlar kervanlarla birlikte Coralica Kasabası yakınlarında şehir dışındayken bıraktığı ve büyük bir ölümün harcamasıyla Hatice'ye geri dönmek için dört kez geri çekileceği şeylerin olmasına izin vermedi. Yerinden hemen kalktı Muhammed: ve bu arada Hatice masal evinin kısmından ileriye doğru bakarak, Cebrail'i ve melekleri tabutluk ve elbiselerle birlikte

Muhammed'e rapor etmek üzere Cennet'ten tekrar indirdiğini gördü. Buradan orası babaevi Chaviled'in saatler aralığında tüccarların konaklamış olduğu o yere kadar kervanla ilerlemiş olduğunda; aynı Mekkelilerle birlikte geri döndü, ve bütün malları eksiksiz olarak ve büyük artışlarla Hatice'ye geri rapor etti. Buradan bütün bunları baba Chaviled'e anlattığında, Muhammed'in evliliğine giden yolu hazırlamaya gayret ediyordu. Ardından aynı kişiyi kendisine çağırtmış olduğunda, hiçbir örtü araya konulmaksızın, yanında oturmasını emretti: ve her ne kadar Mekkelilerden yolculukta gerçekleşen her şeyi istekli bir şekilde duymuş olsa da, yine de ondan tekrar duymak istemedi. Sonunda en tatlı sözlerle ondan uğurlandığında, amcası Ebu Talib'in nekesine doğru yürüdü. Ertesi gün parladığında, şenlikli giysilerle süslenmiş ve güzel kokulu merhemlerle yağlanmış olarak, Hatice'nin evine geri döndü; onu o şekilde görünce, sevinçle neşelenmeye başladı ve şarkılı bir aşka fıskırdı. Ve sonunda bütün utanç bir kenara bırakılmış olarak, ona eş ve cariye olarak sadakatini gösterdi. Mahcup oldu Muhammed, utançla ve terle yüzünü ıslatmış olarak, içeri girdi ve dilsizleşti. Fakat Hatice, aşkın gücüyle neredeyse deli gibi, tatlı sözlerle şişkin ve aynı zamanda aşk şarkısıyla şarkı söyleyerek genci evcilleştiriyordu. Ve o, yoksulluğunu ve zayıflığını en güçlü ve en zengin hanımın gözlerinin önüne koyduğunda; tıpkı Hatice gibi, bütün servetini onun gücünün altına koyacağı gibi, Muhammed de o kadar beklenmeyen mutlulukla en mutlu ve Hatice'nin aşkıyla artık tamamen ısınmış olarak, Ebu Talib'e geldi; o da oradaydı ve bu evliliğe katılması için bir sesle ona boyun eğmesini emretti; bunun mutlu bir şekilde sonuçlanacağını, Hatice'nin babası Chaviled'e ve aynı amcanın amcasına onun kızda, bunun ise yeğeninde oy birliğiyle rıza göstermesi için ikna edeceğini görüyordu. Bütün taşları hareket ettirdi Ebu Talib her birinde, ki Hatice bunu en çok arzulayarak Muhammed'i eş olarak versinler. Sonunda kolayca ikna etti; fakat Cherelites, Ebu Talib'in kardeşlerinin ısrarlı dualarıyla ve Muhammed'in yalvaran ricasıyla ve Hatice'nin gözyaşlarıyla ve neredeyse umutsuzluğuyla fethedilene kadar uzun süre direndi, istemeyerek bu evliliğe rıza gösterdi, ki bunu kendisine ve kendisinin inancına saygısız ve utanç verici olduğunu anlamsız bir şekilde biliyordu. Fakat yine de bunu mutlu bir uğurla onurlandırmak için, Cahapta'nın oğlu Abutaker, Ebu Talib'in evinden bir çukurun kaldırıldığını ve Labar'ın hareketiyle ilerlediğini ve Hatice'nin evlerinde savunulduğunu ve onun elbiseleri altında kendini sakladığını rüyasında gördüğünü anlattı. Bu ise Muhammed'in Hatice ile evliliğinin bir ön belirtisi olduğunu, bilginlerin öne sürdüğünü anlattı. Ancak düğünleri kutlamak için en muhteşem ziyafeti hazırladıklarında, meleklerin hayran kaldığı o sırada, Tanrı'nın tahtı ve bizzat Tanrı yücelikle dolu olarak Kafuli Paracit'e emir verdi ki, çalgılarla ibadet eden kızlarını ve erkeklerini, içmek için düzenlenmiş kupaları dağıtsın: ne kadar büyük olduğunu o kadar görsün, ve değerli elbiselerle donatılmış gençleri ona adaklar taşıyan elbiselerle giydiresin. Ayrıca Cebrail'e, Mekke Tapınağı üzerinde övgünün giysisini açmasını emretti. O zaman bütün vadiler ve dağlar sevinçle neşelenmeye başladılar ve bütün Mekke o gece sanki üzerine ateş konulmuş bir çömlek gibi kaynadı. Fakat gerçekten Hatice'nin evlerine, Magister ile birlikte hazır edilmiş buhurdanlıklarla dönüştüler ve krallıkların prensini yeşerttiler. Ve düğünde, gökten gelen ses şu sözlerle yankılandı: Tanrı, Erkeği Kadınlara ve Dişiyi Erkek ile evlilikte birleştirdi. Aynı

zamanda Tanrı, Cebrail'e, bütün ölümlüler üzerine en değerli kehanetleri dağıtmasını buyurdu, hayran kalan herkes bunun yeni eşlerin iyiliği için evrenin en ilahi şeylerini soluduğunu anlayan şüpheli o putu tapıyordu. Burada Muhammed'in Hatice ile düğünleri her türlü coşku ve neşeyle kutlandı.

YEDİNCİ BÖLÜM.

Muhammed tarafından kurulan Yeni Tarikat hakkında.

İsmail'in oğlu Ali'den aktarılan bu şeyler, başkaları tarafından biraz daha farklı anlatılır. الهدي (El-Hedy / Doğruluk işaretleri hakkında) kitabının yazarı şöyle yazar:

Dipnot:

Metinde geçen الهدي (El-Hedy) ifadesi tek başına bağımsız bir kitap adı değil, Latince metinde geçen "Auctore libri الهدي, ideft de signis directionis" ibaresine dayanmaktadır.

Bu bağlamda kastedilen yazar ve eser şöyledir:

- Yazarı: Latince metinde "Ismael filius Aly" olarak geçen kişi, İslam tarihindeki ünlü Kürt tarihçi ve Eyyubi prensi Ebu'l-Fidâ'dır (Tam adı: İsmail bin Ali / İmâdüddin Ebu'l-Fidâ).
- Eserin Adı ve Tarihi: Ebu'l-Fidâ'nın (ö. 1331) en bilinen tarih eseri El-Muhtasar fî Ahbâri'l-Beşer (İnsanlık Tarihinin Özeti) adlı kroniktir. Metinde geçen "de signis directionis" (doğruluk işaretleri/delilleri) tanımı ise onun eserindeki peygamberlik alametleri (delâil) bölümlerine veya bu tür kroniklerdeki ilgili kısımlara atıfta bulunur.
- Yüzyılı: Ebu'l-Fidâ Miladi 14. yüzyılda (Hicri 8. yüzyıl, 1273 - 1331 yılları arasında) yaşamış bir tarihçidir.

Yani Ludovico Marracci bu Latin kaynaktan, İslam tarihini ele alırken Ebu'l-Fidâ'nın kroniğini referans göstermiştir.

Muhammed, otuz yedinci yaş yılını tamamladığında ve dağlar arasında amcası Ebu Talip'in babasına ait davarlarını güderken kalırken, tanımadığı birini gördü, kendisini Tanrı'nın elçisiymiş gibi selamlayan birini. Bu durum daha sık gerçekleştiğinde, Muhammed ona sordu, kim olduğunu? O ise kendisinin Tanrı tarafından gönderilmiş, kendi Elçisi olarak onu üstlenmesi için olan Cebrail olduğunu onayladı. Bunu Muhammed yalnızca Hatice'ye aktardığında, bu ona iyi bir umut verdi. Kısa süre sonra geri dönen Cebrail, daha saf dua edebilmesi için gökten aniden düşen su ile kendisini arındırmasını emretti: ve ona yüzü, dirseğin kıvrımından elleri arındırma ritüelini öğretti; başı ve ayakları topuklara kadar ovmayı; ve bütün vücudu dualar akıtmak için bükmeyi ve dua etmeyi öğretti. Lakin kırkıncı yıldan sonra, ancak belirli bir zaman olmaksızın, duanın yöntemini ve yasasını reçete etti. Uzun bir seri boyunca aktarılan gelenekten anlaşılacağı üzere; Muhammed bu sırada Mekke dışında yolculuk yaptığındandır ki, geçip gittiği her yerde bütün dağlar, ağaçlar ve taşlar onu şu sözlerle selamlamaya alışmıştı: Selam senin üzerine olsun, ey Tanrı'nın Elçisi.

Yaşamının kırkıncı yılında (İbrahim'in oğlu Ali'nin yazarına göre) Muhammed, Cebrail'den Kur'an'ın şu sözlerini kabul etti: Sana emredileni açığa vur: ve putperestlerden uzak dur. Bu sebeple dışarıya çıkarak Kaya'nın üzerinde durdu: (burası ise insanların Kabe'nin kuzey tarafında toplandığı yerd) ve Mekkelilere bir olan Tanrı'nın ibadetini vaaz etmeye başladı; ve kendisinin Tanrı'nın Peygamberi ve Elçisi olduğunu iddia etti. Bunlar adı geçen yazardandır.

Aziz Petrus Paschafius, Jaen Piskoposu ve Şehit, Sarazenlerin kitaplarından ve tanıklığından, önceden anlatılanlara benzer şeyler yazar: yani, Muhammed'in kırk yaşında olduğunda putların ibadetini terk ettiğini ve kendini Peygamber olarak

yaydığını; ve dağlar boyunca yalnız yürüdüğünü, ve vadiler ile tepeler boyunca, sanki bir Cin tarafından azaplandırılmış gibi gezmeye başladığını; bazen de Mekke yakınında bulunan, Yran (yanlış olarak Horram yerine) adındaki dağ üzerinde yalnız başına bir aylık sürenin üzerinde kaldığını.

Dipnot:

1. "Sarazenlerin Kitapları" Kavramının Historiografik Analizi

Orta Çağ ve Erken Modern dönem Latin Batı yazımında geçen ex libris & testimonio Saracenorum (Sarazenlerin [Müslümanların] kitaplarından ve tanıklığından) ifadesi, Avrupalı polemikçilerin İslam dini ve Hz. Muhammed'in hayatına dair aktardıkları bilgilerin meşruiyetini kanıtlamak amacıyla kullandıkları metodolojik bir atıf formülüdür.

- Bu bağlamda yazarlar (örneğin Aziz Petrus Paschafius ve onu referans alan Ludovico Marracci), aktarılan rivayetlerin kendi kurguları olmadığını, aksine İslam coğrafyasında dolaşan metinlere, erken dönem tarih kroniklerine veya halk hikâyelerine dayandığını iddia etmişlerdir.
- Modern akademik tarihte bu tür ifadeler, doğrudan İslam'ın ortodoks dogmatik kaynaklarını değil; dönemin hatırat, ensâb (soy kütüğü), delâil ve erken dönem gayri-resmî tarih rivayetleri ile halk anlatılarının (kussâs kültürü) Batı literatürüne yansıma biçimlerini incelerken ele alınır.

2. Erken Dönem İslami Kaynaklar ve Rivayet Kültürü

Hız. Muhammed'in peygamberlik öncesi dönemine (Cahiliye devri) ait bazı hatırat türündeki rivayetler, erken dönem Arap-İslam tarih ve nesep yazıcılığında yer bulmuştur.

- Örneğin, İbnü'l-Kelbî'nin Kitâbu'l-Asnâm (Putlar Kitabı) gibi erken dönem eserlerinde, İslam öncesi Arap toplumunun dini pratiklerine ve o dönemdeki sosyal hayata dair çeşitli rivayetler aktarılır.
- İslami historiografi içinde bu tür metinler, İslam'ın doğuşundan önceki toplumsal yapının ve dönüşüm sürecinin anlaşılması açısından değerlendirilirken; Ortodoks siyer geleneği ve kelam ilmi ise peygamberlerin masumiyeti (ismet sıfatı) ilkesi gereği bu tür rivayetleri ya farklı tevillere tabi tutmuş ya da zayıf/münferit kabul etmiştir.

3. Batılı Polemik Eserlerinde Kaynakların Dönüştürülmesi

Batılı polemikçilerin ve oryantalist kökenli erken dönem araştırmacılarının temel yöntemi, Doğu kaynaklarında yer alan münferit, zayıf veya efsanevi nitelikteki rivayetleri cımbızlayarak (seçmecî bir yaklaşımla) tek bir eksende toplamak ve bunları İslam'ın inanç esaslarını eleştirmek amacıyla kullanmaktır.

- Dolayısıyla, metinlerde geçen "kırk yaşına kadar putlara tapma", "dağlarda yalnızlaşma" veya "ilk vahiy anındaki psikolojik sarsıntı ve tepkiler" gibi motifler; hem erken dönem İslam tarihçiliğindeki bazı rivayetlerin Batı'ya aktarılması versiyonlarını hem de Hristiyan polemikçilerin bu verileri kendi teolojik reddiyelerine göre yeniden biçimlendirme pratiklerini yansıtır.

Bu yer üzerinde Cebrail'in kendisine görüldüğü rivayet edilirdi, ki onun görünüşünden sonra Hatice'ye geldi, ve onun dizinin üzerine oturdu, ve onun üzerine uzandı. O ise bunun Cebrail değil, kötü bir Cin olduğundan şüphelenerek (çünkü Cinlerin o topluluğu böyle aldatması adetleriydi) Muhammed'den kendisine de Cebrail'i göstermesini rica etti. O ise Cebrail'in orada hazır bulunduğunu ve kendisi tarafından görüldüğünü ileri sürdü. Fakat Hatice onu hiç görmediğinde, Muhammed'e önce kendi sol dizinin üzerine, sonra sağ dizinin üzerine oturmasını emretti: sonra kendi kucağına uzanmasını: ve her zaman Cebrail'i görüp görmediğini sordu. O ise gördüğünü ileri sürüyordu. Lakin Hatice onu hiç görmediğinde, Muhammed'in yüzünü kendi duvağıyla örttü: veya, başkalarının yazdığı gibi, onu kendi giysilerinin altında sakladı: ve o zaman tekrar sordu, Cebrail'i görüp görmediğini. O yanıtladı, onu artık görmediğini. O zaman Hatice: gönlün ferah olsun (dedi;) çünkü kesin olarak biliyorum ki, bu senin dostun sandığım gibi Cin değil, iyi bir melektir: ve umarım, sen bu halkın peygamberi olacaksın. Böylece Hatice hepsinden önce ona inandı. Buraya kadar Aziz Petrus Paschafius, ki Mağribilerin diğer kitaplarından şunu da ekler ki, Cebrail Muhammed'e kendini göstermesi için sunduğunda, kötü bir Cin tarafından ezilenlerin adetine benzer şekilde kendisi yere yığılırdı. O zaman ise başına bir başörtüsü yerleştirilerek, kefenle örtülürdü ve bütün vücudundan terler akıttırdı. Duyularının maliki olduğunda ise, kalkarak kehanette bulunurdu. Şunu da ileri sürerdi ki, Cebrail'in ihtişamına dayanamadığı için böyle bayılarak düşerdi. Bu Aziz Baba'nın bizzat Muhammed'in [sözlerinden aktardığı] şeylerdendir. Dahası, Muhammed'in Cebrail'in görünüşü sebebiyle bayılarak düştüğünü iddia ettiğinde, giysilerle

örtüldüğü, İncil'de المزمّل (El-Müzemmil / Örtüye bürünen) olarak yazılan 73. Suresinden ve başlığı المدثر (El-Müddessir / Bürünen) olan 27. Suresinden anlaşılmaktadır.

Ancak sanıyorum ki, bunu şunun için yaptı: Cin tarafından azaplandırılmış olarak çektiği yakışıksız hareketleri daha kolay gizleyebilsin.

Daha önce de tarafımdan övülen P. Philippus Guadagnolus, (Doğum ve Ölüm Yılı: 1596 – 1656) Apologia'sının 10. faslının 1. bölümünde, Muhammed hakkında anlaşıırken, Hacer'in kitabından ve diğer Müslümanların Yazılarından referansla, Muhammed'in yaşamının kırkıncı yılına kadar putlara taptığını bildirir. Ancak on altıncı yıldan yirmi beşinci yıla kadar, kocası öldükten sonra nikahladığı, eşinin amcası Hatice'nin katiricisi ya da devecisi olduğunu, ve ondan üç oğul ve bir kız edindiğini [aktarır]. **Otuz sekizinci yıldan itibaren ise فار هار (Gar Har - sanıyorum Far Hara / Gar Harra olarak düzeltilmelidir) denilen mağaraya yalnız olarak çekilmeye başladı ve orada bütün günleri yalnız olarak geçiriyordu:** sonunda putların ibadeti terk edilerek, tek Tanrı'ya ibadet etmeye başladı. Dahası içecek ve yiyecekten o kadar kaçınırdı ki, açlıktan beyni yok oluyordu. Çeşitli sesler duyuyordu, ancak hiç kimseyi konuşurken görmüyordu: her ne kadar bazı insan figürlerini ve bazı harikulade şeylerin hayaletlerini gördüğünü ileri sürse de. Bu durum Hatice'ye sıkça gösterildiğinde, o her zaman bunun Cinlerin aldatmacaları olduğunu söylüyordu. Bu sebeple keder ve ümitsizlikle zorlanmış olarak, dağa tırmandı, oradan kendini aşağı atmaya karar verdi. Bu arada Cebrail ona göründü, Tanrı adına kendisine selam dağıtarak peygamberlik hediyesini, ilahi elçilik görevini ve bütün yaratıkların üzerinde üstünlüğü vaat etti. **Sonra ona Kur'an'ın Sura 96'nın şu sözlerini okumasını emretti: Rabbinin adında oku, vb. ve ona القلم (El-Kalem / Kalem) olarak yazılan Kur'an'ın seksen sekizinci suresini teslim etti (hatayla القلم / El-Kalem yerine sanguis coagulatus [pıhtılaşmış kan] koydu):**

Dipnot:

Metinde geçen ve Ludovico Marracci'nin aktardığı bu bölüm, Batılı polemik yazarlarının Kur'an suresinin sıralaması ve ayetlerin isimlendirilmesi konusunda yaptığı kafa karışıklıklarını ve hata iddialarını açıklar. Detayları şu şekildedir:

- Sura 96 ve İlk Vahiy: Metinde, Cebrail'in Muhammed'e Kur'an'ın 96. suresi olan Alak Suresi'nin ilk ayetlerini ("Yaratan Rabbinin adıyla oku") okumasını emrettiği belirtilir.
- Sure İsimlendirmesindeki Hata İddiası: Metni eleştirel bir gözle kaleme alan yazar, Kur'an'ın geleneksel tertibinde 68. sure olan ve Arapçada Kalem anlamına gelen القلم (El-Kalem) suresi ile, aynı surenin erken dönem bazı rivayetlerde geçen ve içerisinde "pıhtılaşmış kan" (sanguis coagulatus, Alak Suresi'nin 2. ayetindeki alaka kelimesine atıfla) anlamını barındıran ifadelerin birbirine karıştırıldığını öne sürer.
- Hata (per errorem) Vurgusu: Metin içerisindeki parantezli açıklamada (hatayla El-Kalem yerine pıhtılaşmış kan koydu) ifadesi yer alır. Buradaki eleştiri, dönemin Batılı polemikçilerinin İslam kaynaklarındaki sure adlandırmalarını ve vahiy sırasını kendi aralarında çelişkili veya yanlış bularak okura aktarma metodolojisini yansıtır.

ve ondan ayrıldı. Evine dönen Muhammed'e bütün binek hayvanları, bütün ağaçlar şu sözlerle selam veriyorlardı: Selam olsun sana, ey Muhammed, ve sevin, çünkü sen Tanrı'nın Elçisinin ve onun yaratıklarının en iyisisin. Ancak bunlar karısına anlatıldığında; o yine kötü Cinlerin hileleri olduğunu yanıtladı: Bu sebeple Muhammed büyük bir üzüntüden kaynaklanan soğuk bir titremeyle yakalanmış olarak, yatağına attı ve kendini birçok giysiyle örtmesini emretti. İşte o zaman Cebrail ona göründü ve Kur'anda yetmiş dördüncü olarak kaydedilen, المدثر (El-Müddessir /

Örtüye bürünen) olarak yazılan ikinci sureyi teslim etti. Bunu o Hatice'ye gösterdi, o ise bunun şeytani bir uydurma olduğunu ilan etti: yine de ekledi: Eğer o ruh tekrar ve daha sık geri dönseydi, iyi bir Melek olurdu; ancak eğer artık geri dönmeseydi, kötü olurdu. O halde Cebrail geri döndü ve Muhammed'e Kur'anda doksan üçüncü olarak kaydedilen, الضحى (Ed-Duhâ / Kuşluk vakti) olarak yazılan üçüncü sureyi teslim etti. Bunu da karısına gösterdi: fakat o yine de bunun Şeytan'ın uydurması olduğunu onayladı; ve eğer Cebrail'i bizzat kendisi de görmeseydi, asla başka türlü inanmayacağını söyledi. Muhammed ise onun Meleği görebilecek kadar büyük bir erdemle donatılmamış olduğunu yanıtladığında, Hatice razı oldu ve sonunda Muhammed'e inandı. Bunlar P. Guadagnolus'un (Filippo Guadagnoli), 1596 yılında doğmuş ve 1656 yılında vefat etmiştir. Hacer'in kitabından aktardıklarıdır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Muhammed'in Putperestliği Üzerine Bir İnceleme

Muhammed'in, yaklaşık kırk yaşın dönemine kadar diğer Mekkelilerle birlikte putlara taptığı ve tek gerçek Tanrı'yı tanımadığı, pek çok kanıtla açıkça kanıtlanmaktadır. Birincisi. Sure 42. الشورى (eş-Şûrâ / Danışma). Bölüm 52. Sonu. Muhammed, Tanrı'nın kendisine şunları söylediğini hayal eder: وكذلك اوحينا اليك روحا من امرنا ما كنت تدري : ما الكتاب ولا الايمان (Ve emrimizden sana böyle bir ruh vahyettik: Kitabın ne olduğunu, imanın ne olduğunu bilmezdin.) **Celeddin ve Zemahşerî (Ruhu), القرآن (el-Kur'an / Kur'an) olarak açıklarlar.**

Dipnot:

1. Zemahşerî (Ebû'l-Kâsım Mahmud İbn Ömer ez-Zemahşerî)

- Kimdir: 11. ve 12. yüzyıllarda yaşamış, Türk asıllı büyük bir Arap dili, edebiyat, kelam ve tefsir alimidir.
- Özelliği: Özellikle "el-Keşşâf" adlı Kur'an tefsiri ile dünya çapında ün kazanmıştır. Arap dili ve belagati (edebiyatı) üzerindeki derin otoritesi sayesinde ayetleri dilbilgisi kurallarına göre çok detaylı incelemiştir. İtikadi olarak Mutezile mezhebindendir. Metinde yazarın eleştirdiği ve uzun uzun alıntılar yaptığı kişi odur.

2. Celâleddin

Metinde "Celeddin" olarak geçen isim, İslam dünyasında ortaklaşa yazılmış en meşhur Kur'an tefsirlerinden biri olan Tefsîru'l-Celâleyn ("İki Celal'in Tefsiri") adlı eserin yazarlarını ifade eder. Bu ismi taşıyan iki büyük alim sırayla bu tefsiri yazmıştır:

- Celâleddin el-Mahallî (ö. 1459): Tefsiri yazmaya başlamış ancak Kehf Suresi'ne kadar yazıp vefat etmiştir.
- Celâleddin es-Süyûtî (ö. 1505): Mahallî'nin yarım bıraktığı bu kısa ve öz tefsiri başından (Fatihâ'dan) Kehf Suresi'ne kadar yazarak tamamlamıştır.
- Not: Metinde geçen "Celeddin" atfı, genellikle bu iki Celâl lakaplı müfessirin (Mahallî ve Süyûtî) ortak eserindeki yorumlara dayanır.

Özetle: Metin içerisinde geçen bu kişiler, İslam'ın kutsal metni Kur'an'ı kelime kelime ve dilbilgisel açıdan açıklayan klasik dönem tefsir yazarlarıdır. Metnin yazarı ise bu alimlerin kelime anlamı verirken yaptıkları açıklamaları kendi iddialarına (örneğin Muhammed'in peygamberlik öncesi durumu hakkındaki iddialarına) delil olarak kullanmaktadır.

Öyleyse Muhammed, kendisine Kur'an iletilmeden önce iman ne olduğunu bilmiyordu: Aynı Yorumcu şöyle açıklar: (Sana vahiy gelmeden önce tanıımıyordun :) Bilmezdin, sana bu vahiy (yani Kur'an) yapılmadan önce Kitabın ne olduğunu, ne de iman ne olduğunu. **Fakat Celeddin, açık bir yalan ve açık bir utanmazlıkla, الايمان (el-imân / iman) yerine, شرائعه (şerâiahu / onun kanunlarını veya Kur'an'ın yaptırımlarını) anlar; hâlbuki Araplar arasında الايمان (el-imân / iman) kelimesinin الشريعة (eş-şerîa / yasa veya yaptırım) kelimesinden tamamen farklı olduğu kesin bir gerçektir.** Fakat o kendi tuzağına düşer: Çünkü Kur'an'ın yasa veya yaptırımları arasında en önemlisi, tek Tanrı'ya ibadet etmek ve birden fazla tanrıyı reddetmektir.

İkincisi. Sure 74. المدثر (el-Müddessir / Örtüye Bürünen); Tanrı'nın Muhammed ile şöyle konuştuğu hayal edilir: والرجز فاهجر (Er-ricz / iğrençlik) adı altında, Celaledin, Zemahşerî ve diğer yorumcular ortaklaşa putperestliği anlarlar, çünkü Muhammed'in kendisinin putların o olduğunu açıkladığını belirtirler. Oysa bu sure, bilindiği gibi Muhammed kırk yaşındayken kendisine iletilmiştir; demek ki o hâlâ o dönemde putlara tapıyordu. Celaledin فاهجر (fehcur / terk et) sözünü şöyle açıklar: دم علي هجره (Onu terk etmeye devam et.) Zemahşerî de aynı şekilde: والمعني الثبات علي هجره لانه كان برياً منه (Ve anlamı, onu terk etmede sebat etmektir, çünkü o ondan uzaktı :) Fakat ben onların argümanlarını kendilerine çeviriyorum: Öyleyse Muhammed en azından bir süre putlara tapmıştır; çünkü hiç kimse gerçekten hiç sahip olmadığı ve asla kendisine ait olmamış bir şeyi terk etmek veya onu terk etmekte sebat etmekle suçlanamaz. **Fakat şimdi Kur'an'ın birinci yeri hakkındaki Zemahşerî'nin kendi sözlerini dinleyelim.**

فإن قلت قد علم أن رسول الله من ما كان بدري ما القرآن قبل نزوله عليه فما معني قوله ولا الايمان والانبياء لاجوز عليهم اذا عقلوا وتمكنوا من النظر والاستدلال ان يخطئهم الايمان بالله وتوحيد ويسحب ان يكونوا معصومين من ارتكاب الكبائر ومن الصغائر التي فيها بتغير قبل المبعث وبعد فكيف لا يعصمون من الكفرة قلت الايمان اسم يتداول اشياء بعضها الطريق اليه العقل وبعضها الطريق اليه السمع فليع فعلي به ما الطريق اليه السمع وذلك ما كان لغة الطريق اليه : السمع وذلك ما كان لغة فيه علم حتى كمية بالوحي

(Eğer dersin ki: Bilindiği üzere Allah'ın Resulü, üzerine Kur'an inmeden önce onun ne olduğunu biliyor muydu? O halde şu sözün anlamı nedir: "Kitabın ne olduğunu bilmezdin"? Ve peygamberler için, akıl yürütme ve delil getirme yeteneği kazandıklarında Allah'a iman ve tevhid konusunda hata etmeleri caiz değildir; ayrıca gönderilmeden önce ve sonra büyük ve küçük günahlardan masum olmaları gerekir, o halde kâfirlerden nasıl korunmazlar? Dedim ki: İman, bir kısmı akıl yoluyla, bir kısmı da işitme yoluyla elde edilen şeyleri kapsayan bir isimdir. İşitme yoluyla elde edilen şey, dilsel olarak olandır, ve bunda vahiy ile ilgili bir miktar ilim vardır:)

Eğer dersin ki: Muhammed'in onu almadan önce Kur'an'ın ne olduğunu bilmediği kesindir: fakat imanın ne olduğunu bilmediği nasıl söylenebilir? Çünkü söylenemez ki, peygamberler akıl ve görgü yoluyla kanıtlara ulaştıktan sonra imanın ve Allah'ın birliğinin ne olduğunu bilmiyorlardı. Çünkü peygamber olarak gönderilmelerinden önce ve sonra, gerek büyük gerekse küçük (değişimin, yani düzeltmenin söz konusu olduğu) günahları işlememeleri konusunda masum olmaları (korunmaları) uygun olduğuna göre: küfürden nasıl korunmazlar? **Cevap veriyorum**, iman pek çok anlama gelen bir kelimedir; bunlardan bir kısmına akıl yoluyla, bir kısmına ise işitme yoluyla varılır. Burada özellikle kastedilen şeyler, akıl olmaksızın işitme yoluyla varılan şeylerdir. Ve bunlar, Muhammed'in vahiy yoluyla edininceye kadar hakkında bilgi sahibi olmadığı şeylerdir. Fakat bu itiraz saçmadır, cevap ise daha da saçmadır; bunu herkes kolayca fark edebilir. Çünkü aynı şekilde, Kur'an'ın vahyinden önce Muhammed'in imanın ve Kur'an'ın ne olduğunu bilmediği söylenir, ki bu da inançla ilgili pek çok konuyu kapsar. O halde sadece işitme ile ilgili olan şeylerin, yani bazı

ritüeller ve yasaların bilinmediğini, inanç dogmalarının ise bilindiğini söylemek; inançtan olan o şeyleri bilmediğini söylemekle aynı kapıya çıkacaktır ki bu da içeriyordu:

الشرائع (kanunlar)

ki inanç dogmalarına en az derecede bile dokunmaz: ki bunda en saçma teoloji olacaktır. Sonrasında, biz şunu söylemiyoruz: Muhammed peygamberliğini ilan etmeye başladıktan sonra, birden fazla tanrı olmadığını öğreten iman ne olduğunu bilmiyordu: yine de peygamberlerin, gerek peygamberlik görevini kabul etmeden önce gerekse kabul ettikten sonra, kutsal yazılardan ve bizzat Muhammed'in itiraf etmek zorunda kaldığı şeylerden açıkça görüleceği üzere, hem büyük hem de hafif bütün günahlardan bağışık (masum) olduklarını reddediyoruz; çünkü Kur'an'dan sabittir ki Muhammed, hem peygamberlik görevini üstlenmeden önce hem de üstlendikten sonra pek çok büyük günah işlemiştir: çünkü aynı yerde dua eder, daha doğrusu kendi suçları için dua etmesi emredilir: ve Tanrı, kendisine hem büyük hem hafif bütün günahları bağışladığını teyit eder. Dahası, inanca bakan şeyler hakkındaki iştirme ve akıl yolu ayrımı tamamen saçmadır. Çünkü Aziz Pavlus'a göre iman, akılda iştirmeden doğar; aklın içinde, daha önce duyuda (yani iştirmede) var olmayan inanca dair hiçbir şey yoktur. Ve eğer dersin ki, Tanrı iştirme olmadan akıl yoluyla doğrudan iman bahşedebilir; cevap veriyorum, bu bahşediş vahyden farklı değildir: halbuki Muhammed böyle bir vahyi yaklaşık kırk yaşından önce asla almamıştır.

Üçüncüsü. Sure 93. الضحي (ed-Duhâ / Kuşluk Vakti), Cebrail'in Muhammed'e şöyle söylediği hayal edilir: وجدك ضالاً فهدني : (Seni şaşkın/sapkın buldu ve hidayete erdirdi :) Seni (Tanrı) şaşkın buldu ve yönlendirdi. Celal ve Yahya şöyle açıklarlar: ضالاً عما انت : (Şu an üzerinde bulunduğun şeriaten sapkın/habersiz olarak :) şimdi içinde bulunduğun o yasadan habersiz. Dahası, yasa adı altında yalnızca dua, oruç, sadaka ve hac gibi dini törenler ve ritüellerle ilgili olan şeyleri anlarlar. Ama Zemahşerî'nin açıklamasına kulak verelim:

Dipnot:

Metinde geçen Yahya, erken dönem İslam ilim tarihinde yetişmiş büyük bir tefsir ve dil alimi olan Yahyâ b. Sellâm el-Basrî'dir.

Hicri 124 (Miladi 742) yılında Kûfe'de doğmuş, hicri 200 (Miladi 810) yılında Mısır'da vefat etmiştir.

Kendisi, Kur'an'ın kelime anlamlarını ve ayetlerin nüzul sebeplerini inceleyen erken dönem müfessirlerindendir ve yazdığı tefsir eseriyle İslam ilim geleneğinde önemli bir konuma sahiptir. Metni yazan 17. yüzyıldaki Avrupalı yazar, bu ismin Kur'an ayetlerine (özellikle Duhâ Suresi'ndeki tartışmalı ifadelerle) getirdiği lügat açıklamalarını kendi tezine delil olarak göstermek için metne dahil etmiştir.

ضلالاً معناه الضلال : من علم الشرائع وما طريقه السمع كقوله تعالى ما كنت تدري ما الكتاب وما الايمان : وقيل ضل في صماء في بعض شعب مكة حين حليلة ظلمته وجاءت به لترده علي عبد المطلب : وقيل ضل في طريق الشام حين خرج الي ابوطالب : فهذاك تعرفك القرآن والشرائع الي غزال ضلالك عن جدك وهمك : ومن قال كان علي امر قومه اربعين سنة فان اراد انه كان علي خلوه من العلوم السمعية : فنعم : وان اراد انه كان علي دينهم وكفرهم فمعاذ الله : والانبيا يجب ان يكونوا معصومين قبل النبوة وبعدما من الكبائر والصغائر فما بال الكفر والجهل بالصالح

(Şaşkınlık, sapıklık anlamındadır: Şeriatlerin ilmi ve onun yolu, Yüce Allah'ın şu sözü gibidir: Kitabın ne olduğunu ve iman ne olduğunu bilmezdin: Ve denildi ki: Halime onu kaybettiğinde Mekke vadilerinin birinde çocukken şaşkındı, ve onu

Abdülmuttalip'e geri götürmek için getirdi: Ve denildi ki: Ebu Talib'e doğru çıktığında Şam yolunda şaşkındı: Seni hidayete erdirdi, Kur'an'ı ve şeriatleri tanımanı sağladı, deden ve amcan hakkındaki şaşkınlığını giderdi: Ve kim der ki, kırk yıl boyunca kavminin dini üzerindeydi: Eğer onların bilinen ilimlerden yoksun olmalarını kastediyorsa, o zaman evet: Ve eğer onların dini ve küfrü üzerinde olduğunu kastettiyse, o halde Allah'a sığınınız! Ve peygamberlerin, peygamberlikten önce ve sonra büyük ve küçük günahlardan masum olmaları gerekir, o halde küfür ve doğru olanı bilmemek ne durumdadır:)

Errantem, yasalarla ilgili hatayı veya cehaleti ve işitme yolu olan şeyi ifade eder: Kur'an'daki şu ayete göre: Kitabın ne olduğunu, imanın ne olduğunu bilmezdin. Bazıları der ki, o çocukken Mekke'nin dağlarından birinde, Halime onu götürüp Abdülmuttalip'e geri getirdiğinde hata etmişti. Diğerleri der ki, Ebu Talib ile Suriye'ye gittiği yolculukta hata etmişti. Ve denilen şey: Seni yönlendirdi: şu anlama gelir, Kur'an'ı ve yasaları tanımanı sağladı: veya senin hatanı avcandan ve amcandan uzaklaştırdı: yani seni Abdülmuttalip'e ve Ebu Talib'e geri getirdi, ki onlardan uzaklaşmış/şaşmıştın. Ve kim der ki, kırk yıl boyunca kendi halkının durumundaydı: Eğer bizim işitme ile ilgili dediğimiz (yani yasalara ait) şeyler hakkındaki hatadan veya cehaletten anlıyorlarsa, onlara katılırız. Ve eğer dilerlerse, onun onların dini ve inançsızlığı içinde olduğunu: kesinlikle reddederiz: çünkü eğer peygamberlerin, peygamberlik görevini kabul etmeden önce ve sonra büyük ve kişisel hafif günahlardan masum olmaları ve korunmaları gerekiyorsa: Yaratıcısının küfründen ve cehaletinden ne kadar daha fazla korunmaları gerekir? Fakat zaten yukarısında cevap vermiştim, ve şimdi tekrar cevap veriyorum: الايمان (el-imân / iman), Fides veya Credere kelimesi, الشرائع (eş-şerâic / kanunlara) veya yaptırımlara bakmaz: çünkü o, Tanrı tarafından vahyedilen şeyler hakkındaki aklın onayına bakar: ancak bu, Tanrı tarafından emredilen şeyler hakkındaki işin icrasıdır.

Bu nedenle, Algazel ve diğerleri tarafından yayımlanan Muhammedilik tarikatının kendi beyanı, الايمان (el-imân / Fidem / İman) kelimesini, الدين (ed-dîn / Religione / Din) içindeki الشرائع (eş-şerâic / Şanctiones / Kanunlar) ile birlikte, biri inanca diğeri amele, biri teoriye diğeri pratiğe bakan birbirine zıt ve ayrı iki üye olarak koyar. Bu bağlamda, الايمان (el-imân / fidem / imanı), tüm dil kurallarına ve kullanımına aykırı olarak الشرائع (eş-şerâic / fanctionibus / kanunlar) anlamında kullanmanın tüm temeli, Zemahşerî'nin Sure 2. البقرة (el-Bakara / İnek): S. 145'ten alıntılanadığı şu ifadedir: وما كان : الله ليضيع ايمانكم بالصلوة (Ve Allah, namazınızdaki imanyanınızı zayi edecek değildir;) En (inquit) bu bağlamda kanunlara bakan namaz, fides (iman) olarak adlandırılır, لانها (Çünkü o, imanın kapsadığı şeylerden biridir.) Hiç bundan daha saçma bir şey söylenemezdi. Birincisi, çünkü Kur'an'da namaz kelimesiyle ilgili bu ekleme yoktur. İkincisi, namaz başka şeydir, namazın kendisiyle birleştiği iman başka şeydir; tıpkı iş başka şey, o işe eşlik eden durumlar başka şey olduğu gibi.

Son olarak Sure 94. الانشراح (el-İnşirah / Ferahlama). Muhammed, Tanrı'nın kendisiyle şöyle konuştuğunu hayal eder: وضعنا عنك وزرك : (Yükünü üzerinden indirdik:) Sırtını

ağırlaştıran yükünü senden kaldırdık. **Yükün adı ile Celaleddin, ذنك (zenbeke / suçunu) anlar.** Yahya daha açık bir şekilde açıklar: الذنون التي كانت عليّة في الجاهليّة : **(Cahiliye döneminde senin üzerinde olan günahlar:)** Yükün senin: Cahiliye döneminde onun üzerinde olan günahlar olduğu anlaşılır: yani putperestlik döneminde: çünkü Araplar, gerçek Tanrı bilinmeyerek birçok tanrının tapıldığı dönemi böyle adlandırırlar. Bununla Muhammed'in de diğer Mekkeliler gibi putlara taptığı açıkça gösterilmektedir. Bu durum, Sure 48. الفتح (el-Feth / Fetih) ile de doğrulanmaktadır; bu surede Tanrı'nın Muhammed'e şöyle dediği hayal edilir: انا فتحنا لك الله ما تقدم من ذنك وما (Biz sana apaçık bir fetih verdik, bağışlasın diye...) لك فتحا مبينا ليغفر (Allah senin geçmiş ve gelecek günahını bağışlasın :) Sana apaçık bir fetih bahsettik ki, Tanrı senin geçmiş ve gelecek günahını bağışlasın. Mocatel bunu şöyle açıklar

Dipnot:

Metinde adı geçen Mocatel, erken dönem İslam ilim ve tefsir tarihinin en tartıştığı, en renkli ve aynı zamanda hakkında en zıt görüşler bulunan figürlerinden biri olan Mukâtil b. Süleyman'dır (ö. 767 / H. 150).

Hakkındaki detaylar şöyledir:

Mukâtil b. Süleyman Kimdir?

- Doğum ve Ölüm Tarihleri: Horasan bölgesinde (Belh şehrinde) doğmuş, hayatının büyük kısmını Basra ve Bağdat'ta geçirmiş ve Miladi 767 (Hicri 150) yılında Basra'da vefat etmiştir.
- İlmî Kimliği: Kur'an tefsiri (müfessir), hadis ve neseb (soy kütüğü) ilminde derin bir bilgiye sahip ilk dönem âlimlerindendir. Günümüze ulaşan en eski tam kur'an tefsirlerinden biri olan Tefsîru Mukâtil b. Süleyman'ın yazarıdır.
- Tartışmalı Kişiliği: İslam mezhepleri tarihinde Mukâtil hem çok sevilen hem de çok eleştirilen bir isimdir.
 - Bir kesim onun Yahudi ve Hristiyan kaynaklarındaki (İsrailiyat) bilgileri çok fazla tefsire taşıdığını, hadis rivayetinde zayıf olduğunu ve hatta kelami konularda (örneğin Allah'ın sıfatları konusunda tecessüm -cisimleştirme- suçlamalarıyla) aşırı görüşlere saplandığını söyleyerek onu ağır şekilde eleştirmiştir.
 - Diğer bir kesim ise (örneğin ünlü İslam alimi Şâfiî'nin "Tefsir ilminde herkes Mukâtil'in ailesidir/çocuğudur, yani ona muhtaçtır" dediği rivayet edilir) onun Kur'an'ın kelimelerini ve kıssalarını anlama konusundaki ferasetini övmüştür.

Metindeki Rolü Nedir?

Metinde (Fetih Suresi'ndeki günah bağışlanmasıyla ilgili ayette), bu ismin Cahiliye dönemine (putperestlik yıllarına) dair yaptığı yorum aktarılır. 17. yüzyıldaki Avrupalı polemiği yazar, Mukâtil gibi erken dönem İslam kaynaklarında yer alan bu tür yorumları, Muhammed'in peygamberlikten önce putperest bir hayat yaşadığını ve günah işlediğini iddia etmek için bir kanıt olarak kullanmaktadır.

(Zemahşerî tarafından reddedilmeyip aktarılmıştır): ما تقدم في الجاهلية وما بعدها :

(Cahiliye döneminde geçmiş olan ve ondan sonra gelen şey :) Cahiliye döneminde (putperestlikte) geçmiş olan ve ondan sonra gelen şey. Kur'an'ın, Muhammed'in sadece büyük bir günahkâr değil, aynı zamanda en azından uzun yıllar boyunca putların da tapıcısı olduğunu açıkça gösteren diğer yerlerini geçiyorum: Öyle ki herkes kolayca fark edebilir ki, Zemahşerî ve Kur'an'ın diğer yorumcuları tamamen çıldırmış durumdadır; çünkü onlar sanki bir kehanet kürsüsünden (tripodtan) hükmeder gibi, tüm peygamberlerin hem peygamberlik görevini almadan önce hem de aldıktan sonra, büyük küçük tüm günahlardan tamamen masum olmaları gerektiğini öne sürmektedirler.

Bunlardan ayrıca açıkça anlaşılmaktadır ki, Muhammed henüz bebek, çocuk veya gençken Müslümanların anlattığı o harika ve olağanüstü şeylerin hepsi düzmece ve yalandır: ve gerek bunlara, gerekse daha sonra onların tarihlerinden Muhammed'in övgüsüne dair anlatacağımız diğer hususlara kesinlikle hiçbir inanç (güven) duyulmamalıdır.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Muhammed'e ilk katılanlar hakkında.

Ali'nin oğlu İsmail, ki çoğunluk ona uyar, Muhammed'in karısı Hatice'nin ona ilk inanan kişi olduğunu yazar. İkinci olarak, Muhammed'in amcası Ebu Talib'in oğlu Ali'yi koyar; onu henüz çocukken, ailesinin yükü ağır olduğu için kendi evine almıştı. Üçüncü olarak, Muhammed'in kendisinin kölesi olan, Hatice tarafından kendisine bağışlanan ve yine kendisi tarafından evlat edinilen Harise'nin oğlu Zeyd'i koyar. Kısa süre sonra diğer bazı kişiler de onun gizli teşvikleriyle partisine katıldılar; bu teşviklerle üç yıl boyunca birçok genci kendisine bağladı.

Dipnot:

Metinde geçen "parti" kelimesi, modern siyasi anlamdaki bir siyasi partiyi ifade etmemektedir. Buradaki kullanım, Latince "partes" kelimesinden gelmektedir ve "taraf", "grup", "bölük" veya "zümre" manasındadır.

Daha sonra, dinini alenen yayma emrini Tanrı'dan aldığını Kuran'ın şu sözleriyle ileri sürerek: "Ve en yakın akrabalarını uyar;" henüz çocukluk yaşını bitirmemiş olan amcası oğlu Ali'ye, Abdülmüttalip ailesinden olanları (yaklaşık kırk kadar erkeğe ulaşıyorlardı) bir ziyafete davet etmesini ve onlara neredeyse tek bir kişiye yetecek kadar az yiyecek koymasını emretti. Ali bunu yaptı ve hepsi doya doya yediler. Ancak konuklardan biri olan Ebu Leheb bunu sihirli sanatlara bağladığı için, dinini onlara vaaz etmek isteyen Muhammed'den hepsi bir sihirbazdan kaçır gibi ayrıldılar. Fakat o, Ali'ye ertesi gün onları benzer bir ziyafete davet etmesini emretti. Bunun üzerine herkes yeniden geldi; öğle yemeği bittikten sonra Muhammed onlara dinini vaaz etmeye ve onları kendi izinden gitmeye teşvik etmeye başladı. Fakat kimse ona cevap vermezken, sadece Ali kendisine müttetik ve yardımcı olarak ortaya çıktı; bu yüzden Muhammed onu, herkesin itaat etmesi gereken Vekili olarak tayin etti. Bu durum ise konuklar arasında yeniden büyük bir gülüşe sebep oldu, yeni bir Peygamberin kendi işlerini bir çocuğa devrettiğini gördüklerinde.

Bu sırada dinini açıkça yaymaya başladı ve Mekkeliler, onların ilahlarına dil uzatmaya, kendilerini de sapkınlık ve inançsızlıktan dolayı azarlamaya başlayana kadar ona karşı çıkmadılar; çünkü o zaman onu engellemeye ve düşmanca saldırmaya başladılar. Ebu Talib amcasını şiddetle savunurken, Kureyşliler ona gelerek Muhammed'i yanından uzaklaştırmasını ve uzağa göndermesini istediler. O, tatlı sözler ve vaatlerle Kureyşlileri yumuşatmaya çalıştı. Fakat Muhammed kendi dinini yaymakta ve onların batıl inançlarını kınamakta ısrar edince, Ebu Talib'i tehditler ve silahlarla korkuttular; eğer ya Muhammed'i bu işten vazgeçirmezse ya da dış bölgelere göndermezse diye. Dehşete kapılan yaşlı adam, yeğenini çağırır, Kureyşlilerin tehditlerini hatırlatır ve bu işlerden vazgeçmesini öğütler. O ise kararında çok inatçı olduğunu göstererek, amcasının yanından gözyaşlarıyla ve kızgınlıkla ayrıldı. Fakat Ebu Talib onu geri çağırarak düşmanlarına karşı kendisinin savunucusu ve yardımcısı olacağına söz verdi. Bu arada Mekkeliler Muhammed'i ve yandaşlarını taciz etmekten vazgeçmiyorlardı. Amcasından onu elde edip sonradan öldürmek için, pek güzel, pek soylu ve pek tatlı bir delikanlı olan Velid'in oğlu

Emarat'ı, Muhammed'i öldürölmek üzere kendilerine teslim etmesi şartıyla evlat edinmesi için ona teklif ettiler.

Fakat Ebu Talib bunu reddetti; bir yabancıyı evinde beslemek için alırken, yeğenini kendileri tarafından öldürölmesi için dışarı atmasının pek gülünç olacağını öne sürdü.

Bu zamanda bazıları Muhammed'e yoldaş olarak katılıyorlardı, gerçek din görünüşüyle ondan etkilenmişlerdi: çünkü o tek bir Tanrı'yı vaaz ediyordu: putların batıl olduğunu açıkça gösteriyordu: insanları gelecek Yargı'nın ve Cehennem'in korkusuyla caydırıyordu: Cennet'i lezzetler ve bedensel zevklerle dolu olarak sunuyordu: nihayet kendi taraftarlarına imparatorluk ve güç vaat ediyordu. O zaman onun tarikatına katılanlar arasında, Bosra pazarında bulunduğunu, orada bir keşişin Muhammed'in Peygamber olacağını bildiğini ve ona gelecekteki birçok şeyi önceden söylediğini öne süren Talha adında biri vardı. Onu bir başka kişi izledi, adı Ebu Kafa oğlu Ebubekir'di: fakat Kureyşlilerin önderi olan Chavailed oğlu Nuphel, ikisini de yakaladı ve en sıkı zincirlere vurdu.

Ne var ki bir gün Muhammed Safa dağının yakınında dururken, amcası olan ancak kendisine her zaman düşman olan Ebu Cehil, onu hakaretlerle taciz etmeye başladı. Muhammed amcasına hiçbir şey yanıt vermedi: fakat onun tarafını tutan Hamza bunu işitince, Ebu Cehil'e silahlı diğer kişilerle birlikte saldırdı ve onu kötü bir şekilde hırpaladı. Bu sebeple Muhammed, Hamza'yı dinini yaymak için bundan sonra her zaman kullandı.

Ona düşmanca saldıranlar arasında Hattab oğlu Ömer de vardı. O, kılıcını kapıp onu öldürmeye gitti. Fakat Abdullah oğlu Naim onu engelledi. Ömer'in ise Muhammed'i takip eden bir kız kardeşi ve yeğeni vardı. Ömer onları Kuran'dan, başlığı Ta-Ha olan yirminci sureyi okurken bulduğunda: zoruyla kodeksi kız kardeşinden almak istedi, sonunda tehditler ve sözlerle onu elde etti, ancak geri verme sözü vermeksizin. Kodisi okumaya başladığında ise, okumanın güzelliğinden etkilenerek Muhammed'e gitti ve onun sözlerine yemin etti. **Muhammed dinini yaymaya ve Kuran'ı okumaya devam ederken, başkaları aynı Kuran hakkında başka şeyler söylüyorlardı; kimileri şiir, kimileri düz yazı, kimileri ise onun bir büyü veya sihirli şarkı olduğunu ileri sürüyorlardı. Bu nedenle, şiir sanatında çok bilgili olan, onaysız ve sansürsüz hiçbir şiirin yayınlanmadığı Mugire oğlu Velid'e toplandılar, ki Muhammed'in Kuran'ı hakkındaki düşüncesini araştırsınlar. O, Muhammed'i yanına çağırttı, kitaptan kendisine bir şeyler okumasını rica etti. O da ona Kuran'da ilk sırada yer alan şu sözleri okudu: Esirgeyen ve Bağışlayan Allah'ın adıyla. Bunlar işitilince, Velid kahkahalara boğuldu. Çünkü Esirgeyen (Arapça الرحمن Er-Rahman) adında Yemenli biri vardı; Muhammed'in insanları tapılacak bir tanrı gibi ona davet ettiğini sandı. Fakat Muhammed Velid'i hatasından dolayı uyardıktan sonra, حم H. M. Secde (Fussilet) olarak adlandırılan 41. sureyi ona okudu. Ve 14. ayetin şu sözlerine ulaştığında: Eğer yüz çevirirlerse, onlara de ki: Size, Ad ve Semud'un cezası gibi bir ceza hakkında uyarıda**

bulunuyorum: Velid baştan aşağı ürperdi, öyle ki başının saçları ve sakalının kılları dikleşti: sessizce uzaklaştı ve orada bulunan Kureyşlilere bir daha geri dönmedi. Onlar, Velid'in Müslüman olduğunu sandılar. Fakat Velid bu şüpheyi onlardan uzaklaştırdı: yine de Kuran'ın sözlerinden korktuğunu içtenlikle itiraf etti. Hakkında ne düşündüğü sorulduğunda ise: uzun bir zaman geçtikten sonra, onun insan kalplerini büyüleyen sihirli bir eser olduğunu yanıtladı. Yine de bazıları, Muhammed'in 41. sureden atfedilen sözleri Velid'e okumadığını, başka bir surede yer alan şu sözleri okuduğunu yazar: Şüphesiz Allah adaleti, iyilik yapmayı ve akrabaya vermeyi emreder; hayasızlığı, haksızlığı ve azgınlığı yasaklar. Öğüt alasınız diye size böyle öğüt veriyor.

Mekkeliler, Muhammed'in yeni bir din kurduğunu ve kendisini Tevrat ve İncil'de Tanrı tarafından vaat edilen Peygamber olarak övündüğünü gördüklerinde: önce ondan, Tanrı tarafından gönderildiğine inanabilecekleri tanıklıklar olarak mucizeler talep etmeye başladılar. Fakat o her zaman, mucizeler sergilemeye değil gerçeği vaaz etmeye gönderildiğini ileri sürerek kendisini savundu: ve Kuran'da görülebilecek başka bahaneler öne sürerdi. Sonra Medine'de bulunan Yahudilere kendi adamlarından bazılarını gönderdiler, kutsal kitaplarında Muhammed hakkında bir şeyin bulunup bulunmadığını onlardan öğrensinler diye. Onlar, bu tür bir insana ait olabilecek hiçbir şeyi kutsal yazılarında kesinlikle bulamadıklarını yanıtladılar: ancak Mekkelilerin, bu kişinin bir Peygamber olup olmadığını şu şekilde anlayabileceklerini belirttiler: eğer kendisine sorulacak bazı sorulara haklı olarak yanıt vermemişse. Bunlar, çok hafif ve son derece gülünç bazı sorulardı, ki Prodromus'un 2. bölümünde bakabilirsiniz.

Son olarak, Muhammed Mekke taraftarlarına kendisinin gerçek bir Peygamber ve Tanrı'nın elçisi olduğunu kanıtlamak için: onları sık sık Kuran'ına benzer bir şey uydurmaya davet etti: kutsal bir şekilde şunu ileri sürdü ki, hepsi bu iş için aynı anda bir araya gelseler ve hatta bütün cinleri yardıma çağırınsınlar bile, yine de asla kendi surelerine denk veya benzer tek bir sure bile yapamayacaklar: nitekim Kuran'ın kendisinde de bu onaylanmaktadır.

ONUNCU BÖLÜM.

Muhammed'in Yandaşlarının Habeşistan'a Göçü Üzerine.

Mekkeliler, özellikle Muhammed'in soydaşları olan Kureyşliler, onu ve yandaşlarını hırpalamaya ve gün geçtikçe onlara karşı daha şiddetli bir şekilde zulmetmeye devam ederlerken; Muhammed, yandaşlarına, Habeşistan'da (bu isimle Habeş Kralları adlandırılırdı) النجاشی Alnogiasci'ye sığınmalarını emretti; ve amcası Ebu Talib'in oğlu Cafer'i onlara baş yaptı, ki o yetmiş adamla birlikte bir gemiye binerek Habeşistan'a doğru hareket etti. Kureyşliler bunu öğrendiklerinde, kendileri de arkalarından kendi adamlarından birkaçını, As Sahemi oğlu Amru'nun ve bütün Mekkelilerin en güzeli ve en tatlısı olan Velid'in oğlu Emarat'ın komutasında gönderdiler: ki o gemide sarhoş olarak Amru'nun karısını öpmek istedi. Fakat Amru karısına yapılan haksızlığı engellemek istediğinde, Emarat onu denize atmak için

yakaladı. Ancak yandaşları, onu boğmaması için karşı koydular, fakat karısını öpmemesine yine de karşı koymadılar. Habeşistan'da gerçekte ne olduğunu Prodromus'un 2. kısmında görün. Muhammed Alnogiasci'ye, onu kendi mezhebine davet ettiği bir mektup yazdığına, Alnogiasci ona şu kelimelerle geri yazdı. Esirgeyen ve Bağışlayan Allah'ın adıyla. Allah'ın Elçisi Muhammed'e, Alasham'ın oğlu Aihar'ın oğlu Alnogiasci. Selam senin üzerine olsun, ey beni Aslam dinine yönelten Allah'ın Peygamberi. Mektubun bana ulaştı, ey Allah'ın Elçisi. İsa hakkında yazdığın hususta, Göklerin ve Yerin Rabbine yemin ederim ki, İsa senin söylediklerine hiçbir şey eklememi. Bize yazdığın şeyi zaten öğrendik ve amcanı ile yandaşlarını güvenli bir konukseverlikle kabul ettik. Ancak ben, senin Allah'ın gerçek ve dosdoğru elçisi olduğunu ve sana ile amcana sadakat yemin ettiğimi itiraf ediyorum: ve asırların Rabbi Allah'a onun ellerinde Aslam dinini benimsedim. Ve sana gönderdim, ey Allah'ın Peygamberi, Alasham'ın oğlu Aihar'ın oğlu Alarihan'ı. Ben gerçekten canımdan başka bir şeye sahip değilim. Şayet yanına gelmemi istersen, gelirim, ey Allah'ın Elçisi. Çünkü ben, senin söylediğin şeyin gerçek olduğuna tanıklık ediyorum.

Yazar ekler ki, Kral Muhammed'e pek çok hediye gönderdi; bunlar arasında, Muhammed'e Ebrahim adında bir oğul doğuran, Maria Cophtha adında bir cariyeye de vardı. (Fakat herkes, bunun Habeş Kralı tarafından değil, İskenderiye Valisi Almacucco tarafından ona bağışlandığı konusunda hemfikir: ve bu Yazar da, Muhammed'in cariyeleri hakkında ele aldığı sırada bunu itiraf etmektedir: bundan da, Müslüman tarihçilere ne kadar güven duyulması gerektiği açıkça anlaşılmaktadır.) Yazar Tabîdir ki, Habeşlerin bu Kralının Müslüman olarak öldüğünü; ve Cebrail'in onun ölümünü Muhammed'e vahyettiğini; ve onun Medine'de ayakta durarak Habeşistan'daki vefat eden kişinin cesedini görmesini sağladığını yazar. Aziz Petrus Paschasius, kendi inancından değil, Mağribilerin inancından yazmaktadır; bu Kralın Trecassium olarak adlandırıldığını yazar. Habeşler onu Muhammedî mezhebine meyilli gördüklerinde, onu öldürmek istemişlerdi: fakat o kendisini onların ellerinden, Hristiyan inancının mesleğini, sahtekarlıkla ve hileyle de olsa yazarak ve bunu duyurarak kurtarmıştı.

Ancak burada Muhammedî Yazarların uydurduğu saçmalıklardan bir kısmını atlamamak için, اعلام الهدى (İ'lâmü'l-hüda) kitabının aktardığı şu şeyi ek olarak bağlayacağım:

Dipnot:

Eserin tam adı genellikle İ'lâmü'l-verâ bi-a'lâmi'l-hudâ (إعلام الوری بأعلام الهدى) olarak geçer.

Şii âlim Ebû Ali Fadl b. Hasan Tabersî (Emînüddin Tabersî) tarafından kaleme alınmıştır.

Yazar Hicri 6. yüzyılda (Miladi 12. yüzyıl, 1075–1154 yılları arasında) yaşamıştır; dolayısıyla bu eser 12. yüzyıla (Hicri 6. yüzyıla) aittir.

Habeş Kralı'nın sinekleri yelpazeyle kovalayan hizmetçi kızı, o en yakışıklı delikanlı Emarat'ın görünüşüne ve sevgisine kapıldığında ve onun tarafından mektuplarla talep edildiğinde, Kral'ın sadece kullandığı en değerli merhemleri ona gizlice göndermişti; Kral bunu öğrendiğinde, daha önce verilmiş olan güvenlik sözünü ihlal etmemek için onu öldürmek istemedi: ancak cinsel organının deliğinden, bir tür aletle cıva veya canlı gümüş sokulmasını emretti; bununla deliye dönerek ormanlarda ve

korularda vahşi hayvanlar arasında dolaştı; ve sonunda kendi adamları tarafından yakalanıp, canını verinceye kadar elleri arasında kendini sarsıp çalkaladı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM.

Muhammed'in ve yandaşlarının Mekke'li İnfidellerden çektikleri şeyler üzerine. Bu sırada Mekkeliler ve özellikle lideri Ebû Leheb'in Ömer'i olan Kureyşliler, Muhammed'i ve yandaşlarını hırpalamaktan vazgeçmiyorlardı. Ve bir gün Muhammed Kabe'nin yakınında bir yer olan Petra'da otururken; içlerinden bazıları onun üzerine bir koyun sonluğu fırlattılar. O, böyle büyük bir hakaretin kendisine reva görülmesini hiç de azımsamayarak, Kureyşlilerden çektiklerinden yakınlardan amcası Ebu Talib'e geldi. Ebu Talib, kılıcını kapıp Kureyşlilerin oturmakta olduğu Kabe'ye kendisiyle birlikte girmesini ve o sonluğu herkesin dudaklarına sürmesini; karşı gelenleri ise kılıçla doğramasını Hamza'ya emretti. Hamza bunu ustalıkla yaptı ve hiç kimse ona direnmeye ya da kendini savunmaya cesaret edemedi. Başka bir

Ebu David adındaki yazar, o sonluğun bir deveye ait olduğunu ve namazda eğilmekte olan Muhammed'in sırtının üzerine, Kureyşlilerin kışkırtmasıyla Ebu Muayt'ın oğlu Akeba adında biri tarafından atıldığını yazar. Muhammed'in kızı Fatıma bunu görünce koşarak gelir ve bunu yapanları lanet yağmuruna tutarak o sonluğu sırtından alıp uzaklaştırır. Muhammed'in kendisi de onlara lanetler okuyarak Tanrı'dan intikam talep etmiştir. Ancak eski gelenekte, bunların hepsinin Bedir savaşında öldürüldüğü ve cesetlerinin el-Kalib kuyusuna veya diğerlerine göre Cezair'e atıldığı yer alır.

Muhammed'in yandaşları Mekkelilerden çektikleri şeylerden yakındıklarında (çünkü içlerinden bazıları acı bir şekilde işkence görüyor ve azap çekiyordu), o, Hristiyan şehitlerinin örneğiyle onları cesaretlendiriyor ve böyle bir fırtınanın en kısa zamanda dineceğini vaat ediyordu. Bu sırada Ebu Cehil, Muhammed'i takip ettiği için Ömer'in annesi Sümmiye'nin karnına mızrakla sapladı. Kureyşliler ise bu tarikatın gün geçtikçe büyüdüğünü görünerek, aralarında komplo kurdular ki hiç kimse Muhammed'in akrabaları ve yakınları olan Haşimoğulları ve Abdülmüttalipoğulları ile evlilik yapmasın veya herhangi bir ticaret yürütmesin: ve bu hususta Kabe'nin ortasına astıkları bir Kararname çıkardılar. Haşimi olan Ebu Leheb bunu görünce, diğer Haşimoğulları Ebu Talib'e sığınıp kendilerini düşmanların öfkesinden onun surları içinde korurken, karısı Ümmü Cemil ile birlikte geri kalan Kureyşlilerin tarafına geçti. Ümmü Cemil ise Muhammed'in geçeceği yola dikenli dallar koyuyordu ki ayakları bunlara çarpıp yaralansın.

Yaklaşık üç yıllık bir süre boyunca, dokuz ay kadar sonra ölen Ebu Talib'in surları içinde Haşimoğulları ile birlikte ikamet etti. Rehberlik alametleri yazarı, amcanın surları içinde Muhammed'in dört yıl ikamet ettiğini yazar; her ne kadar ara sıra, çok fazla düşmanı olmadığını bildiği bazı kişilerin gizli toplantılarına gizlice çıkıp onlara kendi Kuran'ını okusa da. Surlardan çıkışından iki ay sonra ise Ebu Talib vefat etti; onun ölümünden otuz beş gün geçtikten sonra da Hatice öldü. Bu iki talihsizlik Muhammed'i çok büyük bir acıyla sarstı. Şahinhah, Muhammed'in ömrünün ellinci

yılının üçüncü ayında cinlerin yani Nusaybinli cinlerin ona geldiğini ve ona inandığını ekler.

ON İKİNCİ BÖLÜM.

Muhammed'in Kudüs'e Gece Yürüyüşü, Göğe Yükseltilmesi ve Tarikatının Büyümesi Üzerine.

Arap Yazarların Muhammed'in bu gece yürüyüşü hakkında çok ayrıntılı olarak anlattıkları şeyler, yalnızca Muhammed'in boş sözlerine borçlu olunanlardan başka bir güvenilirliğe sahip değildir: çünkü her şey onunla o hayali Cebrail arasında geceleyin gerçekleşmiştir. Bütün bu hikayeyi burada anlatmak çok uzun ve tamamen zahmetli olurdu. Prodromus'un 2. kısmında söyleyeceklerime bakın.

Hatice'nin ve Ebu Talib'in (çoğu kişinin putperest olarak öldüğünü yazdığı) ölümünden sonra Muhammed Mekkelilerin meclislerini dolaşıyor ve onların en soylularını kendi tarikatına çekilmiş olarak tatlı sözlerle cezbetmeye çalışıyordu: yasasını ilan edene kadar kimse onu öldürmesin diye, kendisini korumalarından başka onlardan hiçbir şey talep etmiyordu. Fakat hepsi onu büyük bir küçümseme ile bir sahtekar ve dolandırıcı olarak reddettiler. Bu sebeple Mekke'den ayrıлып, Arap şehri Taif'e, Tekiphenli halkına gitti, onlardan iyi niyetle kabul göreceğini umarak; fakat umudu onu sarstı; çünkü bunlar da onu bir yanıltıcı ve baştan çıkarıcı olarak sınırlarından kovdular; ve oradan buradan geçeceği yolları tutarak ayaklarını taşlarla taciz etmeye başladılar: bu yüzden ağır bir şekilde yaralanmış, acı ve üzüntüyle sarsılmış olarak bir bahçeye sığındı; oradan da, sahiplerinin kendisine düşman olduğunu bildiği için derhal ayrılmaya mecbur kaldı. Fakat onlar arkasından, yanında birkaç üzüm salkımı taşıyan, aslen Niniveli olan Adas adında Hristiyan bir delikanlı gönderdiler. Muhammed bunu görüp onun kendi itirafından Niniveli olduğunu bildiğinde: Şehirden (dedi) sen en iyi adamsın; yani Matay'ın oğlu Yunus. Adas ona dedi ki: Yunus'u nereden biliyorsun? O yanıtladı: Ben Tanrı'nın elçisiyim: ve Tanrı bana Yunus'un hikayesini vahyetti. Ve aynı hikayeyi delikanlıya anlatınca; o yere kapanarak peygamber olduğunu düşünerek kanlar içindeki ayaklarını öpüyordu. Oradan Mekke'ye dönerek, din vesilesiyle Kabe'yi gelenek gereği yedi kez tavaf etmek için; şehre girmeden önce, Kureyşlilerden herhangi bir haksızlığa uğramasın diye dini görevinde arkadaşların kendisine yardım etmesini isteyecek yandaşlarından birini gönderdi. Fakat Addi'nin oğlu Motaam hariç herkes bunu yapmayı reddetti, ki o kendisini seve seve koruyucu ve savunucu olarak gösterdi. Böylece Muhammed özgür kölesi Zeyd ile birlikte Mekke'ye girerek Kabe'yi yedi kez tavaf etti, silahlı on oğluyla birlikte Motaam onun yanını savunuyordu. Ebu Cehil bunu görünce Kureyşlileri ona ve Motaam ile oğullarına karşı kışkırttı. Yine de Muhammed'i kutsal tavaftan alıkoymayı başaramadı; bu tamamlandıktan sonra Muhammed Motaam'a teşekkür eder; fakat putperest ve inançsız olduğu için onun misafirperverliğini bir günden fazla kullanmak istemedi.

Bu aynı zamanda, Hazraçlıların düşmanları Evsililere karşı yardım isteyecek ve aynı zamanda kutsal Evi ziyaret edecek olan Hazraçlı Zerara'nın oğlu Esad'ın Mekke'ye gelmesiyle gerçekleşti; o dönemde Yahudilerden önceden Peygamber'in Mekke'den çıkacağını işitmiş ve aynı zamanda Muhammed etrafında olup bitenleri ve şehirde

yayılan şeyleri anladığı için; Yahudiler tarafından önceden bildirilen Peygamber olduğundan şüphelenerek; misafiri olduğu Rabia'nın oğlu Otba'ya Muhammed'in nerede olduğunu kendisine göstermesini rica etti. Otba dedi ki, Kabe yakınındaki Petra pazarında bulursun, onu eğer tavaf edersen tamamen göreceksin. Fakat sakın ha onu dinleme veya onunla konuşma: çünkü o dikkate değer bir büyücüdür ve seni kolayca aklını çecektir. Esad kutsal Evi ziyaret edecekken, bu tehlikeden kendini kurtarmak için kulaklarını pamukla tıkadı ve gözlerini oldukça aşağıda tutuyordu. Fakat tavafının ilk defasında bir kez sanki gizlice Muhammed'e baktı. İkinci defasında ise sadece daha meraklı bir şekilde onu incelemekle kalmadı, aynı zamanda kulaklarındaki pamuğu çıkararak ona daha yaklaşıp dostça selam verdi. Ve Muhammed selamını iade ettiğinde: Esad ona yeni dinin ne vaaz ettiğini sordu. O ise yanıt olarak, insanlara tek Tanrı inancını öğrettiğini; ebeveynlere karşı iyilik yapmayı; yoksulluk sebebiyle çocukların katlinden ve yasa hükümlerinin ötesinde herhangi bir başka insanın öldürülmesinden sakınmayı; her türlü hatta gizli olan kötülükten kaçmayı öğretirdi. Ayrıca yetimlerin mallarına dokunmamayı; alım satım işlerinde adil ölçüyü gözetmeyi; yemin ve yalandan kaçmayı; ve Tanrı'ya verilen sözleri yerine getirmeyi. Esad derhal Muhammed'in sözleri üzerine yemin etti ve Dekuan adlandırılan kendi yandaşlarından birini ona sundu: ve bu da o dönemde gelecek olan Peygamber hakkında Yahudilerin önceden kendilerine bildirdikleri her şeyi onda tanıyarak ona inandı. Sonra her ikisi de Muhammed'den onların bölgesine yerli halka Kuran'ı öğretecek bir adam göndermesini rica etti. Muhammed de onlarla birlikte, en güzel ve en parlak, kendi halkı yanında büyük bir şımartılma içinde beslenen ve Muhammed'e bağlılığı yüzünden yakınlarından çok şey çekmiş olan Omeir'in oğlu Mosaab'ı gönderdi; o Kuran'dan çok şey öğrenmişti; bu yüzden Hazraçlılara vardığında, Esad ve Dekuan ile birlikte tek tek evleri dolaşarak Muhammed'in dinini vaaz ediyordu; ve her aileden bir veya iki kişi inandı; Mosaab'a bağlı olanlar ise gençlerdi. Hazraçlılar arasında lider olan Obay'ın oğlu Abdullah ise Esad ve Dekuan'a yeni dini vaaz etmesinler diye karşı koyuyordu: onlar ise Mosaab ile birlikte yeğenin reddettiği şeyi kendilerine izin vermesini rica ederek Evslilerin lideri Saad'a geldiler. Fakat Saad, onların gelişiyile büyük bir genç kalabalığının akın ettiğini ve Kuran'a daha meraklı bir şekilde kulak verdiğini fark ettiğinde; gençliğin bozucuları olarak onların uzağa gönderilmesini emretti. Fakat bu emri verdiği kişi, Evsliler arasında önde gelen bir adam olan Hodheir'in oğlu Ofeid adında biri, Mosaab'tan Kuran'dan bir sure dinledikten sonra Müslüman oldu. Saad da Ofeid'in değişmiş bir yüzdeyle döndüğünü gördüğünde; ve Mosaab'tan Esirgeyen ve Bağışlayan'dan indirme ile başlayan sureyi işittiğinde; Muhammed'in dinini kabul etti. Bu tarikatı kabul ederken o dönemde sürdürdükleri adet veya ritüel ise şuydu: Su ile kendilerini yıkarlardı: sonra iki temiz giysi giyerlerdi: ardından alışılmış inanç meshebini telaffuz ederek: Tanrı'dan başka ilah yoktur; Muhammed Tanrı'nın Elçisidir; iki kez eğilerek dua ederlerdi. Saad bunun üzerine bütün halkı topladı ve herkesi yeni dini benimsemeye teşvik ederek, Mosaab'a onu alenen vaaz etmesini emretti (ki o bilindiği üzere yüzünün güzelliğiyle şehvete, sözünün gücüyle dindarlığa insanları çekebilirdi). Bu nedenle Medine bölgesinde Hazraçlıların ve Evslilerin büyük bir kalabalığı, özellikle Yahudilerin tanıklığı sayesinde (fakat onlar Kuran'da Muhammed

lehine yapacak hiçbir şey olmadığını ileri sürüyorlardı) İslam yasasını benimserdi: ki bütün bunları Mosaab Mekke'deki Muhammed'e yazıyordu, ki orada aksine Kureyşlilerden kim Muhammed'e bağlanmışsa, soydaşlarından dayak ve işkence görmeye mecbur ediliyordu. Fakat Muhammed onları Medine'ye Hazraçlılara ve Evslilere gönderiyordu, onlar tarafından çok insani bir şekilde ağırlanıyorlardı: Mekke'ye hac vesilesiyle gelenleri ise Muhammed aynı insanlıkla karşılıyordu. Öyle ki Muhammediler büyük bir sayıya, özellikle Medine'de çoğaldıklarında, herkes Muhammed'in emrine güçleri ve varlıklarıyla hazır olduğunda, Musa'nın İsraililere aynı sayıda idareciler tayin ettiği benzetmeye dayanarak, kendisine Cebrail'in tek tek işaret ettiği gibi onlardan on ikisini geri kalanların liderleri olarak seçti. Bunlardan dokuzu Hazraçlı ve üçü Evsli idi. Hepsi de Gemarat Alakeba denilen yerde sadakat yemi ile kendisini bağladılar. Bu Muhammed'in Prenslığe ilk inisiyasyonu idi: ki orada Şahinhah'ın yazdığı gibi, adı geçen on iki Müslüman lider (ki onlar الانصار Alanfar, yani Yardımcılar olarak adlandırıldılar), Muhammed'e, tek Tanrı'ya ibadet etme vaadini içeren ببيعة النساء Kadınların Biatı ile bağlandılar: hırsızlık yapmamayı: zina etmemeyi: kız çocuklarını öldürmemeyi ve yalan söylememeyi. Belki de bunlar savaşçı erkeklerden ziyade kadınları ilgilendiriyordu: ya da hem erkeklere hem de kadınlara eşit derecede ait oldukları için.

Aynı Şahinşah, peygamberlik görevinin kabulünden sonraki on üçüncü yılda, anılan Mosaab Mekke'ye dönerken İslam tarikatını benimsemiş olanlardan yetmiş üç erkek ve iki kadınla birlikte aynı Gemarat-alakeba yerinde Muhammed'in ikinci inisiyasyonunu koyar. Bunlar belirtilen yere geldiklerinde Muhammed Kuran'ı okur; ve ardından şöyle konuşur: "Sizinle, karılarınızı ve çocuklarınızı savunduğunuz o sıkıntılardan beni savunmanız şartıyla biatınızı kabul edeceğim." İşte bu şartla sadakatlerini yeminle bağladılar, Muhammed ise kabul ettiği inancın işareti olarak açık eliyle, eğer onun uğruna öldürülürlerse Cennet mutluluğunu onlara vadetti. Bunlar böylece tamamlandıktan sonra yandaşlarına Mekke'den Medine'ye göçü ilan etti. Böylece herkes yavaş yavaş göç etmeye başladı: kendisi ise söylediği gibi Tanrı'nın emrini bekleyerek Mekke'de kaldı.

Bu ani göçe Şeytan'ın sebep olduğu söylenir, ki o kendini Kureyşlilere ve diğer Mekkelilere karıştırarak yüksek seslerle Muhammed'e ve Muhammedilere karşı onları kışkırttı, sanki yeni şeylerin kurucularına karşıymış gibi, nitekim Akeba dağında birlikte toplanmışlar ve Muhammed'in kendisine bir Kral gibi sadakat yeminiyle bağlanmışlardı. Silahları alarak büyük bir öfkeyle Akeba'ya doğru onlara karşı koştular. Fakat Muhammed onların bağıriş ve gürültüsünü işittiğinde, savaşmaya ne kadar istekli olurlarsa olsunlar yandaşlarına gizlice çekilmelerini emretti. Yalnızca kendisi Hamza ve Ali ile birlikte kaldı: bu ikisi kılıçlarını alarak dağın yamacında durdular. Kureyşliler gelip onlardan kamu düzenine karşı orada ne tür gizli bir toplantı yapıldığını sorduklarında: Hamza o yerde hiçbir gizli toplantı yapılmadığını reddetti: ve orada sadece Ali ile birlikte bulunduğunu söyledi: şayet onlardan biri daha ileri gitmeye cesaret ederse onu kılıçla doğrayacağını tehdit etti. Bu yüzden Kureyşliler geri döndüler, ardından Muhammed de saklandığı yerden çıkarak Mekke'ye döndü, yandaşları Medine'ye doğru hepsi aynı anda değil, tek tek ve aralıklı olarak, düşmanlara şüphe uyandırmamak için ayrılıyorlardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.

Hicret denilen, Muhammed'in Mekke'den Medine'ye Göçü Üzerine.

Mekkeliler ve özellikle Kureyşliler, Muhammed'in işlerinin gün geçtikçe daha büyük bir güç kazandığını gördüklerinde, kendi durumlarından korkarak, Senato Meclisini toplayıp onu ortadan kaldırmaya karar verdiler. Bu yüzden geceleyin evinde ikamet eden onu öldürecek kimseler gönderdiler. Fakat Muhammed bunu önceden sezdiğinde, Ali'yi kendi yatağına yerleştirip, kendisinin kullandığı çizgili giysisiyle örterek evden kaçtı ve Medine'ye doğru yolu tuttu. Kureyşliler ise kendilerinin böyle aldatılmış olmasını hazmedemeyerek Ali'yi iyice hırpaladılar ve işleri başarısızlıkla sonuçlanarak ayrıldılar. Kaçış sırasında Muhammed, beraberinde Sevr dağına ulaştığı ve orada bir mağaraya girerek, Kureyşliler tarafından kendisini takip etmek ve yakalamak için gönderilmiş olanlar onu bulmaktan umutlarını kesip dönene kadar üç gün boyunca içinde saklandığı Ebu Bekir ile karşılaştı. Bazıları burada bir mucize uyduruyor: Muhammed ile Ebu Bekir'in saklandığı mağaranın ağzını örümceklerin aniden kendi ağlarıyla kapattığını. Davut hakkındaki Talmudik masallar.

Üç günün ardından Muhammed mağaradan çıkarak, kılavuzluk eden bir çoban eşliğinde, bilinmeyen patikalardan (daha önce Mekke'den Medine'ye gidenlerin temin ettiği azılla) Medine'ye doğru ilerliyordu. Kendisine birkaç yol arkadaşı katıldı; bunlarla birlikte bütün gece ve sonraki günün bir kısmı boyunca dolaştıktan sonra, kendisini takip eden bazı Kureyşliler tarafından yakalandığı engebeli ve çamurlu bir yere vardı; mucizeyle değil, uydurdukları gibi, kurnazlıkla ve beceriyle kendini onların ellerinden kurtardı.

Daha ileri gitmeden önce okuyucuyu uyarıyorum ki, Müslümanlar kendi yıllarını bu hicretten, yani Muhammed'in Mekke'den Medine'ye göçünden hesaplarlar: ki bu, daha olasılık dahilindeki kanaate göre, Muhammed'in elli üç yaşlarında olduğu sırada, Mart ayı civarında, İsa'nın altı yüz otuz birinci yılına denk gelir.

Mülteci nihayet Medine'ye ulaştı ve Küba denilen yerde, mescidin ya da Küba duşhanesinin temellerini attığı, Chaltum adında bir Medineli tarafından dört gün boyunca misafir olarak ağırlandı. Oradan ayrıldığında, kendisini görmek için birçok kişinin evlerin damlarına çıktığı büyük bir erkek ve çocuk kalabalığıyla karşılaştı; ve hepsi birden ona mutluluk dilerlerdi. Birçoğu ona misafirlik teklif etti: ancak on iki Yardımcıdan biri olan Ebu Eyyub, onun devesini yakalayarak onu kendi evine sarmaya zorladı. Dolayısıyla, durduğu ve devesinin dizlerini çöktürdüğü yerde inşa etmeye karar verdiği mescidin yapımı tamamlanana kadar onun yanında kaldı.

Bu sırada Ali ailesiyle birlikte Mekke'den geldi: ve Muhammed'in yandaşları Medinelilerin putlarının tasvirlerini paramparça etmeye başladılar, ki bunda on iki Yardımcı ve Muhammed'e özel bir yeminle bağlanmış olan yetmiş kişi harika bir şekilde hareket ettiler; Muhammed'in tarikatı bu andan itibaren büyük bir büyüme elde etti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM.

Hicretin ilk yılında meydana gelenler üzerine.

Medine'de, yeni Peygamber'e gelerek kim olduğunu ve hangi kanunu vaaz ettiğini soran birçok Yahudi kalıyordu. O ise şu cevabı verdi: Tanrı'nın birliğini vaaz ettiğini ve kendisinin O'nun Elçisi ve onların Pentateuch'unda vaaz edilen o Peygamber olduğunu: ve **kendi Pentateuch'unda** kendisi hakkında bulunabilecek ve onların Bilgelerince çok iyi bilindiğini söylediği bazı boş kehanetleri onlara açıkladı.

Yahudiler, fanatik ve güçlü bir adamla mücadeleye girişmemek veya ona boyun eğmemek için cevap verdiler; kendisinin söylediklerinin çok doğru olduğunu: bu yüzden onunla ilgili işlerin nasıl bir sonuca sahip olacağı ortaya çıkana kadar, kendisi lehine veya aleyhine olmamasına izin vermesini rica etmek üzere ona geldiklerini söylediler. Muhammed onlarla uzlaştı ve bu tür bir anlaşma her iki taraf arasında kararlaştırıldı.

Bu sırada Muhammed, devesinin ilk başta durduğu yerde, yani ahırda Mescit'i inşa etmeye başladı; temelleri için bizzat omuzlarında taş taşıdı ve elleriyle koydu. Mescit, yükseklikte bir insan boyuna, uzunluk ve genişlikte yüz arşın olacak şekilde inşa edildiğinde: insanların Güneş'in sıcaklığından korunması için, ahşap sütunlar üzerine hurma dallarından gölgelikler yaptı; ve Mescit'in etrafında kendisine ve yandaşlarına meskenler inşa etti.

Bu yılda (her ne kadar başkaları ikinci yılda gerçekleştiğini yazsa da) **Muhammed, hâlâ dokuz yaşında olan kızı Fatıma'yı amcasının oğlu Ali'ye eş olarak verdi, ki ondan (Ali'nin yanında başka hiçbir şeyi olmadığı için) mehir olarak on ons ریش (tüy) plumarum (yani deve kuşu tüyünün, ki değer görülürdü) ve onun zırhını aldı. Muhammed ayrıca Ebu Bekir'in kızı Ayşe'yi de aldı, ki kendisi hâlâ yedi yaşındaydı; her ne kadar İsmail onunla Hicret'ten sekiz ay önce evlenmek istese de. Müslümanlar sadece bunun bakir alındığını yazarlar; sanki hâlâ yedi yaşında olan birinin artık fahişe olmaması bir mucizeymiş gibi.**

Dipnot:

Abdurrahman Hamdani (Metinde adı geçen figür ve yazar): Klasik ana akım İslam tarihinin temel biyografi ve tabakat eserlerinde (İbn Sa'd, Taberi, İbn Kesir vb.) ana kaynak olarak kabul edilen ana akım bir tarih yazarı veya otorite olmaktan ziyade, Batılı oryantalistlerin ve polemiçilerin kendi tezlerini veya eleştirel iddialarını desteklemek için atıfta bulundukları, Doğru gelenegindeki daha marjinal veya heterodoks/halk inançlarına dair derlemeler yapan bir figür ya da rivayet kaynağı olarak ele alınmıştır (17. yüzyılda, özellikle İsviçreli şarkiyatçı ve ilahiyatçı Johann Heinrich Hottinger'in [1620-1667] kaleme aldığı Latin harfli polemik eserlerinde bu tür isimler ve atıflar yer almıştır).

Abdurrahman Hamdani, التبعايات (Septenariorum) kitabında, Ebu Bekir'in kızının bu kadar küçük bir yaşta Muhammed ile evlenmemesi için uzun süre direndiğini bildirir. Fakat o, Tanrı'nın kendisine onunla evlenmesini emrettiğini ileri sürdü. Bu yüzden Ebu Bekir, kızı hurma sepetiyle birlikte Muhammed'e gönderdi; yukarıda belirtilen Yazar şöyle yazar, o, kızın bulunduğu odada onu yalnız gördüğünde, مد ريسا للمباركة (mübarek elini uzattı, elbisesinin ucunu tuttu ve onu kendine doğru çekti): Mübarek elini uzattı, elbisesinin ucunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. Adamın bu kadar küstahlığını kaldıramayarak (Yazar devam ediyor) ona öfkeli ve kızgın bir bakışla bakarak dedi ki: İnsanlar sana Güvenilir diyorlar: fakat bana karşı yaptığın bu şey, seni hain gösteriyor. Ve giysisini kendine çekerek ellerinden çıktı: ve babasının yanına geldi, Muhammed'in kendisiyle yaptıklarından şikayet ederek şöyle dedi: O beni giysimden yakaladı ve çekti. Bu sözlerle adamın şehvetini ve küstahlığını hiç de belirsiz olmayan bir şekilde ima etti. Fakat baba, kıza tatlı dille

yaklaştı: Tanrı (dedi) seni Muhammed'e çoktan nişanladı: ve bu nedenle o seninle sanki kendi eşin gibi hareket etti.

Yedinci aya kadar (her ne kadar başkaları on sekizinci aya kadar yazsa da) Muhammed, Mekke'de gözlemlemiş olduğu Medine'deki dua ritüelini korudu, yani kendini Kudüs Tapınağı'na çevirerek. Yahudiler bunu kendisine kınarken, iki kez Kudüs Tapınağı'na ve iki kez Mekke Tapınağı'na döndüğünü söylüyorlardı. Fakat sonra her zaman dua ederken Mekke Tapınağı'na dönüyordu.

Bu yılın sekizinci ayında, kendi aralarında ve yandaşları arasında kardeşlik tesis etti: öyle ki kendisi önce amcasının oğlu Ebu Talib'in oğlu Ali'yi kardeş olarak kabul etti. Ardından diğer Müslümanlardan herbiri, diğer bir Müslümanla kardeşlik bağıyla bağlandı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM.

Hicretin ikinci yılı üzerine.

Bu yıl Muhammed Ramazan ayının ay orucunu tesis etti: ki bu orucun kanunları Kur'an'ın ikinci Suresinde reçete edilir/yazılır. Ve Mekke'deki Kureyşlilerin işlerinin durumunu keşfetmek için, kendi adamlarından bazılarını gönderdi; ki onlar yolda Kureyşli tüccarlara rastladıklarında, onları yağmaladılar ve iki baş kişiyi esir olarak Muhammed'e getirdiler.

Bu yıl Medine'nin sınır komşusu olan halklarla daha birçok savaş yaptı. Birincisi Cüheyniler'e karşıydı: ki onda zaten her iki savaş hattı da çatışacakken, Cüheyniler'den Amru'nun oğlu Maged barış hakemi olarak araya girdi; bu yüzden her iki taraf da çatışmasız geri döndü. Bundan başka Abava'da Damerliler'e karşı silah hareket ettirdi: fakat hiçbir çatışma olmaksızın Medine'ye döndü. Sonra Hareth'in oğlu Amid'i, Mekkelilerin diğer bazı müttefiklerine karşı savaşması için gönderdi. Fakat o da, iş başaramamış olarak, geri döndü.

Çok geçmeden Kureyşlilere karşı bir sefer üstlendi; ve ordu ile düşmanların yakınına ulaştığında, onlar kendilerini kaç verdiler. Fakat onları takip edemeyince, orada birkaç gün durdu. Ve bu sırada Damerliler ile barış yapıp, Medine'ye döndü. Fakat orada neredeyse on gün geçirmişti ki, Ciber'in oğlu Karaz Medine'nin tarlaları boyunca akın etmeye ve sığırları yağmalamaya başladı. Bu yüzden Muhammed, Bedir'e ait olan Sephuan sel yatağına kadar onu takip etti; bu yüzden bu, ilk Bedir savaşı veya küçük Bedir olarak adlandırıldı, Fakat Karaz adamlarıyla birlikte kaçarak kendisini kurtardı.

Aynı zamanda Muhammed, Giahfei'nin oğlu Abdullah'ı Nahal'e gönderdi, savaşması için değil, Kureyşlilerin niyetlerini keşfetmesi için. Fakat o, Mekke hac ibadetini üstlenmiş olan bazı Kureyşlilere rastladığında, birini öldürüp, ikisini canlı yakaladı; diğerleri ise kaçarak kendi güvenliklerini sağladılar. Abdullah esirler ve ganimetle Muhammed'e döndüğünde; o, haram olduğu üzere savaşların yasaklandığı Muharrem ayında düşmanlara karşı savaşmış olmasından dolayı yapılan işi onaylamadı: ve bir süre ganimeti ve esirleri almayı reddetti. Fakat eğer ellerinden

kaçmış olsalardı bundan üzüntü duyarak, Allah'ın (şüphesiz onun sapkın arzusu) kendisine o ganimeti ve esirleri almasını emrettiği Kur'an'ın küçük ayetini öne sürdü: lakin esirlerin fidye ile salıverilmesine izin verdi. Onun yandaşları bundan rahatsız oldular, çünkü bununla haram ayda savaşı onaylıyor gibi görünüyordu. O ise cevap verdi ki, Allah kendisine, hangi zamanda olursa olsun, hatta kutsal zamanda bile, Müminlerin Kafirlerle karşı savaşması gerektiğini vahyetmişti.

Bundan sonra iki ay geçince o en meşhur savaş, ya da daha doğrusu en rezil soygun gerçekleşti; ki bu büyük Bedir olarak adlandırıldı. Çünkü Muhammed, Harb'in oğlu Ebu Süfyan'ın Şam'dan kırk Kureyşli tüccarla mallarla birlikte döndüğünü duyduğunda, bu kadar zengin ganimetin kendisine kaçmaması için, birçok yaya ve süvari ve seksen deve ile onların üzerine çıktı. Bunu duyan Ebu Süfyan, adamlarını mallarla birlikte deniz kıyısı boyunca götürdü; ve Mekkelilere göndererek onlardan yardım istedi. Onlar ise kendisine iki yüz atlı ile birlikte bine yakın asker yönlendirdiler. Ve Muhammed karargaha ulaştığında, orada Kureyşlilerin ordusuyla karşılaştı. Savaş başladı: ve Kureyşlilerden yetmiş kadar adam ile bir o kadar da esir öldürüldü. Müslümanlardan ise yalnızca ondört kişi öldürüldü. Üstelik Kureyşlilerin ordusu bin kişiden azdı. Müslümanlar ise üç yüz yirmi kadar kişiye ulaşıyordu. Müslümanlar burada altı yüz mucize zimbirtısı uydururlar: sanki bu kadar zayıf ve sıska bir zafer için mucizelere ihtiyaç varmış gibi.

Bu savaş bittikten sonra, Muhammed Medine'ye döndü. Fakat altı gün ancak geçmişti ki, Selimtilere karşı sefer üstlendi. Lakin onların sınırlarına ulaştığında ve orada üç gün kaldığında, elinden bir şey gelmeyerek (iş başaramayarak) Medine'ye döndü.

Kısa süre sonra, yüz veya diğerlerinin yazdığı gibi iki yüz süvari ile Medine'ye yaklaşmış olan, Muhammed'e saldırmaya niyetli Ebu Süfyan'a karşı, hemen ordusunu ona karşı hareket ettiren Muhammed'in, غزو السويق (Serik Savaşı) veya bulgur manasına gelen Savicense (Serikliler) savaşı takip etti; ki onun görünüşü üzerine Ebu Süfyan adamlarıyla birlikte kendisini kaçtı, arpadan ve bulgurdan oluşan ağızını düşürerek. Bu nedenle bu savaş غزوة السويق Bellum Savic, seu Savicense, id est polenta (Serik Savaşı veya bulgur manasına gelen Serikliler savaşı) olarak adlandırıldı.

Ardından iki ay sonra Duamarel savaşı gerçekleşti. Çünkü Muhammed, Gothfanlilerden birçok kişinin Daathur liderliğinde Medine sınırlarını yağmalamak üzere toplandığını duyduğunda, dört yüz elli kişi ile onların üzerine çıktı. Fakat düşmanlar, onun gelişimini öğrenerek, dağların tepelerine sığındılar. Ve o, ordu ile Duamar'da kalırken, aniden şiddetli bir yağmur üstüne geldi ve adamlarından ayrılmış olan, karın boşaltacak olan (tuvalet ihtiyacını giderecek olan) Muhammed'i baştan aşağı ıslattı. Bu sebeple elbiseler güneşte kurutulmak üzere asılmışken, kendisi bu arada bir ağacın altında uzanıyordu. Dahur, adamları tarafından bundan haberdar edilerek, kılıcını kapıp onu hıncanınç/habersiz bir halde iken saldırıp

yakaladı. Burada bir mucize uydururlar: fakat gerçekten başka hiçbir mucize yoktu, meğerki Muhammed kendisini güçlü bir şekilde savundu: öyle ki Daathur kendisini yenilmiş görünerek, gelecekte Müslüman olacağına kutsal bir şekilde yemin ederek, ondan hayatını yalvararak diledi. Bazıları yazar ki, Muhammed bu savaşta başka yerde bahsedeceğimiz صلاة الخوف Oratio timoris (Korku Namazı) denen duayı tesis etmiştir.

Altı ay sonra Karad seferi oldu; Necid'deki Karad adında sudan veya kuyudan ötürü böyle adlandırıldı; ki onda Muhammed, Hareth'in oğlu Zeyd'i gönderdiğinde, o, Müslüman askerlerini gördüklerinde bineklerini ve yüklerini bırakarak kaçan Kureyşli tüccarların bir birliğine rastladı. Ve Müslümanların tuzaklarına tekrar düşmesinler diye, rotayı değiştirerek Fırat yolu üzerinden üstlendiler: ne var ki yine de onların soygunculuğundan kaçamadılar.

Dipnot:

Metinde geçen "Carad" (Karad) yer adının kök harfleri olan K-R-D (ق ر د), Arap dilinde ve 16. yüzyıl ile öncesi İslami/Arap coğrafya ve lügat literatüründe su kaynakları, kuyular, bitki örtüsü veya yer adlarıyla ilgili köklerden türetilmiş olup, Kürt veya Kurd (الكراد) etnik kimliğine ya da adına asla ve hiçbir şekilde gelmemektedir; kelimenin etimolojik ve coğrafi bağlamı tamamen bölgedeki özel bir su kuyusuna veya coğrafi konuma dayanmaktadır.

Hicretin yirminci ayında, Muhammed Medine'de özel bir meskenleri olan Kaynuka Yahudilerine savaşla saldırmaya karar verdi; ki Muhammed onları topladığında, onları kendi mezhebini kabul etmeye teşvik etti: eğer bunu yapmazlarsa, onun silahlarını kendilerine karşı tecrübe edeceklerdi. Lakin onlar cüretkar ve korkusuzca cevap verdiklerinde, atalarının dinini asla terk etmeyeceklerini: o öyle bir öfkelenmişti ki, hemen onlara karşı silah hareket ettirdi ve altı gün boyunca onların kalelerinde onları kuşattı. O sırada Hazrecilerin prensi Abdullah Muhammed'den, o Yahudileri kendi yönetimine tabi kılmasını rica etti. Muhammed bunu gönüllü olarak yaptı. Fakat onlar bu zulmü kendilerine yenilir saymayarak, Medine'den ayrılıp Şam'a göç ettiler. Ali'nin oğlu İsmail yazar ki, Kaynuka Yahudileri kendi istekleriyle Şam'a göç etmediler, fakat Muhammed tarafından zorla kovuldular; ki o daha sonra, kendisiyle başta yapılan ahdi ihlal ettikleri bahanesiyle, onların bütün mallarını yağmaladı. Fakat bu saf bir iftiraydı.

ON ALTINCI BÖLÜM.

Hicretin üçüncü yılında Muhammed tarafından yapılanlar üzerine.

Bu yıl Kureyşlilere ve onların Medine yakınındaki Ohud dağındaki müttefiklerine karşı savaştı: bu yüzden bu savaş Ohud savaşı olarak adlandırıldı. Müslümanlar bin kadardı; düşmanlar ise iki ya da diğerlerinin yazdığı gibi üç bine ulaşıyordu. Muhammed Kureyşlileri beklerken, askerleri Medine'ye dönüş talep ederek ayaklanma çıkardılar; ve gerçekten de yaklaşık üç yüzü geri döndü. Fakat Muhammed kalanlarla birlikte kararlılıkla sebat ederek, gelen düşmanlara saldırdı. İlk çatışmada yenilen ve bozguna uğrayan Kureyşliler, büyük bir felakete uğradılar. Fakat Müslümanlar kaçanların ganimetlerini yağmalamakta Muhammed'in emrine aykırı olarak çok fazla istekli bir şekilde geciktiklerinde, patilerinden çıkıp gelen düşmanlar onlara saldırdı ve lider Abdullah'ın oğlu Cübeyr'i öldürerek, geri kalanları kaçan dönüştürdüler. Muhammed ise ses ve eliyle kendi adamlarını kaçıştan geri

çağırmaya çalışıyordu. Bu arada onunla birlikte sebat etmiş olan Ali, düşmanların üzerine atılarak, önlerine çıkan herkesi öldürdü. Müslümanlardan yetmiş, düşmanlardan ise yirmi ikiden iki fazla (yirmi iki) kişi düştü. Muhammed bir mağaraya sığındı ve sağ eli mızrakla yaralandıktan, yüzü ve dudağı demirle yırtıldıktan; ayrıca kolu sapanla fırlatılan bir taşla ağır bir şekilde darbe aldıktan ve iki ya da diğerlerinin yazdığı gibi dört dişi döküldükten sonra orada saklandı. Düşmanların lideri Ebu Süfyan'dı; eşi Henda adında biri, Muhammed'in amcası Hamza'nın öldürüldüğünü gördüğünde, onun ciğerini çıkardı ve dişleriyle kemirmeye ve yutmaya başladı: diğer kadınlar ise öldürülen Müslümanlardan eğlence peşinde koşarak, onların kulaklarını ve burunlarını kesip kendilerine boyun bağları yaptılar. Muhammed ise mağaradan çıktığında, amcası Hamza'nın her yeri parçalanmış ve biçimi bozulmuş bedenini gördüğünde, eğer onları ellerine geçirebilseydi, yetmiş Kureyşliden bunun üç katı intikam alacağına yemin etti. Sonra böyle yaralanmış ve kanlar içinde kalarak kızı Fatıma'ya geldi, ki o ağlamaya başlayarak düşmanlara beddua etmeye başladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM.

Hicretin dördüncü yılına ait eylemler üzerine.

Bu yıl Adhal ve Caret'ten bazı kimseler Muhammed'e geldiler ve onlardan kendilerinden birilerini göndermesini istediler, öyle ki onları Kur'an kanunu konusunda eğitsinler. O altı kişi gönderdi, onlar o kavmin yakınına ulaştıklarında, Adhaliler pusu kurarak onlara saldırdılar, üçünü öldürdüler, üçünü ise canlı olarak yakaladılar; ve hatta bunları da daha sonra katlettiler.

Necidlerin Prensi Amer de, her ne kadar pagan (kâfir) olsa da, Muhammed'den kendi halkına yeni dini vaaz etmesi için bazı Müslümanlar göndermesini istedi. O ise kendi adamlarından kırk seçkin kişi gönderdi. Fakat bunlar Birmauna'ya ulaştıklarında, Amer'in emriyle onları idare eden o kişi, Kur'an'ı taşıyan Müslüman'ı öldürdü; diğerlerini ise silahlı kişileri salarak, kaçarak kendine kurtuluş sağlayan yaralı bir kişi hariç, kılıçtan geçirdi. Diğer bir Müslüman da, ki diğerlerinden uzaktaydı, kendi adamlarının katledildiğini öğrenince, Muhammed'e geldi ve ona ne olduğunu anlattı. Sonra Muhammed altı ay boyunca Nadir Yahudilerini kuşattı: ki onlar sonunda ondan, sürgün olarak gitmelerine izin vermesini ve silahlar hariç yanlarında taşıyabilecekleri şeyleri götürmelerine müsaade etmesini istediler. Bu onlara verildi; bu yüzden büyük bir sevinçle dağıldılar ve kısmen Hayber'e, kısmen Suriye'ye çekildiler. Diğerleri olayı şöyle anlatır: Muhammed Yahudilerin prensi Kaab'dan tefeci parası (faiz borcu) talep ettiğinde, bu kişi bunu ona sadece çabucak sunmakla kalmadı, aynı zamanda hileyle öldürmesi için bir ziyafete davet etti. Fakat Muhammed hileyi sezdiğinde ziyafeti reddetti: ve üç gün sonra Medine toprağından Yahudileri kovdu. Aynı zamanda Muhammed, Tanrı tarafından kendisine iletildiği uydurmasında bulunduğu şarap yasağı emrini yaydı.

Dipnot:

Metinlerde "Yahudilerin prensi" veya lideri olarak geçen kişi Ka'b bin Eşref'tir.

- Kimdir? Ka'b bin Eşref, İslam'ın ilk yıllarında Medine'de yaşayan zengin, tanınmış bir Arap-Yahudi şair ve kabile lideridir. Aynı zamanda Benî Nadir Yahudi kilesinin ileri gelenlerindendir.
- Ne Zaman Yaşadı? Hz. Muhammed'in Medine'ye hicret ettiği dönemde (7. yüzyılda) yaşamış, Hicretin 3. yılında (Miladi 4 Eylül 624) ölmüştür.

Kısaca Hikayesi: Bedir Savaşı'ndan sonra Müslümanlara karşı muhalefetiyle, yazdığı şiirlerle ve Mekke'li müşrikleri Müslümanlara karşı kışkırtmasıyla tanınır. Okuduğunuz 16. yüzyıl Latince tarih metninde de bu döneme ait siyasi çekişmeler, borç-ticaret ilişkileri ve sonrasında yaşanan olaylar aktarılmaktadır.

Son olarak bu aynı yıl Şaban ayında Muhammed, aralarında kararlaştırıldığına göre, Bedir'de Ebu Süfyan ve Kureyşlilere karşı savaşmak üzere bir orduyla birlikte çıktı. Fakat Ebu Süfyan adamlarıyla birlikte Mekke'den çıkıp, Müslümanların sayısını ve güçlerini duyduğunda, derhal geri döndü. Bu yüzden Muhammed de, o boşuna uzun süre beklendikten sonra, Medine'ye döndü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM.

Hicretin beşinci yılı üzerine.

Muhammed, Mekkelilerin ve diğer bazı Arapların, kendisini Medine'de savaşla saldırmak üzere birlikte komplo kurduklarını anladığında, şehrin etrafına büyük bir hendek kazılmasını emretti: ki bu hendeğin kazılması sırasında, onun tarafından yeterince saçma bilmem hangi mucizelerin gerçekleştirildiği uydurulur, ki bunlardan belki başka yerde bahsederiz. Hendek tamamlandığında, Esad'ın oğlu Kaab liderliğinde sekiz bin kadar müttefik süvari geldi: bunları gören Müslümanlar korkuya kapılarak Muhammed aleyhinde konuşmaya başladılar ve kaçma girişiminde bulundular. Yaklaşık otuz gün boyunca bir o taraftan bir bu taraftan ok atışlarıyla savaşıldı. Sonunda işin bire bir dövuş (mübareze) ile kararlaştırılması konusunda uzlaştılar. Böylece komplocuların tarafındansa Abdud'un oğlu Amru seçildi; Müslümanların tarafındansa, Amru'nun kendi yeğeni Ebu Talib'in oğlu Ali seçildi. Düşmanlık başlatıldığında, Amru, Ali tarafından öldürüldü: ve bu sırada o kadar şiddetli bir rüzgar çıktı ki, düşman kampında ne varsa alt üst etti. Ardından komplocular arasında anlaşmazlık çıkınca, hepsi dağıldı.

Çok geçmeden Muhammed Kureyza Yahudilerine karşı yola çıktı; ve onların şehrine ulaştığında, orayı yirmi beş gün boyunca kuşatmayla çevreledi, ki bunun sonucunda onlar kendilerini ona teslim ettiler. Fakat Muhammed, yine Yahudi olan Muad'ın oğlu Saad'ın kararıyla onları cezalandırdı. Onlar, kendileriyle aynı soydaş olması sebebiyle Saad'ın kendilerine karşı merhametli olacağını umarak bunu gönüllü olarak kabul ettiler. Fakat o, Muhammed'i memnun etmek için tüm erkeklerin öldürülmesini, kadınlar ile çocukların esir edilmesini ve malların Müslüman askerler arasında ganimet olarak dağıtılmasını emretti. Ganimetin paylaşımında Muhammed kendine Amru'nun kızı Rikana'yı seçti ve onu eş olarak aldı. Arap yazarlar Saad'ın bu hareketini şiddetle kınar ve onun bu yüzden Allah tarafından ani ve sefil bir ölümle cezalandırıldığını söylerler. Fakat Muhammed bunu kovmakla kalmadı, aksine ganimetten pay alarak onayladı: bundan, onun bu kadar büyük bir suçu işlemekte Saad ile anlaştığı açıkça anlaşılır: fakat o, insanların nefretinin üzerine dökülmesi, kendisine ve yakınlarına ise ganimet kazancının kalması için Saad'ın bunun baş sorumlusu olduğunu göstermek istiyordu. Muhammed ayrıca, adı geçen Kureyzalıları kuşatırken, çadircılar ve uşaklar gibi onlara hakaretler ve sövgüler savurmaya başlamasıyla da büyük bir utanç hak etti. Fakat onlar onu, daha mütevazî konuşması ve ağzının bu taşkınlığından kaçınması için dostane bir şekilde uyardılar. Bu uyarı Muhammed'i o kadar çok sarstı ve öyle büyük bir kızarıklık ve utançla doldurdu ki,

elindeki mızrak ve omuzlarındaki cübbe düşüverdi, ve utancından ayağını geriye çekti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM.

Hicretin altıncı yılında gerçekleşen olaylar üzerine.

Bu yıl, Medine'den uzak olmayan Dhueard denilen yerde Lokah halkına karşı savaş işlendi. Ve düşmanlar kendilerini sarp yerlerde kaçışla öne attıklarında, Muhammed Medine'ye döndü.

Sonra Regiyenliler olarak söylenen Hajumitlere karşı yola çıktı. Fakat onlar da dağların tepelerinde kendilerini korudular. Bu yüzden Mekkelilere korku salmak için Afpan'a indi.

Çok geçmeden Mustaliklilere karşı yola çıktı; ve onlarla çatışma işlenerek, çoğunu öldürdü, diğerlerini ise esir olarak götürdü, ve onların imkanlarını yağmaladı, ve Mustaliklerin lideri Hareth'in kızı Cüviriyye'yi eş olarak aldı. Bu savaşta tesadüf etti ki, Muhammed'in eşi Aişe, ki diğerlerinin üzerinde sevilen biri olarak yanında götürmüştü; o, ordu ile birlikte hareket ederken, Muhammed'in evini çokça sıklıkla ziyaret eden Sefuan adındaki bir delikanlı ile tek başına kaldı. Ve o, onu tek başına bulduğunda, kendi devesine bindirerek Muhammed'in ordu ile ulaştığı yere götürdü. Bu, herkes içinde Aişe'nin dürüstlüğüne ve namusuna karşı büyük bir şüphe doğurdu; ve onunla Sefuan arasında herhangi bir rezalet hakkında neredeyse açık deliller görüldüğünde: Muhammed onu reddetmek istediğini gösterdi. Fakat onun zevklerinden koparılması kendisine çok sert geldiğinden, Allah tarafından Aişe'nin masumluğunun kendisine vahyedildiğini uydurdu: bu yüzden onu tuttu, ve onun namusuna karşı konuşmuş olanları, onun gücün sahibi bir adam olduğu ve kendi adamlarının yardımıyla kendisini kolayca savunabileceği için, baş aktör olan Abdullah bin Ubey hariç, seksen vuruşla kamçılanmalarını emretti. Bu aynı seferde, suyun yokluğunda toz ile kendini arındırmak demek olan teyemmüm ritüelinin Muhammed'e vahyedildiği aktarılır. Bu ritüel hakkında Kur'an'ın Maide Suresi 7. ayetinde bahsedilir.

Muhammed bu yıl daha birçok sefer üstlendi. Birincisini Omrenlilere karşı yaptı, ki onlara Machad'ın oğlu Acaf'ı gönderdi, o da Omrenliler kaçarken onların iki yüz devesini yağmaladı. İkincisini Kassanilere karşı yaptı, ki onları yağmalaması için Ebu Ubeyde bin Cerrah'ı gönderdi. Fakat onlar da dağlara kaçarak kendilerini kurtardılar. Üçüncüsünü Havazenlilerden bazılarına karşı yaptı, ki onlara Müslüm'ün oğlu Muhammed'i gönderdi, Havazenliler ona pusu kurdular ve kaçışa zorlayarak onun bütün ortaklarını kılıçtan geçirdiler. Dördüncüsünü Gem'deki Selimlilere karşı yaptı, ki Haris'in oğlu Zeyd geceleyin onlara saldırarak sığırlarını yağmaladı: insanları ise esir olarak götürdü. Beşincisini Aisinler ile Telebinlere karşı yaptı, ki onlara Haris'in oğlu Zeyd'i gönderdi. Fakat Telebinler kendilerini kaçışa attıklarında, Zeyd onların yalnızca yirmi devesini götürdü.

Altıncısını, Hayberli Yahudilere yardım etmek için onların güçlü bir topluluk topladığını duyduğundan ötürü, Ali'yi Fadkenlilere karşı gönderdiği seferde yaptı. Yedincisini, Pers ile Suriye arasında bir kasaba olan Dümetülcendil sakinlerine karşı Avf'ın oğlu Abdurrahman'ı gönderdiği seferde yaptı. Fakat buradakiler hemen

kendilerini teslim ettiklerinde ve ayrıca Muhammed'in mezhebini kucaklamış olduklarında, Abdurrahman onların kralının kızı Temadar'ı eş olarak aldı; çünkü Muhammed kendisine böyle emretmişti. Sekizincisini, Muhammed'in çobanlarını öldürmüş ve develerini alıp götürmüş olan Arin halkına veya kabilelerine karşı birkaç süvari gönderdiği seferde yaptı. Fakat bunları esir olarak elinde tuttuğunda, ellerinin ve ayaklarının kesilmesini, kızgın demirle gözlerinin kör edilmesini ve sefil bir şekilde ölene dek öyle bırakılmalarını emretti. Dokuzuncusunu, Suriye'den mallarla birlikte dönmekte olan ve Muhammed'in Müslümanlar tarafından yağmalatmış olduğu malları kendi askerleri arasında paylaştırmış olduğu bazı Kureyşlilerle birlikte Ebu Alas'ı Müslüman askerlerin istila ettiği seferde yaptı. Fakat kaçmakta olan Ebu Alas, Muhammed'in eşi Zeynep'e geldi ve yağmalanan malların kendisine ve yakınlarına iade edilmesini onun aracılığıyla elde etti.

Bu yıl Muhammed bin dört yüzü aşkın kişiyle birlikte kutsal Mekke Tapınağını ziyaret etmek için yola çıktı, kurban edilecek koyunları beraberinde götürdü ve hacılara reçete edilen diğer ritüelleri korudu. Fakat Kureyşliler onun geldiğini duyduklarında, Mekke'ye girmesinden onu vazgeçirmesi için Taif hükümdarı Urve'yi gönderdiler; çünkü orayı silahla istila edeceğinden korkuyorlardı. Urve Muhammed'e ulaştığında, onunla daha samimi konuşmaya ve elini sakalıyla ovuşturmaya başladı: diğerleri bunu haysiyetsizce bulurken, o bunu gülümsemeyle karşıladı. Dahası Urve, Müslümanların, kendisini arındırırken Muhammed'in bedeninden akan suyu toplamak için yarışarak koştuklarını gördüğünde şaşkına döndü: ve eğer ne zaman tükürse, onun tükürüğünü en tatlı bir sinek gibi kokladıklarını; hatta vücudu tıraş edilirken veya başı kesilirken düşen kılları birer mücevher gibi çok büyük bir istekle topladıklarını gördü. Muhammed ise Kureyşlilere Osman'ı gönderdi, ki onları, savaş sebebiyle değil, kutsal ziyareti gerçekleştirmek için Mekke'ye geldiğine dair emin kılsın. Fakat Kureyşliler yakaladıkları Osman'ı zindana attılar. Bu arada Muhammed kendi adamlarını toplantıya çağırdığında, onlar tarafından üçüncü kez Prens olarak atandı ve herkes ona sadakat yemini etti. Kureyşliler ise kendisiyle bir antlaşma yapsınlar diye Amr'ın oğlu Suheyl'i ona gönderdiler. Muhammed ise şu şartla antlaşma yapmayı vadetti: Gelecek yıl kendisi ve yakınları kutsal ziyareti gerçekleştirmek için Mekke'yi üç gün boyunca kendilerine serbest bıraksınlar ve bu arada Kureyşliler dağların tepelerine çekilsinler. Antlaşma yapıldığında, Muhammed Medine'ye dönüş hazırlığı yaptı: ve yoldayken, gelecek yıl Mekkelilerden elde edeceği zaferi Tanrı'nın ona vahyettiği uydurulur. Bu sırada ise Mekkelilerden Muhammed'e bağlı olan birçok kişi, din kisvesi altında ama gerçekten soyguna cezasız bir şekilde devam etmek için onun tarafına kaçıyordu. Çünkü Arap yazarlar, bu yeni mühtedi kaçakların Kureyşli tüccarların hiçbir ortaklığını yağmalamadan ve tüccarları öldürmeden bırakmadığını yazarlar. Bu yüzden Kureyşliler Muhammed'e adam göndererek yalvardılar, ki bu tür haydutları engellesin ve Mekkelilere onlardan güvenlik sağlasın. Muhammed ise onların isteklerini onayladı.

YİRMİNCİ BÖLÜM.

Hicretin yedinci yılı üzerine.

BU yılın başlangıcında Muhammed, birçok müstahkem kaleye sahip olan Hayber Yahudilerini kuşattı. Ordu komutanı Ebu Bekir idi, o düşmanlar tarafından geri püskürtülünce yerine Ömer geçti: o da sırtını döndü (kaçtı). Bu yüzden Muhammed sancağı, gözlerinde iltihap (göz ağrısı) olmasına ve neredeyse kör olmasına rağmen amcazadesi Ali'ye teslim etti. Çünkü uydururlar ki, Muhammed onun gözlerine tükürmüş ve derhal iyileşmiştir. Ali bunun üzerine kalelerden kendisine karşı çıkmak üzere çıkmış olan düşmanlara saldırarak onları bozguna uğrattı: ve kalenin kapısını yerinden sökerek onu kalkan olarak kullandı; öyle ki kapı o kadar büyüktü ki, altında kadınlardan oluşan bir kalabalığın gizlendiğinden şüphelendikleri için kapıyı döndürmeye çalışan tüm askerler, hepsi birden tüm çabalarını koysalar bile asla hareket ettirememişlerdi. Sonunda yenilen Yahudiler, Muhammed'in kabul ettiği şartlarla kendilerini teslim ettiler: ancak Arap Arabistan'ından ne zaman isterse onları kovabileceği anlaşmasıyla.

Bu yıl Muhammed, iki basamak ve bir oturaktan oluşan minberden vaaz vermeye başladı. Ve çok geçmeden Ali'yi bir ordu ile Fadkenlilere karşı gönderdi, onlar derhal kendisine teslim oldular: ve onların bölgesi Muhammed'in özel mülkiyetine geçti. Sonra elleriyle, şehirlerin vadisi manasına gelen Vadilcora'yı mesken tutan halkı kendine boyun eğdirdi.

Bu zaman zarfında, Muhammed'in göndermiş olduğu kimseler Habeşistan'dan geri döndüler, bunların arasında Ebu Süfyan'ın kızı, kocası Habeşistan'da kalmış olan Ümmü Habibe de vardı. Onu böylece Muhammed eş olarak aldı. Babası Ebu Süfyan bunu duyduğunda, şaka yapar gibi şöyle dedi: Bu, burun delikleri yularla zapt edilemeyecek olan azgın bir erkek devedir. Bununla onun dizginlenemez şehvetini belirtti.

Hayber zaferinden sonra, Haris'in kızı Zeynep adındaki Yahudi bir kadın, Muhammed'in koyun etinin budundan çok hoşlandığını bildiği için, kendi halkına verilen hürriyetsizliği/zararı intikam almak amacıyla, bu tür bir budu zehirle bulaştırılmış olarak ona sundu. Ve Muhammed ondan bir lokma yediğinde, bud ona zehirle bulaştırılmış olduğunu bildirdi: böyle uydururlar. Fakat derhal zehrin gücünü hissetti: ve ondan yavaş yavaş acıyla sınanmaya başladı ve sonunda kısa sürede tüketilerek yok oldu. <<Burada yok olan kişi

Muhammed'midir yoksa Zehirmidir?>>

Yazarlar, ya da daha doğrusu bazı Arap Yazarlar uydururlar ki, Muhammed bu yıl hemen hemen tüm Krallara ve Prensler mektuplar ve elçiler göndermiş, bunlarla onları kendi dinine davet etmiştir. Üstelik kimileri onun mektuplarını ve elçilerini onurla kabul etmiş, insani bir şekilde geri yazmışlar: hediyeler bile ona göndermişler, ve onun mezhebini benimsemeye daha meyilli veya yabancı olmadıklarını göstermişler. Diğerleri ise hem onun mektuplarını yırtmışlar, hem elçilerini reddetmişler, hem de onun cüretini ve aptallığıyla alay etmişler.

Bu aynı yıl Muhammed, kendisinin kendisine karşı Gotfanlıları kışkırttığını duyduğu Yahudi Rezzam'ın oğlu Yassir'e otuz süvari ile birlikte Anis'in oğlu Abdullah'ı gönderdi. Abdullah Yassir'e ulaştığında, Muhammed'in tarafını izlemesi ve kendisiyle birlikte getirdiği otuz Müslümana yardım etmeleri için kendisinden otuz kişi vermesi üzere onu yanına çekti. Fakat sonra fikrini değiştirerek, üzerine atlayan ve her ne

kadar bu adam da çengelli bir asa ile onun yüzünü paraladıysa da bacağını kesen Abdullah'ı öldürmeye çalıştı. Bunu gören Müslümanlar, Yassir'in beraberinde getirmiş olduğu bütün Yahudileri öldürdüler.

Bazı Yazarlar bu yıl başka iki sefer daha koyarlar. Birincisi, Muhammed'in Masara topraklarına askerler saldığı, sakinlerinin bir kısmını öldürdüğü, bir kısmını esir götürdüğü seferdir. İkincisi Ambarlılara karşıdır, ki bunlardan da aynı şekilde kimilerini öldürmüş, diğerlerini ise esir olarak alıp götürmüştür.

Son olarak, önceki yıl Kureyşlilerle yapılan ahit gereğince Muhammed, Mekke'nin kutsal yerlerini ziyaret etmek için Mekke hac yolculuğunu üstlendi: ve artık şehre daha yakın olduğunda, Kureyşliler ahitler gereğince kendilerini dağlara çektiler. Muhammed ise Kabe'yi ve kalan kutsal yerleri ziyarette bulunacağı üç gün Mekke'de kaldı. Hangi zamanda, kutsal ziyarette evlilikler akdetmek yasak olmasına rağmen Haris'in kızı Meymune'yi eş olarak aldı. Fakat o, bu hususta Tanrı tarafından kendisine izin verildiğini öne sürüyordu. Üç gün geçtikten sonra, Kureyşlilerden, kendilerini kendi evlerinde ziyafetle ağırlaması için orada diğer üç gün boyunca kalmasına izin verilmesini talep etti. Onlar ise ziyafeti kaba bir şekilde reddederek, derhal şehirden ayrılmasını emrettiler. Ayrılan kişi böylece Medine'ye döndü, burada kendisine sığınan bazı mühtedileri kabul etti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hicretin sekizinci yılı ve Mekke'nin fethi hakkında.

Bu yıl, Suriye'de bulunan Mauta'da Romalılar ile Müslümanlar arasında bir savaş gerçekleşti; bu savaşta ilk başta üç Müslüman komutan öldürüldü. Romalıların sayısı yüz bin, diğerlerine göre ise iki bin idi ve aralarında pek çok Hristiyan Arap vardı; Müslümanların sayısı ise sadece üç bin idi. Bu nedenle onlar, düşmanların çokluğundan dehşete düşerek kaçmak suretiyle kendilerine kurtuluş sağladılar: yine de birçoğu öldürüldü.

Aynı yıl Mekke'nin fethi gerçekleşti. Zira Kureyşliler, kendileriyle müttefik olan ve Muhammed ile müttefik olan Hazal Soylu (Hüzaa) kurbanlarına karşı savaşan Bakarlılara yardım ettiklerinde, Muhammed Kureyşlilerin bu vesileyle yaptıkları antlaşmayı bozduklarını düşündü. Her ne kadar Kureyşliler bu durumu Muhammed'in huzurunda, kayınpederi Ebû Süfyan'ı kendilerine elçi olarak göndererek alçakgönüllülükle mazur göstermeye çalışsalar da, o hiçbir mazereti veya alçakgönüllülüğü kabul etmeye yanaşmadı; hatta kayınpederine tek bir sözle bile iltifat etmedi.

Böylece Ramazan ayının onuncu gününden sonra Muhammed, on bin askerle Medine'den ayrıldı; Mekke'ye ulaştığında, yanında askeri sancak bulunan Ali ile birlikte şehre bazı askerlerin girmesini emretti. Bazı yazarlar, Muhammed'in kendi adamlarına hiçbir Mekkeliyede kıymamalarını emrettiğini ve şehre barış yoluyla girdiğini yazar. Ancak diğerlerinin aktardığına göre, Mekke'nin onun tarafından zorla ve çok fazla kan dökülerek zapt edilmiş olduğu çok daha doğru ve muhtemeldir. Mekke'ye giren Muhammed, vahşetini ve dinsizliğini din

kisvesi altında örtbas etmek için **Kâbe'yi, yani onun tapınağını ziyaret etti ve bir katıra binerek onu yedi kez tavaf etti**; orada tapınılan putların oradan uzaklaştırılmasını emretti. Daha sonra kendisine düşmanlık gösteren bazı kişilerin öldürülmesini emretti.

Böylece Muhammed, yurdunu düşmanca bir tutumla fethedip kendine boyun eğdirdikten sonra, Halid bin Velid'in komutasında sınır bölgelerine silahlı birlikler gönderdi; bu birlikler Hazime Oğullarının bölgesine ulaştığında, onların (silahlı olarak karşı çıkmışlardı) silahlarını bırakmalarını emretti, ardından ellerini arkalarından bağlayarak askerlerine kılıçtan geçirilmeleri için onları hedef gösterdi. Muhammed bunu duyduğunda, Halid'in bu hareketini onaylamadı ve Hazime oğullarına uğradıkları haksızlık için belli bir miktar paranın tazmin olarak verilmesini emretti.

Ayrıca Madleg ve Dail halklarına da onları kendi dinine davet edecek kimseler gönderdi. Onlar bunu reddettiğinde ise onları zorla compel etmek istemedi.

Mekke'nin fethinden sonra, Mekke'ye üç mil uzaklıktaki Honeyn vadisinde yaşayan Havazenliler, çevre halkları da yardıma çağırarak Muhammed'e karşı bir ordu topladılar. Bunu duyan Muhammed, onlara karşı on iki bin askerle Mekke'den çıktı. Her ne kadar Havazenlilerin askerleri sayıca çok daha az olsaM da, yine de Müslümanları arkalarını dönüp kaçırmaya mecbur ettiler. Lakin Muhammed'in teşviki ve azarlamasıyla geri dönen, düşmanlara karşı savaşıyan Müslümanlar onlara karşı zafer kazandılar; dört bin esir ile on iki bin deve ve diğer pek çok ganimet ele geçirildi.

Esirler arasında, Muhammed'in çocukluk süt kardeşi olup onu tanıyan ve çocukken sırtına dişleriyle bastırıldığı izin izinden (Muhammed'in bebesinden beri var olan şehvetini ve çapkınlığını buradan anlayın) kendini ona tanıtan Halime'nin kızı Şebama da vardı. Bunun üzerine Muhammed ona, dilediği diğer kadınlarla birlikte özgürlüğünü, kendi ganimetinden ve diğer Müslümanların ganimetinden bir pay verdi. Öte yandan Müslümanların ellerinden kaçan düşmanları takip etmek üzere Muhammed, arkalarından Ebû Amir (düşmanlar tarafından öldürüldü) ve amcazadesi Ebû Muta komutasındaki askerleri gönderdi. Düşmanların komutanı, Müslümanlardan kaçarak adamlarıyla birlikte Taif kalesine sığınan Malik bin Avf idi; kale yirmi gün kadar kuşatıldı, mancınıklar ve balistalarla dövüldü; sonunda düşmanlar kendilerini Muhammed'e teslim ettiler ve birçoğu onun dinini benimserdi.

Sonra Muhammed, Havazenlerden elde edilen ganimetleri bıraktığı Algerana'ya hareket etti; ganimetlerin bir kısmını kadınları ve çocuklarıyla birlikte onlara iade etti. Bu lütuf karşısında yumuşayan Havazen lideri Malik İslam dinini kabul etti ve Muhammed tarafından kendi halkının başına idareci tayin edildi. Ne var ki Muhammed ganimeti kendi adamları arasında eşit olarak bölüştürüp her bir komutana yüzer deve bağışladığında, Mirdas oğlu Abbas'a yalnızca dört deve verdi; bu yüzden öfkelenen Abbas, onu açıkça iğneleyen bir hiciv yayınladı. Bunun üzerine

Muhammed öfkelerini gizleyerek Ali'ye, onun dilini kesmesini emretti. Fakat daha sonra Ali'ye şu seçeneği vermesini tembihledi: Eğer dört deveden memnun kalmazsa yüz deve alabilirdi. O ise bu büyüklük karşısında ezilerek yüz deveyi reddetti ve dili de sağ salim kalmak üzere yalnızca dört deveyi kabul etti. Bu ganimetten Ensar'a (yardımcılara) hiçbir pay verilmemiş olması ise onların şiddetle öfkelenmesine neden oldu. Ancak daha sonra kendisi tarafından sakın bir şekilde uyarılıp yatıştırıldılar; sakinleştiler ve ağlayarak kendisinden af dilediler. Bir kimse onun ganimeti adil bir şekilde paylaşmadığını iddia ederek onu suçladığında ise öfkelenerek şöyle karşılık verdi: "Yazıklar olsun sana; adalet bende değilse kimde olacak?" Ömer o kadar cüretkar bir adamı öldürmek istediğinde ise Muhammed onu engelledi ve o adamın, dininden sapacak olan filan Secta'nın (fırkanın/grubun) başı olacağını öngördü; nitekim kehanetinin gerçekleştiği söylenir. Fakat bu doğru olsaydı, özellikle de cüretinden ötürü ölümle cezalandırılması gerekirken, öldürülmesini engellemesi son derece akılsızca olurdu.

Bu sırada Muhammed Algerana'dan dönerken, ganimetin paylaşılmasında kendisinin dolandırıldığından şüphelenen askerler arasında bir ayaklanma çıktı. Onu bir ağaca kadar sıkıştırıp cübbesini zorla sırtından aldılar. O ise kendini temize çıkararak ve savunarak, kendilerine ait hiçbir ganimeti kendisine saklamadığını gösterdi.

Ardından Mekke'ye gelen Muhammed, hac ziyaretini gerçekleştirdi; bu tamamlandıktan sonra, Mekke'de vekillerini bırakarak Medine'ye geri döndü. Medine'de iken, Mısırlı Maria'dan henüz çocukken ölen İbrahim adında bir oğlu oldu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Hicretin dokuzuncu yılında meydana gelen olaylar hakkında.

Bu yıl Medine'de Muhammed'e aralarında Kahe b. Züheyr'in de bulunduğu birçok Arap elçisi geldi; Muhammed kendisine düşman olmasına rağmen, kendi övgüsüne yazdığı son derece zarif kaside (epigram) dolayısıyla ona kendi cübbesini armağan etti.

Bu yıl, Muhammed'in otuz bin piyade ve on bin süvariden oluşan bir orduyla Romalılara karşı sefer düzenlediği Tebük savaşı gerçekleşti. Ceraf'a ulaştığında, oradan bir aydan fazla kaldığı Tebük'e geldi. Oradan ayrıca Ebû Ubeyde komutasında Cüdamlılar üzerine bazı adamlar gönderdi; bu adamlar birçoğunu esir aldı ve ganimetlerle geri döndü. Süleymoğulları ve Talioğulları üzerine de Saad'ı askerlerle birlikte gönderdi; ancak her ikisi de kafileler halinde kaçtı. Ayrıca Halid'i, Hristiyan olan Dumatü'l-Cendel valisi Ukeyder üzerine gitmesi için görevlendirdi; Halid, Ukeyder'i canlı olarak ve pek çok ganimetle birlikte Muhammed'e getirdi. Ancak Muhammed, kendisine yıllık vergi ödemesi şartıyla onu serbest bıraktı. Tebük savaşının başarısı hakkında Müslüman yazarlar tek kelime etmezler, çünkü muhtemelen bu savaşta Müslümanlar Romalılar tarafından yenilgiye uğratılıp bozguna uğratılmışlardır.

Muhammed'in Tebük'ten dönüşünde, kendi askerlerinden bazıları bir komplo kurarak yolculuk sırasında onu sarp yollardan dağa götürmeyi ve oradan aşağı yuvarklamayı kararlaştırdılar. O, bu hileyi fark etti ve her ne kadar belli etmeyip onların gösterdiği yoldan gittiye de, dağın yamacına ulaştığında ustalıkla onların ellerinden kurtuldu. Komplocuların hiçbirini öldürmek istemedi; hatta insanların düşmanlığını çekmemek için bunu açığa bile vurmadı. Medine'ye döndüğünde, Tebük savaşına kendisiyle birlikte gitmeyi reddeden bazı kimseleri cezalandırdı; ancak bu duruma karşı uyguladığı tek ceza, onları günlerce her türlü ev halkından ve hatta eşlerinin ticaretinden ve beraberliğinden ayırmak, adeta aforoz etmek (küfürle damgalamak) oldu. Fakat sonunda onların hallerine çok pişman olduklarını ve yalvararak af dilediklerini görünce, onları bu yasaktan kurtardı. Aralarından biri bu günahı için bütün mal varlığını sadaka olarak dağıtmak istediğinde, Muhammed buna izin vermedi ve gelecekte dürüst olacağına söz vermesini yeterli buldu.

Muhammed kendisini artık güçlü ve güvende gördüğünde, kendisine Tanrı tarafından vahyedilmiş gibi Kur'an'ın dokuzuncu suresini yaydı; bu surede, kendileriyle yapılan antlaşmaların belirlenen süresi sona erdiğinde, müşriklerle yapılan tüm antlaşmalardan vazgeçilmesi emrediliyordu. Kendileriyle hiçbir antlaşma yapılmamış olanlara ise dört aylık bir dokunulmazlık tanınıyordu; bu süre geçtikten sonra, nerede yakalanırlarsa yakalansınlar, Müslüman olmadıkları veya vergi ödemedikleri sürece öldürüleceklerdi. Bunun üzerine birçok putperest, özellikle de Muhammed'e halkının ileri gelenlerinden on elçi gönderen Taifliler Kur'an kanununu benimserler; o da onları büyük onur ve hediyelerle ağırladı. Elçilerin dönmesinden sonra Taifliler, onlara aşırı derecede tapan kadınların büyük ağlamaları eşliğinde tüm tanrılarının putlarını yıktılar.

Taiflilerin ardından diğer Arapların elçileri de Müslümanlık dinini kabul etmek üzere bölük bölük geldiler. Ancak bunlardan ikisi, İslam inancını taklit ederek Muhammed'e suikast düzenlemek üzere komplo kurdular; fakat bu girişimleri başarılı olmadı. Tay kabilesinin elçilerinden Adiy b. Hatim de İslam'ı kabul ettikten sonra onu terk etmişti. Ancak Muhammed'e geri dönerek tekrar onun dinine bağlandı. O ise kendisini büyük bir onurla karşıladı ve oturacağı minderini kendi eliyle onun önüne fırlattı.

Aynı dönemde Muhammed, Ali'yi Zübeydoğulları üzerine gönderdi; Ali bir kısmını öldürüp esir aldıktan sonra geri kalanları vergi ödemeye mecbur bıraktı.

Bu yılın en büyük olayı Necran Hristiyanlarının Muhammed'e gönderdiği elçilik heyetiydi: bu kavmin en soylu yirmi elçisi vardı ve başlarında piskoposları Ebû Harise bulunuyordu. Bu kişi ile Muhammed arasında Hristiyanlık dini hakkında birçok tartışma geçip gitti; sonunda, inançsızlara karşı Tanrı'dan gelecek lanetin okunması (mübahele) yoluyla hangi dinin, Hristiyanlık mı yoksa Muhammedilik mi hak din olduğunun ayırt edilmesi kararlaştırıldı. Ancak bu uygulama için aynı anda bir araya geldiklerinde, Ebû Harise Muhammed'e ve Müslümanlara beddua etmekten kaçındı;

Muhammed'e her yıl yüksek değerde ikili iki bin giysi gönderme şartıyla onlarla barış yaptı ve bu konuda bir sözleşme yazdırdı. Bazı yazarlar, Muhammed'in bu elçileri çok değerli giysiler içinde gördüğünde onları kabul etmek istemediğini, hatta selamlarını bile almadığını; ancak daha sade giyinenleri insani bir şekilde ve büyük bir lütufla söyleşiye kabul ettiğini yazarlar.

Son olarak Muhammed bu yıl Ali'yi, mal varlıklarının beşte birini sadaka olarak almak üzere Yemenlilere gönderdi. Aynı şekilde Necranlılardan da vergi ve sadakaları talep etmesi için gönderdi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hicretin onuncu yılı hakkında.

Bu yıl Muhammed bir tellal aracılığıyla Mekke'ye kutsal hac yolculuğu ilan etti. Bunun üzerine her bölgeden sayısız halk Medine'ye akın etti. Muhammed de onlarla birlikte yola çıktı ve Mekke'ye girmeden önce alışıl gelmiş ritüellerle hazırlık yaptılar. Beraberinde kurban edilmek üzere yüz veya diğer yazarların belirttiğine göre altmış altı koyun götürüyordu. Yolculukta diğerlerinden ayrı yürür ve hiçbir konuda kendisini diğerlerine uydurmazdı. Yolculuk boyunca her gün gökten üzerine Kur'an indiğini yazarlar vardır.

Hacılarla birlikte Mekke'ye giren Muhammed, önce Kâbe'yi yedi kez tavaf etti: üç kez hızlıca koşarak, dört kez ise yavaşça yürüyerek. Ardından Safa ve Merve dağlarını, Mina vadisini, halka hitap ettiği Arafat dağını ziyaret etti ve diğer kutsal yerleri gezdi. Daha sonra Mina vadisine dönerek, şeytanı taşlamak üzere arkasına doğru geleneksel olarak yedi küçük taş attı: ve hemen ardından getirdiğı koyunları kurban etti; yani altmış üçünü kendi eliyle, otuz yediğini ise Ali'nin eliyle.

Sonra Kâbe'ye dönerek onu bir kez daha yedi kez tavaf etti. Zemzem kuyusundan çekilen sudan içti. Ardından Mina'ya dönerek orada üç gün kaldı; şeytana karşı her gün yedi kez yürüyerek üçer küçük taş attı.

Daha sonra, diğerlerinden üstün tuttuğı için yanında götürdüğü Ayşe'nin de o gece kutsal ziyareti yerine getirmesini istedi. Dönüş için gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra Kâbe'yi bir kez daha tavaf etti ve ardından Medine'ye doğru yola koyuldu.

Birçok yazar, Muhammed'in dönüş yolunda Cebrail'in emriyle İmparatorluktaki halefinin Ali olduğunu açıkladığını, onu sağ taraftaki yüksek bir sedire oturttuğunu ve hem erkeklere hem de kadınlara onun yanına giderek selam vermelerini ve yaklaşan imparatorluk için onu tebrik etmelerini emrettiğini yazar. Bunu belki Şiiler veya İranlılar kabul eder; ancak Sünniler reddeder.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Muhammed'in ölümünden sonra ne olduğu hakkında.

Muhammed artık sönüp gitmişken, Arapların birçoğu onun dininden yüz çevirip döküldü. Ne var ki onun ölümü Medine'de yayılınca, gerçekten ölüp ölmediğini görmek için bir insan kalabalığı gürültüyle akın etti; çünkü bunu kendilerine bir türlü inandıramıyorlardı. Bu yüzden cesedinin gömülmesine inatla direniyorlar. Lakin Abbas onlara Allah adına gerçekten öldüğüne dair yemin etti ve böylece sakinleştiler. Kimi yazarlar iki gün, kimi de üç gün inatla gömülmeden kaldığını yazarlar. Ali, Abbas ve onun daha yakın aile fertlerinden diğer kimseler **cesedini yıkadılar ve üç giysiye sararak, hayattayken kullandığı miskle karışık aromalı kokularla tiftiklediler. Sonra Müslümanlar onun üzerine teker teker dua ettiler. Öldüğü yatakta, Ayşe'nin evinde, yatağın altında bir mezar kazıldı ya da daha doğrusu taş oyuldu. Aslında o mezarın içine hayattayken kullandığı kırmızı pelerin kendisinin altına yerleştirildi. Tümülüsünün (türbesinin) üzerine ise dokuz tuğlayla örülmüş bir kemer dikildi.**

Ali ve Muhammed'in ailesinden diğer kişiler onun cesedini gömmekle meşgulken, Ensar ile geri kalan halk arasında, işin başına kimin geçirilmesi gerektiği konusunda bir fitne çıktı; ve bu vesileyle Ebubekir İmparatorluğu (yönetimi) kendi eline geçirdi, hepsi ona sadakat yemin etti. Dolayısıyla Muhammed, bizimkilerin birçoğunun yanlı olarak yazdığı gibi Medine'den çok uzakta bulunan Mekke'de değil, Medine'de defnedildi. Anıtı ise bugün o şehrin ortasında inşa edilmiş olan bir mabette bulunmaktadır. Marsilyalı Gabriel Bremond'un, benimle samimi bir dostluğu bulunan, "Descrittioni efatte dell'Egitto superiore, & inferiore, &c. Lib. 1. c. 30." adlı eserinde bu tapınak ve Muhammed'in mezarı hakkında yazdıklarını buraya aktararsam Okuyucu için nahoş olmayacaktır. İtalyanca dildeki sözleri şunlardır: Bu Tapınak Kudüs'tekine benzer şekilde yapılmıştır; o kadar güzel değil, fakat pek zengindir; yeşil mısır/jasper, lapislazuliler ve akik bolluğuyla, baştan sona ince mermerlerle kaplanmıştır; ve birçok yerde altın ve gümüş levhalar, özellikle en dikkat çekici birleşim yerlerinde mevcuttur. Hacılar varken yakılacak yirmi bin lamba olduğu ve içinde aromatik kokuların yakıldığı birçok kap bulunduğu kesin olarak söylenmektedir. Muhammed'in mezarı, Turlè adını verdikleri bir kubbe ile yuvarlak yapıda, küçük bir kule şeklinde yapılmış bir şapeldir. Bu yapı ortasından yukarıya doğru kubbeye doğru açıktır ve etrafında küçük bir galeri (veya korkuluk) vardır; duvar gümüş parmaklıklı pencerelerin miktarıyla doludur. Kulenin alt kısmı, özellikle mezarın başının geldiği yer, o kadar yüzyılda Muhammedî Prensesler tarafından gönderilen, paha biçilemez değerinde altın ve mücevherlerle süslenmiş ve donatılmıştır. Ve biraz sonra. Galeriye girilen kapı gümüşdendir; ve Turbè'ye girilen, mezara gitmek için birkaç basamak inilen kapı da öyledir. Hacılar bu mezarı görmezler, çünkü kapalıdır; ve oraya inmek için altın anahtara ihtiyaç vardır; ve kubbe ile diğer süslerle her taraftan kapalı olduğundan ancak galeriden görebilirler.

Fakat kalabalık geçtikten sonra, Medine'de ikamet edenler lütfedip görebilir ve içeri girebilirler. Bahsettiğim o beyefendi, o tapınakta hizmet etmiş olduğu için bunu defalarca görmüştür; ve bu nedenle bana söylediklerini ve inanca layık diğer kişiler tarafından da bana onaylanan şeyleri burada aktarmak istiyorum. Öyleyse bu mezar,

ince mermerlerle kaplanmış düzgün taşlardandır, bu kurenin ortasında düz bir zeminde yedi ayak uzunluğunda, dört ayak genişliğinde yer alır; baş tarafına doğru yivli bir mısır/jasper sütun vardır, bunun üzerinde yeşil bir sarık bulunur, ayak tarafına doğru da benzer bir tane daha vardır; ve bunun üzerinde balsam ve Ud ağacı gibi en hoş kokular sürekli olarak yakılır. **O mezarın üzerinde, orta yerine doğru gizlice kaldırılabilen bir mısır mermeri parçası vardır ve altında sadece dört dişi olan bir insan kafatasını görmek için bir kolun ve yanan bir mumun geçebileceği bir delik bulunur. Bir uyluk kemiği, bacak kemiği ve bazı kurtlu omurlar ayrı ayrı durmaktadır; ve bu Muhammed'in bedeninin kalıntısıdır.** Mezarın etrafında gece gündüz yanan gümüş lambalar yaparlar; ve üzerinde incilerle nakşedilmiş altın bir baldaken vardır; ve bunun altında, mezarın üzerine, her yıl Şam'dan bu amaçla getirilen ve eskisi Büyük Efendi'ye geri götürülen pavyon yerleştirilir. Öğle vakti tarafında, parmaklığı tutmak için dışarı taşan Galerinin altındaki duvarda, üç parmak kalınlığında, iki ayak kare boyutunda bir mıknaş taşı vardır; bu taş dört büyük gümüş kenetle tutturulmuştur; ve bunun altında uçları yukarı dönük altın bir hilal görülür; bunun ortasında bir parmak kalınlığında demir bir çivi vardır, mıknaş tarafından çekilerek mıknaş ile kasa arasında havada asılı durur. Bu hilal içine elmaslar ve büyük değerde başka mücevherler kakılmıştır. Bu, aptal ve daha bağınaz Muhammedîler arasında şiddetli vecde neden olan Muhammed'in mezarının o çok övülen miyop mucizesidir; çünkü bazıları çifte görmemek için gözlerini patlatmaya çalışırlar. **Hactenus Auctor; onun sözlerinden, Muhammed'in mezarında bedeninin o kadar az bir kısmının bulunmasının doğrulandığı, çok ciddi yazarların aktardığı şeyin gerçek olduğuna ikna olunur; yani Muhammed'in ölümünden sonra Muhammedî ileri gelenleri İmparatorluk için birbiriyle çekişirken ve halk ayaklanırken, cesedi o sırada kimse korumadığından, zaten üç dört gün açıkta kaldığı için bozulmaya ve kokmaya başladığından köpekler tarafından parçalanmıştır.**

Medine Mabedi'nin, Muhammed'in türbesinin korunduğu, şimdi aktarılan açıklamasına, Muhammedîler arasında pek ünlü olan ve Kuran'da o kadar çok tekrarlanan Mekke Mabedi hakkında aynı Yazarın Lib. 1. c. 29. de yazdığı şeyi ekleyeceğim, İtalyanca kelimeleri korunarak.

"Queslo Tempio è fabricato come quello di Gierusalemme; non così bello, mà ricchissimo; tutto coperto di marmi fini, come diaspro verde, lapislazzoli, & abbondanza d'agato: & in più luoghi lastre d'oro, e d'argento, in particolare nelle congionture più riguardevoli. Si dice per certo, che vi siano venti mille lampade da accendere, mentre vi sono i pellegrini; e molti vasi, in cui fanno ardeve odori aromatici. Il sepolcro di Mahometto è una cappella fatta in forma di torretta, à fabrica tonda, con una cuppola, che i Mahometani chiamano Turlè. Quest'edificio dal mezzo in sù verso la cuppola è aperto, & all'intorno vi è una picciola galleria (ò ringhiera:) la muraglia è piena di quantità di finestre, che hanno gelosie d'argento. La parte inferiore della torretta è apparata, & architata d'oro, e gioje, sopra tutto dove risponde la testa del sepolcro, di valore inestimabile, mandate da i Frencipi Mahomettani in tanti secoli."

"La porta, per dove s'entra alla galleria, è d'argento; e così quella, per la quale s'entra nel Turbè, ove si scendono alcuni scalini per andare al sepolcro. I pellegrini non vedono questo

sepolcro, perchè è chiuso; e vi bisogna la chiave d'oro per iscendervi: e non lo possono vedere che per la galleria, essendo coperto per ogni lato dal Padiglione, & altri ornamenti."

"Mà passata la folla, quei che risiedono in Medina, per favore lo possono vedere, & entrarvi. Quel gentiluomo c'hò detto, l'hà veduto più volte, per haver servito in quel tempio: e perciò io voglio qui riferire ciò, che mi disse, e che mi fù anche confermato da altre persone degne di fede. È dunque questo sepolcro di pietre concie, rivestite di marmi finissimi, posato nel mezzo di questa torre à terreno piano, longo fette piedi, largo quattro; havendo verso la testa una colonna di diaspro scannellata, sopra la quale vi è un turbante verde, e verso i piedi vi è un'altra simile; e sù questa continuamente si abbrucciano odori fuavissimi, come balfamo, e legno d'alod. Sopra quello sepolcro, verso il suomezzo, vi è un pezzo di marmo, che si leva segretamente, e sotto vi essè un forame, per cui può passare un braccio, & un cereo accefo, per vedere dentro una testa di morto, che non hà, che quattro denti. L'offo d'una coscia, e gamba, & alcune vertetre tarlate, fanno separate-mente; e questo è il residuo del corpo di Mahometto. Vi fanno attorno al sepolcro più lampade d'argento, che ardono notte e giorno: e sopra, un baldacchino d'oro ricamato di perle: e fotto di esso, fopra il sepolcro, si pone il padiglione, che à tale effetto si porta ogn'anno da Damaico, riportandovoli il vecchio al Gran Signore. Dal lato di mezzogiorno, nel muro fotto la Galleria, che sporge in fuori per reggere la balaustrata, v'è una pietra di calamita, groffa tre diti, di due piedi in quadro; la quale è attaccata con quattro groffi vampini d'argento: e sotto di effa si vede una mezza luna d'oro con le punte rivolte in alto; nel mezzo della quale vi è un chiodo di ferro, groffo come un dito, che tirato dalla calamita, si tiene fofpeso per aria frà la calamita, e la caffà. In questa mezza luna fono incaflati diamanti, e altre gioje di gran pregio. Questo è il tanto decantato miracolo del sepolcro di Mahometto, che alli Mahomettani idioti, e più zelanti, cagiona eftafi furiofe: perche alcuni si fanno crepare gli occhi per non vedere dopio ciò cofa alcuna."

"La Mecca è in grandissima stima de' Mahomettani, non solo per effervi nato Mahometto, mà per causa del Tempio, ch'effi chiamano Kaabe, cioè casa quadrata: & è ancor detta Beitallah, cioè Casa di Dio: e credono, che fia flata fabricata da Abramo più degnamente del Tempio di Salomone. Si vede, nell'entrar di queffo Tempio vicino alla porta, una pietra nera, groffa come la tefta d'un'huomo, che dicono effere fcefa dal cielo: e che altre volte era bianca, ma per i peccati degl'huomini divenisse nera. Effi l'hanno in gran venerazione, perche dicono, che quando Abramo fabricava con le sue mani queffa cafa à Dio, era fopra queffa pietra, che si alzava, & affabba-va, secondo il bifogno, acciò non vi lafciasse alcun bugio, o altro mancamento ne' muri. Quello, che la bagia il primo nel tempo del Salamè, ch'è doppo la preghiera del Kous Klouk, il Venerdì, s'incontra ne' trè giorni, che ftanno alla Mecca (che però non vi s'incontra ogn'anno) è riputato Santo, e ogn'uno procura di bagiarli i piedi, e vi affollano in modo, che se non si falva in luogo di difefa, lo foffogano. Vogliono, che queffo Tempio fia lungo 15. paffi, largo dodici, & alto cinque braccia. Il fuolo della porta è alto da terra, quanto pud un'huomo al-zarfi à toccarlo con la punta de' diti. La porta è alta un braccio, e mezzo, e larga uno, & è vicina al cantone finiftro, volta à Settentrione. Si chiude con argento mafficcio in due parti, e vi fimonta con una scala. E coperta da un terrazzo foffenuto da trè colonne di figura ottangolare, che fono di legno d'alze della groffeza d'un'huomo, alte trè braccia e mezzo, tutto d'un pezzo, e di ottimo odore. Nel di dentro è tutta parata di feta roffa, e bianca, & in effa è fcritto à lettere d'oro Arabiche: La Elâh, ellâ Allâh: Mohammed Rasul Allâh: parole di lor fede. Stà in mezzo della Città, circondato d'un muro in quadro, effendo frà il recinto, & il Tempio un buon fpazio. E coperto d'una bella cuppola. Il cortile, che è attorno, fono trè ordini di colonne, e quattro volte nel muro, per le

quattro fette del Mahomettismo, ove fanno le loro orationi. Ogni volta riguarda verso il Beit Allâh, (ò vero Tempio) dove guardano pregando. Il Beit Allâh è cinto di due cinture dorate, una in alto, l'altra in baffo. Le tegole fono dorate, che fporgono in fuori del terrazzo per la lunghezza d'un braccio. I Mahomettani dicono, che fono d'oro mafficcio, come anco-ra le cinture; ma non è credibile. Servono à gettar l'acqua della pioggia, acciò non guafti i paramenti, & il gran Signore, & altri Principi Mahomettani inviano in dono à gara."

"Non fi può entrare in quefto Tempio, che ftimano facrofanto, se non quattro volte l'anno. L'una nel Romadan, per lavarło d'acqua rofa, doppo haverlo ben nettato; ma chi vuol donare un centinaro di Zecchini, trova il modo d'entrarvi."

"Hò saputo tutti quefti particolari da un Gentilhuomo degno di fede, che dimorò fette anni al fervitio del Rè Sceriffo, ha-vendo rinegato: e che io in Damafco agintai à falvar-fi: il medesimo poi mi fù confermato da molti."

La Mecca, Muhammedîlerin gözünde çok büyük bir saygı görmektedir, sadece Muhammed orada doğduğu için değil, aynı zamanda onların Kaabe dediği, yani dört köşe ev olan Tapınak yüzünden; ve hala Beitallah, yani Tanrı'nın Evi olarak adlandırılır; ve Süleyman'ın Tapınak'ından daha değerli bir şekilde İbrahim tarafından inşa edildiğine inanırlar. Bu Tapınağa girerken kapının yakınında, bir insanın kafası kadar kalın, gökten indiği söylenen ve eskiden beyaz olan, ancak insanların günahları nedeniyle siyaha dönüşen siyah bir taş görülür. Onlar buna büyük bir hürmet duyarlar, çünkü İbrahim bu evi Tanrı için kendi elleriyle inşa ederken, duvarlarda herhangi bir delik veya başka bir eksiklik kalmasın diye ihtiyaca göre yükselen ve alçalan bu taşın üzerinde durduğunu söylerler. Salamè zamanında (Kous Klouk duasından sonra gelen, Mekke'de kaldıkları üç günde karşılaşılan -ki bu yüzden her yıl karşılaşılmaz- Cuma günü) ilk öpen kişinin kutsal kabul edildiği ve herkesin ayaklarını öpmeye çalıştığı ve eğer bir savunma yerinde kurtarılmazsa boğuldukları şeydir. **Bu Tapınağın 15 adım uzunluğunda, 12 adım genişliğinde ve beş arşın yüksekliğinde olmasını isterler. Kapının zemini yerden, bir insanın parmaklarının ucuyla dokunmak için kalkabileceği kadar yüksektir. Kapı bir buçuk arşın yüksekliğinde, bir arşın genişliğindedir ve sol köşeye yakın, Kuzey yönüne dönüktür. İki parçalı masif gümüşle kapatılır ve merdivenle çıkılır. Sekizgen figürlü üç sütun tarafından desteklenen bir terasla kaplıdır; bu sütunlar bir insanın kalınlığında ceviz ağacındandır, üç buçuk arşın yüksekliktedir, hepsi tek parçadır ve harika kokuludur. İçi tamamen kırmızı ve beyaz ipekle döşenmiştir ve üzerinde Altın Arap harfleriyle yazılmıştır: La Elâh, ellâ Allâh: Mohammed Rasul Allâh:** inançlarının sözleri. Şehrin ortasında durur, dört köşe bir duvarla çevrilidir, çit ile Tapınak arasında iyi bir boşluk vardır. Güzel bir kubbeye örtülüdür. Etrafındaki avlu, Muhammediliğin dört mezhebi için duvara açılan üç sıra sütun ve dört kemerdur, dualarını burada yaparlar. Her kemer, namaz kılarken baktıkları Beit Allâh'a (veya gerçek Tapınak) yöneliktir. Beit Allâh iki yaldızlı kuşakla kuşatılmıştır, biri üstte, diğeri altta. Kiremitler yaldızlıdır, terastan bir arşın uzunluğunda dışarı taşarlar. Muhammedîler kuşaklar gibi bunların da masif altından olduğunu söylerler; fakat inanılır gibi değildir. Parçaları bozmasın diye yağmur suyunu atmaya yararlar ve Büyük Efendi ile diğerk Muhammedî Prenselere yarışarak

hediye olarak gönderirler. Ve bazı araya giren sözlerden sonra. En kutsal sayılan bu Tapınağa yılda dört kereden fazla girilemez. Biri Romadan'da, iyice temizledikten sonra gül suyuyla yıkamak için; fakat yüz Zecchini bağışlamak isteyen biri içeri girmenin yolunu bulur. Ve sonuç olarak. Bütün bu ayrıntıları, Şerif Kral'ın hizmetinde yedi yıl kalmış, dinini inkar etmiş ve Şam'da kaçmasına yardım ettiğim güvenilir bir Beyefendiden öğrendim; aynısı daha sonra birçoğu tarafından bana da doğrulandı.

Yazarın Kaabe veya Mekke Mabedi hakkındaki sözleri bunlardır. Ancak şimdi Muhammed'e ait olan şeylerle devam edelim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Muhammed'in doğal ve ahlaki nitelikleri hakkındadır.

Bu iki yönü tasvir ederken Muhammedî Yazarlar, kimi zaman gülünç, kimi zaman da yalancı olarak kendilerini gösterirler; bunlardan bazıları Muhammed'i tasvir etmekten ziyade kusursuz bir Prens fikrini tasvir ederler. Üstelik onun hayatı hakkında bizzat Muhammedîler tarafından aktarılanlardan, herkes kimin ve nasıl bir Muhammed olduğunu açıkça öğrenebilir. Burada kısaca, yalnızca o kadar da inanılmaz olmayanları belirteceğim.

Muhammed ne uzunlukta ne de kısalıkta aşırıya kaçmayan, kareye yakın bir boy stüdyosuna (yapısına) sahipti. Rengi kırmızıyla karışık beyazdı. Başında çok az ak sakalı vardı. Mükemmel bir yapıya sahipti; ne zayıflıkla ne de düzlükle bozulmuştu. İçinde en ince kırmızı damarların görüldüğü beyazlıkla birlikte siyah gözleri vardı. Sesi atların kişnemesini andırıyordu; kimileri biraz kısıklık olduğunu söyler. Boynu biraz uzun, sakalı ise hakikaten hakiki/yoğundu. Pürüzsüz ve düz yanaklara, geniş bir kafaya, daha kalın avuç içlerine ve tabanlara sahipti. Ciddiyet ve ihtişam sergiliyordu. Konuşmasında tatlıydı. Alnının yanları genişti; kaşlar ince ve birbirinden ayrıydı, kaşların birleşim yerinin yakınında bir çıkıntı vardı. Kartal burunluydu: geniş ağızlı: dişleri birbirinden ayrık: ince saçlı idi. Kolları ve omuzları tüylüydü; tüyler ok biçiminde göğsün tepesinden göbeğe kadar iniyordu; diğer kısımlar tamamen tüysüzdü. Karın ve göğüs hariç şişman ve iyi yapılıydı; çevik ve hızlı yürürdü, bacakları ayrık bir şekilde. Kendini sedir ağacı ve kına otuyla boyardı. Durduğunda ayak tabanlarından bir sıvı akardı ve bu durduğunda üzerlerinde iltihap bırakırdı. Yolculuk yapmak için ata, katıra veya eşeğe binerdi (deveyi neden atladığını bilmiyorum). Tunik kollarının uçlarıyla atının yüzünü ovuştururdu. Peygamberlerin adetine göre (kendisinin söylediği gibi) bir değneğe veya sopaya yaslanırdı; ve aynı sebepten dolayı, koyun gütmeyen hiçbir Peygamber olmadığını iddia ederek koyunları da güderdi. Uğur getiren alametlerin dostuydu, yani kehanetlerin; ve uğursuz kehanetlerden nefret ederdi. Hapşırıldığında, ağzına giysi veya elini koyarak bunu gürültüsüz yapardı. Uyurken nefes verirdi ancak horlamazdı. Uyumak istediğinde sağ elinin avucunu çenesinin altına koyardı. Konuştuğunda kelimeleri düzgünce ayırt eder ve daha iyi anlaşılсын diye aynı kelimeyi üç kez tekrarlardı. Geri kalanında

konuşmada tutumluydu, muğlak kelimeler kullanırdı; bazen şiirsel ve mecazi bir şey de kullanırdı. Gülüşü mütevazı ve sakindi; gülerken asıl veya azı dişleri görünürdü. Yaslanarak ya da sofraya üzerinde yemek yemezdi. Önüne gelen sıradan ve adi yemekleri yerdi. Sıradan ekmeği de severdi; ve Ebu Hureyre, arpa ekmeğiyle asla doyurulmadığını iddia ederdi. Evinde ateşin yakılmadığı bir veya iki ay geçerdi; bu sırada meyvelerle geçinirdi. Şöyle söylemeyi alışkanlık haline getirmişti: Bir gün aç kalırım, diğer gün doyurulurum. Tavuk eti ve yemek için çok tatlı bir kuş olan toplayıcı veya balıkçıl etini istekle yerdi. Ayrıca tabakta yayılmış halde yediği kabağın da büyük dostuydu; omuz etinin en iyisi olduğunu ileri sürerek koyun etinden çok hoşlanırdı. Ekmeği sirkeyle yerdi, bunun en üstün çeşni olduğunu söylerdi. Yağı, hem yemekleri tatlandırmak hem de bedeni yağlamak için azami derecede tavsiye ederdi. Her tür sebzededen son derece hoşlanırdı. Hoş kokulardan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu; ve kendisini sürekli mis kokulu şeylerle parfümlerdi, şunu söylemeyi alışkanlık haline getirmişti: Allah benim lezzetimi hoş kokularda ve kadınlarda kıldı. Ve yolculuklarda yanında hep bir merhem kabı, sürme ve ayna taşırdı.

Doğal nitelikler ve Muhammed'in alışkanlıkları hakkındaki bu türden diğer ıvır zıvırları atlıyorum: Aynı şekilde Arap Yazarların onun ahlaki erdemleri hakkında anlattıkları şeyleri de; çünkü bunlar, Muhammed'in asalet yanlısı sözlerinden çıkarıldığından çok, onun hayatı hakkında yazdıklarımızdan çok daha iyi anlaşılır. Ve gerçekten onun övgüsü için ne kadar böbürlenirlerse, erdemleri hakkında konuşurken, hayatında anlattıkları şeylerle yıkılır. Örnek teşkil etmesi için. Erdemleri hakkında yazarlar: Kötülüğe kötülükle karşılık vermezdi; aksine affeder ve bağışlardı. Ama Hayatında, develerini ve çobanlarını öldürenlerin, ayakları ve elleri kesilerek, kızgın demirle gözleri oyularak ve zavallı canlarını verinceye kadar öylece bırakılarak kendisi tarafından en acımasızca öldürüldüğünü yazarlar. Dahası yazarlar: O, herkesin en mütevazısıydı ve iffette kızların kendisini geçiyordu. Ve yine de yedi yaşında bir kızın, yani Ayşe'nin, o kadar edepsizce üzerine çekilerek uzatıldığını anlatırlar ki, kız ona kızgın sözlerle çıkmıştı. Dahası yazarlar: Asla kendi eliyle bir kadına dokunmadı. Muhammed'in başkalarının gözü önünde hiçbir kadına dokunmamış olması mümkündür. Çünkü hiç kimse görmezken şehvetine maruz kalan herhangi bir kadına dokunması kendisine yetiyordu. Dahası kadınlara öyle düşküncü ki, evli olmasına rağmen kızı Fatıma'nın bile namusuna acımadı. Çünkü bunu, İbni Muhammed Cafer'in oğlu Alladec'in yetkisine dayanarak, Muhammed'in kendi hayatında (علام الهدى - Alam el-Huda / Doğruluk İşaretleri) kitabının Yazarı tarafından yazıldığı üzere, Hafsem'in oğlu Ali İbrahim anlatmaktadır:

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşek'in dipnotu:

Metinde geçen ve (علام الهدى) olarak zikredilen eser, aslı (إعلام الورى بأعلام الهدى - l'Îlâmü'l-verâ bi-a'lâmi'h-hedâ) olan, Şii âlim Fadl b. el-Hasan et-Tabersî (أمين الإسلام الطبرسي - Ebû Ali el-Fadl bin el-Hasan el-Tabersî) tarafından kaleme alınmış önemli bir tarih ve menakıb kitabıdır.

- Yazarın Vefatı: Hicri 548 (Miladi 1153) yılında vefat etmiştir.
- Kitabın İçeriği: Hz. Muhammed'in hayatı, gazveleri, Hz. Fatıma, On İki İmam'ın hayatları ve imaret tarihi gibi konuları ele alır.

قد بلغنا عن ابائنا انهم قالوا كان رسول الله اكثر تقيلا في فامه سيد نساء العالمين الى ان قالت له عايشة رسول الله ارك) مها قال نعم يا عايشة انه لما عرج بي الى السماء ادخلني جبرائيل عم الجنة كثيرا ما تقبل فاطمه و تدخل لسانك في فادخلاني من شجرة طوبي وناولني من ثمارها تفاحة فاكلتها فصارت نطفة في صليبي فلما هيبت الى الارض وقعت خديجة فحملت بفاطمة فلما اشتقت الى الجنة قبلتها وادخلت لساني في فيها فاجد منها ريح الجنة ومن رائحة شجرة (طوبي فهي انسية)

(Atalarımızdan bize rivayet edilmiştir ki onlar şöyle demişlerdir: Allah'ın Resulü, alemlerin kadınlarının efendisi olan Fatıma'nın ağzını öpmeye pek aşırı idi; o derece ki Ayşe ona şöyle demişti: Ey Allah'ın Resulü, seni Fatıma'yı çok sık öptüğünü ve dilini onun ağzına soktuğunu görüyorum. O şöyle dedi: Evet ey Ayşe; çünkü göğün çıkarıldığında Cebrail (a.s.) beni cennete soktu ve beni Tuba ağacına götürdü, bana onun meyvelerinden bir elma ikram etti, onu yedim ve belimde nermeye/nutfeye dönüştü. Yeryüzüne indiğimde Hatice ile birleştim ve o Fatıma'ya hamile kaldı. Ne zaman cenneti özlesem, onu öperim ve dilimi ağzına sokarım, böylece ondan cennetin kokusunu ve Tuba ağacının kokusunu hissederim; o da insidir.)

Atalarımızdan rivayet yoluyla kabul ettik ki, Allah'ın Elçisi Muhammed, tüm kadınların hanımefendisi olan (kızı) Fatıma'nın ağzından defalarca öpmeyi adet edinmişti: Öyle ki (karısı kıskançlığa kapılan) Ayşe ona şöyle demişti: Ey Allah'ın Elçisi, seni Fatıma'yı çok sık öptüğünü ve dilini onun ağzına soktuğunu görüyorum. O cevap verdi: Öyledir ey Ayşe; çünkü gece vakti Göğün götürüldüğümde, kendisine barış olsun Cebrail beni Cennete soktu, ve Tuba ağacına (1. saadet) götürdü ve bana onun meyvelerinden birini ikram etti, ve onu yedim, ve belimde sperme dönüştü. Yeryüzüne indiğimde, Fatıma'ya hamile kalan Hatice ile birleştim. Dolayısıyla ne zaman Cennet arzusu içime doğsa, onu öperim, ve dilimi onun ağzına sokarım, ve ondan Cennetin havasını hissederim; ve yeryüzü ile gök yarısından karışmış olan Tuba ağacının kokusunu hissederim. **İşte sana asla kadınlara dokunmadığıyla övünen o en mütevazı kişi. Burada evlatlık oğlu Zeyd'in karısı Zeyneb'le (veya Zenoobia ile) olan zinası ve ensestinden; cariyesi Mısırî Meryem ile olan intikrarsızlığından (ahlaksızlığından); Prodromus'un 4. Kısımında bir şeyler ima edeceğim bunun dışındaki diğer yüz kızartıcı suçlarından bahsetmiyorum.** Şimdi, Muhammed'in işleriyle ilgili bazı şeyleri ek dosya olarak alt alta eklememiz kalıyor.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Muhammed'in eşleri, çocukları ve onunla ilgili diğer hususlar hakkındadır. Muhammed'in, daha yaygın kanaate göre yirmi bir eşi vardı. Kimileri ona yirmi altı eş atfeder: ve meşru eşlerin yanı sıra dört tane de cariye kadın bulundururdu. Bahsi geçen eşlerden altısını boşamıştı: beşi henüz kendisi hayattayken ölmüştü: on biri ise kendisinden sonra, kendileriyle evliliğin henüz consummated (fiilen gerçekleşmemiş) olmadığı kimselerdi. Fakat bunlar arasında Ayşe de sayıldığından, bu ya bir yalandır ya da onunla yalnızca şerli/kötü bir şehvet için ilişkiye girmiştir. Onun ilk eşi Hatice idi ki, o hayattayken başka hiçbir eş kabul etmemiştir. Ancak

daha önce Müslümanların iddiasına dayanarak, Muhammed'in yedi yaşındaki Ayşe dışında hiçbir bakire kadınla evlenmediğini yukarıda söylemiştik.

Muhammed Hatice'den, hepsi çocukluk döneminde ölen dört erkek evlat sahibi olmuştur. Aynı şekilde hepsi hayatta kalan ve evlenmek üzere erkeklere verilen dört de kız evlat sahibi olmuştur. Bunlar arasında Muhammed'in gözbebeği olan Fatıma, Ali'ye verilmiştir; Müslümanlar nezdinde o kadar büyük bir saygıyla görülür ki, tüm çağların kadınlarının en mükemmeli kabul edilir. Hatice'den olan yukarıdaki oğulların dışında Muhammed, cariye Mısıri Meryem'den Ebrahim veya İbrahim adını verdiği başka bir oğul daha dünyaya getirmiştir. Fakat bu çocuk da doğumundan birkaç ay sonra ölmüştür. Bu, böylesine korkunç bir ucube soydan erkek bir neslin kalmasını engellemek için Tanrı'nın takdiriyle gerçekleşmiştir.

Ayrıca onun Abdülmüttalip'in tümü erkek olan dokuz amcası ve farklı annelerden altı halası vardı. Ancak hiçbir anne tarafından akrabası yoktu: çünkü annesi Amine'nin hiç erkek ya da kız kardeşi yoktu. Muhammed'in kendisi de anne babasının tek çocuğuydu.

Yazarlar onun kırk kadar azatlı kölesinin olduğunu yazarlar; bunlardan en önemlisi, evlat edindiği ve buna rağmen impotan bir şekilde (aşırı bir tutkuyla) peşinden koştuğu kadını elinden aldığı Hârise oğlu Zeyd'di.

Cariyelikleri veya azatlı kadınları yedi olarak sayılır; bunların en önemlisi Mısıri Meryem'di.

Çeşitli hizmetleri için on beş hizmetçi kullanırdı.

On beş yazarı, dört müezzini, savaşlarda sekiz koruması vardı.

O'nun savaşlarını kimileri on dokuz, kimileri yirmi iki, kimileri ise yirmi yediden yedi fazla olmak üzere sayar. Yine de kendisi tarafından üstlenilmiş seferlerin elliye kadar ulaştığı kaydedilir.

On atı, üç katırı, dört eşiği vardı; develer ise kırk beş taneye kadar çıkıyordu: Ayrıca yüz koyunu ve bir de beyaz horozu vardı. Bütün bu canlılara ayrı ayrı özel isimler vermişti.

Ayrıca çeşitli silahları, çeşitli giysileri ve bu yerde ayrı ayrı saymanın gereksiz olduğu pek çok kap kacağı ve aletleri vardı.

İşte Muhammed'in hayatı ve işleri hakkında Muhammedî Tarihçiler'in aktardıkları ve onun bir Peygamber veya Tanrı'nın Elçisi değil, bir haydut, dinsiz, şehvet düşkün ve en büyük ikiyüzlü olduğunu gösteren şeyler bunlardır. Elbette eğer Muhammed, Fransa Kralı Aziz Louis ve İmparator Aziz Henri gibi Hristiyan kralların veya

imparatorların herhangi biriyle değil; ama birçok Pagan Prensle, örnek vermek gerekirse Romalıların ikinci Kralı Numa Pompilius ile; aynı imparatorların Vespasian, Titus, Trajan'ı ile karşılaştırılacak olursa (kendisi karşı çıkmasına ve bunu yaptığını inkar etmesine rağmen kendisine yakıştırılan bazı frivol (saçma) ve gülünç mucizeler bir yana bırakılırsa), Muhammed yaşamın dürüstlüğü ve ahlakın dürüstlüğü bakımından onlardan çok daha aşağıda kalacaktır.

KUR'AN HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Kur'an'ın Adı Hakkında

ALCORANUS (Kur'an), Arapça (القرآن), latince (legere, okumak) kelimesiyle neredeyse aynı anlamları taşıyan (قرأ) fiilinden türetilmiş bir kelimedir ve ses açısından da kendisiyle uyumlu olan İbranice (קרא) kelimesiyle benzerlik gösterir. Çünkü bir kitabı okumak anlamına gelir; ve ayrıca toplamak, birçok şeyi bir araya getirmek demektir. Buradan hareketle "çiçekleri okumak" deriz, yani toplamak demektir. Dolayısıyla Kur'an, okuma veya okuma kitabı ile aynı anlama gelecektir: çünkü içinde Muhammedî Mezhebin Yaptırımları okunur; ya da derleme anlamındadır; çünkü içinde Muhammed'e yirmi üç yıllık bir süre zarfında dağınık halde vahyedildiği iddia edilen şeyler derlenmiştir; veya Sarazen yasasının kanunları onda toplandığı için.

Şunu da belirtmek gerekir ki (القرآن) Alcoran, İtalyanca il ve Yunanca o (ὁ) kelimesine karşılık gelen Arapça (ال al) takısıyla birlikte gelir; ancak uygun bir şekilde İbranice (הַדִּיכָה) yani bildiren (notificativam) denilen (ה) harfini alır. Dahası, takısız yazılacak olsaydı (قرآن Coran) olurdu ve belirsiz bir şekilde okunabilir herhangi bir kitabı ifade ederdi: ancak yukarıdaki takıyla birlikte belirli bir şekilde Muhammedî yasasının özel Kitabını ifade eder ve İbranilerin Kutsal Ciltleri kaydettikleri, Yunanlıların (τὰ βιβλία); bizim ise onlarla birlikte İncil/Kutsal Kitap (Biblia) olarak adlandırdığımız (הַסֵּפֶר) kelimesine karşılık gelir. **Ve yazılı yaşamızda olduğu gibi sözlü yaşamızda da, Yasama Verici tarafından yazılı olmayan gelenekleri içeren konularda Muhammediler kendilerini İbranilerin maymunları olarak gösterirler. Çünkü İbraniler bu ikinci yasaya (מִשְׁנָה Mişna) dediği gibi, Araplar da kendi peygamberlerinin geleneklerine (سنة Sünne) adıyla benzer bir sesle adlandırırlar.**

Ayrıca, İbraniler Kutsal Ciltlerin olduğu gibi, Araplar da kendi Kur'an'larının sadece Surelerini veya Bölümlerini değil; ayetlerini, kelimelerini ve karakterlerini de saymışlardır. Hatta bunların taklitleri üzerine, Kur'an'ın kendi açıklamasında tanımak mümkün olacak çeşitli okumaları da kaydetmişlerdir. Bunlar hakkında, Romalı soylu çok ünlü kişi Saygıdeğer Rahip D. Erasmus'un oğlu Kütüphanesinde, (محمد بن محمود بن) yani Muhammed bin Mahmud bin Muhammed Semerkandî'nin yazarı olduğu el yazması bir küçük kitap bulunmaktadır. Yazar, Hicri 754 (Hicri yedi yüz elli dördüncü) yılında yaşamıştır; ki bu yıl miladi takvime göre 1354 yılı civarına denk gelmektedir.

Kur'an ayrıca, ayırt etmek anlamına gelen (فرق) fiilinden türetilmiş olan (الفرقان) Furkan) olarak da adlandırılır: sanki doğruları yanlışlardan, helalleri haramlardan ayırıyormuş gibi. Ancak bu isimle Tevrat ve herhangi bir kutsal kitap da adlandırılır.

Ayrıca (الذكر) Zikir), yani Anma veya Uyarı olarak da adlandırılır: çünkü onda Tanrının sözleri anılır ve insanlar bunların aracılığıyla uyarılır. Ancak bu isim Tevrat ve İncil için de ortaktır. Kur'an'ı ayrıca Antonomasia (mecazi ünvanlama) yoluyla basitçe (الكتاب) Kitap), Yunanlıların Kutsal Ciltler olan (τὰ βιβλία) dedikleri gibi, ve (كتاب الله) Kitabullah) yani Tanrının Kitabı olarak adlandırırlar; diğerleri ise onu başka isimler ve onursal ünvanlarla yüceltirler.

İKİNCİ BÖLÜM.

Kur'an'ın Dili, Çevirileri, Düzeni ve Üslubu Hakkında.

Kur'an Arap diliyle ilk önce yazılmış ve yayılmıştır: sonradan Fars diline çevrilmiştir, fakat çokça değişiklik ile; öyle ki Arapçadan önemli ölçüde farklı olduğu söylenir. Diğer dillere, gücümün yettiği kadar, Müslümanlar onun çevrilmesine izin vermezler. Latin diline çevrilmesini Muhterem Başrahip Cluny'li Petrus sağladı.

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşek'in dipnotu:

Cluny Manastırı Başrahibi: Dönemin en büyük ve en nüfuzlu manastır ağlarından biri olan Cluny Manastırı'nın başrahibidir (1122'den 1156'daki ölümüne kadar bu görevi yürütmüştür).

İslam Araştırmaları ve İlk Kur'an Çevirisi: Batı dünyasında İslam dini hakkında kendi kaynaklarına dayalı ilk ciddi ve rasyonel yaklaşımı benimseyenlerdendir. 1142 yılında İspanya'ya giderek bir tercüman ekibi görevlendirmiş ve Kur'an'ın Latinceye ilk defa tercüme edilmesini (Lex Mahomet pseudoprophete) sağlamıştır. Metinde bahsi geçen "Latince diline çevrilmesini sağlayan" kişi odur.

Kişiliği ve Ünvanı: Keskin zekâsı, entelektüel birikimi ve manastır içindeki reformist yönü nedeniyle kendisine Latince Venerabilis (Muhterem) ünvanı verilmiştir. Aynı zamanda dönemin ünlü filozofu Pierre Abelard'ı korumuş ve krallara, papalara danışmanlık yapmıştır.

Bu çeviri Basel'de basılmış, Roma İndeksi'nde haklı olarak yasaklanmıştır, o kadar Kur'an'ın doktrini sebebiyle değil, ne kadar marjinal notlar sebebiyle ki, onlar dinsizlikte Kur'an'ın kendisini aşarlar. Yakın zamanda Fransızca Çeviri çıktı, D. de Beyr tarafından hazırlanan.

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşek'in dipnotu:

Metinde geçen D. de Beyr (asıl adıyla André Du Ryer), 17. yüzyılda yaşamış Fransız diplomat, oryantalist ve çevirmendir.

- Doğu Dilleri Uzmanı ve Diplomat: Uzun süre Osmanlı İmparatorluğu topraklarında (Mısır'ın İskenderiye şehrinde Fransız konsolosluğu dahil) görev yapmış, Doğu dillerini ve özellikle Türkçe ile Arapçayı yerinde öğrenmiştir. Fransa Kralı XIII. Louis tarafından "Kraliyet Sekreteri ve Doğu Dilleri Tercümanı" ünvanıyla onurlandırılmıştır.
- İlk Fransızca Kur'an Çevirisi: 1647 yılında yayımladığı L'Alcoran de Mahomet (Muhammed'in Alkoranı) adlı eseriyle tanınır. Bu eser, Kur'an'ın doğrudan Arapçadan modern bir batı diline (Fransızcaya) yapılan ilk tam çevirisi olma özelliğini taşır.
- Tarihi Önemi: Avrupa'da İslam dini ve Kur'an hakkında ilk elden, tarafsız bilgi edinme çabasında çığır açmış; eseri İngilizce, Almanca ve Hollandaca gibi diğer Avrupa dillerine de sonradan kaynaklık etmiştir.

Bulunmaktadır ayrıca İtalyanca ve İspanyolca yorum; fakat bu sonuncusunu henüz görmedim. **Ben çevirimi yaptım**, en bilgili Kur'an'ın Arap Tercümanları kullanılarak, onların yardımı olmadan tamamen onda boşuna ter dökerdim. Zira Kur'an o kadar belirsizdir, özetlenmiştir, karmaşıktır, dağınıktır ve kuvvetsizdir; öyle ki, eğer onun Açıklayıcıları onu anlamaya yardım getirmeseydi, Edip'in kendisine bile boşuna açıklanmak üzere teslim edilirdi. Gerçekte, Arap Çoğu Zaman Tercümanlar de kehanette bulunurlar, fakat yanlış olarak; ve peygamberin saçmalıklarını gizemlere

dönüştürürler. Bu sebepten şaşırtıcı değildir, eğer bizim insanlarımızın Kur'an çevirilerinde, sayısız neredeyse yanılmalar yakalanırsa. Bu ise beni hareket ettirdi, ki çevirimi şöyle düzenleyeyim, kelimesi kelimesine Arap metnine yanıt versin, ve ki sadece kelimelerde değil, fakat aynı zamanda cümlelerde inancımı göstereyim; daha belirsiz olanları, ve daha muğlak olanları, ki onda bulunur, Muhammedîlerin Tercümanlarının Gloslarıyla, kısmen kendisinde Metinde, kısmen eklenen Notlarda, açıkladım.

Kur'an'ın düzeni hakkında, böylece kısaca En ünlü Yazar Muhammedîler arasında محمود بن عمر الزمخشري (Mahmud bin Ömer ez-Zemahşerî) Mahmud filius Omar, vulgò Zamchafcerius, başlangıcında الكشف (El-Keşşaf) ya da Kur'an'ın açıklamasının: الحمد لله الذي أنزل القرآن في فصله سوراً وسورة آيات وميز بينهن بفصول وغايات (Hamd, Kur'an'ı kendi bölümünde sureler ve sure ayetleri olarak indiren ve aralarını fasıllar ve gayelerle ayıran Allah'a mahsustur) Laus Deo, qui demisit è Cœlo Alcoranum, & distinxit eum in Suras (idest capita:) Suras verò distinxit in Signa (idest periodos:) hac autem discrevit distinctionibus, & terminationibus. Not edilmelidir burada geçici olarak Sureyi, Arapça سورة (sure) ifade etmek Yapıyı, ya da binanın serisini; ve uyuşmak tamamen İbranice ses ile שורה (şura). Daha az uygun bir şekilde bazılarımız bizimler arasından Sureler için, ya da Suretler için, yazar Azoaras.

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşekin dipnotu:

Metinde adı geçen kişi ve kavramların miladi takvime göre kimler ve neler oldukları:

- Mahmud bin Ömer ez-Zemahşerî (Mahmud filius Omar / Zamchafcerius): 11. ve 12. yüzyıllarda yaşamış büyük bir İslam alimidir. Miladi takvime göre 1075–1144 yılları arasında yaşamıştır. Özellikle tefsir, Arap dili ve belâgatı alanındaki çalışmalarıyla tanınan Hârizmî bir İslam bilginidir.
- El-Keşşaf (الكشاف): Zemahşerî'nin Kur'an'ı edebî ve dilbilimsel açıdan incelediği, İslam dünyasında çığır açmış en ünlü tefsir eserlerinden biridir. Miladi 12. yüzyılda (yaklaşık 1134 civarında) kaleme alınmıştır.
- Şura (سورة - İbranice ses): İbranicede "sıra", "düzen" veya "satır" anlamına gelen bir kelimedir. Metinde, Kur'an'daki "sure" kelimesinin etimolojik ve ses benzerliği bakımından karşılaştırıldığı İbranice kökendir.

Ayırıt edilir ve böylece bütün kitabı Kur'an'ın Surelere, ya da Başlıklara, yüz ve ondört, hangi numaralandırmada az olmayan bizimkilerden açıkça hata ederler, daha çok ya da daha az sayarak. Bunlardan bazıları o kadar kısadır ki, üç, ya da dört küçük ayeti geçmezler. Bazıları gerçekten üç yüz neredeyse ayetlere, ve birçoğu oldukça uzun olanlara ulaşırlar. Öyle ki benzer olsun Kur'an o Tigellius'a Sardus'a, ki hakkında Horatius, kit. 1. Yer 3. yazar: Nil equale homini fuit illi. Habebat sæpè ducentos, sæpè decem servos. Diğer bölünmeleri buluyorum Kur'an'ın, ki onlarda yine de herkes uyuşmaz.

Yazılırlar ise Sureler, ya kendilerinin ilk diksiyonundan, İbranilerin adetince; ya da herhangi bir kısmi maddeden, ki onlarda ele alınır; nadiren toplamdan: zira neredeyse hiçbir Sure bir kesin maddeye sahip değildir; ama altı yüz saçmalıklar arasında düzensiz bir şekilde dolaşır. Yine de yazılar, ya da unvanları onların uniform değildir bütün Kur'an örneklerinde, ki kendi yerlerinde göreceğiz.

Önceden başka bazıları bu Surelerden yazılır مكية (Mekki) 1. Meccanæ, çünkü vahyedildiği söylenir Muhammed'e Mekke'de: bazıları gerçekte مدنية (Medeni) 1. Medinenses, çünkü iletildiği söylenir ona Medine'de. Bazıları kısmi olarak

Mekkelidirler, ve kısmi olarak Medinelidirler: çünkü bir kısmı onların Mekke'de, bir kısmı Medine'de vahyedildiği söylenir. Bazıları şüpheli olarak kabul edilir, ki işaret eder Yazar şu kelimelerle مختلف فيها (Hakkında ihtilaf vardır) 1. Variatio est in illa: quia scilicet non convenit inter Doctores, utrum Meccæ, an Medinæ Muhammed eas acceperit. Yazar المسعودي (Mesûdî) Masqudi, & diğerleri ortak olarak yazarlar, vahyedilmiş olduklarını Muhammed'e Medine'de otuz ve iki Sure: geriye kalanları gerçekte Mekke'de. Gerçekte Mecca Şehridir Arabistan Petraea'nın, ya da diğerlerine göre, Felicis'in, ki onda doğmuştur Muhammed, ve yaşadı pek çok yıl boyunca. Diğer isimle adlandırılır, بكة (Bekke) Becca. Medina gerçekte Şehridir Arabistan Petraea'nın, diğer isimle يثرب (Yesrib) Jathret; ki ona göç etti Muhammed atılmış Mekke'den: yaşadı ve onda on civarında yıl, ve ölmüş, gömülmüştür ve. Orada şimdi onun mezarı ziyaret edilir, ki birçoğu bizimkilerden hata ile Mekke'de yerleştirir. Bu sebepten halk arasında مدينة النبي (Peygamberin Şehri) Medinat Al-nabi, yani Şehri Peygamberin, adlandırılır. Uzaktır gerçekte Mekke Medine'den yolculuğu ile on günün.

Sureler, ya da başlıklar, söylediğim gibi, ayrılır ayetçiklere, ki Müslümanlar آيات (Ayetler) 1. Signa adlandırırılar, sanki her bir ayetçik işaret olsun ya da mucize. Bu gerçekte işaretler ayırt edilir ritmik bitişten tarzında Etrüsk şarkılarının. Fakat çünkü bu tür ritim her zaman uniform değildir her bir Surede: bu yüzden neredeyse hiçbir kesin sayısı değildir İşaretlerin: ve bazıları daha çok, bazıları daha az oluştururlar. Aynı işaretler düzenlenmemiştir sayısı ile hecelerin, öyle ki meşru şarkı gerçekleştirsinler (nasıl ki bütün Araplar, İbraniler, Yunanlılar, Latinler, Etrüskler, ve geri kalan neredeyse halklar arasında adet olduğu gibidir): ama olmaksızın herhangi bir hece kuralının, ya da sayısının, çoğunlukla daha kısa, çoğunlukla daha uzun nesir gibi akarlar, ta ki ritimde son bulana kadar, ki çoğu durumda ünsüzdür, sesli harf ile etkilmiş, ile bir tanesi ile üç sessiz harften önceden gelen: nasıl ki ون (un) ūna, إن (in) ina, أن (an) āno: öyle ki Kur'an şiiri benzer olmasın o şeye, ki körler, ya da sokaklarda ve meydanlarda gezginler doğaçlama kullanırlar: hatta çok daha az zarif ve düzgündür.

Üslubunu Kur'an'ın Araplar Göklere çıkarırlar. Üslup ancak ismiyle, zarafeti, ve güzel şeylerin, kelimelerin de düzenini anlıyorum. Vardır gerçekten Kur'an'da akışı bir kelimelerin kulakların kaşıntısına ya da baştan çıkarmaya uyarlanmış; özellikle nerede konuşma tarzını peygamberane benimser, ve Kutsal Yazıların değişimini taklit eder. Geri kalanında nerede kendisinden konuşur, hiçbir şeyi yoktur, çöpten ve saf saçmalıklardan başka, ki yine de Müslümanlar mucize olarak taparlar. Fakat hakkında bu Kur'an mucizesinin daha geniş olarak kendi yerinde tartışacağız.

Dedim, Kur'an'ın benimsemesini üslup peygamberane. Bunu gerçekten yapar sadece kelimelerde, ve cümlelerde: ama aynı zamanda değişiminde zamanların, ve şahısların. Soğa sıkıya çünkü konuşarak geçmişten, kullanır zamanı geleceği: karşılığında gerçekte geleceği sanki geçmiş gibi duyurur. Sık sık geçer üçüncü şahıstan birinci şahısa, ve birinci şahıstan üçüncü şahısa, ve üçüncü şahıstan ikinci

şahısa: nasıl ki görüyoruz Peygamberlerde, ve bazen aynı zamanda bizim Şairlerimizde gerçekleştiğini.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.

Kur'an'ın Maddesi Hakkında.

Neredeyse söylenemez, Kur'an'ın neyi kesin olarak içerdiği: zira sayısız şeyin bir karması ve derlemesidir. Zemahşerî ve diğer Açıklayıcılar Kur'an'ın maddesini متشابهها (benzer kılınmış olan:) ve محكمها (doğru bir şekilde sağlamlaştırılmış, ya da Bilgece düzenlenmiş olan) olarak bölerler. Birincisi, akılla anlaşılması daha belirsiz olan, ya mesel kabilinden ve muammalı, ya da Tanrı tarafından geri alınmış ve yürürlükten kaldırılmış olan şeyleri içerir. İkincisi gerçekte, berrak, açık ve her türlü şüpheden uzakta olan ve Tanrı tarafından asla geri alınmamış ya da yürürlükten kaldırılmamış olan şeyleri içerir. Zira Kur'an'da, Tanrı tarafından geri çekilmiş ve yürürlükten kaldırılmış olduğu söylenen pek çok şey vardır: ki bunlar hakkında birazdan bahsedeceğiz.

İkincisi, yeterince ünlü ve tanınmış bir Yazar olan Celaleddin'e göre, Kur'an الأحكام والقصاص والواظ (Hükümler, Kıssalar ve Öğütler) içerir. Hükümlere, hem kutsal işlere hem de siyasilere bakan yasalar ve kanunlar aittir: oruçlar, dualar, haclar, evlilikler, miraslar, mahkemeler gibi. Kıssalara çeşitli anlatılar, kısmen (her ne kadar bozulmuş bir şekilde olsa da) kutsal yazılardan çıkarılmış: kısmen uydurulmuş, ya da apokrif kitaplardan, fakat özellikle Yahudilerin Talmud'undan çıkarılmış olanlar aittir. Öğütlere ise yeni dine, onun savunulması ve yayılması için girişilecek savaşımlara, sadakalara, dualara yönelik teşvikler; kötülüklerden sakındırma, Cennetin mutluluğunu vaat etme, son günün şiddetini ve cehennem azaplarını korkutarak bildirme yönündeki ifadeler atfedilir.

Dahası Kur'an'da kimi zaman Tanrı'nın, ya da Cebrail'in Muhammed'e, ya da Mekkelilere veya başkalarına konuştuğu hayal edilir: kimi zaman Muhammed'in kendisi kendi taraftarlarına, ya da kâfirlere, özellikle Mekkelilere, Yahudilere veya Hristiyanlara hitap eder: onlara dinsizliği, vefasızlığı ve hataları başa kakarak ve onları kendi mezhebine teşvik ederek. Kimi zaman bütün müminler cemaati konuşur: kimi zaman cehennemdekiler: kimi zaman cennettekiler: öyle ki içinde konuşan çeşitli kişilerin tanıtıldığı adeta bir drama gibidir.

Bizimkilerden bazılarının, Kur'an'ın çok dinsiz, iğrenç, suç teşkil eden, doğanın ışığına aykırı ve özellikle doğaya karşı iğrenç bir günahı öğretmeyi ve buyurmayı onayladıklarının büyük bir kısmı gerçekte yanlış olduğu kanıtlanır. İçindeki temel hatalar şunlardır: İsa'nın İlahiliğini, Çarmıh ölümündeki acısını ve En Kutsal Üçlü sırrını inkar etmek; kutsal tarihleri bozuk ve karışık bir şekilde aktarmak ve bazı yeni uydurmaları, özellikle Talmudî olanları karıştırmak. Gerçi kutsal yazılardan neredeyse hiçbir şeyi dokunulmadan bırakmaz: Adem ve Havva hakkında, Kabil ve Habil hakkında, Nuh, Hanoh, İbrahim, İshak ve Yakup, İsmail, Musa ve Firavun, Saul, Davut, Süleyman, Ezra, İsa Mesih, Yazdan Meryem Ana, Zekeriya, Vaftizci

Yahya ve kutsal kitaplarda sayılan hemen herkes hakkında. Dahası Yedi Uyurlar hakkında, Dunaan tiranı altındaki Şehitler hakkında ve bazı diğer Kilise tarihi olayları hakkında. Hatta Büyük İskender, Ezop ve profan (dini olmayan) tarihlerden diğerleri hakkında bile. Gerçi bunları ve diğerlerini usanç verene kadar yineler ve sürekli aynı lahanayı ısıtıp durur.

Kur'an'ın büyük bir kısmı ise Yargı Günü'nün en yüksek gününde, Cennet sevinçlerinde ve Cehennem azaplarının tasvir edilmesinde veya anılmasında harcanır. Gerçi bunlarda da birçok efsanevi, saçma ve gülünç şey araya karışır. Din uğruna Kâfirlere karşı savaşımlara girişmek için sık sık kendi taraftarlarını teşvik eder. Dualar, sadakalar, Mekke hacı, Ramazan ayı orucu, Evlilikler ve kendi mezhebinin diğer ayinleri ve kurumları hakkında çok şey reçete eder. Hristiyanların kitaplarından veya konuşmalarından kapmış olduğundan şüphe edilmemesi gereken, ahlaki ve ilahiyat erdemlerine bakan bazı şeyler de barındırır. Yahudilere çok sık saldırır; bazen Hristiyanlara da, fakat daha insani bir şekilde. Sonunda bazen Sureler yerine Satirler (yergi şiirleri) kullanır, ki bunlarda kendisine düşman olan bazı kişilere, özellikle akrabalarına karşı irin ve zehir kusar.

Dahası eski düşmanın kurnazlığı öylesine idi ki, yeni mezhebin inancına daha kolay kazanmak için, kendini ışık meleğine dönüştürerek, pek çok saçma, yanlış, dinsiz ve gülünç şeyin arasına; dindar, sağlıklı, doğru ve tamamen Katolik olan pek çok şeyi de karıştırırdı: özellikle Tanrı'nın hürmetine, ibadetine ve ihtişamına bakanlar. Zira düşman insan, iyi tohumun üzerine delice otları ekevişi vermek istemişti; ki satıcılar ve yeni mezheplerin kurucuları hemen herkes bunu yapma alışkanlığındadır, ki daha sade insanları kendi hatalarına daha kolay çekebilirler. Az. Augustinus 2. kitap İncil Soruları 40. bölümde doğru bir şekilde uyarır: Hiçbir yanlış doktrin yoktur ki, içinde bazı doğru şeyleri barındırmasın. Vahiy Kitabı 13. bölümde: [Belki de Muhammed'e işaret eden o korkunç Canavar, Kuzu'ya benzer iki boynuzlu idi: fakat Ejderha gibi konuşurdu.] İlk bakışta Kur'an, her iki Ahit'in Kutsal Kitaplarına benzer görünür; çünkü ilk sözlerinden daha kutsal ne vardır:

الحمد لله رب العالمين : الرحمن الرحيم : مالك يوم الدين : إياك نعبد وإياك نستعين : أمدنا : الصراط المستقيم : صراط الذين أنعمت عليهم غير المغضوب عليهم ولا الضالين (Alemlerin Rabbi Allah'a hamd olsun:

Merhamet Edici, Merhametli, Din Gününün Maliki. Sana ibadet ederiz ve senden yardım dileriz. Bize doğru yolu göster: Kendilerine lütufta bulunduklarının yolunu, gazaba uğrayanların ve sapıtanların değil.) Dünyaların Rabbi olan Tanrı'ya hamdolsun: Acıyan, Merhametli, Yargı Günü'nün Hükümdarı. Sana taparız ve senin yardımını dileriz. Bize doğru yolu yönelt: Bize lütufkar olduğun kişilerin yolunu, gazap uyguladığın kişilerin değil; ve sapan kişilerin değil.

Kim inanabilir bu kadar dindar ve sağlıklı kelimelerin, gerek dinsiz ve çılgın bir Yazar tarafından söylenmiş olduğuna; gerekse en üst düzey dinsizliğe sadece bir maske olarak hizmet ettiğine? Ve yine de öyledir. Hatta Kur'an dindarlıkla maskelenmiş olarak böyle yürüdüğü için, ve onun maskesini çekmeye gayret eden ya da bunu önemseyen kimse olmadığı için, şimdi neredeyse bütün Dünyayı aldatmıştır. Çoğu

kişi, itiraf ederim ki, Kur'an'a karşı yazdı; fakat birçoğu ya yanlış suçlamalar yönelterek, ya da doğru olanları atlayarak; Müslümanları kendi hatalarında az da olsa güçlendirdiler.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kur'an'ın Yazarı zerine

Bu yerde, Muhammed'in hayatına ve yaptıklarına ait olan şeyleri değil –nk bunlardan daha önce uzun uzadıya bahsetmiştik– bilakis kesin olarak bizimkilerin Kur'an'ın Yazarı hakkında ne düşündüklerini anlatacağım. Ardından Müslümanların görüşünü de ortaya koyacağım. Sonunda kendi kendime neyi inandırdığımı kısaca açığa vuracağım.

Bizimkilerin genel kanısı, Sergius adında bir keşişin Kur'an'ı yazdığı veya onu yazmada Muhammed'e yardım ettiğidir. Fakat bu Sergius'un kim olduğu konusunda herkes hemfikir değildir; yazarlar da olayın kendisini aynı şekilde aktarmazlar. Merhametli Esirleri Kurtarma Meryem Ana Tarikatı'ndan olup bin yz yılında yaşayan Giennensis Piskoposu Aziz Petrus Paschafius Martyr, Historia Mahumetica adlı eserinin 8. bölümünde şöyle yazar:

Türkçeye eviren İbrahim şimşek'in dipnotu:

Metinde geçen Giennensis Piskoposu Aziz Petrus Paschafius Martyr (Petrus Pascual), Merhametli Esirleri Kurtarma Meryem Ana Tarikatı'na mensup olan ve milattan sonra 1300 yılında yaşamış bir din adamıdır. Historia Mahumetica (Muhammed'in Tarihi) adlı eserinin 8. bölümünün yazarıdır.

Çok bilgili ve akıllı, fakat hırslı ve şöhret düşkünü bir keşiş (ismini gizler), şöhret peşinde koşmak için Roma'ya gittiğinde kendi amacına ulaşamayınca, Roma kürsüsüne ve Hristiyan dinine karşı kötü bir şeyler tasarlamaya karar vermiştir. Böylece Roma'dan ayrılıp, Sarazenler, Agaremenler ve İsraililer olarak adlandırılan Mağriplilerin bölgelerine yönelmiştir. Ve yazar der ki, adı geçen keşiş, Habeşlilerin bulunduğu o Büyük Mağripler'de doğmuş olabilir; çünkü bütün işlerinde ve sözlerinde yalancı ve hilekrdı.

Ne zaman ki Hristiyan dinini henüz benimsemiş olan bir halkın yanına varır, onları daha kolay kandırmak için eremitik (münzevi) bir yaşam kurar; büyük bir kutsallık ve yaşam ağırlığı taklidiyle şehir yakınlarında diğerlerinden ayrı bir yerde çorak arazide yaşardı. Orada Muhammed henüz geç bir delikanlıyken amcasının develerini güdüyordu. Keşiş, delikanlının canlı mizaçlı, zekâsı keskin ve biçimce güzel olduğunu görünce, onunla samimi bir şekilde hareket etmeye, onu okşayıp yaltaklanmaya ve kendisine hoş geleceğini bildiği pek çok şeyi öğretmeye başladı. Sonunda ona, eğer kendisine sadakat gösterirse, kendisini büyük bir Prens ve birçok şehrin Efendisi yapacağına söz verdi.

İrade beyan edip Muhammed'e söz veren keşiş, kendisine iki buzağı getirmesini emretti: biri beyaz, diğeri benekli; ve beyaz bir de güvercin. Gerçekten de beyaz buzağıyı kimse onu görmeyecek şekilde toprak altında kapalı tutmasını emretti: bu esnada onu yalnız başına kendisi güder ve onunla sık sık greşir, onu yere devirirdi.

Benekli olanı ise her zaman kendi koynunda yemek yemeğe alıştıırırdı; güvercinin de sağ kulağından yiyecek almasını sağlardı. Delikanlı her şeyi harfiyen yerine getirdi.

Bu sırada o şehrin Kralı çocuksuz olarak ölür. Vatandaşlar sadece yeni bir Kral seçmekle değil; aynı zamanda din ve değiştirilecek yasa hakkında (çünkü kabul edilen Hristiyanlık artık çok sert görünüyordu) tartışmaya başladılar. Bu yüzden aralarında anlaşmazlıklar ve büyük kargaşalar çıktı; bunları yatıştırmak için herkes o Kutsal Keşiş'in yanına varır. O, cevap vermek için sekiz günlük bir süre ister; burada ilahi ışığa ve mucizeye ihtiyaç olduğunu söyler. Bu arada Muhammed'e, yer altındaki mağaradan çıkarılan beyaz buzağıyı serbest bırakmasını ve toprak dolu beş tulumu yere gömüp toprakla örtmesini emretti. Yedinci günden sonra Vatandaşlar dönerler. Keşiş, yakın ormanlarda başıboş dolaşan beyaz buzağıyı boğuşarak yere deviren kişiyi Kral seçmelerini tavsiye eder. Birçok kişi bunu boşuna denediğinde, Muhammed, kendisini zaten mürit olarak benimsemiş olan ve kendi sanatlarıyla mükemmel bir şekilde eğitmiş olan Keşiş'in hayır duasıyla bunu kolayca başardı.

Böylece herkes Muhammed'i Kral seçti. Öğle vakti olduğunda ve halk susuzluktan kıvrandığında, Muhammed Keşiş tarafından önceden uyarılmış olarak, seçimin bir mucize ile doğrulaması için Tanrı'ya dua etti. O zaman asa ile yeri deşeyerek, altında gizli beş su tulumunun bulunduğu yeri öyle deldi ki, su yeryüzünün yüzeyine fışkırdı; halk bundan susuzluğunu gidermek için değil, dindarlık sergilemek için içti. Böylece yeni Kral'ı ve beyaz buzağıyı Şehre götürdüler; ve boğa kurban edilerek sekiz gün boyunca bayram kutladılar.

Bu sırada Muhammed yeni bir yasa bildireceği için, halka on gün boyunca Kilise'de dua etmesini emretti; kendisi de Efendisinin yanına gidip Tanrı'dan kendisine bir yasa almasını diledi. O zaman aralığında keşişin yanına giderek, onunla birlikte, benekli buzağının boynuzlarına altın harflerle zarıfçe işlenmiş olarak bağladıkları Kur'an'ı derleyip uydurdu. Daha sonra Muhammed Kilise'de dua eden halkın yanına indi ve yasayı Efendisinin duaları aracılığıyla Tanrı'dan aldığını, ancak yanında getirmediğini, çünkü Tanrı'nın onu bir Melek aracılığıyla kendilerine göndereceğini söyledi.

Bunları söyleyip tahta çıktığında halka vaaz vermeye başladı. Bu arada Muhammed'i uzaktan takip eden boğa, Kur'an boynuzlarına bağlanmış ve açılmış bir halde geldi; halkın ortasından geçerek Muhammed'in dizlerine düştü ve her zamanki gibi başını, kendisinin her zaman yemek yemeğe alışkın olduğu onun koynuna bıraktı. Muhammed yasayı saygıyla kabul etti; boğa ise (herkesin Melek olduğunu sandığı) dağa geri döndü. Daha sonra Kitap'ı açtı ve halka okudu; öncesinde yasanın doğruluğunu yeni bir mucizeyle kanıtlaması için Tanrı'ya dua etmişti.

O halde okurken, bakın o güvercin, Keşiş tarafından kararlaştırıldığı gibi salıverilmiş olarak, Muhammed'in sağ omuzunun üzerine uçtu ve gagasını onun kulağına soktu, alışkın olduğu gibi taneleri yesin diye; ve hemen uçup gitti. Ama aniden Şeytan

Muhammed'i sarstı ve ağzı, elleri ve ayakları bükülmüş bir şekilde yere devirdi. O ise köpürerek tapınak döşemesi üzerinde yuvarlanıyordu, halkın büyük korku ve dehşeti eşliğinde. Fakat yaklaşan hizmetkârlar onu kefenle örtüler. Sonunda kendine gelerek, o sırada kendisine bir Meleğin görüldüğünü ve yeni yasayı açıkladığını söyledi. Bunlar özetle Aziz Paschafius'tan alınmıştır.

Michael Febure adındaki daha güncel bir yazar, Teatro della Turchia adlı eserinde meseleyi şu şekilde aktarır: Herakleios'un ordusunda askerlik yapan Muhammed, ondan ayrılmış ve büyük bir isyancılar kalabalığı toplayarak kendini onların Prensi gibi davranmaya başlamıştır. Aynı dönemde Arabistan'a, sapkınlığı yüzünden vatanından sürgün edilmiş olan Sergius adında Nestoryan bir Keşiş gelmiştir. Ve Muhammed'in yeni şeyler tasarladığını gördüğünde, kendisine katılmış ve onu yeni bir İmparatorluk ile yeni bir din kurmaya teşvik etmiştir. Fakat Muhammed cahil bir adam olduğundan ve okuma yazmadan tamamen bihaber olduğundan, Sergius onu –oldukça hafif bir boya ve birçok hata ile de olsa– Kutsal Kitap konularında eğitmiştir.

Yazar daha sonra, Sergius'un halkı, Tanrı'nın Melek Cebrail aracılığıyla kendi sırlarını kendisine vahyedeceği bir Peygamber ve Tanrı'nın Elçisi olarak Muhammed'i Kral seçmeye yönlendirdiği uydurma güvercin mucizesini aktarır. Kaba ve her türlü dinden yoksun olan halkı buna ikna etmek kolay olmuştur. Bu sırada Sergius, Muhammed ile birlikte Kur'an'ı kaleme alır. Sonra halkın belli bir ıssız yere gelmesini emreder: çünkü Tanrı orada, tıpkı bir zamanlar Musa'ya olduğu gibi, kendi yasasını onlara verecektir. Orada kuru bir kuyu vardı ve daha önceden yazılı bir Kur'an ile birlikte bir döneği (mürtedi) o kuyuya inmeyi ve saklanmayı sağlamışlardı. Kalabalık bir halk topluluğu gelir. Sergius, kuyunun içinde mürtedin tuttuğu kitaba çok benzeyen, ancak hiçbir yazı barındırmayan ve tamamen beyaz olan bir kitabı halka gösterir. Yeni yasanın Tanrı'nın parmağıyla onun üzerine yazılacağını vadederek: çok geçmeden bir ip bağlanmış olarak onu kuyuya indirir. Tüm hileden haberdar olan mürtet, yazısı olmayan indirilen kitabı çözer; kendi tuttuğu yazılı olanı ise ipe bağlar. Sergius çıkarır ve halka gösterir. Herkes şaşırıp kalır. Sonra Sergius, hile açığa çıkmasın diye halka şöyle hitap eder: Bu en kutsal kuyu herhangi bir canlının kazara içine düşmesiyle kirletilmesin diye, onu taşlarla doldurun. Bunu hemen yaparlar: ve o zavallı iki yüzlüyü oracığa gömerler. Bahsi geçen yazar buraya kadardır.

Bu, bizimkilerden diğerlerinin ortak görüşüdür; ve neredeyse herkes bu ikisiyle hemfikirdir. Ve gerçekten de Muhammed'in Kur'an'ı derlemesinde herhangi bir Hristiyan veya Yahudi'yi yardımcı olarak kullandığı, tam da onun bunu okuduğu dönemde Mekkelilerin ortak görüşü idi. Nitekim النحل (Nahl / Arı) Suresi 16, 1. Arı : 106. Bölüm'de şunları okuyoruz: وَلَقَدْ نَعْلَمُ (Ve le-kad na'lemu - Andolsun biliriz ki) أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ (Ennehum yekûlûne inne-mâ yu'ligeruhu beşer - Onlar şüphesiz 'ona ancak bir insan öğretiyor' diyorlar) : Ve zaten biliyoruz ki onlar şöyle diyorlar: Gerçekten ona bir insan, yani herhangi bir insan öğretiyor. Fakat bunun yanlış olduğunu göstermek için şu cevabı veriyor: لِسَانَ الَّذِي يُلْحَدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِي وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ (Lisânü'l-lezî yulhûne ileyhi a'cemiyyun ve hâzâ lisânun arabiyyun mubîn - Kendisine

meylettikleri kimsenin dili yabancıdır, bu ise apaçık Arapça bir dildir) : Kendisine yöneldikleri dil yabancıdır (acemidir); oysa bu (yani Kur'an) zarif (apaçık) bir Arapça dildir. Sanki şöyle diyordu: Hristiyanlar ve Yahudiler Yunanca, İbranice veya başka yabancı bir dille konuşurlar; bu yüzden onlar Kur'an'ın kullandığı o zarif Arap dilini Muhammed'e öğretemezler.

Burada Açıkçılar (müfessirler), Muhammed'in hocası olduğu iddia edilen o adamın kim olduğunu tahmin etmek için kehanette bulunurlar, Zemahşeri şunları söyler: ارادوا (İnsan ile, بالبشر غلاماً كان لحيويب بن عبد العزي قد امام وحسن اسلامه إمام عايش ابى يعيش كان صاحب كتب Hüveyyib bin Abdüluzza'nın önceden imam olan, İslam'ı güzel olan, kitap sahibi olan Ebû Ayîş adındaki bir genci kastettiler). (Ve وتقبل هو حبر غلام رومي كان لعامر بن الحضرمي. denildi ki o, Âmir bin Hadramî'nin Romalı genci olan Habâr'dır). (وتقبل ميدان حبر ويسار كان. denildi ki o, Âmir bin Hadramî'nin Romalı genci olan Habâr'dır). يسفران لسيوى مكة ويقران التوراة والانجيل فكان رسول الله اذا مرى وقف عليهما فمع ما يقرأين فقالوا بعلايه فقيل لحد (Ve denildi ki Meydân, hâmil/âlim ve Yesâr, منهما فقال بل هو يعلمني وقيل هو سلمان الفارسي Mekke çarşılarında sefere çıkıyorlardı ve Tevrat ile İncil'i okurlardı; öyle ki Resulullah oradan ne zaman geçse dururdu ve onların okuduklarını dinlerdi, bunun üzerine "Ona o öğretiyor" dediler. İkisinden birine denildiğinde "Bilakis o bana öğretiyor" dedi. Ve denildi ki o Selman-ı Farisî'dir): Bu adamla, kâtip olan, Aisc veya Jaişk adında, Muhammed'in dinini samimiyetle benimsemiş olan Haviteh bin Abdaloza'nın bir genç kölesini kastediyorlardı. Diğerleri diyor ki, Amer Ebnolchadbermii'nin hizmetinde bulunan Romalı veya Yunanlı genç Habar idi. Diğerleri istiyor ki, Mekke'de kılıç cılalayıcıları olan, Pentateuch (Tevrat) ve Evangel'i (İncil) okuyan iki köle, Habar ve Jafar idiler. Ve Tanrı'nın Elçisi onların dükkanından geçerken durur ve okudukları şeyi dinlerdi. Bu yüzden Mekkeliler diyorlardı ki: Bunlar ona öğretiyor. Fakat onlardan biri bundan sorulduğunda cevap verdi: Aksine daha çok o bana öğretiyor. Diğerleri bu kişinin Selman-ı Farsi olmasını istiyor. Buraya kadarı Zemahşerî'dir. Yahya mes٢٥ anlatır: إنما يعلمه بشر يعلون عبداً لأبن الحضرمي وكان رومياً صاحب كتب في تفسير قتادة إمام حبر وقال بعضهم (Şüphesiz ona ancak bir insan öğretiyor; İbn Hadramî'nin kölesini kastediyorlar ki o Romalıydı, Katâde'nin tefsirinde kitap sahibi bir âlimdi ve bazıları onun Utbe bin Rebia'nın kölesi Müdellis olduğunu söyledi): Kesinlikle ona bir insan öğretiyor. Katade'nin tasdik ettiği gibi, bu insanla Ebnolchadbermii'nin Romalı ve kâtip olan bir kölesini kastederler. Adı ise Habar idi. Diğerleri, bunun Otabe bin Rabia'nın kızı Adas adındaki kölesi olmasını tercih ederler. Celaleddin ise şöyle düşüner: يعلمه أي القرآن بشر وهو قين نصراني (Onu, yani Kur'an'ı bir insan öğretiyor ve o Hristiyan bir demircidir): Ona, yani Kur'an'a bir insan öğretmektedir: bu ise Peygamber'in evini sıkça ziyaret ettiği Hristiyan Cain idi. Kur'an'ın kendisinde, الفرقان (Furkan) olarak yazılan 24 veya 25. Sure §. 4'te azımsanmayacak derecede bu görüş doğrulanır, şöyle yazıldığı sırada: وقالوا الذين كفروا ان هذا الا فاك افتراء (Ve inkâr edenler dediler ki: Bu, yalandan başka bir şey değildir ve bunda ona başka insanlar yardım etmiştir). Ve inkâr edenler dediler ki: Bu (Kur'an), (Muhammed'in) uydurduğu bir yalandan başka bir şey değildir ve bu konuda ona başka insanlar yardım etmiştir. Ve §. 5. وقالوا اساطير الاولين اكتتبها فهي تملئ عليه بكرة وعاصلاً (Ve dediler ki: Öncekilerin masallarıdır, onları yazdırtmıştır, o yüzden ona sabah akşam dikte ettirilmektedir): Ve dediler ki (İnkâr edenler :) Öncekilerin masalları (yani bu Kur'an'ın içerdiği), kendisi

sabah ve akşam okunurken yazdığı şeylerdir. Celaledin diğer insanlar yerine من أهل (Ehli Kitap'tan), yani Yahudileri veya Hristiyanları anlar ki onlar sabah ve akşam (yani günlük olarak) ona Kur'ani meseleleri öğretirlerdi, o da onları kendi Kitap'ına aktarırdı. Zemahşeri de Yahudileri anlar ve ekler: وقيل عداس مولى حويطب بن عبد العزي ويسار (Ve denildi ki: Hüveyyib bin Abdüluzza'nın azatlısı Adas, Alâ bin Hadramî'nin azatlısı Yesar ve Romalı Ebû Fukeyhe; bunu Dahhak bin Haris bin Abdüddar söyledi): Diğerleri diyor ki, (Muhammed'e öğreten kişi) Haviteh bin Abdaloza'nın azatlısı Adas ve Alola bin Chabdhermii'nin azatlısı Jafar idiler. Ve Romalı Abu-phakiha tasdik eder ki, bu kişi Hareth bin Abdaldar'ın oğlu Nodhar idi. Zemahşeri burada şunu not eder: Muhammed'in cahil olduğu için bunları kendisinin yazdığı anlaşılmamalıdır, ancak başkası aracılığıyla (yazmıştır).

Fakat Sergius'a dönecek olursak, Mafaudius onun Bahira ile aynı kişi olduğunu düşünür: Nitekim الفترة (Fetret) bölümünde şöyle yazar, yani Mesih ile Muhammed arasında olanlar hakkında: ومنهم بحيرا الراهب وكان مومناً على دين المسيح وام بحيرا في كتب النصارى (Ve onların arasında rahip Bahira vardı; Mesih'in dini üzerine mümümundu ve Hristiyanların kitaplarında Bahira'nın annesi Merces idi ve Abdülkays'ın arkasındandı):

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşek'in dipnotu:

Metinlerde geçen Sergius, Muhammed'in Kur'an'ı yazmasına yardım ettiği ya da Kur'an'ı bizzat yazıp ona öğrettiği öne sürülen Nestoryan mezhebinden bir keşiş olarak anlatılmaktadır.

Metinlerdeki bilgilere göre Sergius hakkında öne çıkan detaylar şunlardır:

Sapkinlığı (hêresim) yüzünden vatanından sürgün edilmiş Nestoryan bir keşiş olduğu belirtilir.

Muhammed'in cahil ve okuma yazmadan bihaber olduğunu görünce ona Kutsal Kitap konularında eğitim verdiği, hatta onunla birlikte Kur'an'ı kaleme aldığı iddia edilir.

Halkı, Muhammed'in Tanrı'nın elçisi olduğuna ve Melek Cebrail'den vahiy aldığına inandırmak için uydurma mucizeler (örneğin güvercin hilesi ve kuyudaki boş/yazılı kitap değişimi senaryosu) kurgulayan kişi olarak tasvir edilir.

Bazı kaynaklarda ve yazarlarda (örneğin Mafaudius'a göre) rahip Bahira ile aynı kişi olduğu söylenir, ancak diğer yazarlar bunun bir yazar hatası olabileceğini ve karıştırıldığını ifade eder.

Ve bunların arasında, Hristiyan dinini benimseyen Rahip Bahira vardı. Hristiyanların kitaplarında Bahira adı Sergius ile aynıdır. Oysa Abdolcafi Manastırı'nda bir keşişti.

Fakat biraz aşağıda Muhammed'in Doğumu bölümünde, bu aynı Bahira'yı نسطور (Nestor) Nestorios olarak adlandırır. Yine de bunun Yazarın bir hatasından

kaynaklandığını düşünüyorum, mademki Bahira'nın Nestoryan olduğunu işitti (Arap Yazar ama Hristiyan olan Georgius Monachus'un tasdik ettiği gibi) onu Nestorios'un kendisiyle karıştırır. Dahası bahsettiğim bu Georgius, Abufalama adındaki

Saracenlerin Prensi ile olan Diyalogunda şöyle yazar: أعلم يا ابا سلامة ان محمداً كان من الاعراب من بني قريص من أمة اسماعيل بن هاجر المصرية زوجة ابراهيم وكان رجلاً عربياً جماً مسافراً يتردد بسفر إلى بيت المقدس فاضاق برجل نصراني تابع مذهب نسطور امه بحيرا فلما آمن لمحمّد ذاك من مذهبه ودينه ولما علم بهيمرا انه من تلك القبيلة رفى على سبيل الالفة والمودة فافاده المعرفة بالله . وتلى عليه فصول من الانجيل والتوراة

(Bil ki ey Ebû Seleme, şüphesiz Muhammed, İbrahim'in karısı Mısırlı Hacer'in oğlu İsmail'in ümmetinden, Kureyş oğullarından

bedevilerden biriydi; o, Kudüs'e yolculuk yaparak gidip gelen güzel bir Arap adamıydı, Nestor'un mezhebine tabi, annesi Bahira olan Hristiyan bir adamla karşılaştı, Muhammed onun mezhebinden ve dininden emin olduğunda ve Bahira onun o kabileden olduğunu bildiğinde, sevgi ve dostluk yoluyla ona merhamet etti,

böylece ona Allah'ın bilgisini fayda olarak verdi. Ve ona İncil, Tevrat ve Zebur'dan fasıllar okudu, toprağına ve ümmetine döndüğü zaman dedi ki): Bil ki, Ebû Seleme, Muhammed İbrahim'in Mısırlı eşi Hacer'in oğlu İsmail'in soyundan Kureyşli bir Arap idi: ve o, Kudüs'te ticaret icra etmek amacıyla yola çıkan, develerin kılavuzu olan Arap bir adamdı. Yolculukta ise Bahira adında Nestoryan Mezhebi'nden olan Hristiyan bir adam tarafından kabul edilmişti. Ve Muhammed onun mezhebi ve dini hakkında bu adamı sorguladığında ve Bahira onun bir Saracen (Arap/Müslüman) olduğunu anladığında: saf dostluk ve hayırseverlikten ötürü ona Allah'ın bilgisini aşıladı ve ona Pentateuch (Tevrat), Evangel (İncil) ve Psalms'dan (Zebur) bazı bölümler okudu. Muhammed kendi toprağına ve kavmine döndüğünde ise dedi ki: Ey zavallılar! Kesinlikle siz apaçık bir hatanın içindesiniz. Bunlar Georgius'tur.

Bunları bizzat Arap yazarlardan aktarmak istedim; ta ki herkes anlasın ki, Kur'an'ın Sergius, Bahira veya başka bir Hristiyan yahut Yahudi tarafından Muhammed ile birlikte kaleme alındığına dair söylenenler bizim (biz Hristiyanların) yeni bir icadımız değildir; zira Muhammed henüz hayattayken bile Mekkeli Araplar tıpkı bunun aynısını iddia ediyorlardı.

Ancak şimdi Müslümanların görüşüne geliyorum. Bunlar, kendisinin النبي الأمي (en-Nebiyu'l-Ümmi), yani okuma yazmadan tamamen bihaber olan ümmî bir peygamber olduğunu kabul ettikleri Muhammed tarafından Kur'an'ın yazılmış olduğunu reddederler. Aynı zamanda Kur'an'ın, ister Arap ister yabancı olsun, başka bir insan tarafından yazılıp Muhammed'e verilmiş olduğunu da reddederler; çünkü o, Kur'an'ın bizzat şahitlik ettiği üzere, Sura 17. الاسرى (el-İsrâ / Gece Yürüyüşü) §. 91. (Andolsun, لين اجتمعت الانس والجن على ان ياتوا بمثل هذا القرآن لا ياتون بمثله ولو كان بعضهم لبعض ظهيراً) eğer bu Kur'an'ın bir benzerini ortaya koymak üzere insan ve cinler bir araya gelseler, birbirlerine destek de olsalar, yemin olsun ki onun benzerini ortaya getiremezler) uyarınca o kadar üstün bir kitaptır ki: İnsanlar ve cinler bu Kur'an'ın benzeri bir şey yapmak için bir arada toplansalar, bu hususta birbirlerine karşılıklı yardım etseler bile bunu asla başaramazlardı. Öyleyse Müslümanların ortak ve en kesin inancı şudur: Musa'ya Tevrat, İsa'ya İncil ve diğer kutsal kitapların diğer peygamberlere verildiği gibi, Kur'an da doğrudan Allah tarafından Muhammed'e verilmiştir. Fakat bunun nasıl veya ne zaman gerçekleştiğini şimdi işiteceksin.

Birincisi: Kur'an'ın ebedî olduğuna; hatta (her ne kadar bazıları bunu inkar etse de) yaratılmamış olduğuna ve her zaman Allah'ın Arşı yanında, اللوح المحفوظ (Levh-i Mahfuz) adını verdikleri devasa büyüklükte bir levhada veya kitapta bulunduğu, ki geçmiş, şimdiki ve gelecek her şeyin onda yazılı olduğuna sürekli olarak inanırlar. Kur'an'ın Allah'ın kendi özünde (zatında) korunduğunu iddia edenler de eksik değildir.

İkincisi: Müslümanların oruçlarıyla kutsal olan Ramazan ayında, ليلة القدر (Kadir Gecesi) olarak adlandırdıkları—ki o yılda gerçekleşecek her şey Allah tarafından onda takdir edilip belirlendiği için güç (veya daha ziyade takdir/düzenleme) gecesi

olan—bir gecede, aynı Kur'ân'ın Cebrail aracılığıyla Arş'tan veya Allah'ın zatından, papirüs kağıdı üzerine tek bir külliyyat (bütün) veya cilt halinde yazılmış olarak السماء الدنيا (Dünya Seması) yani en alttaki ay göğüne indirildiğine inanırlar.

Üçüncüsü: Cebrail'in ay göğünden (en alttaki gökten) Muhammed'e, yirmi üç yıllık bir zaman zarfı içinde, Mekke'de veya Medine'de, durumların gereğine göre Kur'an'ın tek tek ayetlerini (veya birkaçını birden) çeşitli yerlerde ve zamanlarda vahyettiğini; nitekim Muhammed'in başına özel bir durum geldiğinde Cebrail tarafından her bir ayet veya her bir sure vahyolunurdu. Bütün bunları bizzat Kur'an'da ve özellikle سورة القدر (Sura 97: Güç, takdir veya hüküm suresi) olarak adlandırılan 97. surede daha açık bir şekilde göreceğiz.

Dördüncüsü: Muhammed'e herhangi bir ayet vahyedildiğinde, o ayetleri yazması ve muhafaza etmesi için katibine teslim ettiğini, onun da bunları karmakarışık bir şekilde bir sandığa koyduğunu rivayet ederler; öyle ki, her bir Kur'an ayetinin tam olarak ne zaman teslim edildiği kesin olarak bilinemez; her ne kadar Müslüman müfessirler bunda tahmin yürütmeye çalışsalar da. Çoğu kişi, ilk ayetlerin 96. surenin başında okunan şu ayetler olduğunu ileri sürer: اقراء باسم ربك الذي خلق الانسان (Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı yaratmıştır). Lege in nomine Domini tui, qui creavit : creavit hominem, &c. Dolayısıyla ellerimizin altında bulunan Kur'an, indirildiği sıraya göre değil, ters ve karmakarışık bir şekilde yazılmış olduğundan, eğer o Arş'ta veya Allah'ın zatındaki o ebedî ve yaratılmamış Kur'an ile aynı ise, onun da aynı şekilde altüst edilmiş, yığılmış ve karışık olması gerekir.

Beşincisi: Sadece Muhammed'in katipleri değil, halktan pek çok kişi de kendilerine Kur'an ayetleri okunduğunda bunları küçük kağıtlara veya parşömenlere not ediyorlardı; birçoğu da bunları sadece hafızalarında tutmakla yetiniyordu. Fakat her ikisinin de ne kadar güvenle (hangi güvenilirlikle) gerçekleştirilmiş olduğunu artık sen düşün.

Altıncısı: Kesindir ki, Muhammed eksiksiz ve mükemmel hiçbir Kur'an bırakmamıştır. Bu, hem daha önce söylenenlerden anlaşılmaktadır; hem bizzat Kur'an'dan anlaşıldığı üzere Muhammed'in, Cebrail'in kendisine dikte ettiklerini papağan gibi tekrarlayarak onun ayetlerini okumaya alışmış olmasından anlaşılmaktadır; hem de nihayetinde Müslümanların genel olarak rivayet ettiği üzere, aynı Cebrail'in her yıl bir kez kendi Kur'an'ını Muhammed'e gösteriyor olmasından, hayatının son yılında ise bunu iki kez göstermiş olmasından anlaşılmaktadır. Buradan anlaşılmaktadır ki, Muhammed'in kendisine ait hiçbir Kur'anı olmamıştır.

Yedincisi: Müslümanlar arasında son derece kesin olan bir diğer husus şudur ki, Muhammed'in ölümünden sonra, onun ardından devlet yönetiminde yerine geçen Ebubekir, Kur'an'ın yalnızca bazı parşömenlerde, küçük kağıt parçalarında ve insanların hafızalarında bulunduğunu gördüğünde, bu tür kağıtları toplamış, herkesin hafızasından hatırlayabildiği şeyleri araştırmış ve bunlardan, muhafaza edilmesi için

Muhammed'in eşi Hafsa'ya teslim ettiği Kur'an'ı derlemiştir. Ne zaman ki bu Kur'an'ın nüshaları Müslümanların çeşitli eyaletlerine gönderilmiş ve aralarında büyük bir farklılık bulunmuş, her bir eyalet kendi Kur'an'ını diğerlerine tercih etmişti; Ebubekir'den sonra yönetimde yerini alan Osman, Hafsa'nın nüshasından dört bilgene (alim bilgene) birden çok nüshanın yazılmasını emretmiş ve diğerlerini ortadan kaldırarak bunları meşru (geçerli) kabul edilmesini istemiştir. Gerçi o Hafsa'nın nüshası da o bilginler tarafından içinde pek çok şey düzeltilmeyecek kadar kusursuz değildi; ve buna rağmen bugün Kur'an nüshalarında, bizzat Kur'an'ın kendisinde de fark edilebileceği üzere, anlamı sık sık değiştiren birçok farklı okuma (kıraat) bulunmaktadır.

Muhammed'in ölümünden sonra iki halife, Ebubekir ve Osman tarafından gerçekleştirilen Kur'an'ın derlenmesi ve tahririne (düzeltilmesine) gelince, Müslümanlar arasındaki en bilgin kişilerden biri olan İsmail Şahinşah (İsmail eş-Şahinhî), Ebubekir'in hayatında şöyle yazar: ولما رأي أبو بكر كثرة من قتل أمر بجمع القرآن (Ebubekir, öldürülenlerin çokluğunu gördüğünde, Kur'an'ın insanların ağızlarından, hurma yapraklarından ve deri parçalarından toplanmasını emretti). Peygamber Muhammed gönderilmeden önce biz hiçbir yıldızın savrulduğunu (kaydığını) görmüyorduk. Lakin bir gece birlikte olduğumuzda, bir de baktık ki yıldızlar savrilmaya başladı. O zaman dedik ki: "Bu nedir? Kesinlikle bu olay yeni gerçekleşiyor" ve aynı anda Muhammed'in Peygamber olarak gönderildiğini işittik. Albocarius (Buhari), 6. kısımda ekliyor ki: Mutlaka çok ünlü bir büyücü olan Mutlu Arabistan'ın (Yemen'in) Kraliçesi Zarka'ya bir cin (şeytan) şöyle demişti: لقد كنا نصعد الى السموات السبع ونسترقى السمع الى ان بعث المسيح ابن مريم فطرديننا من اربع سموات فلما كان في هذه الايام طردنا من السموات كلها وسمعنا منادياً ينادي في السموات العلي ان الله عز وجل يريد ان يظهر رسوله وحببيه ليكسر الاصنام ويظهر عبادة الرحمن (Eskiden biz yedi kat göğün hepsine yükselir ve Meryem oğlu İsa gönderilene kadar gizlice ilahi vahiyleri dinlerdik; o zaman dört gökten kovulduk. Lakin bu günlerde ise bütün göklerden kovulduk ve en yüksek gökte bir münadinin şöyle nida ettiğini işittik: Azim ve Celil olan Allah, putları kırmak ve Rahman'ın ibadetini öğretmek için elçisini ve sevgilisini ortaya çıkarmak istiyor). Eskiden biz yedi kat göğün hepsine yükselirdik ve Meryem oğlu İsa gönderilene kadar ilahi vahiyleri gizlice dinlerdik; lakin o zaman dört gökten kovulmuştuk: Fakat bu günlerde bütün göklerden kovulduk; ve en yüksek gökten şu sesi işittik: Kudretli ve Yüceltilmiş olan Allah, Putları kırmak ve Merhamet Sahibi'nin kulluğunu öğretmek için Kendi Elçisi'ni ve Kendi Sevgilisi'ni açıkça ortaya çıkarmak istiyor.

Muhammed'in ve Müslümanların kabalığı ve kavrayışsızlığı şaşırtıcıdır; öyle ki onlar, üstteki bir göğün meleklerinin, aynı göklerde gizlenen şeytanların gizlice duyabileceği bedensel sesler aracılığıyla ilahi emirleri alttaki göğün meleklerine ilettiklerini veya vahyettiklerini inanırlar. Nitekim melekler töz olarak ruhani varlıklar olduklarından, ruhanî bir şekilde iş görürler ve kendi aralarında dış seslerle değil, irade ve akıl eylemleriyle konuşurlar. Fakat Muhammedîlerin düşündükleri şeyi, yani meleklerin ateşten çok ince bir cismaniyete sahip olduklarını ve bu yüzden maddi sesler kullandıklarını farz edelim: Bir gökten diğerine sonsuz denebilecek bir mesafe

olduğundan, üst gökteki meleğin sesinin alt gökteki meleğe ulaşabileceği, o melek aşağıya inip onun kulağına daha yakından hitap etmedikçe neredeyse imkansızdır; ki bu durumda daha uzaktaki şeytanlar onların seslerini duyamazdı. Lakin bu husus ne olursa olsun: Havada sık sık gezindiğini gördüğümüz ve uçan yıldızlar veya kayan yıldızlar olarak adlandırdığımız o buharların, ilk kez Muhammed geldiğinde görünmeye başladığını ve meleklerin şeytanlara saldırması ve bulundukları göksel düzenlerden onları kovması için o zaman Allah tarafından yaratıldığını duyduğunda kim gülmekten kendini alabilir ki? Abdülhalim oğlu Ahmed, savunmasının 353. sayfasında bu uydurmanın hakikatini öne sürmek için şöyle kıyas hatası yapar: Muhammed Kur'an'da yer alan bu şeyleri birçok insanın huzurunda okuyordu ve hiç kimse bunları inkâr etmiyor, tartışmaya açmıyordu. Eğer daha önce gökte o yıldızların gezindiğini görmüş olsalardı, onu açık bir yalanla suçlayabilirlerdi; ve ona ne kadar düşmanlarsa ve onu yalancı bir peygamber olarak görüyorlarsa, bunu o kadar istekle yaparlardı. Lakin kolayca yanıt verilir ki: Ya Muhammed'in bunları Mekkelilere veya başkalarına okuduğu yanlıştır; ya da buradan, kendisine bu şeyleri okuduğu kişilerin ne kadar kaba ve cahil olduğu sonucu çıkar ki, onlar bile açıkça yanlış olduğunu bildikleri konularda korkudan galiba Muhammed'e karşı çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Öte yandan, o uçan alevlerin hem Muhammed'den önce hem de Muhammed'den sonra havada her zaman aynı şekilde görüldüğü tüm ölümlüler için son derece kesindir; ve bundan ancak en aptal ve en cahil olan şüphe edebilir. Bu yüzden Vergilius Georgicon 1. kitapta şöyle şarkı söylemiştir:

Sık sık göreceksin rüzgâr kapıda,
Yıldızların gökten kaydığını hızla;
Ve gece gölgesinde alevlerin de,
Uzayıp gittiğini ak bir izle.

Ve Aristoteles Meteoroloji 1. kitap 4. ve 5. bölümlerde sık, ortak ve herkesçe bilinen bir şey olarak bu tür uçan yıldızlardan uzun uzadıya bahseder. Ve Ahmed'in kendisi bile Muhammed'in gelişinden önce de bu tür buharların görüldüğünü inkâr etmeye cesaret edememiştir; nitekim şöyle yazar: *وقد ظن بعض الناس ان الشهب لم يكن يرمى بها قبل ذلك* (Ve bazı insanlar, şehapların (kayan yıldızların) o halden önce atılmadığını zannettiler. Doğru olan ise, Sahih-i Müslim'de sabit olduğu üzere, tıpkı şimdi olduğu gibi o zaman da bazen atılmakta olduğudur). Dahası, bazıları bu alevlerin bu zamandan önce hiç görülmediğini zannettiler. Fakat daha doğru olanı, Sahih-i Müslim'de ileri sürüldüğü gibi, şimdi gördüğümüz tarzda daha önce de bazen görünmüş olduğudur.

Dahası şu da son derece kesindir ki, adı geçen alevler, tıpkı Ahmed'in kendisinin de itiraf ettiği gibi gök kürelerinde değil, en alt gökten son derece uzak olan havanın ikinci bölgesinde meydana gelir ki, o göğe ulaşamayacakları kesindir; aksine çoğunlukla yukarıya değil, eğri ve çapraz olarak hareket ederler; ve hatta bazen aşağıya doğru da hareket ederler; nitekim Aristoteles zikredilen yerde şu sözlerle bunu ileri sürer: Ya yükseğe doğru hareket eder veya yana doğru: lakin çoğunlukla

yana doğrudur, çünkü iki hareketle, aşağıya doğru zorlayıcı güçle, yukarıya doğru ise tabiat gereği hareket eder: çünkü bu tür şeylerin hepsi çapraz olarak taşınmaya alışkındır. Dolayısıyla, kayıp giden yıldızların hareketi çoğunlukla bükümlü ve eğridir. Öyleyse, gök kürelerinde oturan, havadan ve birbirlerinden son derece uzak olan şeytanların meleklerin konuşmalarını duyamamaları için onları vurmak ve defetmek üzere bu meteorların yukarıya doğru sürüklendiği nasıl gülünmeden duyulabilir? Buna şu da eklenir: O alev, bedensel bir şey olması itibarıyla, ruhani varlıklar olan şeytanlar üzerinde hiçbir etkiye sahip olamaz. Eğer o Müslümanlarla birlikte onlara bir tür cismaniyet de atfetsek, o buhar son derece ince olduğu ve derhal yok olduğu için, melekler arasında çok ünlü olan İbn Abbas'ın yanlış bir şekilde düşündüğü gibi onları yakmak için herhangi bir güce sahip olduğu görülmez. Nitekim İbn Abbas, Kur'an'ın 37. suresinin tefsirinde Yahyâ'nın aktardığına göre dinleyicilerine şöyle demiştir: اذا رأيتم الكوكب قد رمى به فتورن فانه يحرق ما اصاب ولا يقتل (Göklerde yıldızların savrulduğunu ve hemen ardından yok olduğunu gördüğünüzde biliniz ki, onlar yalnızca çarptıkları kişiyi yakar, ancak öldürmezler). Sanıyorum ki bu uydurmanın tamamı şu sebepten kaynaklanmıştır: Tekvin 3. bölümde yer aldığı gibi, Allah ilk insanları Cennet'ten çıkardığında, Hayat Ağacı'nın yolunu korumak için onun girişine alevli ve dönen kılıçlı Kerubiler yerleştirmiştir. Çünkü Müslümanlar Cennet'in yeryüzünde değil, gökte olduğuna inanırlar.

Beşincisi: Albocarius Splendorlar Kitabı'nda, Yön İşaretleri Kitabı'nın yazarı ve Muhammed'in halleri hakkında yazan diğer Müslümanlar, aynı Muhammed hakkında iki kehanet veya tanıklık aktarırlar: Biri Suriye'deki Gofian Prensi Satih'in, diğeri ise Yemen'in ya da Mutlu Arabistan'ın Kraliçesi Zarka'nındır. Hem o erkek hem de bu kadın kehanette bulunma ve kehanet etme sanatında mükemmeldi ve bunun için şeytani büyüler kullanıyordu. Gerçek adı Mâzen oğlu Rebîa olan Satih hakkında Albocarius şöyle yazar: فاما مسيح فان السه مجانه خلقه قطعة لحم بلا قصب ولا عظم ولا عصب سوي جمجمة وكان يطوي كما يطوي الك الثوب من اسفله الي الفوقي ثم ينشر بالنهار كما ينشر الثوب ثم يطوي بالليل ونجعل علي وضعه كما يجعل اللحم علي وضم القصاب . لا ينام الليل الا يسيرا يقلب طرفه الي السماء و ينطار الي النجوم الزاهرات و الافلاك الدائرات والمروق بالمروق اللامعان يمعمل علي وضمسه الي الامصار ويرفع الي الملوك و نواحي (Öyle ki Satih, Yüce Allah'ın kafatası hariç boruları, kemikleri ve sınırları olmayan bir et parçası olarak yarattığı biriydi. Ve bir elbise altından yukarısına doğru katlandığı gibi katlanıyordu; sonra gündüzleri elbisenin serildiği gibi seriliyor, ardından geceleri katlanıyor ve kasap kütüğü üzerine et konulduğu gibi kütüğü üzerine konuluyordu. Geceleri pek az uyur, parıldayan yıldızlara, dönen gök kürelerine ve parıldayan şimşeklere bakmak için gözlerini sürekli gökyüzüne çevirirdi. Kütüğü üzerinde çeşitli bölgelere, krallara ve ülkenin dört bir yanına, dünyanın en uç noktalarına kadar taşınırdı ve insanlar ona gizli, özellikle de en saklı işleri sorarlardı). Mitolog anlatmaya devam ederek bir gece Satih'in alevler ve dumanla birlikte büyük bir yıldız çalkantısını olağandışı bir şekilde gördüğünü, sonunda bütün yıldızların düştüğünü ve karardığını gördüğünü söyler. Bu işaretin Muhammed'in gelişi olduğunu anlamıştır. Lakin biraz duraksayınca, büyü ve sihir konusunda son derece uzman olan, bu tür sanatlarla Mutlu Arabistan Krallığı'nı ele geçirmiş olan Yemen Kraliçesi Zarka'ya yazdı. Yazar (çünkü kimsenin benim

tarafımdan uydurulduğundan şüphelenmemesi için bazı şeyleri Müslüman yazarların kendi sözleriyle aktarmak hoşuma gider) onun hakkında şöyle yazar: وكلات حادة النظر (Gözleri çok keskin, görüş alanı uzaktı; üç günlük yoldaki şeyleri, hemen önündeki bir insanı görür gibi görürdü). Bunun üzerine Satih'e, gördüğü her şeyin Muhammed'in gelişinin gerçek ve kesin müjdecileri olduğunu yanıtladı. Daha sonra kendisinin, Muhammed'in ortaya çıkacağı Mekke'ye götürülmesini sağladı; orada Muhammed'in amcası Ebu Talip'i ve aynı Muhammed'in babası Abdullah'ı bulduğunda, onlara onun hakkında birçok şey önceden söyledi ve her şeyi şu sözlerle sonuçlandırdı: امد في الماء احمد وفي الارض محمد وفي الجنة ابو القاسم . Nomen ejus notum eft in Pentateucho , & Euangelio . In Caelo nomen ejus eft Ahmad ; in terra Mohammad ; in Paradiso Abul-Cafem (Onun adı Tevrat'ta ve İncil'de bilinmektedir. Göklerde onun adı Ahmed'dir; yeryüzünde Muhammed'dir; Cennet'te Ebu Kasım'dır). Daha sonra Muhammed'in damadı olacak Ali hakkında birçok kehanette bulundu; bunlar arasında şu hususlar dikkate değerdir: يكون لمحمد (O, Muhammed'in veziri olacak ve ölümünden sonra en büyük emir olarak adlandırılacaktır. Tevrat'ta onun adı Bary yani Saf/Temiz'dir; İncil'de Addy yani Galip/Zafer Kazanan'dır; lakin kendi halkı tarafından Ali yani Yüce olarak adlandırılacaktır). Ardından Satih, bütün annelerin kendisine getirilmesini emretti ve aralarında Muhammed'in annesini parmağıyla ve sesiyle işaret etti; çünkü o dönemde gök kürelerinde ikamet eden ve ilahi vahiyleri gizli kulaklarla yakalayan cinlerden aşına olduğu bir dosta (cine) sahip idi ve bu cin kendisine her şeyi vahiy yoluyla bildiriyordu. Kısa süre sonra Kraliçe Zarka da Mekke'ye geldi ve Satih'in Muhammed ile Ali hakkında önceden bildiklerini onayladı; ve cariyesi Tacanna aracılığıyla Muhammed'in annesini öldürmeye teşebbüs etti. Lakin Tacanna bu eyleme giriştiğinde ani bir ölümle yok oldu; bu yüzden Zarka umduğu bulamayarak kaçtı. Satih de Suriye'ye geri döndü ve orada Muhammed'in ölümüne kadar kaldı. Aynı zamanda bütün putların heykelleri yüzüstü toprağa düştü. Sabah gölünün suyu azaldı ve Samavah su taşkını coştı. Perslerin kutsal ateşleri söndürüldü ve Hüsrev'in sarayı ortadan ikiye yarıldı ve onun dört kulesi yıkıldı. Bu doğaüstü olaylardan dehşete düşen Hüsrev, kutsal törenlerin başı olan Muabedan'ın tavsiyesiyle, başgösteren bu olaylar hakkında kendisine sorular sormak üzere (bir Arap kralı ve Hristiyan olan) Munzir oğlu Numan'a bir elçi gönderdi. Numan ise Hüsrev'e, Satih'in yeğeni olan ve amcası tarafından bilgilendirilmiş olan Abdülmesih'i gönderdi; o da Hüsrev'e gerçekleşen bu mucizelerin yeni bir peygamberin, yani Muhammed'in gelişinden başka bir şeyi işaret etmediğini bildirdi. Büyücülerin ve sahtekarların kendi peygamberlerinin müjdecileri olmasından dolayı Müslümanları kutlarız; ancak onlara bu tür saçmalıkları ve masalları onaylamıyoruz. Çünkü Satih'in o olağanüstü figürü, Zarka'nın o fevkalade göz keskinliği ve dahası her ikisinin de Muhammed ile Ali'nin adlarının Tevrat ve İncil'de bulunduğunu öne sürdükleri o son derece utanmaz yalanları, bütün bunlara olan güveni sarsmaktadır.

Altıncısı: Yön İşaretleri Kitabı'nın 2. bölümünün yazarı, İbrahim oğlu Haşim oğlu Ali'nin aktardığı şeyi rivayet eder; o bunu babasından işitmiş, babası da amcasından

almıştır: Şöyle ki, Muhammed'in doğduğu gece Mekke'de Joseph adında bir Yahudi vardı; o, yıldızların hareket ettiğini ve birbirleriyle çarpıştığını görmüştü. Bunu gördüğünde şöyle demişti: هذا نبي قد ولد في هذه الليلة لأننا نجد في كتبنا أنه إذا ولد آخر الانبياء رجعت الشياطين وحبوا عن السماء (İşte bu gece doğan peygamber budur. Çünkü biz kitaplarımızda, peygamberlerin sonuncusu doğduğunda şeytanların taşlanacağını ve göğün görünümünden uzaklaştırılacağını bulmaktayız). Sabah olduğunda, o gece doğan çocuğun kendisine gösterilmesini sağladı; çocuğun gözlerini dikkatle inceledi, omuzlarını açtı ve aralarında kıllarla örtülü ben gibi karanlık bir işaret gördü. Bunu gördüğünde derhal sanki ruhunu teslim etmiş gibi yere yığıldı; Mekkeliler bunu görünce gülüşmeye başladılar. Fakat Joseph daha sert bir yüz takınarak onlara şöyle dedi: أتضحكون يا معشر قريش . هذا نبي السيف ليبيّر نكم وذهبت النبوة عن بني إسرائيل . أمرا يبل وهذا آخر لا بدّ (Ey Kureyş topluluğu, gülüyor musunuz? Bu, sizi dağıtacak ve sizi nihai bir felakete sürükleyecek olan kılıç peygamberidir. Peygamberlik İsrailoğullarından gitmiştir; ve şüphe yok ki bu, peygamberlerin sonuncusudur). Onlar ise ayrı ayrı yönlerle dağılıp gittiler.

Bu anlatının yanlışlığını kanıtlamak için çok fazla çaba sarf etmemize gerek yok. Çünkü yeryüzündeki bütün Yahudilere, özellikle Kutsal kitaplarında (zira Kur'an'da "kitaplar" adıyla yalnızca bunlar kastedilir) bugün böyle kehanetlerin bulunup bulunmadığı veya daha önce hiç bulunup bulunmadığı sorulursa bu yeterlidir: Ve peygamberliğin, Muhammed doğduğunda mı kendilerinden ayrıldığını, yoksa bundan yaklaşık altı yüz yıl önce, yani Mesih doğduğunda mı kesildiğini düşünüyorlar? Şeytanların gök kürelerinden kovulması uydurmasından hiç bahsetmiyorum: çünkü bunun hakkında yukarıda yeterince şey söylenmiştir.

Yedincisi: Aynı yazar, başkalarıyla birlikte, çeşitli bölgeleri dolaşan ve pek çok alime danışan İstanî Persli Salman'ın tanıklığını aktarır: يمتقر قيام عبيد الاولين والآخرين محمد من اربعماية سنة (İlklerin ve sonrakilerin Efendisi olan Muhammed'in dört yüz yıllık bir süre boyunca gelişini beklemektedir). Bir Hristiyan keşişten onun Mekke'de ortaya çıkacağını duyduğunda ve bazı Yahudilerden çoktan doğmuş olduğunu öğrendiğinde, onun yanına gitti ve kendisine hurma dolu bir sepet sundu. Ardından yazar şöyle der: دار خلفه فالقي رسول الله عن كتفه الازار فنظر سلمان الى خاتم النبوة والشامة فاقبل يقبلها (Arkasından dolaştı; bunun üzerine Allah'ın Resulü giydiği giysiyi omuzlarından attı ve Salman peygamberlik mührünü ve beni gördü; yaklaşarak onu öpmeye başladı). Gidip arkasında durdu; Muhammed giymiş olduğu elbiseyi omuzlarından çıkardı ve Salman siyah bir ben olan peygamberlik mührünü gördü; yaklaşarak onu öptü ve onun mezhebini/yolunu kucakladı. Bunun bir yalan olduğu, gerçek bir tarih olmadığı konusunda şüphe duyulamaz. Çünkü herkes Nestor'un üç yüz yıl yaşadığını bir masal olarak kabul ediyorsa; insan ömrünün nadiren bir asrı birkaç yıl aşabildiği bir çağda Salman'ın hayatının dört yüz yılını tamamlamış olmasının ne kadar masalsı kabul edilmesi gerekecektir?

Sekizincisi: Aynı yazar, Mutlu Arabistan Kralı Tobba'nın şu sözlerle Muhammed'in gelişimini önceden bildirdiğini yazar: (Bu şehirden, yani ميمخرج من هذه مدينة يعني مكة نبي

Mekke'den bir peygamber çıkacaktır) ve kelimelerle devam eder: مهاجرة الي يثرب (Onun hicreti Yesrib'e, yani Medine'ye olacaktır). Ve ekler ki bu Tobba, Muhammed oraya göç edeceği zaman kendisine yardım etmeleri için kendi halkından pek çok kişiyi Medine'deki Yahudilerle birlikte yaşamaları üzere göndermiştir; ve dahası şöyle demiştir: شهدت على احمد انه رسول من الله باريء النسم . فلوند عمري الي عمره لكونت وزيرا له وابن عم . (Ahmed'e, yani Muhammed'e şahadet ederim ki o, ruhların yaratıcısı olan Allah'ın elçisi olacaktır. Eğer ömrüm onun yaşına kadar uzatılırsa, kuşkusuz onun veziri ve amcasının oğlu olacağım; ve putperestlere azap edeceğim, onlara korku ve keder kasesinden içireceğim). Mutlu Arabistan'ın tüm kralları Tobba unvanıyla anılırdı. Bu yüzden burada tanık olarak, hiçbir güvenilirliği olmayan belirsiz bir şahıs getirilmektedir. Yine de ben, burada Yazar Abucurb, yani Mutlu Arabistan'ın otuz ikinci kralı olan Adil Tobba unvanıyla anılan Esed'in kastedildiğinden şüpheleniyorum. O, halkıyla birlikte Yahudiliği benimsemişti. Lakin eğer o kehanet ruhuna sahipse veya Yahudilerin kendi kitaplarından uydurduğu şeylerden, yani Muhammed'in Yahudilerin vebası ve felaketi olacağı, onları ateşle ve kılıçla Arabistan'dan tamamen yok edeceği şeylerden biraz olsun haberdarsa; ne Yahudiliği benimsemeliydi ne de halkına Medine'ye göç ettiklerinde Yahudilerle ticari ilişki kurmalarını emretmeliydi.

Dokuzuncisi: Beyhakili Ebu Bekir Ahmed bin Hasan, Peygamberliğin Delilleri adlı kitabında, Muhammed'in doğumundan iki yıl sonra, Etiyopya Kralı Du-yazen oğlu Seyf'in, onu ziyaret eden Muhammed'in dedesi Abdulmuttalip'e şöyle dediğini aktarır: اذا وُلد بتعامه غلام بين كتفيه شامة كانت له الامامة و لكم به الزعامة الي برم القيامة. هذا حينه الذي وُلد فيه اسمه محمد يموت ابوه و أمه ويكفله جده وعمه و قد وُلد مراراً و الله باعته جهاراً و جاعل له منا نصاراً. و انك يا عبد المطلب (Mekke'de iki kürek kemiği arasında siyah bir ben bulunan bir çocuk doğduğunda, imamet ona ait olacak, kıyamet gününe kadar liderlik de sizinle olacaktır. İşte bu, onun doğduğu andır; adı Muhammed'dir, babası ve annesi ölecek, onu dedesi ve amcası himaye edecektir; o defalarca doğmuştur ve Allah onu açıkça gönderecek, bizden ona yardımcıları kılacaktır. Ve sen ey Abdulmuttalip, yalan söylemeksizin onun yüceliğindensin. Çünkü ben konuşan kitapta ve önceki ilimde, Yesrib'in onun krallık merkezi olacağını, saltanatının orada tamamlanacağını bulmaktayım). (Mekke'de iki kürek kemiği arasında siyah bir ben bulunan bir çocuk doğduğunda, krallık gücünü elde edecektir; ve sizler onun aracılığıyla diriliş gününe kadar önderliği elde tutacaksınız. Bu, doğduğu zaman noktasıdır. Adı Muhammed olacaktır; babası ve annesi ölecek; dedesi ve amcası onu vesayetleri altına alacaklardır. Gizlice doğmuştur; ancak Allah onu açıkça gönderecek ve bize ondan yardımcıları verecektir. Ve sen kuşkusuz ey Abdulmuttalip, onun dedesisin. Ben ise konuşan kitapta ve önceki ilimde, Medine'nin onun krallığının taht merkezi olacağını buluyorum: onun imparatorluğunun direği ve gömüldüğü yer orada olacaktır). Abdulmuttalip bunu duyduğunda, Muhammed'in doğumu sırasında evinde halihazırda gerçekleşmiş olan şeyi Krali'ye itiraf etti. Kral da kendisine bunun hakkında konuşmuş olduğu o çocuk olduğunu doğruladı ve kendisinin en azılı düşmanları olacak olan Yahudilerden onu koruması konusunda uyardı. Tüm bunların

uydurma ve hayali olduğundan şüphe edilemez. Çünkü öncelikle Seyf, Abdulmuttalip'e açıkladığı şeyleri *في الكتاب المكنون والعلم المخزون الذي اخترناه لانفسنا* (gizli kitapta ve kendileri için seçip başkalarına açıkladıkları saklı ilimde) bulduğunu söylemişti; ardından o kitaba *الناطق* (konuşan) ve o ilme *السابق* (önceki) adını verir. Dahası, konuşan bir kitap gizli olamaz; önceki bir ilim de saklı kalamaz. Çürütmek için boşuna zaman ve emek harcayacağım diğer saçmalıkları bir kenara bırakıyorum.

Onuncusu: Müslüman yazarlar arasında çok meşhur ve yaygın olan, ayrıca Hristiyan yazarlar tarafından da yabancı olmayan bir olay, Muhammed ile Hristiyan Keşiş Bahira (her ne kadar Ebülhüseyn Ahmed bin Faris onun Yahudi olduğunu iddia etse de) arasında Suriye'de gerçekleşmiştir; burada Muhammed henüz on iki yaşında veya bazılarının yazdığına göre yirmi beş yaşında iken Mekkeli tüccarlarla birlikte yola çıkmıştı. Bu tarihi, ya da daha doğrusu masalı, Albacarius Arapçadan sadık bir şekilde çevirdiğim şu sözlerle Splendorlar Kitabı'nda aktarır: (Muhammed ile birlikte Mekkeli tüccarlar) içinde kehanetler barındıran bir manastırın bulunduğu yere vardılar; bunların arasında öyle biri vardı ki, diğerleri kendi işlerinde onun görüşüne ve emrine bağımlıydılar. Bu kişi, Yona oğlu Abdalfaalıb'in oğlu Felix olarak çağrılıyordu; lakabı ise Bahira idi. O, peygamberlerin kitaplarını çoktan okumuştı ve yanında Meryem oğlu İsa'nın Ahit kitabını bulunduruyordu; bu kitapta Peygamber Muhammed'in nitelikleri yer alıyordu. Ne zaman kehanetlere İncil'i okusa ve bu tür niteliklere ulaşsa, gözyaşlarıyla şöyle derdi: Ey oğullarım, Allah'ın Mekke'den göndereceği, zaferle taçlandırılmış, bulutla gölgelenmiş, Kıyamet gününde günahkarlar için dua edecek olan Kutlu Vaiz'in gelişini bana ne zaman haber vereceksiniz? Keşiş uzun süre bunda ısrar etti; bu yüzden diğer keşişler ona şöyle dediler: Ey babamız, andığımız bu kişinin sebebiyle kendini gözyaşları ve kederle tükettin; belki de onun gelişi vakti yakındır. O şöyle yanıtladı: Kuşkusuz öyle; çünkü Abraham'ın inşa ettiği Tapınak'ta çoktan belirdi: ve onun dini Allah katında İslam'dır. Lakin üzerini bulut gölgelediğinde, onun Mekke bölgesinden ayrılışını bana ne zaman haber vereceksiniz? Sonra şöyle şarkı söylemeye başladı: Eğer gözüm sevgilimin güzelliğini görebilseydi, elimde ve ruhumda ne varsa, servetimi ve diğer tüm iyi varlıklarımı insanlara dağıtırdım; ve Ahmed'e olan sevgim karşısında bütün bunlar çok az kalırdı. Tanrı'ma, bana onun yakınlığını bağışlaması ve beni Peygamber Muhammed ile birleştirmesi için dua ettim.

Keşiş, Sevgili'den her bahsettiğinde iç çekmelerini ve gözyaşlarını çoğaltmaktan vazgeçmedi; bu yüzden gözleri karardı, onunla ilgili endişesi ve kaygısı arttı. Çok geçmeden bazı keşişler pencerelerden dışarı baktılar; ve Seçilmiş'in (Muhammed'in) alnından ışıklar parıldıyordu, tüccar topluluğu çöl bölgesinden geliyordu ve ışık parlıyor, yükselerek doğru yükseliyordu. Topluluğun önünde, başının üzerinde bir bulut gölge yayan ulusların Efendisi (Muhammed) yürüyordu. Keşişler bunu fark ettiklerinde Bahira'ya dediler: Ey babamız, Mekke'den gelen tüccar topluluğu yaklaşıyor. O ise: Ey oğullarım, dedi, bu ne zaman geliyor? Gözlerim artık tükendi. Onlar ise şöyle dediler: Biz yukarı doğru yükselen bir ışık görüyoruz. O, ışığı mı

görüyorsunuz dedi? Mutsuzluk artık uzaklaştı ve felaket sona erdi. Sonra başını göğe doğru kaldırdı ve dedi ki: Tanrım, endişemin bu kadar arttığı bu Sevgili, eğer bana gözlerimin ışığını geri vermezsen bana hiçbir fayda sağlamaz. Bunu söyler söylemez Tanrı ona görme yetisini geri verdi. Sonra dedi ki: Ey oğullarım, bu tüccar topluluğuyla gönderilmesi gereken peygamber eğer buysa, gördüğünüz o ağacın altında oturacaktır: ve ağaç yeniden yeşerecek ve meyve verecektir. Ve gerçekten de peygamberlerin büyük sayısı onun altında oturmuştur; Meryem oğlu İsa'nın zamanından beri kurumuştur ve bir daha asla yeşermemiştir. Ve uzun süredir su bulunmayan bu kuyudan şimdi su fışkıracak ve kendisi de ondan içecektir. Kısa süre sonra tüccar topluluğu ulaştı, manastırın etrafında durdu ve develerin yüklerini orada bıraktı. Muhammed, yalnızlığı sevdiği için, hemen yeşeren ve meyve veren o ağacın altına sığındı. Sonra kuyuya gitti: oraya tükürdüğünde, oradan bol miktarda su fışkırdı. Bahira bunu gördüğünde diğer keşişlere şöyle dedi: Ey oğullarım, arzuladığım kişi budur; çabuk olun, Haşim oğullarının Efendisi aracılığıyla onurlandırılmamız için olabildiğince görkemli bir ziyafet hazırlayın: çünkü o, tüm insanların ve şeytanların Efendisidir: ve onun aracılığıyla tüm keşişler için ayrıcalık elde edeceğiz. Hikaye anlatıcısı, keşişlerin ne kadar muhteşem bir ziyafet hazırladıklarını aktarmaya devam eder: sonra Bahira'nın emriyle tüccar topluluğunun liderini davet ettiler. Ancak Bahira'nın niyeti Muhammed'i davet etmektir. Fakat keşişler, bedenlen hepsinden daha üstün ve güzel olan Ebu Cehil'i görünce onu davet ettiler. Ebu Cehil bununla gururlanarak Muhammed'i yükleri koruması için bıraktı, kendisi ise diğerleriyle birlikte ihtişamlı manastıra ve ziyafete doğru ilerledi. Yere uzanıp yemeye başladıklarında, Bahira elinde kitapla gözlerini kısmen kitaba kısmen de konuklara dikiyordu. Ancak herkesi daha dikkatli gözlemlediğinde, kitapta yazılanların uyuştugu hiç kimsenin olmadığını gördü. Bu yüzden konuklara aralarındaki topluluktan herhangi birinin eksik olup olmadığını sordu. Ebu Cehil, bazı Mekke kadınların yüklerini korumak için bir çocuğun geride kaldığını söyledi. O sırada aynı masada yatan Hamza, Ebu Cehil'in Muhammed hakkında bu kadar aşağılayıcı konuşmasından ötürü öfkelenerek neredeyse onu öldürecek. Sonra Bahira'dan elinde tuttuğu o kitabı kendisine göstermesini ve içindekileri açıklamasını istedi. Bahira cevap verdi: Bu kitapta Allah'ın belirli bir Peygamberinin şu ve bu nitelikleri vardır. Bunları duyan ve Bahira'nın konukları arasında yer alan Abbas şöyle dedi:

Ey Keşiş, onu görseydin tanır mıydın? Kesinlikle, dedi Bahira. O zaman Abbas: O ağacın altına git, bu niteliklerin uyduğu kişi oradadır, dedi. Bunun üzerine Bahira manastırdan çıkıp Muhammed'in olduğu yere koştu; onun geldiğini gören Muhammed karşısına çıkmak için yürüdü ve alçakgönüllülükle onu selamlayarak şöyle dedi: Hoş geldin, ey Felix. O yanıtladı: Selam sana, ey çocukların babası. Ve Muhammed: Sen de selam bul, ey harika işler yapmak üzere son zamanlarda misyonum hakkında Tanrı tarafından uyarılmış olan keşişlerin Üstadı. O zaman Bahira yüzüstü yere kapandı ve ayaklarını öpmeye başladı, ziyafete gelmesi için yalvardı. O ise yükleri korumak için bırakıldığını söyleyerek mazeret bildirdi. Ancak Bahira yükler için kefil olduğunu söyleyince onunla birlikte ziyafete gitti. Manastırın iki

kapısı vardı: biri dar, diğeri daha geniş. Dar kapının içinde bazı tasvirlerin boyalı ve heykellerin yontulmuş olduğu küçük bir mabet görülebiliyordu. Biri kapıdan içeri girdiğinde, figürlere tapınmak için başını eğdi. Bahira, Muhammed'i bu kapıdan içeri soktu: ancak Tanrı'nın isteğiyle sütunları daha uzun hale geldi, kapının kendisi daha geniş ve daha büyük göründü: ve Muhammed dik bir vücutla içeri girdi, kendini zerre kadar bile eğmedi. Ziyafet yerine vardığında, herkes saygıdan ötürü ayağa kalktı ve onları ortasında daha yüksek bir koltuğa oturttu. Bahira ise çevredeki keşişlerle birlikte önünde durdu. Burada Tanrı Cebrail'i gönderdi, o da Muhammed'in sırtındaki giysileri kaldırıp omuzlarını açığa çıkardı, öyle ki aralarında parlak bir ışığın yayıldığı peygamberlik mührü görüldü. Bunu gören Bahira korkuya kapılarak yere kapandı ve ona tapındı. Sonra başını kaldırarak ona şöyle dedi: Sen sensin, gerçekten beklenen odun. Daha sonra diğerleri yüklerin yanına dönerken, yalnız başına Bahira, Muhammed ve Hatice'nin kölesi Meysara kaldılar. Bahira Muhammed'e şöyle dedi: Sevin efendim, çünkü Tanrı insanların boyunlarını senin önünde eğdirecektir ve tüm bölgeleri ele geçireceksin; ve Kuran senin üzerine indirilecektir ve herkes senin hükmüne tabi kılınacaktır. Ona başka birçok şey önceden söyledikten sonra ekledi: Efendim, rica ediyorum, tüm keşişler için sadaka niyetine bir ayrıcalık bağışla, böylece halkın o dönemde onlardan vergi almasından vazgeçsin. Muhammed bunu Bahira'ya memnuniyetle bağışladı, o da Hatice'nin kölesine şöyle dedi: Ey Meysara, hanımına çok selam söyle ve tüm yaratıcıların Efendisinin lütfunu kazandığı konusunda onu bilgilendir; ve nihayetinde Suriye'de kaldığı süre boyunca, Mekke'ye dönene kadar Muhammed'i düşmanı olan Yahudilerden korumasını tembihledi.

Bunun neredeyse tamamını İshak b. Yesar'ın oğlu Muhammed aktarır; ancak bunun Muhammed'in on iki yaşındayken amcası Ebu Talip tarafından Suriye'ye götürüldüğü yıl gerçekleştiğini iddia eder. Mesudî'nin halkından Hüseyin oğlu Ali de aynı kanaattedir ve ayrıca Hristiyanların kitaplarında Bahira'nın Sergius olarak adlandırıldığını ekler. Müslümanlar arasında tanınmış bir yazar olan Gennabius, yalnızca Bahira'nın değil, aynı zamanda biri Nestorius, diğeri Addas adında diğer iki keşişin de Muhammed'e tanıklık ettiğini yazar. Mesudî de Bahira'nın yerine Nestorius'u koyar; belki de Arap Keşiş Yorgi'nin yazdığı gibi, o bir Nesturî olduğu ve henüz putperest olan Muhammed'e kendi yanlış inançlarını öğrettiği için böyledir. Bazıları Muhammed'in Suriye'ye amcası Ebu Talip ile birlikte on iki yaşında ya da Gregorios Abulfaraj'a göre dokuz yaşında yaptığı yolculuğun farklı olduğunu ileri sürer: oraya vardığında ise Hatice'nin işlerini yürütmek üzere Meysara ile birlikte yirmi beş yaşındaydı. Ebunnazar ise her iki yolculuğu birbirine karıştırır veya bunun gerçekleştiği tek bir yolculuk olduğunu söyler. Bir gün Muhammed, Ebubekir ve Meysara ile birlikte dışarı çıkıp Yahudilerin kutlama törenlerinden birini görmek istedi. Sinagoga girdiğinde gözlerini zincirlere asılı olan bazı kandillere çevirdi ve aniden bütün zincirler koptu. Bu yüzden korkuya kapılan Yahudiler kendi bilginlerine dediler: Bu işaret de nedir? Onlar ise şöyle yanıtladılar: إنا وجدنا في التّوراة أنه ياتسي في اخر الزمان نبي اسمه محمد وانه اذا حضر في عيد اليهود يظهر في هذه العلامة فلعله قد حضر اليوم فاطلبوه فقالو (Biz Tevrat'ta buluyoruz ki, ahir zamanda Muhammed adında bir peygamber gelecektir ve o,

Yahudilerin bayramında hazır bulunduğunda bu işaretle ortaya çıkacaktır; belki de bugün aramızdadır, o halde onu arayın. Onlar ise şöyle dediler: Eğer onu bulursak, kesinlikle öldüreceğiz).

Bizimler arasından Muhammed'in Suriye'ye bu yolculuğunu inkar edenler veya şüpheyle karşılayanlar vardır; bunlar arasında Arap Dili Üzerine Söylev yazarı Erpenius da bulunur: sanırım çünkü Müslüman yazarların onu aktarırken gösterdikleri o kadar çok çeşitliliği ve tutarsızlığı bulmuşlardı: ben ise ne onu inkar etmeye cesaret edebilirim; ne de Bahira'nın o Nesturî keşiş olduğuna ve Muhammed'le ilişki kurduğuna veya her ikisi için ortak bir şeyin bulunduğuna inanmaktan kaçınabilirim. Yine de İshal oğlu İsmail'in düşündüğü gibi onun Keşiş Sergius ile aynı kişi olduğunu düşünmüyorum; her ne kadar o da genel olarak Muhammed'in büyük bir yardımcısı olarak kabul edilse de. Ve her ne kadar en ciddi yazarların görüşü Bahira'nın Nesturî veya Yakubî olduğu; ve Aziz Yuhanna Damasckenus'un tanıklığına göre Sergius ve diğer cani dalkavuklarla birlikte, kısmen Yahudiler, kısmen Hristiyanlar ve özellikle Arianlar ile birlikte Kur'an'ın derlenmesinde Muhammed'e yardımcı olduğu yönünde olsa da: yine de herhangi bir Aziz Keşişin (her kim olursa olsun) peygamberlik ruhuyla gelecekteki İmparatorluğun büyüklüğünü ve zaferlerin mutluluğunu Muhammed'e önceden bildirmesini hiçbir şey engellemez; tıpkı 3. Krallar kitabı 12. bölümde Tanrı'nın Peygamberi Ahias Şilonit'in en dinsiz insan olan Jeroboam'a İsrail Krallığı'nı önceden bildirmesi gibi; ve keşişler için o ayrıcalığı gerçekten elde etmiştir, tıpkı aynı Muhammed'den Sina Dağı'ndaki Aziz Catherine Keşişlerinin elde ettiği söylendiği gibi, ki bunlardan birinin ona İmparatorluğu ve gelecekteki büyüklüğü önceden bildirdiği söylenir: ve belki de Bahira'nın o manastırı bu Aziz Catherine manastırının ta kendisiydi. Bu, sanırım, Muhammed ve Bahira hakkında şimdiye kadar anlatılan masalın tamamına zemin hazırlamıştır. Şüphesiz şu gerçekleşmiştir ki, herhangi bir gerçeğin temeli üzerine pek çok uydurma ve yalan inşa edilir. Dahası, bu tarihte onu masalsı ve yalanlarla dolu olduğunu kanıtlayacak başka hiçbir şey olmasaydı bile, Pentateuch'ta ve İncil'de Muhammed hakkında aktarılan o sıfatların ve kehanetlerin, ve özellikle Bahira'nın İncil'de okuduğu şu sözlerin bulunduğu konusunda o kadar güvenle öne sürülen şey yeterli olurdu: هذا منفر فيه ضفة النبي. ص. لا بالطويل شاهق و لا بالقصير لاصق معتدل القامة بين كتفيه علامة (Bu kitapta Tanrı tarafından kutsanmış peygamberin sıfatları vardır: Boyu ne aşırı uzun ne de çok kısa olacaktır; tam bir orantıya sahip olacaktır. Omuzları arasında bir işaret olacaktır: çünkü bulutlar onu gölgeleyecektir: Mekke şehrinden gönderilecektir: Diriliş gününde günahkarlar için aracılık edecektir). Bunlar İncil'de var mıdır, yoksa hiç var olmuş mudur? Ve böylesine utanmazca yalan söyleyen birine kim herhangi bir inanç besleyebilir?

Onbirincisi: Aynı Albacarius, Mekkeli kadınların en asili olan ve gençliğinin baharında kocasını kaybetmiş olan Hatice ile samimi bir şekilde görüştüğü sırada, oradan tesadüfen geçmekte olan daha genç yaşlardaki Muhammed'i çağıran ve ona şöyle diyen Yahudi bir keşiştir: بافتي اكشف لي عن بطنك (Ey genç, bedenini bana aç). O bunu yaptığında, keşiş peygamberlik mührünü gördü ve şaşkınlık içinde kaldı: (Keşiş

peygamberlik mührünü gördü ve şaşkınlık içinde kaldı). Hatice keşişin yaptıklarını görünce ona şöyle dedi: Eğer amcası seni onu böyle taciz ederken görürse, kuşkusuz büyük bir felaketle karşılaşırın; çünkü onu Yahudilerden titizlikle korur. Lakin keşiş, Hatice'ye kutsal bir şekilde yemin etti ki, hiçbir şey Muhammed'e zarar veremez: çünkü o, son zamanda gönderilmesi gereken o peygamberdi; ve onunla evlenen kadın, tüm kadınların en mutlu olanı, kutlu bir kadın olacaktı. Keşişin bu sözleri Hatice'nin içinde Muhammed'e karşı büyük bir aşk ateşi tutuşturdu; Muhammed ayrıldığında, keşişe onun hakkında daha büyük bir merakla sorular soruyordu. Keşiş ise kadının gence duyduğu sevgiyi daha çok körüklemek için onun övgülerine daha bolca daldı ve diğer şeylerin yanı sıra şöyle dedi: وجدت صفاته في التّوراة وانه مبعوث في اخر الزمان : يا خديجة هو النبي بلا شك كذا قد قرأت في الانجيل سوف يأتي من الاله بوحى ثم يخصّه الله بالتّزيّل و يمّجوز ذات الغضار فيهما في وري (Onun niteliklerini Tevrat'ta buldum ve onun ahir zamanda gönderileceğini gördüm: Ey Hatice, o hiç şüphesiz peygamberdir. Ben de İncil'de böyle okudum: İlahi vahiylerle onurlandırılacaktır: ayrıca Allah onu Kuran'ın gönderilmesiyle özel bir işaretle donatacaktır: ve tüm ihtişamın üzerine çıkacaktır: ve bütün yaratıklar arasında her dağdan daha yüce kabul edilecektir). Bunları duyan Hatice'nin Muhammed'e olan aşk ateşi o kadar büyüdü ki, amcası Varaka'dan yeni bir evlilik yapma izni istedi, ancak Muhammed'den hiç bahsedilmedi. Yazarın yazdığına göre Varaka (كان من كهان قريش و كان قد قرء صحف شيث وصحف ابراهيم وقرء التّوراة و) Kureyş - الانجيل وزبور داود وكان عارفاً بصفات النبيّ من يتزوج بأمرأة من قريش تكون سيدة قومها kâhinlerinden biriydi, Şit'in sayfalarını, İbrahim'in sayfalarını, Tevrat'ı, İncil'i ve Davut'un Zebur'unu okumuştı ve peygamberin niteliklerini biliyordu, ki o Kureyş'ten bir kadınla evlenecek ve o kadın kavminin hanımı olacaktı):

Kureyş kehanetçilerinden biriydi ve Şit, İbrahim, Tevrat, İncil ve Davut Zebur'u metinlerini okumuştı; Allah'ın kutsadığı Peygamberin vasıflarını ve kendi kavminin hanımı olan Kureyşli bir kadınla evleneceğini biliyordu: ona üzerinde bazı kelimeler yazılı olan küçük bir kağıt parçası verdi, böylece uyuyacağı zaman onu başının altına koyacaktı. Çünkü rüyasında müstakbel kocası olacak kişiyi böyle görecekti. Hatice bunu yaptı; ve uyurken ona Muhammed göründü. O sırada onunla başına gelenleri amcasına anlattı; ve eğer utanç beni engellemeseydi ve okurun iffetini incitmekten korkmasaydım, bunu burada anlatırdım.

Olayı anlatmak yeterlidir; ta ki herkes, Müslüman bilginlerin hangi tanıklıklarla kendi peygamberlerinin haysiyetini ve otoritesini savunmaya çalıştıklarını anlasın. Burada şunu not etmek yeterli olacaktır: Yahudi bir rahip, İncil'in kehanetleriyle Muhammed'e peygamberlik görevini atfetmekte ve onunla Hatice'nin gençlik şehvetlerini uzlaştırmak için pezevenklik rolü oynamaktadır. On ikincisi: Ebnolnadur'un yazarına göre Abdalhalim oğlu Ahmed, İmparator Herakleios'un usta bir astrolog olduğunu ve bir gece yıldızları gözlemlerken onların hareketinden (sünnet olan kralın çoktan ortaya çıktığını) öğrendiğini doğrular: bu nedenle bu yeni kraldan ötürü imparatorluğundan korkarak, adamlarına hangi halkın sünnet edildiğini sordu. Yahudilerin sünnet edildiğini duyduğunda hepsinin öldürülmesini emretti. Ardından belirli bir Araplarından birini bulduğunda, onun da sünnet edilmiş olduğunu gördü ve

Arapların da sünnet uygulandığını anladı. Bu nedenle bu konuyu Roma'daki arkadaşına yazdı, o da aynı yıldız hareketini gözlemlemiş olduğunu ve bundan yeni bir peygamberin, yani Muhammed'in gelişini öğrendiğini yanıtladı. Bizim yazarlarımız da buna benzer bir şeyi aktarırlar. Ve gerçekten de Herakleios'un, Katolik inancının saflığından sapmaya başlamış biri olarak, iblisin telkiniyle bunları öğreneceği bir büyücü veya kehanetçiye danışmış olması gayet mümkündür; çünkü o dönemde Muhammed kendi mezhebini ve imparatorluğunu çoktan genişletmeye başlamışken, kötü cin bunu bilmemekte değildi. Dahası, durumu son derece mütevazı olan birçok insana bile büyücüler ve astrologlar tarafından krallıkların ve imparatorlukların önceden bildirilmiş olduğu kesindir: bu gerekçeyi şu an tartışmıyorum.

On dördüncüsü: Müslüman yazarların tümü arasında en ünlü olanı, Habeşistan Kralı'nın kendi peygamberleri hakkında söylediği rivayet edilen tanıklıktır; bu kral krallara verilen genel isimle النجاشي El-Nejaşi, kendi özel ismiyle ise أصحمة Aşama, veya أصم Aşam olarak adlandırılıyordu. Nitekim Thalebiervis, Âl-i İmran suresinin tefsirinde aktardığına göre, Muhammed'in bazı taraftarları Mekkelilerin zulmünden kaçarak Habeşistan'da adı geçen Kral'a sığındıklarında, Mekke muhalifler de onları kendi güçleri altına almak üzere aynı yere gitmişlerdi.

Muhammed'in yoldaşları Kral'a ulaştıklarında onu diğerlerinin adet olduğu üzere secde ederek selamlamamış, yalnızca hürmetle selamlamışlardı. Kral neden kendisine secde etmediklerini sorduğunda ise, yalnızca Allah'a secde ettiklerini; kendisini selamladıkları sözlerin ise Tanrı'nın kendilerine gönderdiği herhangi bir doğru peygamberin uyarısıyla olduğunu ve Cennet'te bulunan müminlerin birbirlerini selamladıkları sözlerle aynı olduğunu söylediler.

Thalebiervis buna şunu ekler: فعرف النجاشي ان ذلك حق وانه في التوراة والانجيل (Kral bunun gerçek olduğunu ve bunun Tevrat ile İncil'de bulunduğunu bildi).

Kral'ın huzurunda Muhammed'in taraftarları ile onların düşmanı olan Mekkeliler yeni peygamber ve yeni din hakkında daha hararetli bir şekilde tartışmaya başladıklarında, Thalebiervis şöyle devam eder:

امر الملك بضرب الناقوس فاجتمع كل قسيس وراهب فقال النجاشي انشذكم بالله الذي انزل الانجيل على عيسى أتجدون بين عيسى وبين القيامة نبياً مرسلأ : فقالوا اللهم نعم فقد بشرنا به عيسى وقال من امن به فقد امن بي ومن كفر به فقد كفر بي

(Kral çanların çalınmasını emretti, bunun sesi üzerine bütün papazlar ve keşişler toplandı; Kral onlara dedi ki: İncil'i İsa'ya indiren Allah adına sizi ant içerim ki, İsa ile Kıyamet arasında gönderilecek herhangi bir peygamber buluyor musunuz, bana söyleyin: Onlar ise şöyle dediler: Ey Allah'ım evet, İsa bize onu müjdelemişti ve şöyle demişti: Kim ona inanırsa bana inanmış olur ve kim onu inkâr ederse beni inkâr etmiş olur).

Bunları duyan Kral, Muhammed'in taraftarlarının önderi olan Cafer'e, Muhammed'in ne öğrettiğini sordu. Cafer'den onun öğretisi hakkında bilgi aldıktan sonra, Muhammed'in yaydığı Kur'an kitabından kendisine bir şeyler okumasını rica etti. Bunun üzerine Cafer ona El-Ankebut ve Er-Rum olarak adlandırılan sureyi okudu. Bu okuma karşısında Kral ve yanında bulunanlar gözyaşlarına boğuldular ve başka bir şey daha okumasını rica ettiler. O da Kehf suresini ve Meryem suresini okudu. Kral, bu surede İsa ve Meryem hakkında anlatılanları işittiğinde şöyle dedi: Tanrı adına yemin ederim ki, Mesih bundan daha fazlasını söylememiştir.

İ'lâmu'l-Hüdâ kitabının yazarı şunu ekler: Cafer, Cebrail'in Meryem'e söylediği rivayet edilen şu sözleri okuduğunda:

و هزّي إليك بجذع النخلة تساقط عليك رطباً جنياً فكلي واشربي وقري عينا: يكي النجاشي وقال هذا هو الحق

(Ve hurma ağacının gövdesini kendine doğru sars, üzerine taze hurmalar dökülecektir: ye, iç ve gözün aydın olsun: Kral ağladı ve dedi ki: İşte bu gerçektir).

Aynı yazar bu Kral'ın İslam tarikatını kucakladığını, Muhammed'e onun taraftarı olduğunu belirten bir mektup yazdığını doğrular. Dahası, Kur'an dogmalarıyla aşılınmaları için ona otuz papaz gönderdi. Celâleddin, El-Mâide suresinin tefsirinde yazdığına göre, bunlar Mekke'ye ulaştıklarında Muhammed onlara Yasin suresini okudu: bunu işittiklerinde gözyaşlarına boğularak şöyle dediler:

ما اشبه هذا بما كان ينزل على عيسى

(İsa'ya indirilenlere bu ne kadar da benziyor! Yani İncil'de yer alanlar).

Ve derhal Muhammed'in şeriatına bağlılık yemin ettiler.

Bunların hepsi yanlıştır ve Müslümanlar tarafından uydurulmuştur, çeşitli argümanlardan toplanabilir, bunların başlıcası şudur: eğer Habeşlerin Kralı tamamen çıldırmamış olsaydı ve onun papazları ile keşişleri Kutsal Yazıların ve Hristiyanlık meselelerinin tamamen cahilleri olmasaydılar, hiçbir şekilde söyleyemezlerdi, Kur'an'ın İsa hakkında sahip olduğu şeyler, ve onun Annesi Meryem, ya uyumlu olmaları, ya da İncil'de okunanlara benzer olmaları; ve bunun içinde içerilenden daha fazlasına sahip olmaması. Çünkü İncil'de o masallar nerede bulunur, ki Kur'an Meryem olarak yazılan on dokuzuncu surede öne sürer? Onu okusun ve diğerlerini, ki bu yerde anılırlar; ve açıkça görecektir, bunlarda İncil ile uyuşan neredeyse hiçbir şey olmadığını, hatta onunla çelişmeyen de olmadığını. Sonra ne onaylanmış herhangi bir tarihlerden, ne de Habeşlerin kendine özgü anıtlarından öğrenilmiştir, Habeşistan'ın herhangi bir Kralının Muhammedî batıl inancı kucaklamış olduğu. Gerçek doğrudur, Habeşlerin kralları sık sık olmuş olduklarını, ve şimdi bile Katolik İnancından ve Roma Kilisesinden yabancı olduklarını: yine de her zaman Hristiyan Dinini açıkça benimsemişlerdir, ki bugün bile onları benimsemek, kesindir. Dahası

hiçbir şekilde inanılması mümkündür, o Kralın o kadar hafif argümanlar yüzünden, bilmem hangi Peygamberin Arap batıl inancına atasal Dinden sapmış olduğuna. Şu da inanılmazdır, Habeş Kilisesi'nin papazları ile keşişleri, o kadar cahil ve deli olmuş olmaları, ki Mesih'in Yuhanna 3. bölümdeki şu sözleri yoluyla: Kim kabul ederse kimi gönderirsem ben, beni kabul eder: ama kim beni kabul ederse, kabul eder o kişiyi ki beni gönderdi (ki bu sözleri o papazlar ve keşişler yeterince farklı şekilde aktardılar) yeni bir Peygamberin, ve yeni bir Dinin önceden bildirildiğini düşünecek kadar; bütün Hristiyan yorumcular ve bilginler her zaman inanmış ve öğretmişlerken, burada söylemin yalnızca onlara ait olduğunu, ki Mesih'in Göğe yükselişinden sonra, Kilise'yi yönetmede O'nun Vekilleri ve Bakanları olacaktı, ve özellikle Aziz Petrus ve onun Halefleri hakkında. Bu yüzden Mesih özel hiç kimseyi belirtmedi, ama genel olarak dedi: Kimi gönderirsem. Hangi sözler onlara dayanır, ki biraz önce daha yukarıda demişti: Hizmetkar efendisinden büyük değildir: ne de elçi büyüktür o kişiden ki gönderdi onu. Hangi sözlerle açıkça gösterilir, o kişilerin, ki Mesih gönderecek idi, gelecekte hizmetkarlar olacakları, ve kendi elçileri, ve kendisinin tamamen daha küçük ve daha aşağı. Asla gerçekten Müslümanlar kabul etmeyeceklerdir, Muhammed'in hizmetkarı ve elçisi olduğunu Mesih'in, ve ona göre daha küçük ve daha aşağı. Gülünç gerçekten şudur, Habeşistan Kralı'nın ve soyluların, ve papazların ve onun keşişlerinin, dinlerken o bölümleri ya da sureleri, ki Kur'an'dan alıntılar Yazar, gözyaşlarına ve ağlamalara patlamış olduklarını: çünkü bunlarda hiçbir şey içerilmez, ki gözyaşlarını harekete geçirebilsin: zira hepsi saf saçmalıklar ve döküntülerdir, ki gözyaşlarını değil, ama kahkahayı harekete geçirebilsinler.

On Beşinci Madde:

Sa'lebî, Âl-i İmran (Amram Ailesi) Suresi tefsirinde şunlara yer verir:

قدم الحبران من الشام على النبي ص لما ابصرا المدينة قال احدهما لصاحبه ما اشبه هذه بصفت مدينة النبي ص الذي يخرج في اخر الزمان فلما دخلا على النبي ص عرفاه بالصفة والنعته فقالا لم انت محمد قال نعم قالوا وانت احمد قال انا احمد وانا محمد قالوا انا نسألك عن شي ان اخبرتنا به امنا بك وصدقناك فقال سيلا فقالا اخبرنا عن اعظم شهادة في كتاب الله تعالى قال اشهد الله انه لا اله الا هو الاية فاسلام الرجلان

(Şam'dan Yahudilerin iki din adamı Muhammed'e geldiler. Medine şehrini gördüklerinde, biri diğerine dedi ki: "Bu şehir, ahir zamanda gelecek olan o peygamberin şehrinin vasfına ne kadar da benziyor!" Muhammed'in yanına girdiklerinde, onu niteliklerinden ve vasıflarından tanıdılar. Şöyle dediler: "Sen Muhammed misin?" Cevap verdi: "Evet." Dediler: "Ve sen Ahmed misin?" Cevap verdi: "Ben Ahmed'im ve ben Muhammed'im." Dediler ki: "Biz sana bir şey soracağız, eğer bize bildirirsen sana inanacağız ve seni doğrulayacağız." Muhammed "Sorun" dedi. Onlar dediler ki: "Bize Yüce Allah'ın kitabındaki en büyük şahitliği bildir." Muhammed Kur'an'ın şu sözleriyle cevap verdi: "Allah şahitlik etti ki O'ndan başka ilah yoktur..." ayetini okudu. Bunun üzerine o iki adam İslam'ı kabul etti.)

Burada da uydurma açıktır. Çünkü bu Yahudiler Kutsal Yazılardan ne Medine hakkında ne de Muhammed hakkında hiçbir şey öğrenemezlerdi; nitekim o yazılarda Medine'nin veya Muhammed'in hiçbir izi bile bulunmaz. Ayrıca Yahudi oldukları halde Kur'an'ı "Yüce Allah'ın kitabı" olarak adlandıramazlardı ve henüz Kur'an hakkında hiçbir şeyi ne umursuyor ne de biliyorlardı.

On Altıncı Madde:

El-Buharî, En-Vâr'ın (Işıklar) 5. bölümünde Muhammed'in Tanrı'nın hakiki bir peygamberi olduğunu doğrulamak için şu harikulade olayı nakleder:

وكان بعد تزوج امينة بعد الله ان الاحبار اجتمعوا بارض الشام وتكلموا في مولد رسول الله ص والدم الذي جري من جبة يحيى بن زكريا ع م فلما تحققوا وعلموا انه قد ترب خروج السيف المسلول وظهرت انواره فيما بينهم وعقدوا ان يسيروا الي حبر لهم في قرية من قري الاردن .

(Abdullah, Amine'yi eş olarak aldıktan sonra, Yahudi din adamları Şam toprağında toplandılar ve Allah'ın Resulü'nün doğumu ile Zekeriyya oğlu Yahya'nın cübbesinden akan kan hakkında konuşup tartıştılar. Kının sıyrılmış kılıcın çıkışının yaklaştığını ve onun ışıklarının aralarında belirdiğini kesin olarak anlayıp bildiklerinde, Ürdün köylerinden bir köyde bulunan kendi din adamlarından birine gitmek üzere karar aldılar. Yeni peygamberden korktukları kötülükten nasıl kaçınabilecekleri konusunda tavsiye almak için ona gittiler; zira kendi kitaplarında onun unvanlarını okumuşlardı, yani onun "السفاك النّهاك" [kan dökücü ve galip] olacağını öğrenmişlerdi. O ise onları, Tanrı'nın bu adam hakkında kararlaştırdığı şeyin hiçbir insani tedbirle engellenemeyeceği konusunda uyardı. Bu yüzden üzgün ve korku içinde ayrıldılar.)

Bu uydurma da, yukarıdaki diğerlerinin reddedildiği aynı argümanlarla çürütülür. Fakat burada daha da fazlası şudur: Yahudilerin Aziz Vaftizci Yahya'nın cübbesini muhafaza ettikleri ve o muazzam kanın ondan aktığı iddiasıdır. Müslümanların bu cübbe ve bu kan hakkında uydurdıkları şeyler hayret vericidir; oysa bunlar ne Yahudilerin ne de Hristiyanların kulaklarına hiçbir zaman ulaşmamıştır. Anılan yerde yazar diğer şeyler arasında şunlara yer verir:

واما احبار اليهود كانت معهم جبة بيضاء وكانت جبة يحيى ابن زكريا ع م وكان عليها الدم يابسة لانها قد غمست في دمه يوم قتل وكان في كتبهم ان هذا الدم الذي في الجبة اذا قطر منها قطرة واحدة فيكون قد قرب خروج السيف المسلول . فنظروا ذلك الدم فوجدوه قد صار رطبا يقطر منه فعلموا انه قد دنا خروجه فاغتموا لذلك غما شديدا وبعثوا الي مكة . رجالاً منهم يكشفون لهم الخبر فاتوهم بخبر مولده .

(Dahası Yahudi bilginlerinin yanında, Zekeriyya oğlu Yahya'nın cübbesi olan beyaz bir cübbe vardı. Üzerinde kurumuş kan vardı; çünkü katledildiği gün onun kanıyla ıslanmıştı. Kitaplarında yazılıydı ki, bu cüppedeki kandan tek bir damla bile damlasa, kının sıyrılmış kılıcın çıkışı yaklaşıp demektir. O kanı incelemek istediklerinde, onun taze hale geldiğini ve damladığını gördüler. Bu yüzden sözü edilen kılıcın çıkışının artık yaklaştığını anladılar. Buradan büyük bir üzüntüye ve zihin sıkıntısına düştüler;

orada yeni bir şey olup olmadığını araştırmak üzere Mekke'ye kendi adamlarından bazılarını gönderdiler. Onlar da Muhammed'in orada doğmuş olduğu haberini getirdiler.)

Bütün ölümlülerin Muhammedî Mezhebin ne kadar zayıf ve çürük temellere dayandığını anlamaları için bu saçmalıkları aktarmayı kayda değer buldum. Eğer bu mezhep bu kadar büyüdüyse, yayıldıysa, bu kadar uzun süre ayakta kaldıysa ve hala kalmaya devam ediyorsa, bu Tanrı'nın en adil fakat en gizli takdirlerine bağlanmalıdır. Yine de Tanrı'nın dünyada bu kadar büyük bir kötülüğe adil bir şekilde izin verdiğine bizi ikna edecek nedenler eksik değildir: bunlar arasında en başlıcasının, Hristiyanların kendi dinlerinin ibadetinde son derece umursamaz hale gelmiş olmaları ve inançlarını yalnızca sözde tutup açıkça beyan ederken, sevgide ve iyi işlerde çoğunun soğumuş olması olduğunu düşünüyorum.

Bitti

EKLENTİ

Sayfalar boş kalmasın diye, yüz ondört sayıdaki tüm Kur'an surelerinin epigraf veya başlıklarını bu sayfalarda sundum. Zira Okuyucu, bu kadar saçma ve manasız başlıklardan, Müslümanların kendisine ilahlilik atfetmekten çekinmediği o Kitabın ne tür bir bayağılığa ait olduğunu kolayca fark edebilecektir.

Surenin başlığı, الفاتحة (Aperiens - Açan). 2. Surenin başlığı, البقرة (Vacca - İnek). 3. Surenin başlığı, آل عمران (Familia Amran - İmran Ailesi). 4. Surenin başlığı, النساء (Mulieres - Kadınlar). 5. Surenin başlığı, المائدة (Mensa - Sofra). 6. Surenin başlığı, الانعام (Pecora - Davarlar/Sığırlar). 7. Surenin başlığı, الاعراف (Alaraph - Cennet ile Cehennem arasındaki duvar). 8. Surenin başlığı, الانفال (Manubiæ - Ganimetler). 9. Surenin başlığı, التوبة (Pœnitentia - Tövbe). 10. Surenin başlığı, يونس (Jonas - Yunus). 11. Surenin başlığı, هود (Hud - Hayali bir peygamberin adı). 12. Surenin başlığı, يوسف (Josepb - Yusuf). 13. Surenin başlığı, الرعد (Tonitru - Gök gürültüsü). 14. Surenin başlığı, الحجر (Hegrum - Bir yerin adı). 15. Surenin başlığı, ابراهيم (Abraham - İbrahim). 16. Surenin başlığı, النحل (Apes - Arılar). 17. Surenin başlığı, الاسري (Iter nocturnum - Gece yürüyüşü). 18. Surenin başlığı, الكهف (Spelunca - Mağara). 19. Surenin başlığı, مريم (Maria - Meryem Ana). 20. Surenin başlığı, طه (Tab. - Anlamı bilinmeyen ifade). 21. Surenin başlığı, الانبياء (Propheta - Peygamberler). 22. Surenin başlığı, الحج (Peregrinatio Meccana - Mekke Haccı). 23. Surenin başlığı, المؤمنون (Fideles - Müminler). 24. Surenin başlığı, النور (Lux - Işık). 25. Surenin başlığı, الفرقان (Distinctio - Fark/Ayırın). 26. Surenin başlığı, الشعراء (Poeta - Şairler). 27. Surenin başlığı, النمل (Formica - Karınca). 28. Surenin başlığı, القصص (Historia - Kısaslar). 29. Surenin başlığı, العنكبوت (Aranea - Örümcek). 30. Surenin başlığı, الروم (Romani - Romalılar). 31. Surenin başlığı, لقمان (Locman - Lokman). 32. Surenin başlığı, السجدة (Adoratio - Secde). 33. Surenin başlığı, الاحزاب (Conjurati - Müttefikler/Gruplar). 34. Surenin başlığı, سبا (Saba - Bir bölge). 35. Surenin başlığı, فاطر (Æsopus - Yaratan). 36. Surenin başlığı, يس (Jas - Anlamı bilinmeyen ifade). 37. Surenin başlığı, الصافات (Ordinatrices - Saf bağlayanlar). 38. Surenin başlığı, ص (Sad - Anlamı bilinmeyen

karakter). 39. Surenin başlığı, الزمر (Catervæ - Zümreler). 40. Surenin başlığı, المومن (Fidelis - Mümin). 41. Surenin başlığı, فصلت (Distincta funt - Uzunca açıklandı). 42. Surenin başlığı, الشوري (Confultatio - İstişare). 43. Surenin başlığı, الزخرف (Ornamentum - Süs). 44. Surenin başlığı, الدخان (Fumus - Duman). 45. Surenin başlığı, الجاثية (Genuflexa - Diz üstü çöken). 46. Surenin başlığı, الاحقاف (Alahkapb - Bir yerin adı). 47. Surenin başlığı, محمد (Bellum - Savaş). 48. Surenin başlığı, الفتح (Aperitio seu Victoria - Fetih). 49. Surenin başlığı, الحجرات (Conclavia - Odalar). 50. Surenin başlığı, ق (Qoph - Anlamı bilinmeyen karakter). 51. Surenin başlığı, الذاريات (Spargentes - Esip savuranlar). 52. Surenin başlığı, الطور (Mons Sinai - Tur Dağı). 53. Surenin başlığı, النجم (Stella - Yıldız). 54. Surenin başlığı, القمر (Luna - Ay). 55. Surenin başlığı, الرحمن (Miferator - Rahman). 56. Surenin başlığı, الواقعة (Cafura - Vakıa). 57. Surenin başlığı, الحديد (Ferrum - Demir). 58. Surenin başlığı, المجادلة (Disceptatrix - Mücadele eden kadın). 59. Surenin başlığı, الحشر (Congregatio - Haşır/Toplanma). 60. Surenin başlığı, الممتحنة (Probata - İmtihan edilen). 61. Surenin başlığı, الصف (Ordo - Saf). 62. Surenin başlığı, الجمعة (Conventus - Cuma). 63. Surenin başlığı, المنافقون (Impii - Münafıklar). 64. Surenin başlığı, التغاين (Fraudatio mutua - Aldanma). 65. Surenin başlığı, الطلاق (Repudium - Boşanma). 66. Surenin başlığı, التحريم (Prohibitio - Yasaklama). 67. Surenin başlığı, الملك (Regnum - Mülk). 68. Surenin başlığı, القلم (Calamus - Kalem). 69. Surenin başlığı, الحاقة (Fatalis - Hakka). 70. Surenin başlığı, المعارج (Gradus - Yükselme dereceleri). 71. Surenin başlığı, نوح (Noe - Nuh). 72. Surenin başlığı, الجن (Genii - Cinler). 73. Surenin başlığı, المزمّل (Involutus - Bürünüp sarınan). 74. Surenin başlığı, المدثر (Coopertus - Örtünen). 75. Surenin başlığı, القيامة (Refurrectio - Kıyamet). 76. Surenin başlığı, الانسان (Homo - İnsan). 77. Surenin başlığı, المرسلات (Miffa - Gönderilenler). 78. Surenin başlığı, النبا (Nuncium - Haber). 79. Surenin başlığı, النازعات (Abftrabentes - Söküp çıkaranlar). 80. Surenin başlığı, عيس (Corrugavit faciem - Surat astı). 81. Surenin başlığı, التكوير (Involutio - Dürülme). 82. Surenin başlığı, الانفطار (Diffifio - Yarılma). 83. Surenin başlığı, المطففين (Menfura injufta - Ölçü ve tartıda hile yapanlar). 84. Surenin başlığı, الانشقاق (Sciffio - Parçalanma). 85. Surenin başlığı, البروج (Turres - Burçlar). 86. Surenin başlığı, الطارق (Noctu veniens - Gece gelen). 87. Surenin başlığı, الاعلى (Altiffimus - En yüce). 88. Surenin başlığı, الغاشية (Operiens - Bürüyen). 89. Surenin başlığı, الفجر (Aurora - Şafak). 90. Surenin başlığı, البلد (Regio - Belde/Şehir). 91. Surenin başlığı, الشمس (Sol - Güneş). 92. Surenin başlığı, الليل (Nox - Gece). 93. Surenin başlığı, الضحى (Elevatio Solis - Kuşluk vakti). 94. Surenin başlığı, الشرح (Dilatatio - Genişletme). 95. Surenin başlığı, التين (Ficus - İncir). 96. Surenin başlığı, العلق (Olea Sanguis coagulatus - Kan pıhtısı). 97. Surenin başlığı, القدر (Decretum - Kadir). 98. Surenin başlığı, البينة (Evidentia - Açık delil). 99. Surenin başlığı, الزلزلة (Terramotus - Deprem). 100. Surenin başlığı, العاديات (Concitati equi - Koşan atlar). 101. Surenin başlığı, القارعة (Pulfatrix - Karia). 102. Surenin başlığı, التكاثر (Contentio multiplicans - Çokluk yarışı). 103. Surenin başlığı, العصر (Pomeridianum - İkinci vakti). 104. Surenin başlığı, الهمزة (Detractor - Çekiştiren). 105. Surenin başlığı, الفيل (Elephantes - Fil). 106. Surenin başlığı, قریش (Corfini - Kureyş). 107. Surenin başlığı, الماعون (Utenfilia - Maun). 108. Surenin başlığı, الكوثر (Kautber Fluvius Paradifi - Kevser). 109. Surenin başlığı, الكافرون (Infideles - Kafirler). 110. Surenin başlığı, النصر (Auxilium - Yardım). 111. Surenin

başlığı, ابولهب (Abulabeb Patruus Mahumeti - Ebu Leheb). 112. Surenin başlığı, الاخلاص (Unificatio - İhlas). 113. Surenin başlığı, الفلق (Diluculum - Felak). 114. Surenin başlığı, الناس (Homines - İnsanlar).

Gerçekten de bu kadar gülünç epigraflar, neredeyse hiçbir zaman kendi sureleriyle içerik bakımından uyuşmaz: tıpkı bir domuz kasabının, berberin, meyhanecinin ya da itriyatçının dükkanına başka bir dükkan tabelası asması yahut pagan bir kişinin Jüpiter heykelinin altına "Merkür'e Kutsanmıştır" diye yazması gibidir.

KUR'AN'IN REDDİYESİNE DAİR ÖNSÖZLER BİRİNCİ KISIM,

Hristiyan dininin tasdik edildiği Kutsal Yazılara ait hiçbir kehanetin veya buyruğun, Muhammed'e ve onun mezhebine destek olmadığına gösterildiği kısım.

ÖNSÖZ.

Çünkü Yüce ve En İyi olan Tanrı tarafından insanların kendisini ibadet etmesi için gerçek bir dinin tesis edilmiş olduğunu, aklı başında hiç kimse, sanırım inkar etmeye cesaret edemez. Ve buna rağmen, birbirleriyle ne kadar çelişirse çelişsin neredeyse sayısız ulus, gerçek dine sahip oldukları konusunda kendilerini aldatmaktadır. Bunlar arasında başlıca üç kavim sayılır: Yahudiler, Hristiyanlar ve Müslümanlar; bunlardan her biri Tanrı'ya ibadetin kendilerine meşru olarak ait olduğunu iddia ederek, diğerlerini sapkınlık içinde olmakla kınar. Ancak bu üç ulustan birinin kendi dininin hakikatini kanıtlamak için öne sürdüğü ne varsa, diğer iki ulus da -eğer henüz öne sürmemişlerse bile- en azından öne sürmeye çalışırlar: Kutsal Yazıların kehanetleri, mucizelerin görkemi, yasanın kutsallığı, hayatın ve ahlakın doğruluğu; nitekim Hristiyanlar Yahudilere ve Müslümanlara karşı bunları ne kadar cesaretle ve güvenle öne sürüyorlarsa, onlar da Hristiyanlara karşı ve birbirlerine karşı aynı şekilde öne sürerler. Buna şu da eklenir ki; bunlardan biri ne kadar zor, ne kadar çelişkili (paradoksal), ne kadar saçma şeylere sahip olursa olsun, diğerlerinin örnekleriyle kendisini daima savunur ve korur, çünkü onlarda da az olmamak kaydıyla, hatta belki daha fazla, inanılmaz ve uyumsuz şeyler bulunduğunu iddia eder. Eğer bir Hristiyan, Muhammed'in eş kalabalığını ve cinsel ilişki için cariyelere sahip olmasını öne sürerse, o hemen İbrahim'in, Davut'un ve Süleyman'ın örneğiyle kendi davasını savunur. Eğer bir Yahudi, kendi peygamberinin Kuran'da karıncaları ve ibibikleri insan diliyle konuşturduğunu görünce bir Müslümanla alay ederse, o da hemen Yılan'ın Havva'ya ve Eşek'in Balaam'a hitap ettiği hikayeyi karşılıklarına koyar. Üstelik Hristiyan inancının o denli çetin, zor, tamamen anlaşılmaz, ilk bakışta uyumsuz ve insan aklına yabancı olan gizemleri, dine karşı kötü niyetli olan insanlara, diğer mezheplerin içindeki her türlü çılgın fikir canavarını onaylatmak için geniş bir alan sunmaktadır.

Ancak bu üç mezhep veya din kendi aralarında son derece şiddetli bir şekilde çatıştığında; buna rağmen hangisinde bulunulursa bulunulsun, kişi ona sınıksız sarılır, çünkü sadece onu gerçek, geri kalanları yanlış olarak görür; öyle ki, onu

savunmak için azımsanmayacak ölçüde kanını ve hayatını feda eder. Bu zorluklar karşısında kimileri o kadar ileri gitmiş ve akıl tutulmasına uğramıştır ki, Putperestlerinki dahi dahil olmak üzere herhangi bir mezhebin iyi olduğuna, Tanrı'yı hoşnut ettiğine ve onda ebedi kurtuluşun elde edilebileceğine inanmışlardır. Bu en aptalca düşünceye kapılanlardan bazıları, Septemcastrensis'in Turcica spurcitia adını verdiği icmalî/incelemeşi kapsamında 30. bölümde haklarında şunları söylediği bazı Müslümanlardır: Bunların görüşü odur ki, herkes kendi yasası içinde kurtuluşa erer; ve her bir Halka ya da Ulusa, içinde kurtulması gereken yasa Tanrı tarafından verilmiştir; ve yasaya uyanlar için bütün yasalar eşit ölçüde iyidir, hiçbir yasa diğerlerinden daha iyi olarak tercih edilmemelidir. Ayrıca Sylvestrina Kongresinden son derece bilgili ve bilge kişi Rahip Clemens Tofius, Doğu Hindistan üzerine yazdığı eserin 2. kısmının 73. ve 115. sayfalarında aktardığına göre; Pegu krallığında, Brahmanların da hariç tutulmadığı, aynı delirlikle malul olan Telapoi olarak adlandırılan bir rahip veya derviş türünün bulunduğu belirtilmektedir.

Fakat Müslümanlar Kuran'ın buyruğu gereği tek bir gerçek din olduğuna kesin olarak inandıklarından; bu düşüncede onları çürütmek için çaba göstermemize gerek yoktur. Şu bir gerçektir ki, bazen aynı Kuran'da Yahudilerin, Hristiyanların ve Sabiilerin veya Sabaîlerin kendi dinleri onaylanır; ancak müfessirler genel olarak bunun daha sonra Muhammed tarafından, Arapça olarak Al İmran (İmran Ailesi) olarak yazılan 3. surenin 83. ayetindeki şu sözlerle neshedildiğini (hükümünün kaldırıldığını) ileri sürerler:

ومن يبتغ غير الإسلام ديناً فلن يقبل منه هو في الآخرة من الخاسرين

(Kim İslam'dan başka bir din ararsa, asla ondan kabul edilmeyecektir ve o ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır).

Ve kim İslam'dan başka bir din izlerse, ondan hiçbir şekilde kabul edilmeyecektir; ve o gelecek asırda helak olanlardan olacaktır. İslam dini ise, Muhammed'in kendisinin benimsediğini övünerek söylediği ve İbrahim'in ile bütün peygamberlerin tuttuğunu ileri sürdüğü dindir. Muhammed sadece kurtuluşun birbiri başına bu tek din içinde bulunduğunu öğretmekle kalmamış, aynı zamanda bölünmesi mukadder olan kendi mezheplerinin veya sapkınlıklarının hepsinin ebedi lanete götürdüğünü ilan etmiştir. Bu hususta o, kendisini Katolik dininden dönen Split Başpiskoposu Marco Antonio de Dominis'ten ve her bir Hristiyan mezhebinde, Katolik Roma inancında olduğu kadar iyi bir şekilde herkesin ebedi kurtuluşa erişebileceğini öğreten yandaşlarından hakikaten daha basiretli göstermiştir. Müslümanlar arasında, aralarında seçkin bir kronolojist olan ve شاهنشاه (Şahinşah) lakabıyla bilinen Ali'nin oğlu İsmail'den rivayet edilen ve Taarich yani Kronik adlı eserinin Müslüman Kavmi bölümünde yer alan ortak bir gelenek vardır: Bunu Şahrastani de şu sözlerle nakleder:

فافتتر قتالمسلمو نعليثلاثو سبعين قفو الناجية من الفركلهاو احدة كما قال الصلياليه عليه وسلم ستقتر قامت لي ثلاثو سبعين قفة الناجية منهموا حدوة الباقو نهلكا قبلو من الناجية تيار سول الله قال هلا لسنو الجماعة قال ما انا عليه أصحابي

(Müslümanlar yetmiş üç fırkaya ayrıldı ve grupların hepsinden kurtuluşa eren sadece bir tanesidir; nitekim Allah ona salat ve selam eylesin şöyle buyurmuştur: Ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır, onların içinden kurtuluşa eren bir tanesidir ve geri kalanlar helak olanlardır. "Ey Allah'ın elçisi, kurtuluşa eren hangisidir?" denildiğinde, "Ehl-i Sünnet ve Cemaat'tir" buyurdu ve ekledi: "Benim ve ashabımın üzerinde olduğumuz yoldur").

Müslümanlar yetmiş üç mezhebe bölünmüştür, bunların hepsinden sadece biri kurtuluşa götürür; tıpkı mukaddes hatıralı Peygamber Muhammed'in söylediği gibi: Ümmetim yetmiş üç mezhebe bölünecektir, bunlardan yalnızca biri kurtuluşa erecektir; geri kalanlar ise mahvolsunlar diye maruz kalacaklardır. Ve kendisine şöyle denildiğinde: Ey Tanrı'nın elçisi, hangi mezhep kurtuluşa erişecektir? Yanıtladı: Sünnet'i ve Cemaat'i benimseyecek olan; yani benim ve dostlarımin benimsediğimiz şey.

Öyleyse, insanların Tanrı'yı hoşnut edebileceği ve ebedi kurtuluşa erişebileceği tek bir gerçek din olduğu kesin ve şüphe götürmez olarak kabul edildiğinde; ilahi takdire bağlı olarak, gerçek dinin diğer yanlış ve yanıltıcı mezheplerden ayırt edilebilmesi için Tanrı tarafından ölümlülere o kadar berrak ve açık kanıtların sunulduğunu da itiraf etmek gerekir ki, kim onu kucaklamak isterse ancak kendi kusuruyla yoldan sapabilir. Bunu Davut, şu sözleriyle açıkça gösterir: Şahadetlerin (delillerin) ziyadesiyle güvenilir kılındı, Mezmur 92. Rabbin emri berraktır, gözleri aydınlatır, Mezmur 18. Senin sözün ayaklarım için bir kandil ve patikalarım için bir ışıktır, Mezmur 118. Kutsal yazılara ait diğer pek çok tanıklık da bunlarla uyumludur. Aksi takdirde, gerçek dinin yanlıştan ayırt edilebileceği Tanrı tarafından belirlenmiş hiçbir kanıt olmasaydı, herkes dilediği mezhebi benimsemekte özgür olurdu ve bunda hiçbir suç işlemiş sayılmazdı. Geriye kalan odur ki, gerçek dinin bu belirtilerinin veya işaretlerinin neler olduğunu ustalıkla araştıralım.

Fakat kimse şöyle düşünmesin: Gerçek dinin alametleri, imparatorluğun büyüklüğü ve kapladığı geniş toprak parçalarıdır; veya varlığını sürdürdüğü zamanın uzunluğudur (halksal ebedi hakikatler bakımından gerçek din, dünyanın kendisinin beşiğinden beri her zaman aynı olmuştur ve onun sonuna kadar da öyle olacaktır); ya da zaferlerin şahsiyeti ve silahların bahtiyarlığıdır; ya da refah olaylarının kesintisiz devam etmesidir; ya da sevgiden yoksun bazı ahlaki erdemlerin kullanımı veya özel yasanın ve ayinlerin eksiksiz gözetilmesidir; ya da sık ve uzun süreli dualar, ister sert ve kalabalık oruçlar, ister birçok bedensel eziyet ve gönüllü işkenceler veya benzeri diğer şeylerdir: Biz biliyoruz ki, bunların aynısı gerçek dinden ziyade sahte mezheplerde de az görülmemiştir. Çünkü Romalıları imparatorluğun büyüklüğüyle kim eş tuttu? Putperestlik kaç çağ gördü ve yeryüzünün ne kadar büyük bir kısmını kapladı, bugün de kaplıyor? Savaşlarda İskender Makedon veya Jül Sezar'dan daha bahtiyar kim oldu? Ne büyük bir ihtişamla, bu tür bazı ahlaki erdemlerin uygulaması, yasalarının ve kutsal törenlerinin o denli düşkün ve bunlara uymakta o kadar titiz olan eski Romalıların veya Spartanların Cumhuriyetinde çiçek

açtı ki, bunlardaki en hafif hata bile en ağır suç sayılabilirdi? Daha sert bir hayatın katiliğinde ve bütün dünya malının küçümsenmesinde, Sinoplu Diyojen'i ve onun yandaşlarını çok az kimse takip edebilmiştir. Fakat eğer oruçlardan, dualardan, göksel şeylerin tefekküründen, insanların ve her türlü insani şeyin terk edilmesinden bahsedecek olursak; sadece eski yazarların kalıntılarından değil, aynı zamanda tam da bu zamanda görülmesine veya duyulmasına tanık olduğumuz şeyden de anlaşılacağı üzere; Sabiiler, Brahmanlar, Gimnosofistler, Bonziler bütün bu hususlarda hayranlık uyandırırılar. Diğer taraftan, İsrail kavminin bir zamanlar Tanrı'nın seçilmiş halkı olduğunu, gerçek imana ve gerçek dine sahip olduğunu ne Hristiyanlar ne de Müslümanlar inkâr eder, inkâr edebilir. Ve buna rağmen onların imparatorluk sınırları Filistin vilayetinin darlıklarını aşmamıştır: Din ise krallığın kendisinin uzandığından çok daha fazla genişlememiştir. Filistililerden, Keldanilerden, Asurlulardan, Yunanlılardan, Romalılarından çok sık ve en ağır felaketler almışlardır; ve bütün bir ulusun düşmanlar tarafından en acıklı esarete düşürüldüğü tek bir defa olmamıştır. Ve onlarda, gerek ahlaki erdemlere gerekse dinin kendisine karşı öyle çok ve büyük suçlar ve yüz kızartıcı işler neredeyse kesintisiz olarak var olmuştur ki; kutsal yazarların ve özellikle İşaya'nın tanıklığına göre, putperestlerin kendilerini bile bunlarda fersah fersah geride bırakmışlardır. Yine de (daha mütedeyyin ve daha ölçülü davrandıkları zamanlarda bile) onların sık oruçlarla, sık dualarla veya bedensel eziyetlerle kendilerini çalıştırdıklarını okumuyoruz. Dahası, yaşamızın ve kutsal ritüellerimizin gözetilmesinde o kadar duyarsız ve ihmalkardılar ki, Kral 4. Kitap 22. bölümde okuduğumuz gibi, En Kutsi Prens Yosî'nin hükümdarlığı sırasında, tapınağın bir köşesinde çok eskimiş tek bir ilahi yasa kodeksinin (çünkü diğerlerin hepsi ya yok olmuştu ya da bilinmiyordu) bulunmuş olması neredeyse bir mucize sayılabilirdi. Ve buna rağmen aynı İsrail halkı, hem bizim hem de Müslümanların kanaatine göre gerçek dinden yoksun olduğu ve Tanrı'nın gazabına en çok maruz kaldığı bu zamanda bile, yasalarının ve geleneklerinin gözetilmesinde o kadar titiz ve dikkatli görünmektedir ki, neredeyse batıl inanca dönüşmektedir. Ve önceleri putların ibadetine o kadar sık düşerken, şimdi tek bir Tanrı'nın ibadetini en sabit şekilde tutmaktadır. Yine de şu inkâr edilemez: Yukarıda söylenenlerden bazıları, en azından olası olan gerçek dinin kanıtlarıdır; özellikle, Müslümanların mezhebi yayılmadan ve Mesih'in Kilisesine pek çok sapkınlık sokulmadan önce Hristiyan yasasında bulunduğu gibi, aynı anda birbirine bağlı olarak bulunurlarsa; ve bugün bile (özellikle gerçek erdemlerden bahsettiğimizde) bulunmaktadırlar. Bununla birlikte bunları bir kenara bırakarak, daha kesin olan ve bizzat Müslümanlar tarafından kabul edilen kanıtlara geelim. Bunlar ise dörttür: Şöyle ki, Kutsal Yazıların kehanetleri: mucizelerin görkemi: Dogmaların hakikati: Ahlakın kutsallığı ki, bu sadece gerçek dinin mensuplarında bulunur, ancak hepsinde değil, çoğunlukla pek azında; yani aynı dinin yasalarını ve kurumlarını hakkıyla gözeten kişilerde bulunur. Biz, diğerlerini bir kenara bırakarak, belki Tanrı lütfederse başka zaman ele almak üzere, şimdi sadece birincisini ele alacağız; ki bu en başlıcasıdır ve sadece onunla bütün Müslüman mezhebi yıkılır ve kökten çözülür.

GERÇEK DİNİN EN BAŞLICA KANITI, Kutsal Yazıların Kehanetleri.

Muhammed, kendi mezhebini başka hiçbir tanıklıkla değil, sırf kutsal kitapların, yani eski ve yeni Ahit'in otoritesiyle doğrulamaya çalışır. Her ne kadar sadece Pentateuch (Tevrat) ve İncil'den bahsetse de -ki bunların ilkinin Arapça bozulmuş bir sesle Altaurat, ikincisini ise Alangil olarak adlandırır-; R. Bechai'nin Cad Hakemah'ta Succa kelimesinde doğruladığı gibi, Yahudilerin de yapageldiği üzere, Tevrat adı altında eski Ahit'in bütün kitaplarını kapsadığı kesinlidir. Nitekim Müslümanlar arasında önde gelen bir Doktor olan Ahmed bin Abdolhalim, Hristiyan dinine karşı Müslüman mezhebi lehine yazdığı Apolojisinin 2. kısmında şu sözlerle bunu tasdik eder:

فقوله أخبرني بصفة رسول الله في التوراة قد يراد

(Ve bununla kastedilen şudur: Tevrat'ta bana Allah'ın Elçisi'nin vasfını haber ver deyişi, bütün Kutsal Yazıları kapsar ve hepsi Tevrat olarak adlandırılır).

Ve biraz sonrasında:

ولفظ التوراة قد عرف أنه الكتب يراد جنس الشيء بقراءتها أهل الكتاب فيدخل في ذلك الزبور و نبق أشعيا وسائر النبوان خلا الانجيل

(Ve Tevrat lafzı bilinmektedir ki, Kitaplar denildiğinde Ehl-i Kitap tarafından okunan şeyin cinsi kastedilir; nitekim buna İncil hariç Zebur, İşaya'nın nebevi sözleri ve diğer nebevi metinler de girer).

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşekin dipnotu:

Metinde adı geçen Ahmed bin Abdolhalim, İslam dünyasında yaygın olarak bilinen adıyla İbn Teymiyye'dir (tam künyesiyle Ebû'l-Abbas Takıyyüddin Ahmed b. Abdilhalim b. Mecdiddin Abdisselâm el-Harrânî).

Hakkındaki temel bilgiler şunlardır:

- Kimdir: Hanbeli mezhebine mensup, İslam düşünce tarihinde iz bırakmış son derece etkili bir Selefi âlimi, müctehid ve kelam/hadis alimidir. Moğol istilaları ve Haçlı seferlerinin yaşandığı çalkantılı bir dönemde yaşamıştır.
- Kaçınıcı Yüzyılda Yaşamıştır: 13. yüzyılın sonları ile 14. yüzyılın başlarında yaşamıştır (1263 yılında Harran'da doğmuş, 1328 yılında Şam'da vefat etmiştir). Dolayısıyla miladi takvime göre 13. ve 14. yüzyıl, hicri takvime göre ise 7. ve 8. yüzyıl alimidir.

Tevrat adı altında genel olarak Kitap Ehli (yani Yahudiler ve Hristiyanlar) tarafından okunan bütün Kutsal Kitaplar gelir. Ve böylece bu ada Davut'un Mezmurları, İşaya'nın Peygamberliği ve İncil hariç diğer Peygamberlerin kitapları dâhildir. Aynı şekilde Müslümanlar İncil adı altında şüphe yok ki Yeni Ahit'in diğer kitaplarını da kapsarlar; bu sebepten hem bu yazar hem de görebildiğim diğerleri, tıpkı bizzat İncil'in tanıklıkları gibi, Aziz Petrus'un Mektuplarından, Elçilerin İşleri'nden ve Vahiy'den alıntılar yaparlar. Dahası Kuran'da bu mukaddes kitapların büyük bir övgüyle anılmadığı neredeyse hiçbir sayfa yoktur. Hatta Muhammed, onların Tanrı'nın kelimesi ve ebedi mutluluğa erişmek için kesinlikle gerekli olan yanılmaz bir hakikat kuralı olduğunu itiraf eder. Burada sadece başlıca yerleri üretmeyi yeterli buluyorum.

İnek Suresi, Bölüm 4, Tanrı'yı şöyle kendi kendine konuşur gibi tasvir eder:

والذين يؤمنون بما أنزل إليك وما أنزل من قبلك وبالاخرة هم يوقنون أولئك على هدي من ربهم وأولئك هم المفلحون

(Ve sana indirilene ve senden önce indirilene inananlar; ve ahirete de kesin olarak iman edenler; işte onlar Rablerinden bir hidayet üzerindedirler ve işte onlar kurtuluşa erenlerdir).

Muhammed'e indirilen vahyedilmiş kitap ile Kitap Ehlileri Kuran'ı anlarlar. Ondan önce vahyedilmiş kitaplar ile ise Tevrat ve İncil kastedilir.

İmran Ailesi Suresi, Bölüm 3, Cebrail aracılığıyla kendisine şunların söylendiğini tasvir eder:

الله لا اله الا هو الحي القيوم نزل عليك الكتاب بالحق مصدقا لما بين يديه وانزل التوراة والانجيل من قبل هدي للناس

(Ondan başka ilah yoktur, ancak O vardır; O hayy ve kayyumdur. Sana hak ile Kitap'ı (Kuran'ı), kendinden öncekileri tasdik edici olarak indirdi; ve insanlara hidayet olarak daha önce Tevrat'ı ve İncil'i indirmişti).

Aynı yerde 82. Bölüm yandaşlarına şöyle söylemelerini emreder:

منا بالله وما أنزل علينا وما أنزل على ابراهيم واسماعيل واسحق ويعقوب والاسباط واني موسى وعيسي والنبيون من ربهم لا نفرق بين أحد منهم وعن الكافرون

(Tanrı'ya inandık ve bize indirilene, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakup'a, esbata, Musa'ya, İsa'ya ve Rablerinden gelen peygamberlere indirilenlere inandık; onlar arasında hiçbir ayırım yapmayız. Ve inkar edenler...).

Biz Tanrı'ya inanıyoruz ve bize teslim edilen Kuran'a; ve İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakup'a, İsrail Soyağaçlarına teslim edilen kitaplara; ve Musa'ya, İsa'ya ve kendi Rablerinden gelen peygamberlere teslim edilenlere: bunlar arasında hiçbir ayırım yapmayız. Yani bütün bu kitapları eşit bir iman ve hürmetle kabul ederiz. İbrahim'in, İsmail'in, İshak'ın vb. kitaplarından bahsetmesi, sadece bunlara değil, aynı zamanda Tanrı tarafından başka kutsal kitapların da teslim edildiğine inanan Müslümanların hatalı görüşünü gösterir: Nitekim Adem'e yirmi bir kitap; Şit'e yirmi dokuz kitap; Hanok'a otuz; İbrahim'e ise on kitap verilmiştir. Yine de bunlardan hiçbirisi ellerinde yoktur veya gösteremezler.

Buna çok yakın sözler Kadınlar Suresi Bölüm 162'de yer alır. Orada Tanrı'yı şu şekilde konuşturur:

أنا اوحينا اليك كما اوحينا الي نوح والنبيين من بعدك واوحينا الي اسمعيل واسحق ويعقوب والاسباط واني موسى واتينا داود زبوراً وعيسي ويونس وهارون وسلي

(Şüphesiz Nuh'a ve ondan sonraki peygamberlere vahyettiğimiz gibi sana da vahyettik; ve İsmail'e, İshak'a, Yakup'a, esbata, Musa'ya, İsa'ya, Yunus'a, Harun'a, Süleyman'a vahyettik; ve Davut'a Zebur'u verdik).

Elbette (Kuran'ı) sana vahyettik; tıpkı Nuh'a ve ondan sonraki peygamberlere vahyettiğimiz gibi: Ve İsmail'e, İshak'a, Yakup'a, İsrail Soyağaçlarına, İsa'ya, Eyüp'e, Yunus'a, Harun'a, Süleyman'a vahyettik; ve Davut'a Mezmurlar Kitabı'nı verdik.

Sofra Suresi Bölüm 72 ise Yahudiler ve Hristiyanlardan bahsederek şunları söyler:

ولو انهم اقاموا التوراة والانجيل وما انزل اليهم من ربهم لاكلوا من فوقهم ومن تحت أرجلهم

(Ve eğer onlar Tevrat'ı, İncil'i ve Rablerinden kendilerine indirilenleri ayakta tutsalardı, elbette üstlerinden ve ayaklarının altından yerlerdi).

Ancak eğer onlar Tevrat'ı, İncil'i ve kendi Rableri tarafından kendilerine teslim edilen şeyi gözetsele; kesinlikle üstlerinden ve ayaklarının altından yerlerdi. Yani Celaledin'in Tefsiri'ne göre, Tanrı'dan pek bol servetler elde ederlerdi.

Muhammed'in ve Müslümanların, Kutsal Yazıların, özellikle de Tevrat ile İncil'in ilahi otoritesini kabul ettiklerini ve gerçek dinin temelini bunlarda kurduklarını kanıtlamak için Kuran'dan daha fazla yer biriktirmek gereksizdir. Üstelik yalnızca yeni bir yasa getirecek ve eskisini yürürlükten kaldıracak olan bir peygamberin, kendi doğruluğunun tanıklığı için Kutsal Kitapların önceki kehanetlerine muhtaç olduğu gerçeği —ki bunu yukarıda adı geçen Ahmed bin Abdolhalim kendi Apoloja'sında genişçe kanıtlar— değil, aynı zamanda Rab Mesih'in de Tevrat ve Peygamberlerin öncül kehanetleriyle desteklenmedikçe kendi İncil yasasını duyurmamış ve Musa yasasını yürürlükten kaldırmamış olduğu gerçeği de hem Muhammed ile hem de Müslümanlarla aramızda ortaktır. Bu nedenle, eski Ahit'in Kutsal Yazılarında Mesih'in gelişi ve vaazı hakkında bizim kabul ettiğimiz neredeyse bütün kehanetleri onlar da kabul ederler. Bunu Muhammed'in kendisi de Kuran'da Sofra Suresi, Bölüm 5, 50. paragrafta, Tanrı'yı şöyle konuştururken itiraf eder:

وقفينا على الانبياء بعيسي ابن مريم مصدقا لما بين يديه من التوراة وأتينا الانجيل فيه هدي ونورا ومصدا لما بين يديه من التوراة وهدى وموعظة للمتقين وليحكم أهل الانجيل بما أنزل الله فيه ومن لم يحكم بما أنزل الله فيه فأولئك هم الفلمقون

(Ve peygamberlerin ardından Meryem oğlu İsa'yı, kendinden önceki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak arkasından gönderdik; ve ona içinde hidayet, nur ve kendinden önceki Tevrat'ı doğrulayan, takvete erenler için bir hidayet ve öğüt olan İncil'i verdik. İncil ehli, Allah'ın onda indirdiği ile hükmetsin. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar fasıkların ta kendileridir).

Ve peygamberlerin ardı sıra Meryem oğlu İsa'yı gönderdik; ki o, Tevrat'ta (yani Tevrat'ın veya Eski Ahit'in kendisi hakkında gerçekleşen kehanetlerini gösterip kanıtlamıştır) daha önceden bildirilmiş olan şeyi doğrulamıştır; ve ona, Tevrat'ta önceden bildirilmiş olan şeyin yönlendiricisi, ışığı, doğrulaması ve gerçekleşmesi olan İncil'i verdik: ve Tanrı'dan korkanlar için bir yönlendirici ve öğüttür. Öyleyse İncil'i benimseyen (Hristiyanlar) Tanrı'nın onda bildirdiğine göre hükmetsinler. Her kim Tanrı'nın bildirdiğine göre hükmetmezse, onlar zalimlerdir. Bu hususu kanıtlamak için hem Kuran'dan hem de Müslüman doktorlardan yüzlerce başka tanıklık getirebilirdim. Acaba Müslümanlar Muhammed ve onun yeni yasası hakkında aynı şeyi kanıtlayabilecekler mi? Şimdi bunu araştırmamız gerekir.

Sahtekâr, Kuran'da bir kez değil, Tevrat'ta ve İncil'de önceden bildirildiğini kesin bir dille övünerek iddia eder: Hatta o kadar bir güvenle ki, yandaşlarını Yahudi ve Hristiyanlara gitmeye, onlara danışmaya ve hakkındaki iddialarının doğru olduğunu

onlardan öğrenmeye teşvik eder. Bu sebepten Yunus Suresi, Bölüm 10, 93. paragrafta Tanrı'yı şöyle konuşturur:

فان كنت في شك ما انزلنا اليك فاسئل الذين يقرءون الكتاب من قبلك

(Eğer sana indirdiğimiz hususta bir şüphe içinde isen, senden önce kitabı okuyanlara sor).

Eğer sana vahyettiklerimiz hakkında içinde herhangi bir şüphe doğarsa, senden önce kutsal yazıları okuyanlardan sor. Diğer müfessirlerle birlikte Celaledin bunu şöyle açıklar:

فاسئل الذين يقرءون التوراة من قبلك فانه ثابت عندهم يخبرونك بصدقه

(Senden önce Tevrat'ı okuyanlara sor -yani Yahudilere veya Hristiyanlara-: çünkü o yanlarında sağlam olarak durmaktadır ve sana vahyettiklerimizin gerçek olduğunu haber vereceklerdir).

Tanrı bunu, Peygamberler Suresi, Bölüm 24, 7. paragrafta yandaşlarına da emreder:

وما ارسلنا من قبلك الا رجالا نوحى اليهم فاسئلوا اهل الذكر ان كنتم لا تعلمون

(Senden önce de kendilerine vahyettiğimiz erkeklerden başkasını göndermedik. Eğer bilmiyorsanız zikir ehline sorun).

Ve senden önce vahyettiğimiz sırları taşıyan insanlardan başkasını göndermedik. O halde eğer bilmiyorsanız kutsal yazıların profesörlerine sorun. Aynı şekilde Celaledin bunu şöyle açıklar:

فصلوا العلماء في التوراة والانجيل

(Tevrat ve İncil konusunda derin bilgisi olan âlimlere sorun).

Fakat Muhammed (tamamen ahmak olmadığı için) bu konuda yalancı durumuna düşebileceğinden korktuğu için; düşüncesini değiştirdi ve yandaşlarına, Yahudilerin Tevrat'tan ve Hristiyanların İncil'den kendilerine okudukları şeyi ne onaylamalarını ne de inkar etmelerini emretti. Ve onları Örümcek Suresi, Bölüm 29, 46. paragrafta şöyle uyarır:

لا تجادلوا اهل الكتاب الا بالتي هي احسن وقولوا امنا بالذي انزل الينا وانزل اليكم والهنا والمحكم واحد ونحن له مسلمون

(Kitap ehliyle ancak en güzel olan yolla mücadele edin ve deyin ki: Biz bize indirilene de size indirilene de inandık. Bizim ilahımız da sizin ilahınız da birdir ve biz O'na teslim olanlarız).

Kitap Ehli ile (yani Yahudiler ve Hristiyanlar ile) ancak insani ve mütevazı sözlerle tartışın, şöyle diyerek: Bize teslim edilen Kitaba ve size teslim edilen Kitaplara inanıyoruz; ve bizim Tanrımız ve sizin Tanrınız birdir ve biz O'na adanmışlarız.

Celaledin şunları ekler:

ولا تصدقوهم ولا تكذبوهم في ذلك

(Onları bu konuda ne doğrulayın ne de yalanlayın).

Onların bu konuda doğru sözlü olduklarını söylemeyin, ama yalancı olduklarını da söylemeyin. Kuran geleneklerinin 30. kısmında en ünlü Doktor Albocharius da aynı hususu şu sözlerle teyit eder:

حدثني محمد بن بشار قال حدثنا عثمان بن عمر قال اخبرنا علي بن المبارك عن يحيى بن ابن كثير عن ابي سلمة عن ابي هريرة قال كان اهل الكتاب الكتاب يقرؤون التوراة العبرانية ويفسرونها بالعربية لاهل الاسلام فقال رسول الله ص لا تصدقوا اهل الكتاب ولا تكذبوهم وقولوا آمنا بالله وما انزل الينا وما انزل اليكم

Bana Başar oğlu Muhammed anlattı ve dedi ki: Bana Ömer oğlu Osman anlattı ve dedi ki: Mübarek oğlu Ali bize haber verdi, o Ebnolasir oğlu Yahya'dan işitmiş, o Ebu Seleme'den işitmiş, o Ebu Hureyre'den işitmiş, şu sözlerle: Yahudiler Tevrat'ı İbranice lisanıyla okurlar ve onu Müslümanlara Arapça olarak açıklarlardı. Ve Tanrı'nın Elçisi Muhammed onlara dedi ki: Yahudilerin okuduklarını gerçek diye onaylamayın, sahte diye de inkar etmeyin; fakat şöyle deyin: Biz Tanrı'ya, kendi Kuranımıza ve sizin Tevratınıza inanıyoruz. Kurnaz kimse, daha önceden kendisi hakkında övündüğü şeylerin kanıtı olarak Yahudilerin ve Hristiyanların Kutsal Kitaplarını öne sürmüştü, açıktan yalancı duruma düşmemek için böyle konuşmuştur.

Fakat [Muhammed], onların kendi sözleriyle kendisinin aleyhine dövuştüklerini, Pentateuch'te (Tevrat'ta) ve İncil'de kendisine ait hiçbir şeyin bulunmadığını açıkça gösterdiklerini gördüğünde, zavallı bir sığınmaya başvurur. Hem Yahudileri hem de Hristiyanları sahtekarlıkla suçladı; ki ona göre Tevrat'ta ve İncil'de kendisi ve geliş hakkında yazılmış olan kehanetleri ya kutsal saygısızlıkla ortadan kaldırmışlar ya da kötü niyetle gizlemişlerdi. Kuran'da bu suçu Kitap Ehlileri'ne, özellikle de Yahudilere yüklediği neredeyse hiç sayfa yoktur. Sofra Suresi, Bölüm 5, 16. paragrafta Tanrı'yı onlara karşı şöyle konuşturur:

يا اهل الكتاب قد جاءكم رسولنا يبين لكم كثيرا مما كنتم تخفون من الكتاب

(Ey Kitap Ehli! Kitaptan gizleyip durduğunuz şeylerin çoğunu size açıklayan elçimiz gelmiştir).

Ey Kitap Ehlileri, hakikaten elçimiz (Muhammed) sizlere geldi; yazılardan gizlediğiniz şeylerden birçoğunu size açıklıyor ve birçoğunu da örtbas ediyor. Yani onları size açıklamıyor, çünkü onlar sizin azarlanmanıza değil, sadece utancınıza ve karışıklığınıza yarayacaktı; Celaledin bunu böyle açıklar. Aynı şeyi İnek Suresi, Bölüm 2, 88. paragrafta da ima eder. Orada Yahudilere karşı konuşarak şunları söyler:

ولما جاءهم كتاب من عند الله مصدقا لما معهم وكانوا من قبل يستفتحون على الذين كفروا فلما جاءهم ما عرفوا كفروا به فلعنة الله على الكافرين بيئما اشتروا به أنفسهم ان يكفروا بما أنزل الله بغيا ان ينزل الله من فضله على من يشاء من عباده فبأوا بغضب على غضب

(Ve yanlarındakini tasdik eden katlarındakinden bir kitap onlara geldiğinde -ki önceden inkar edenlere karşı fetih istiyorlardı-, tanıdıkları o şey kendilerine gelince onu inkar ettiler; işte inkar edenler üzerine Allah'ın laneti olsun. Kendilerini uğruna sattıkları o şey ne kötüdür: Allah'ın kullarından dilediğine lütfundan indirmesini

çekemeyerek Allah'ın indirdiğini inkar etmeleri. Böylece gazap üstüne gazaba uğradılar).

Ne var ki onlara kendi kitaplarını doğrulayan bir Kitap (Kuran) geldiğinde -ki bu kitap Pentateuch ile uyumludur-; halbuki önceden (gelecek olan Muhammed'e) inanmamış olanlara karşı Tanrı'dan yardım dilemekte idiler; işte, geleceğini önceden bildikleri o kimse onlara geldiğinde, ona inanmak istemediler. Fakat Tanrı'nın laneti inkar edenlerin üzerindedir. Tanrı'nın kendi kullarından dilediğine lütfunu bahşetmesini kıskandıkları için Tanrı'nın vahyettiğini inkar etmek suretiyle ruhlarını sattıkları o kazanç ne kadar mutsuzdur. Bu yüzden gazap üzerine gazap hak ettiler. Bu kelimelerin anlamı Celaledin'in Tefsiri'ne göre şöyledir: Yahudiler ve Hristiyanlar daha önceden, Pentateuch ve İncil kehanetlerinden tanıdıkları Muhammed'in gelişimini beklemişlerdi ve ona inanmak istemeyenlere karşı ilahi yardım için yalvarmışlardı. Lakin onu hazır bulduklarında, hırs ve kıskançlıkla hareket ederek, kendisi hakkında var olan kehanetleri gizlemişler ya da kendi kitaplarından silmişlerdi.

Buraya Albocharius'un Kuran gelenekleri parça 30'dan bir geleneğini veya masalını eklemek yerinde olur ki şu şekildedir:

حدثنا مومي ابن اسمعيل قال حدثنا ابراهيم قال اخبرنا ابن شهاب عن عبيد الله ان ابن عباس قال كيف تسالون اهل الكتاب عن شي وكتابكم الذي انزل على رسول الله احدث تقرونه محضار لم يشق وقد حدثكم ان اهل الكتاب بدلوا كتاب الله وغيره وكتبوا بالكتاب بابديهم وقالوا هو من عند الله ليشتروا به ثمننا قليلا الا ينهاكم ما جاءكم من العلم عن مسيلتهم لا والله ما راينا منهم رجلا يسالكم عن الذي انزل عليكم

Bana Musa bin İsmail anlattı, dedi ki: Bana İbrahim anlattı, dedi ki: Bize İbn Şihab, Ubeydullah'tan haber verdi ki İbn Abbas şöyle demiştir: Kitap Ehlinden herhangi bir şeyi nasıl sorarsınız; oysa Allah'ın elçisine indirilen ve henüz eskimeyen, tertemiz okuduğunuz kitabınız oradadır? Ve şüphesiz Muhammed size haber vermiştir ki Kitap Ehli, Allah'ın kitabını değiştirmiş, tahrif etmiş ve elleriyle bir kitap yazıp "Bu Allah katındandır" demişlerdir ki onunla az bir pahayı satın alsınlar. Size gelen ilim, onlara sormanızdan sizi alıkoymuyor mu? Vallahi biz onlardan hiçbir adamın size indirilen hakkında sizi sorguladığını görmedik.

Bu gelenek, Kuran'da Müslümanların Pentateuch ve İncil'de kendisi hakkında yazılanlar hakkında Yahudileri ve Hristiyanları sorgulamalarının emredildiği Muhammed'in buyruğuyla açıkça çelişmektedir. Ve Albocharius'un geleneklerinde şu sözleri söyleyerek bunun aksini nasıl iddia ettiğini bilmiyorum:

قول النبي من لا تسالوا اهل الكتاب من شي

(Peygamber Muhammed dedi ki: Kitap Ehlinden hiçbir şey hakkında sorgulamayın).

Muhammed, bu hileyi Kitap Ehlileri'ne karşılıksız yüklemiş görünmesin diye, Kuran'da Kutsal Kitaplardan kendi lehine iki tanıklık getirir. Birincisi, Araf adıyla yazılan 7. Bölüm, 149. paragraftadır. Şu sözlerle:

الذين يتبعون الرسول النبي الامي الذي يجدونه مكتوبا عندهم في التوراة والانجيل يامرهم بالمعروف وينهيهم عن المنكر ويحل لهم الطيبات ويحرم عليهم الخبائث ويضع عنهم اصرهم الاغلال التي كانت عليهم فالذين آمنوا به وعزروه ونصروا واتبعوا النور الذي أنزل معه اولئك هم المفلحون

(Onlar ki, yanlarındaki Tevrat'ta ve İncil'de yazılı buldukları o ümmî peygambere, o elçiye uyarlar; o ki onlara iyiliği emreder, onları kötülükten alıkoyar, temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar, sırtlarından ağır yüklerini ve üzerlerindeki zincirleri indirir. Artık ona inananlar, onu destekleyenler, ona yardım edenler ve onunla birlikte indirilen nura uyanlar; işte kurtuluşa erenler onlardır).

Onlar ki, Tevrat'ta ve İncil'de kendilerinde yazılı buldukları o Ümmî Peygamber Elçi'ye uyarlar; o onlara adil olanı emreder, adaletsizliği yasaklar; iyi şeyleri onlara bahşeder, kötülerini onlardan men eder; ve üzerlerinde tutuldukları ağır yükü ile bağları onlardan indirir: yani her kim ona inanır ve onunla birlikte indirilen ışığı izlerse ve ona destek verip yardım ederse; onlar şanslı olacaktır. İkincisi, Saf Suresi adıyla yazılan 61. Bölüm, 6. paragraftadır, şu sözlerle:

واذ قال عيسى ابن مريم يا بني اسرائيل اني رسول الله اليكم مصدقا لما بينيدي من التوراة ومبشرا برسول يأتي من بعدي اسمه احمد فلما جاءهم بالبينات قالوا هو محر مبین

(Ve hani Meryem oğlu İsa demişti ki: Ey İsrailoğulları, şüphesiz ben size Allah'ın elçisiyim; benden önceki Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir elçiye müjdeleyici olarak. Fakat o, kendilerine apaçık delillerle gelince, "Bu apaçık bir sihirdir" dediler).

Ve Meryem oğlu İsa dediği zaman (hatırlayın): Ey İsrailoğulları, kesinlikle ben gelişimden önce teslim edilmiş olan Tevrat'ı doğrulamak için ve benden sonra gelecek olan, adı Ahmed olacak başka bir elçiye duyurmak için Tanrı tarafından size gönderilmiş bir Elçi'yim. Lakin onlara açık delillerle geldiğinde dediler ki: Bu apaçık bir sihirbazdır. Ne var ki ne Tevrat'ta ne de İncil'de buna benzer hiçbir şey bulunmaz. Müslümanlar yanıt veriyorlar ki, ne bunlar ne de Muhammed hakkında Tevrat ve İncil'deki diğer tanıklıklar bulunur, çünkü Kuran'ın kendisinin de sık sık tanıklık ettiği üzere, birincisinde Yahudiler, ikincisinde Hristiyanlar tarafından bunlar haince ortadan kaldırılmıştır. Yine de Kutsal Kitaplarda Muhammed hakkında bu kadar çok kehanet var idiyse, bunlardan sadece ikisinin onun tarafından ileri sürülmüş olması son derece tuhaftır.

Lakin Müslümanların bu zavallı kaçış yolunu tamamen ortadan kaldırmak için açıkça göstereceğiz ki, bugün Yahudiler ile Hristiyanlar arasında bulunan Kutsal Yazılar, özü itibarıyla asla bozulmamış veya değiştirilmemiştir; aksine tamamen eksiksiz, lekesiz ve Muhammed'in gelişiminden önce -bizzat kendisinin de itiraf ettiği gibi- her türlü kusurdan ve bozulmadan uzak oldukları zamanki halleri gibidir. Dahası, Muhammed kendi batıl inancının ilk ve en başlıca temelini Yeni Ahit ile Eski Ahit Kutsal Yazılarının kehanetleri üzerine kurduğuna göre; eğer bunlarda onun lehine hiçbir şeyin olmadığını, aksine her şeyin ona karşı olduğunu gösterirsek, o inanç kendi kendine düşecek, yıkılacak ve tamamen yok olacaktır.

Kutsal Kitapların Bütünlüğü Kanıtlanmaktadır (Türkçe Çevirisi - İbranice İbarelerin Anlamlarıyla)

Şunu baştan belirtirim ki; bir Yazarın eksiksiz ve bozulmamış olarak nitelendirilebilmesi için, onda hiç hata, kusur veya okuma çeşitlemesi bulunmaması gerekmez; aksi takdirde neredeyse hiçbir kitaba bozulmamış denilemezdi. Nitekim ister kâtiplerin dikkatsizliğinden, ister tercümanların gerektiğinden az dikkat göstermesinden, isterse de bilgisizliğinden kaynaklansın, Kutsal Yazıların hangi dilde olursa olsun çevirilerine yalnızca bazı hatalar sızmış değildir; bilakis İbranice ve Yunanca orijinal kaynakların kendilerinde dahi birtakım kusurlar bulunmaktadır. Tercümanlar, tercümede hata yapmalarını önleyecek olan Kutsal Ruh'un yanılmaz desteğine sahip olmadıkları gibi, Orijinallerden kopyalayan kâtiplerin de bu desteğe sahip olduklarına inanılamaz; öyle ki onlar da bazı hatalara düşmüş olabilirler. Bu durum, yaygın olarak Scribarum correctio yani kâtiplerin düzeltmesi adlandırılan ve תיקון סופרים (Tikun Sofrim) denilen o meşhur düzeltmenin yapıldığı İbranice Metin'de apaçık kabul edilir. Ayrıca aynı metinde, kenarda כתיב (Kethib) yani yazılmış ve קרי (Keri) yani okunur sözcükleri altında not edilme âdeti olan ve bazılarına göre 1171'e ulaşan farklı okunuşlar da eklenmiştir. İşte bu düzeltmelerin ve farklı okunuşların kâtiplerin hatalarından kaynaklandığından kuşku duyulamaz. Aynı durumun Kuran'ın da başına geldiği kesindir; nitekim Müslüman müfessirlerin titizlikle kaydettiği çok sayıda farklı okunuş onda da bulunmaktadır. Kuran nüshaları; sure veya bölümlerin başlıklarında, cümle numaralarında, virgöl ayrımlarında ve sıkça anlamı önemli ölçüde değiştiren benzeri hususlarda da kendi aralarında ayrılmaktadırlar. Ne var ki Müslümanlar bunun için asla Kuran'ın bozulmuş veya tahrif edilmiş olduğunu kabul etmezler. Dahası, İranlılar ve Şiiler yanındaki Kuran'ın, Türkler ve diğer Sünniler yanındaki ile tamamen aynı olmadığı, bilakis ikisi arasında esaslı konularda bile büyük bir fark bulunduğu kesindir. Bu sebepten fethedilen Bağdat'tan yani Babil'den İstanbul'a getirilen bütün Kuran nüshaları, bunları okuyanlara lanet cezası konularak Saray'ın bir köşesinde saklanmıştır. Osmanlı İmparatorluğu'nun günümüz durumunun tarihi yazarı böyle aktarır. Buna rağmen hem Şiiler hem de Sünniler, ellerinde gerçek ve bozulmamış Kuran olduğuna inanırlar. Üstelik Kuran'ın orijinal Arapça metninde bunlar gerçekleşiyorsa, onun diğer dillere yapılan çevirileri hakkında ne düşünülmelidir?

Fakat önce ileri sürdüğüm şeye dönecek ve doğrudan Müslümanlara cevap vereceğim; tamamen yanlış olduğunu söylüyorum ki, ister Yahudiler ister Hristiyanlar tarafından Pentateuch'un ve İncil'in yani Eski ve Yeni Ahit'in Kutsal Kitapları (çünkü Kuran sadece bunlardan bahsetmektedir), basitçe ve mutlak surette bozulmuş değildir. İtiraf ederim ki aramızda, İsa'nın gelişine ilişkin bazı kehanetlerin Yahudiler tarafından Eski Ahit'ten kötü niyetle kaldırıldığını veya tahrif edildiğini iddia eden, büyük isimli yazarlarımızdan bazıları da eksik olmamıştır. Lakin diğer yazarlar tarafından bu görüş genel olarak yanlış ve Hristiyan dinine çok zararlı olduğu gerekçesiyle reddedilir. Çünkü Eski Ahit, aynı dinin temeli ve dayanağı gibidir; eğer bu bozulmuş ve tahrif edilmişse, o din sarsılır ve neredeyse çöker; inancımızı güçlendirmek için geriye sağlam hiçbir şey kalmadığı görülür. Ve buna rağmen aksi

yönde iddiada bulunanlar, hiçbir şekilde evrensel veya esaslı bir bozulmadan söz etmemişlerdir, edemezler de; aksine, İbranice Metin'de ikili bir okumanın bulunduğu durumda Yahudilerin Hristiyan dinini daha çok tutanı ihmal edip daha az elverişli olanı elinde tutmasından ibaret olan, bir ya da diğer yerin tahrif edilmesinden söz etmişlerdir. Ne var ki bu da doğru değildir, zira sık sık inancımızı daha çok tutan okunuşu ellerinde tutarlar ve metne zıt olanı reddederler. Aynı Yahudilerin İsa'nın ve Hristiyanların nefretinde birlikte komplo kurdukları ve kurnazlıkla Kutsal Ciltlerin sadece tek bir dönemini bile tahrif ettikleri gerçeği ise her türlü doğrudan ve akla yatkınlıktan uzaktır; aksine bunun hiçbir şekilde gerçekleşemeyeceği aşağıda açığa çıkacaktır. Muhataplarımızın iddia ettiği gibi Muhammed'in gevelediği üzere Yeni Ahit'in, kendisinin gelişi hakkında onda önceden bildirilenler görünmesin diye Hristiyanlar tarafından bozulduğunu veya tahrif edildiğini çok daha az kabul ederiz. Dahası, mesele daha açık hale gelsin diye, ne Yahudiler ne de Hristiyanlar tarafından Kutsal Kitapların evrensel veya esaslı bir şekilde tahrif edilemeyeceğinin kanıtlanacağı argümanları burada öne süreceğim.

Birinci ve en başlıca argüman, İlahi takdirdir; ki kendi yasasını, doğru Tanrı bilgisine ve meşru ibadete gerekli olan, doğru dini yanlış dinden ayırt etmemizi sağlayan o kitaplarla birlikte insanlar arasında korumak ona düşer: aksi takdirde her şey karışık, belirsiz ve karanlıkla dolu olacaktır. Dahası, bizzat Müslümanlar için de işler kötü gitmektedir: çünkü onlar kendi yasalarını ve mezheplerini (her ne kadar yanlışlıkla olsa da) Tevrat'ın ve İncil'in kehanetleriyle temellendirdiklerini sandıklarına göre; eğer bunlar tahrif edilmişse ve dolayısıyla güvenilirlikten yoksunsa, dinlerinin hakikatini hiçbir şekilde gösteremeyecek veya kanıtlayamayacaklardır. Ve eğer "Kuran mevcuttur" derlerse bu da yeterli değildir: çünkü Kuran bu anlaşmazlıkta bir taraftır; ve kendi davasında, ya yalancı ya da şüpheli olmadıkça tanık veya yargıç olamaz. Tevrat'ın ve kendisinden önceki Peygamberlerin tanıklığını öne süremeseydi, İncil hakkında da aynı şeyin söylenmesi gerekecekti.

İkinci argüman, İbranilerin Eski Ahit'in, Hristiyanların ise hem Yeni hem de Eski Ahit'in kitaplarını her zaman korudukları son derece titiz özen ve dikkattir. Muhammed'in doğumundan önce bile bu konuda ne kadar titiz oldukları inanılmazdır. Kutsal Kitaplarda yalnızca tüm kitapları ve kitapların bölümlerini değil, aynı zamanda cümleleri, kelimeleri, harfleri ve harekeleri (veya noktaları) bile saymışlardır. Dahası, herhangi bir kelimenin kaç kez ve aynı metinlerde hangi biçimde bulunduğunu kaydetmişlerdir. Kutsal Kodların istinsah edilmesinde (yazılmasında) o kadar büyük ve kesin bir özen gösterirler ki, batıl inanca dönüştüğü görülmektedir. Haham Musa, Yasa Kitapları hakkındaki risalesinin 10. bölümünde bununla ilgili yirmi buyruk sayar. Bunlar arasında onuncusu, sapkın veya dinden mahrum bir adam tarafından yazılamamalarıdır. On birincisi, yazarın Allah'ın isimlerinden birini yazdığı sırada o kadar dikkatli olması gerektiğidir ki; eğer o sırada İsrail Kralı tarafından selamlanırsa, ona selamı geri vermemelidir. On ikinci, on üçüncü, on dördüncü ve on altıncı olarak; yazarken dikkatsizlik sonucu herhangi bir harf eklenirse veya çıkarılırsa; eğer bir

karakter diğeriyle arasına çok fazla mesafe koyarsa veya hak ettiğinden daha çok bitişik durursa; kitabın tamamı saygısız/değersiz (profan) kabul edilir.

Hatta sinagoglarında Kutsal Ciltleri ne kadar bir dindarlıkla sakladıkları, ellerini onlara ne kadar büyük bir saygıyla sürdükleri inanılmazdır: öyle ki, eğer tesadüfi bir kazayla yere düşerlerse, bunu oruçla keffareti ödenmesi gereken yüz kızartıcı bir suç veya günah olarak kararlaştırırlar. Her türlü batıl inançtan uzak olmakla birlikte, havarilerin zamanından beri Hristiyanların Kutsal Yazıları, özellikle de İncilleri koruma ve onlara saygı gösterme konusundaki özenleri bundan çok daha büyüktür ve her zaman öyle olmuştur. Çünkü onları yalnızca kiliselerde değil, özel evlerinde de sürekli bulundurma âdetinde olmuşlardır. Ve putperestler tarafından bunların dışarı çıkarılması ve kendilerine teslim edilmesi istendiğinde; kutsal şeyleri köpeklere vermektense mallarını ve hayatlarını feda etmeyi tercih ederlerdi. Ayrıca, kutsal törenler kutlanırken halka her gün kamusal toplantılarda bunları okumak da daima bir âdet olmuştur: ki bu görev için, Eski ve Yeni Ahit kitaplarını Kilise'de okumakla yükümlü olan Lektörler (Okuyucular) denilen özel bir bakanlar sınıfı kurulmuştur.

Üçüncüsü, Hristiyan dininin ilk yüzyılından itibaren Kutsal Yazıların yeryüzünün bütün vilayetlerinde ve uluslarında yayıldığı, İbranice ve Yunanca kaynaklardan nerdeyse bütün ulusların dillerine çevrildiği; ayrıca hem İbranilerin hem de Hristiyanların eserleriyle bizzat kaynakların eşit bir şekilde tüm uluslara ulaştığıdır. Aziz Augustinus, *De Doctrina Christiana* 2. kitap, 5. bölümde, Kutsal Kitapların tercümanların çeşitli dilleri aracılığıyla çok geniş bir alana yayıldığını doğrular. Ve 105. Mezmur Üzerine İnceleme'sinde, Kutsal Yazılarının birçok dilde olmasını dileyenin büyük bir ilahi lütuf olduğunu yazar. Theodoretus, *De Curandis Graecorum Affectionibus* 5. kitapta, güneşin altında kalan ne kadar yer varsa yeryüzünün tüm yüzeyinin şimdiden bu tür bir sözle (yani Kutsal Yazılarla) dolu olduğuna tanıklık eder. Ve gerçekten de Eski Ahit'in kendi zamanında Romaca, Farsça, Mısır dili, Hintçe, Ermenice, İskitçe, Sarmatça; tek kelimeyle bütün ulusların dillerine çoktan çevrilmiş olduğunu iddia eder. Bu Yazar, Muhammed'in doğumundan yaklaşık yüz yıl önce, milattan sonra 450 yılında yaşamıştır. Aziz Yuhanna Chrysostomos, Yuhanna İncili 1. bölüm, 1. vaazında Süryanice, Mısır dili, Farsça, Habeşçe ve diğer çevirilerden söz eder. Aziz Hieronymus, Damasus'a yazdığı İncil önsözünde, Kutsal Yazı'nın çeşitli ulusların dillerine çevrildiğine tanıklık eder. Bunların hepsi Muhammed'in gelişinden çok uzun süre önce var olmuşlardır. Bugün neredeyse bütün bu çeviriler ve bunun yanı sıra Arapça, Kiptice, Samaritçe ve saymaya vakit olmayan hem Yunanca hem Latince birçokları gibi aynı derecede eski başka çeviriler de bulunmaktadır.

Öyleyse Kutsal Kitapların sayısız orijinal nüshasının yanı sıra, yeryüzündeki neredeyse bütün uluslar tarafından bu kadar çok ve pek çok farklı dilde gerçekleştirilmiş olan bu kadar çok çevirisi, deyimlerin özelliğinden ötürü kelimelerde kendi aralarında farklılık gösterse de; özde ve dinin, inancın dogmalarına, ahlak kuralına ve tarihin hakikatine ait olan hususlarda tamamen uzlaşmaktadır. Bu

hususlar, Kutsal Yazıların tahrif edilmediğinin açık bir kanıtıdır. Hatta bu çevirilerden herhangi biri herhangi bir kusur veya esaslı bir hata içerse bile, bu durum yine de Kutsal Ciltlerin bütünlüğüne hiçbir halel getirmez: çünkü bu tür kusurlar, diğer pek çok çevirinin ve orijinal metinlerin karşılaştırılmasıyla çok kolay bir şekilde fark edilirdi. Buna şu da eklenir ki, her ne kadar bazı özel yorum kusurlu ve bozulmuş olsa da, kabul gören çeviriler ve orijinal metinler ona karşı çıktığı için bu yüzden Kutsal Yazıların bozulduğu söylenemez: aksi takdirde birçok kimse onu çok kötü kopyaladığı ya da başka dillere çevirdiği için Kuran'ın da bozulmuş, hatta en üst düzeyde bozulmuş olduğu söylenmesi gerekirdi. Herhangi bir kimsenin, hatta en cahil olanın bile tercüman rolünü oynaması serbesttir; ne var ki herkesin yorumu güvenilirlik sağlamaz, aksine yalnızca orijinaline uygun olan, bilginlerin ortak hesaplamalarıyla onaylanmış ve Kilise tarafından kabul edilmiş ya da reddedilmemiş olan yorum güvenilirlik sağlar.

Dördüncüsü, bu tür bir tahrifatın ne sebeplerinin, ne zamanının, ne de yazarlarının gösterilebilmesidir. Çünkü Yahudiler Eski Ahit'i neden bozsunlar? İsa'nın ve Hristiyanların nefretinden dolayı, onlardan yana olan şeyler görünmesin diye derler. Lakin mesele doğru bir şekilde tartılırsa, bu açık bir iftira olmadan söylenemez. Çünkü ilk olarak İbranice Metin'de bugün sadece Rab İsa ve O'nun Öğrencileri tarafından yeni ahitte öne sürülen o kehanetlerin hepsi bulunmakla kalmaz; bilakis başka pek çoğu da mevcuttur; ve bunlardan her ikisi bazen İbranice dilinin özelliğinden ötürü, Latimenin Vulgata'sındakinden daha açık ve daha etkilidirler. Eğer İbraniler bu kadar büyük bir suç işlemeyi istemiş olsalardı, bunları da ve çok daha büyük bir gerekçeyle ortadan kaldırmış olacaklarından hiç kimse kuşku duyamaz. İkincisi, eğer İsa hakkındaki kehanetleri gizlemeye veya kazıyıp çıkarmaya karar vermiş görselerdi; bugün İncillerde, Havari zihniyetli kitaplarda veya aralarında en bilgili İbranilerin bulunduğu ilk Hristiyan dininin tâbileri arasında bunlardan herhangi biri yine de bulunabilecek olan, daha açık ve inkâr edilmesi daha güç olanları gizlerlerdi. Lakin hiçbir yerde böyle bir şey bulunmaz: ve Eski ile Yeni Ahit bu kehanetlerde tamamen uyuşmaktadır.

Müslümanların çılgınlığı da, Yahudilerin Tevrat'ı, Hristiyanların ise İncil'i, içlerinde Muhammed ve mezhebi hakkında yazılmış olan kehanetleri ortadan kaldırmak amacıyla tahrif ettiklerini cüretkârca öne sürdüklerinde bundan aşağı kalır yanları yoktur. Çünkü Tevrat da, İncil de ve diğer kutsal kitaplar da, zaten 2. ve 3. argümanda açıkça kanıtlandığı üzere, Muhammed'in gelişinden önce ne idilerse şu anda da tam olarak aynıdırlar: ve bugün birçoğu mevcut olan, özellikle Muhammed'in doğumunu çok aşan bir antikiteye sahip bulunan ve yine de modern kodekslerle tamamen uyuşan pek çok Eski Ahit Kodeksi bulunduğu için bu durum çok daha açık bir şekilde kanıtlanmaktadır. Şayet ister bunlarda ister başka kodekslerde veya yorumlarda ne tür olursa olsun herhangi bir ayrılık varsa, bunun Muhammed'le veya onun mezhebiyle hiçbir ilgisi yoktur, aksine kâtiplerin veya tercümanların gerekenden daha az dikkat göstermesinden kaynaklandığı bilinmektedir.

Öte yandan, dinlerinin ve krallıklarının temelleri ve dayanakları olarak tanıdıkları ve kutsal sayarak saygı gösterdikleri o kitapları bozmak ve ihlal etmek için halkın ortak rızasıyla bir araya gelecek kadar barbar ve dinsiz hangi ulus bulunabilir? Acaba Müslümanlar, Kuran'da İsa'nın Tanrılığına ve Hristiyan dinine destek verdiğini ya da kendi Peygamberine ve onun mezhebine karşı olduğunu düşündükleri şeylerin Kuran'dan kazınıp çıkarılması konusunda topyekûn birleşecek kadar hiç bu kadar aptal ve akılsız olurlar mıydı? Ve hakikaten Kuran'da bu türden pek çok şey vardır. Bunu asla kendime inandıramam. O hâlde neden Hristiyanları ve Yahudileri, Muhammed'in nefretinden ve onun anısını ortadan kaldırmak amacıyla, bizzat Tanrı tarafından verildiği için o kadar saygı duydukları ve adeta taptıkları ve korunması uğruna binlerce insanın hayatını kanlarıyla birlikte feda ettiği o yazıları ortak bir komployla tahrif edecek kadar aptal ve dinsiz yapmak isterler?

Ardından, daha önce belirtilen sebeplerden hiçbiri —yani bizzat İsa'nın ve çok daha az bir ihtimalle Muhammed'in anısını ortadan kaldırma arzusu— o zamanlar mevcut olmadığından, kesinlikle İsa'nın gelişiminden önce olamayacak olan bu tahrifatın zamanını tayin etmek uygundur. Buna şu da eklenir ki, eğer Yahudiler bu suç işlemiş olsalardı, diğer günahlarını sessizlikle geçiştirmedikleri gibi, Ne İsa ne de Havariler onları suçlamaktan geri durmazlardı. Ne var ki bunu yapmakla kalmamışlar, bilakis, sık sık Yahudileri ve özellikle de daha bilge olanları Kutsal Yazıların tanıklığına çağırdıklarında ve bizzat bunların otoritesini kullandıklarında aksini öğretmişlerdir. Ayrıca, Eski Ahit'ten ne kelimesi kelimesine ne de en azından aynı anlamda içinde bulunmayan herhangi bir şeyi asla ileri sürdüklerini bulamayız.

Ne var ki Eski Ahit, İsa'nın gelişinden sonra da, Yahudilikten Hristiyan inancına geçmiş olan Havarilerin ve sayısız diğerlerinin ellerinde zaten muhafaza edildiği için tahrif edilemezdi: çünkü bunlar Yahudilerin kutsala saygısızlık içeren suçunu ortaya çıkarırlardı. Dahası, Yahudiler tüm dünyaya yayılmışlardı ve yalnızca sinagoglarda değil, özel evlerinde de Tanrı tarafından verilen kitaplara sahiptiler: öyle ki İsa'ya duyulan nefret yüzünden hepsinin bu kitapları tahrif etmek için bir araya gelmesi kesinlikle imkansızdı.

Yeni Ahit'ten bahsedecek olursak, yukarıda söylenen sebeplerden dolayı, Muhammed'in gelişinden önce Hristiyanlar tarafından adı geçen Muhammed'in nefretinden ötürü hiçbir şekilde tahrif edilemezdi. Ve bunun Yahudiler tarafından bozulduğu da söylenemez. Birincisi, çünkü o zaten yayılmıştı ve Havariler ile öğrencileri tarafından vaaz edilmiş olduğu bütün uluslar arasında saçılmıştı. İkincisi, çünkü Hristiyan Dinine çok büyük bir yıkım getirecek olan Muhammed hakkındaki kehanetleri değil, daha ziyade İsa'nın yüceliğine ait olan şeyleri kazıyıp silerlerdi. Ve nihayet, yukarıda sunulan ve aşağıda öne sürülecek olan sebeplerden dolayı, Muhammed'in gelişinden sonra böyle bir tahrifatın yapıldığı söylenemez.

Nihayet, bu tahrifatın yazarları söz konusu olduğunda, bunun hiçbir şekilde gerçekleşemeyeceği çok daha açık bir şekilde anlaşılacaktır. Çünkü bir, iki veya

birkaç münferit kişinin bu konuda birleştığı söylenemez; aksine, bütün Yahudilerin Tevrat'ı tahrif etmek ve bütün Hristiyanların İncil'i bozmak amacıyla oy birliğiyle komplo kurduklarını iddia etmek zorunda kalıyoruz ki, bundan daha saçma ve daha inanılmaz bir şey söylenemez veya düşünülemez bile. Nitekim eğer sadece birileri bunu yapmış olsaydı (ki bunun gerçekleşmiş olabileceğini kesinlikle inkâr etmiyoruz) hemen diğer herkes tarafından yakalanırlardı. Ve bu birkaç kişi, yeryüzünün dört bir yanını dolaşamaz, Yahudilerin tüm sinagoglarına ve evlerine sızamaz; Hristiyanların bütün kiliselerini ve özel meskenlerini baştan sona gezemezdi:öyle ki bütün Tevratları, bütün İncilleri, o kadar çok dilde yazılmış bütün kutsal kitapları, pek çok bilginin yorumlarına ve glosslarına eklenmiş olan metinleri, içlerinden İsa'nın veya Muhammed'in adını ve anısını ortadan kaldıracak şekilde bozsunlar. En azından Kutsal Yazıların birçok kodeksi eksiksiz ve bozulmamış olarak kalırdı ve bugün şüphesiz bunlardan bazıları bulunurdu. Ve bu durum, az sayıda kişi değil, çoğu, hatta istisnalar dışında hemen hemen tüm Yahudiler ve Hristiyanlar böyle bir dinsizliğe teşebbüs etmiş olsalardı bile gerçekleşirdi. Ve buna rağmen bugün görüyoruz ki, hangi dilden olursa olsun bütün kodeksler hem kendi aralarında hem de diğerleriyle uyumludur ve özde aynı şeyleri içermektedir, hâlbuki bunlarda Muhammed hakkında hiçbir şey okunmamaktadır.

Buna şu da eklenir ki; ahlakları, huyları, yasaları, birbirine zıt ya da farklı dinleri olan —ki bunlar Hristiyanlar ve İbraniler, Latinler ve Yunanlar, Doğulular ve Batılılar gibidir— birden fazla ulusun, doğası gereği kötü ve hukuka aykırı olan bir konuda aynı niyet ve iradede birleşmesi yalnızca zor değil, kesinlikle imkansızdır. Latinler tarafından İman Sembolü'ne (Apostolsel İman İkrarı'na) hakikatten bir şey eksiltmek için değil, aynı hakikati daha iyi açıklamak için eklenen tek bir kelime bile, onlar ile Yunanlar arasında öyle büyük bir nefret ve anlaşmazlık doğurmuştur ki, Yunanlar genel konsöllerde bu eklemeyi kaç kez onaylamış olurlarsa olsunlar, hâlâ onların ve Latinlerin arasında ayrılık devam etmektedir.

Fakat bu argümanda önümüze değerlendirilmek üzere sunulan daha büyük ve daha hayret verici bir şey vardır. Eskiden Arianların kalabalığının ne kadar büyük, gücünün ne kadar fazla olduğunu bilmeyen yoktur. Bizzat Müslüman kronikçiler Arian mezhebinden, onun sayısından ve gücünden bahsederler; tıpkı İznik Konsülü'nden ve Arian sapkınlığını bastırmak için kutlanan diğer ekümenik konsüllerden bahsettikleri gibi. Lakin imparatorların lütfu ve otoritesi sayesinde Arianlar o kadar güçlenmiş olmalarına ve sanki Ortodoks inanç üzerine zafer kazanmış gibi görünmelerine rağmen; saldırdıkları şey olan İsa'nın Tanrılığını kanıtlayan İncil'den veya diğer Kutsal Yazılardan en ufak bir şeyi bile asla kaldırmaya ya da değiştirmeye cesaret edememişlerdir. O hâlde, neredeyse tüm dünyanın Arian olduğu ve bizzat imparatorların bütün güçleriyle Arian sapkınlığını savunduğu o dönemde, İsa'nın Tanrılığını örtbas etmek için Kutsal Yazılarda hiçbir tahrifat yapılamamışsa; Muhammed'in adının Mekke ve Medine dışında neredeyse hiç duyulmadığı o dönemde, özellikle de Muhammed hakkındaki kehanetleri gizlemek veya ortadan kaldırmak için bu tahrifat nasıl yapılmış veya yapılmış olabilir? Üstelik o şehirlerin

Hristiyanlarının ve Yahudilerinin kutsal ciltlerde Muhammed uğruna bir şeyler tahrif ettiğini varsaysak bile; bu birkaç kişi, yeryüzünün geri kalan bütün Hristiyanlarını veya Yahudilerini kendi suçlarına çekebilir miydi?

Bu argüman ayrıca Müslümanları pek çok yönden sıkıştırmaktadır; zira Muhammed'in kendisi Kuran'da bir defadan fazla, Tevrat'ın, İncil'in ve diğer kutsal kitapların Yahudiler ile Hristiyanlar nezdinde bozulmamış olduğunu itiraf etmektedir.

لم يكن الذين كفروا من أهل الكتاب والمشركين منفكين حتى تأتيهم البينة

(Ehli kitap'tan ve müşriklerden inkâr edenler, kendilerine o açık delil gelinceye kadar ayrılacak değillerdi)

رسول من الله يتلو صحفا مطهرة فيها كتب قيمة

(O delil, katıksız sayfeleri okuyan, içlerinde en doğru hükümlerin bulunduğu kitapları getiren Allah'ın bir elçisidir)

وما تفرق الذين أوتوا الكتاب الا من بعد ما جاءتهم البينة

(Kendilerine kitap verilenler, ancak kendilerine o açık delil geldikten sonra ayrılığa düştüler)

Yahudiler, Hristiyanlar ve Putperestler (Muhammed'e) inanmayanlar, Tanrı tarafından gönderilen ve hatalardan arındırılmış Kodeksleri, yani içinde kendilerinin yer aldığı Kuran'ı okuyan Elçi Muhammed yanlarına gelene kadar benimsedikleri o Dinden ayrılmadılar. Kendilerine Kutsal Kitap verilenler, Muhammed Kuran'la birlikte yanlarına gelene kadar inançlarında bölünmediler ya da Muhammed'e olan inançtan ayrılmadılar; ve O'nun gelişinden önce, O geldiğinde O'na inanma konusunda hemfikirdiler: fakat kıskançlık yüzünden daha sonra O'na inanmak istemediler. Ve böylece Muhammed'in gelişine kadar Yahudiler ve Hristiyanlar, en azından O'nun gelişine dair kehanetlerin yer aldığı kısımda, Kutsal Yazıları bozmamışlardı; çünkü O'nun geleceğine o kadar tekdüze, kararlı bir şekilde inanıyor ve umut ediyorlardı. Celaledin'in onların Kuran'ın içerdiği gibi olduklarını söylemesi ise açık bir yalandır: çünkü bugün Kuran yayılmadan öncekiyle aynı oldukları için, yukarıda gösterildiği gibi, yine de Kuran'ın bunlardan farklı, hatta sıklıkla zıt bir şekilde bahsettiğini görüyoruz. Ancak Yahudilerin ve Hristiyanların tekdüze bir şekilde Muhammed'in geleceğine inandıklarını iddia etmek utanmazca bir yalandır. Yahudilerin ve Hristiyanların büyük, hatta en büyük ve başlıca kısmının, Muhammed'in ölümünden sonraki birçok yıla kadar Muhammed hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmediği kesindir. Ve hatta bugün bile birçoğu, hatta bunların çoğunluğu, Muhammed'in adını Kutsal Yazılardan değil, şöhretten bilmektedir. Dahası, Muhammed Kuran'da Tevrat'a ve İncil'e inanmanın kesinlikle gerekli olduğunu defalarca onaylarken; Yahudilere Tevrat'a göre, Hristiyanlara ise İncil'e göre kendi işlerini yargılamalarını, Muhammed'in ise her ikisini de Kuran'la birlikte kabul edip saygı duymasını emreder; ve her ikisini de hakikat rehberleri, aydınlatıcı meşaleler ve kurtuluşa giden doğru yollar olarak defalarca över ve tavsiye eder: bu, yalnızca bu Kitapların var olduğunu değil, aynı zamanda eksiksiz ve bozulmamış olduklarını da varsayar. Ne başka bir Tevrat'tan ne de İncil'den söz edebilirdi, sadece Yahudilerin ve Hristiyanların o sırada sahip olduklarından: yani Musa tarafından yazılmış olan Tevrat'tan ve dört İncil yazarı Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın yazdığı İncil'den. Muhammed'in

doktorlarının kendileri bile başka bir Tevrat veya başka bir İncil tanımazlar. Ve gerçekten de Tevrat'a gelince, Kuran'ın kendisi onu Musa'ya attettiği için hiçbir şüphe olamaz. İncil hakkında ise Alhofein'in oğlu Ali Ebu'l-Hafus Masudi şöyle yazar:

وان المسيح حربه وعليها اناس من الصيادين والقصارين

(İsa Tiberias Denizi'nin yanından geçti, orada bazı balıkçılar ve tamirciler vardı)

فدعاهم الى الله وقال لهم اتبعوني تصيدون البشر

(Onları Tanrı'ya çağırdı ve şöyle dedi: Peşimden gelin, insanları avlayacaksınız)

فأقصه ثلاثة من الصيادين وهم بنوا زيدي واثنا عشر من القصارين

(Balıkçılardan Zebedee'nin oğulları olan üç kişi ve tamircilerden on iki kişi O'nu takip etti)

وقد ذكرمني ويوحنا ومرقوس ولوقرا وهم الحواريون الاربعة الذين نقدوا الانجيل والغوا خبر المسيح

(Bunlar arasında Matta, Yuhanna, Markos ve Luka anılmaktadır: ve bunlar İncil'i ve Mesih hakkındaki tarihleri yazan dört Havaridir)

وما كان من موله وكيف عي بيهي بن زكريا وهو يحيى المعدي وما فعل من العجائب وأنا من المعجزات

(O'nun doğuşuna dair ve Vaftizci Yahya olarak bilinen Zekeriya'nın oğlu Yahya tarafından yapılanlar, mucizeleri ile harikaları)

وما ناله من اليهود الي ان رفعه الله اليه وهو ابن ثلاثة وثلاثين سنة

(Ve Tanrı O'nu Gökyüzüne otuz üç yaşında kendine yükseltene kadar Yahudilerden çektiği şeyler)

وثلاثين سنة في الانجيل خطب طويل في امر المسيح ومريم ومريم ويومق النهار اعرضنا عن ذلك لان الله تعالى لم يعير بشي من ذلك في كتابه ولا خبر به محمد نبيه ص

(İncil'de Mesih ve Meryem hakkında uzun bir söylem vardır ve o günün gündüzünde bundan kaçındık, çünkü Yüce Tanrı Kitabında bundan hiçbir şeyi değiştirmemiş ve peygamberi Muhammed'e bunu bildirmemiştir)

İsa Tiberias Denizi'nin yanından geçti, orada bazı balıkçılar ve tamirciler vardı, onları Tanrı'ya çağırdı ve şöyle dedi: Peşimden gelin, insanları balık gibi avlayacaksınız.

Balıkçılardan Zebedee'nin oğulları olan üç kişi ve tamircilerden on iki kişi O'nu takip etti. Bunlar arasında Matta, Yuhanna, Markos ve Luka anılmaktadır: ve bunlar İncil'i

ve Mesih hakkındaki tarihleri yazan dört Havaridir, O'nun doğuşuna dair ve Vaftizci Yahya olarak bilinen Zekeriya'nın oğlu Yahya tarafından yapılan vaftizine dair olanlar;

ve mucizeleri ile harikaları ve Tanrı O'nu Gökyüzüne otuz üç yaşında kendine

yükseltene kadar Yahudilerden çektiği şeyler. İncil'de Mesih, Meryem ve marangoz

Yusuf hakkında olanlar üzerine uzun bir söylem vardır. Yine de onlardan uzak

duruyoruz, çünkü Tanrı Kriterinde veya peygamberi Muhammed'de onlardan hiç

bahsedilmemiştir. Muhammed'in İncil'de yer alanlardan hiç bahsetmemesi ya da en

azından her şeyi anısmaması ya da bazı şeyleri inkâr etmesi önemli değildir. Aksine,

Hristiyanların kendi gelişinden önce kullandıkları İncil'i bu kadar övgüyle anarken,

bizzat kendisinin zımnen itiraf ettiği şeyleri susturması veya inkâr etmesi Kuran'ın

sahteliğini daha açık bir şekilde ortaya koymaktadır; ve bu İncil, yukarıda kanıtlandığı

gibi Hristiyanların her zaman kullandığı İncil'in ta kendisidir. Dahası, tarihini yazan

Ali'nin oğlu İsmail, Hristiyan halkından bahsederken şunları söyler:

واما الانجيل فهو كتاب يتضمن اخبار المسيح ع م من ولادته الي وقت خروجه من هذا العالم

(İncil, Mesih'in doğumundan bu dünyadan çıkışına kadarki eylemlerini içeren bir kitaptır)

كتبه اربعة نفر من اصحابه ومتي كتبه بفلسطين بالعمرانية وموقس كتبه ببلاد الروم باللغة الرومية ولوقا كتبه بالاسكندرية باللغة اليونانية ويوحنا كتبه بافجس باللغة اليونانية ايضا.

(O'nu takip eden dört kişi tarafından yazılmıştır: Filistin'de İbrani dilinde yazan Matta; Roma bölgesinde Roma dilinde yazan Markos; İskenderiye'de Yunanca dilinde yazan Luka; ve aynı şekilde Ephesos'ta Yunanca yazan Yuhanna)

Dahası, Abdülhalim'in oğlu Ahmet Savunmasında aynı şeyi şu sözlerle doğrular: المسيح تكلم بالعبرانية وترجم منه بلغة اخري

(Mesih İbranice konuşmuştur ve O'nun sözleri diğeri dillere çevrilmiştir)

:كما القوا لحد الانجيل باللوبانية والاخري بالسريانية الاخري بالرومية وواحد بقي عبرانيا

(İncillerden biri Yunanca, diğeri Süryanice, diğeri Latince yazılmıştır ve biri İbranice kalmıştır)

Mesih İbranice konuşmuştur: ve O'nun sözleri diğeri dillere çevrilmiştir. Zira İncillerden biri Yunanca: diğeri Süryanice: diğeri Latince yazılmıştır: ve biri İbranice kalmıştır. İncillerden birinin İbrani dilinde, diğeri ise Süryanice yazıldığını düşünmesinde yanılmaktadır. Ancak bunun pek önemi yoktur. Bu ikisine üçüncü olarak Ebnofahidus Mogrebinus'un alıntıladdığı Elsiciaher Settanius katılır ve Mesih hakkında şu sözleri yazar:

ثم ان اربعة من الحواريين وهم متي ولوقا وموقس ويوحنا اجتمعوا وجمع كل واحد منهم انجيلا

(Havarilerden dördü, yani Matta, Luka, Markos ve Yuhanna birlikte toplandılar ve her biri bir İncil derledi)

وخاتمة الحجيل مني ان المسيح قال اني ارسلتكم الي الام كما ارسلني ربي اليكم فاذهبوا وادعوا الام كلها وادعوا الام باقم الاب والابن وروح القدس

(İncil'in sonu şöyledir ki Mesih şöyle dedi: Ben sizi uluslara gönderiyorum, tıpkı Rabbimin beni size gönderdiğı gibi. Öyleyse gidin ve ulusları Baba'nın, Oğul'un ve Kutsal Ruh'un adıyla çağırın)

Havarilerden dördü, yani Matta, Luka, Markos ve Yuhanna birlikte toplandılar: ve her biri bir İncil derledi. Matta'nın İncil'indeki son kelimeler ise şu şekildedir: Mesih Havarilere şöyle dedi: Ben sizi uluslara gönderiyorum, tıpkı Rabbimin beni size gönderdiğı gibi. Öyleyse gidin ve ulusları Baba'nın, Oğul'un ve Kutsal Ruh'un adıyla çağırın. Bilmiyorum ki belki de أبي (Babam) kelimesi yerine ربي (Rabbim) kötü niyetle yazılmıştır ve şu kelimeler bırakılmıştır: Onları vaftiz edin.

Müslümanlar bu dörtten, yani dört İncil yazarı tarafından yazılan bu bir taneden başka bir İncil sunmazlar ve sunamazlar. Her ne kadar sapkınlar tarafından başka İnciller uydurulmuş olsa da, bunların hiçbirisi Hristiyan Kilisesi tarafından kabul edilmemiştir; bu durum Müslümanların kendilerinin de hiç de yabancı değildir: zira Ahmet Ebmedrifus, o dördünün dışında, bizzat sahte ve apokrif olduğunu kabul ettiğı ve itiraf ettiğı belirli bir İncil'den bahseder ve bunun hakkında şöyle yazar:

الانجيل الخامس يسمى انجيل الصدق

(Beşinci İncil, Gerçeklik İncili olarak adlandırılır)

ذكر فيه الانبياء الف صدرت من المسيح عم في حال طفوليته ينسب ليطرس عن مريم عم

(İçinde Mesih'in çocukluğuna dair peygamberlikler ve olaylar anılır, Meryem'e dayanılarak Petrus'a atfedilir)

:وفيه زيادة ونقصان ومشامير معجزاته فيذكر فيه قدوم المسيح عم وأمه رضي الله عنها ومصر ثم عودته الي ناصرا

(Bunda fazlalıklar ve eksiklikler ile mucizeleri bulunur, Mesih'in ve annesinin Mısır'a gelişi ve ardından Nasıra'ya dönüşü anlatılır)

Beşinci İncil, Çocukluk hakkında yazıldığı kaydedilen İncil'dir; bunda Mesih'in çocukluğuna ait olanlar anlatılır. Kutsal Meryem'in anlatımına dayanarak bunu yazan Petrus'a atfedilir. Bunda pek çok şey fazladır, pek çok şey eksiktir: ve orada Mesih'in (Bebekken) yaptığı harikalar anlatılır: ve Annesiyle ve Marangoz Yusuf ile Mısır'ın Thebais bölgesine gelişi ve Nasıra'ya dönüşü anlatılır. Kurtarıcının Çocukluğuna dair bu İncil'i bizimkilerden birçoğu da anar; ve apokrif olarak Kilise tarafından her zaman reddedilmiştir. Ne Müslümanlar bunu ne de bu tür diğer İncilleri bize karşı kullanabilirler; tıpkı bizim Muhammed'in kendisinin Kuran'ını devirmek için Müseylime veya Muhammed'in diğer rakipleri tarafından yazılmış olan Kuran'la Müslümanlara karşı savaşımadığımız gibi. Zira Müslümanların sahte olarak değerlendirdiği bu tür Kuranlar, bazıları, hatta birçoğu tarafından kabul edilmiş olsa bile: yine de hiçbir zaman genel Müslümanların rızasıyla onaylanmamışlardır.

Gerçek şu ki, ne bu apokrif İnciller Muhammed'e veya Müslümanlara herhangi bir fayda sağlamaz, çünkü bunlarda ne Muhammed'den ne de O'nun soyundan en ufak bir iz bile bulunmaz.

Müslümanların, Kutsal Kitapların Bütünlüğüne Karşı İleri Sürdükleri Argümanlar.

Müslümanların, Kutsal Kitapların tahrif edilmiş (bozulmuş) olduğunu kanıtlamak için öne sürdükleri hususların neredeyse hiçbir önemi yoktur.

İsmail bin Ali'nin kendi tarihinin başlangıcında getirdiği Birinci Argüman şudur: Âdem'in yaratılışından İbrahim'e kadar olan yıl sayısında İbranice, Yunanca ve Samaritçe Tevratlar arasındaki anlaşmazlık. Çünkü (şöyle der) Samaritçe Tevrat, Âdem'den Tufan'a kadar yalnızca bin üç yüz altmış yedi yıl; İbranice Tevrat ise bin beş yüz elli altı yıl; Tufan ile İbrahim'in doğumu arasında ise iki yüz doksan iki yıl koyar. Bu Tevrat'ın yıl toplamı, Yunanca Tevrat'ın toplamından bin dört yüz yetmiş beş yıl eksiktir. Ardından, Samaritçe Tevrat'ın yıl hesaplamasının geçerli olamayacağını kanıtlar; çünkü bundan, Nuh'un Âdem ile birlikte iki yüz yıldan fazla yaşadığı sonucu çıkardı ki bunu asla kimse söylememiştir. İbranice hesaplamanın da yanlış olduğunu kanıtlar; çünkü bundan da Nuh'un İbrahim ile birlikte elli sekiz yıl yaşadığı sonucu çıkardı ki bu da aynı şekilde saçmadır. Yazar, yıl sayısının, Hristiyanlara duyulan nefret yüzünden İbraniler tarafından kötü niyetle böyle kısaltıldığı kanaatindedir; nitekim Kutsal Yazılar Mesih'in en son zamanda geleceğini önceden bildirmiş olduğundan, yıllar böylece kısaltılmak suretiyle, [Mesih'in] en son zamanda değil, aksine ortada bir zamanda geldiği (dünyanın toplam ömrünün yaygın kanaate göre yedi bin yıl olacağı varsayımıyla) kanıtlanmış ve bu sayede onun gerçek Mesih değil, sahte olduğu gösterilmiş olurdu. Yazar daha sonra, daha doğru sözlü tarihçilerin kullandığını ileri sürerek Yunanca Tevrat'ın hesabını över; dünyanın yaratılışından itibaren geçen zaman bakımından onda hiçbir saçma veya uyumsuz şeyin yer almadığını söyler.

Fakat İsmail'e, Samarit Metni'nin yalnızca yıl hesabında değil, diğer daha vahim hususlarda da bozulmuş olduğunu farzisek bile, bu bizim aleyhimize hiçbir şey ifade etmez; zira Hristiyan Kilisesi'nin bu tür bir Tevrat'ı meşru olarak onayladığı asla okunmamıştır. Bu üç Tevrat'taki yıl hesabının çeşitliliğine gelince; ki bunların nüshaları bu çeşitlilik hususunda her zaman birbirleriyle uyuşmaz; biz deriz ki, bu durum Tevrat'ın özüne pek etki etmez ve bununla onun bütünlüğü azalmaz. Sayılarda, büyük bir hakikat kaybı olmaksızın ve çoğunlukla hiç kayıp olmaksızın kâtipler tarafından ne kadar kolay hataya düşüldüğünü herkes bilir ve günlük tecrübe öğretir. Bu sebeple güvenle iddia edebiliriz ki, tarihin kronolojik hakikatine daha çok yaklaşan sayı gerçek sayıdır; diğerleri ise müstensihlerin hatalarıdır. Nitekim bazı kimseler İbranice ve Yunanca Tevrat'ın yıl sayılarını birbiriyle uzlaştırmaya çalışmışlardır, ancak bu çaba boşa çıkmıştır ve dava hâlâ yargıç önündedir. Yine de zafer, Kutsal Roma Kilisesi'nin de kullandığı Latince Metin'in kendisiyle uyumlu olduğu, aslına uygun ilk metin (primigenio) sıfatıyla İbranice Metin'in yanında yer almalıdır.

Fakat İsmail'in, Nuh'un İbrahim ile birlikte birkaç yıl yaşadığını ileri sürmenin saçma olduğunu itiraz etmesine gelince; cevap veriyoruz: Bu ona belki saçma gelebilir, ancak bu olayın gerçekleşmesine hiçbir şey engel değildir. Fakat şimdi bu mesele üzerinde uzun uzun duracak vaktim yok.

Şu iddia ise gülünçtür: Yahudilerin, Kutsal Yazıların kehanetlerine göre onun zamanının sonunda gelmediği ve dolayısıyla gerçek Mesih olmadığı görülsün diye, yıl sayısını Hristiyanlara duyulan nefret yüzünden kısalttıklarını düşünmesi. Birincisi, dünyanın yedi bin yıl değil, altı bin yıl süreceği, İlyas Okulu'nun geleneğinden gelen Yahudilerin ortak görüşüdür. Bu nedenle, eğer Mesih beşinci bin yılın başında gelseydi, yine de o son zaman olarak adlandırılabilirdi. İkincisi, son zaman veya en son günler adından, dünyanın son zamanını değil, İbrani Krallığı'nın en son günlerini anlamamıza hiçbir şey engel değildir: çünkü bu, Mesih'in gelişiyle ortadan kaldırılmalı ve yıkılmalıydı, tıpkı bunun gerçekleştiğini gördüğümüz gibi. Dolayısıyla, Yahudilerin Mesih'in gelişinden sonra Tevrat'taki yıl hesabını bu şekilde bozdukları hiçbir neden yoktu; üstelik bunu yapamadılar da, nitekim bunu daha önce kesin argümanlarla kanıtladık bunun. Her ne hal ise, bunun Muhammed'e veya onun mezhebine hiçbir ilişiği yoktur; ve bu yıl çeşitliliğine hiçbir kötülüğün karışmış olabileceği de görünmemektedir.

İkinci Argüman, "Din'in Tasdiki" manasına gelen تأييد الملة (T-e'yîdü'l-mille) adlı kitabın yazarınının ki, bununla Tevrat'ın bozulmuş olduğu kanıtlanır: ve şu şekildedir: Tevrat, Allah'ın Kelâmı'dır; Allah'ın Kelâmı ise ebedîdir. Halbuki hâlihazırda mevcut olan Tevrat'ta, yeni ve taze şeyleri içeren pek çok şey vardır. O hâlde bu Tevrat bozulmuş ve tahrif edilmiştir. Bu argüman bir cevaptan ziyade gülümsemeyi hak eder; ve yazarın aleyhine şu şekilde iade edilebilir: Kur'an pek çok taze anlatıyı, ve özellikle her gün Muhammed'in başına gelen şeyleri içermektedir; ve ayrıca Talmud'dan ile hahamlardan edinilmiş pek çok masal barındırır. O hâlde Kur'an

Allah'ın kelâmı değil, bozulmuş ve tahrif edilmiş bir kitaptır. Ancak bunu hiçbir Müslüman kabul etmez.

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşekin dipnotu:

Metinde geçen تأييد الملة (Ta'yîd al-milla / "Din'in Tasdiki") adlı eser, Endülüs'te yaşayan Müslüman yazarlardan biri (Endülüslü Müslüman müelliflerden Yahyâ bin İbrâhim er-Raqqî gibi isimler) tarafından kaleme alınmıştır.

Eser, genel olarak miladi takvime göre 15. yüzyılda (hicri yaklaşık 9. yüzyılda) yazılmış polemik ve retorik türünde bir dinî literatür çalışmasıdır.

Üçüncü Argüman yine aynı yazarındır ve şu şekildedir: Allah peygamberlik ruhunu Musa'dan almış ve onu Nun oğlu Yeşu'ya vermiştir. Dahası Musa, kayadan su çıkarırken günah işlemiştir; bu nedenle Allah'ın gazabını ve peygamberlik ruhundan mahrum kalmayı hak etmiştir. Yazar akıl yürütmesini şu sözlerle sonlandırır:

وفي هذا لقول مقنع وكفاية فتدبر فانه من أكبر الحجج عليهم (Ve bu hususta ikna edici ve kâfi söz vardır; artık düşün, çünkü bu onların üzerindeki en büyük delillerdendir). Bu argüman ise tamamen kanıtlar ve ikna eder; ve sen onu tartabilirsin, zira Yahudilere karşı en geçerli kanıtlardandır. Bu yazarın Chrysipposvari zekâsı hayranlık uyandırıcıdır; sanki Musa gibi dikkatsizce herhangi bir günah işleyen kişide peygamberlik ruhunun bulunması imkânsızmış gibi. Müslümanlar, kendilerinin de itiraf ettiği ve Kur'an'dan sabit olduğu üzere, o kadar çok kez pek ağır günah işlemiş olan Muhammed'i bir peygamber olarak yücelttiklerinde çok kötü iş yapmaktadırlar. Ne var ki Yazarın argümanı, Tevrat'ın bozulmuş olduğunu değil, aksine ilahî bir kitap olmadığını kanıtlamaktadır. Allah'ın Musa'dan peygamberlik ruhunu alıp Nun oğlu Yeşu'ya verdiği iddiasına gelince; bu tamamen uydurmadır: zira Tevrat'ta bu türden hiçbir şeyimiz yoktur. Fakat bu doğru olsaydı bile, bu durum Tevrat Musa tarafından yazıldıktan sonra gerçekleşmiş olurdu; özellikle de Müslümanlar Tevrat'ın tamamının Allah tarafından bir defada Musa'ya verildiğine inandıkları göz önüne alındığında.

Aynı yazarın dördüncü argümanı şudur: Şimdi sahip olduğumuz Tevrat, Tanrı'ya yazar olarak hak etmeyecek durumdadır; çünkü Levililer kitabının 13. faslında cüzamlıların arındırılması meselesinde ve diğer pek çok yerde açıkça görüldüğü üzere çok sayıda batıl inanç ve saçmalık içermektedir. Gerçekte onda cennet, cehennem ve son yargı gibi ebedi şeylere dair hiçbir şey okunmaz; aksine onda olan her şey yerel ve geçici şeylerle ilgilidir. Bu argüman biraz ağırlık taşıyor gibi görünmektedir; ancak kolayca cevap verilir: Tevrat'ta bazı batıl inançlar varmış gibi görünür, ki bunlar yine de gizemler ve ilahi kehanetlerdir; ve böylece hem Yahudiler hem de Hristiyanlar bunları her zaman böyle olarak kabul etmişlerdir. Dahası, Tevrat hakkında böylesine değersiz ve imansız bir şekilde konuşan ne bir Müslüman okudum ne de işittim. Üstelik Tevrat'ın manevi ve ebedi şeylerden o kadar açık bir şekilde bahsetmemesi, onun ilahi bir kitap olmadığını ya da tahrif edilmiş olduğunu kanıtlamaz. Kuşkusuz bu kitap bunları içerir, ancak figürlerin ve alegorilerin örtüsü altında; ve onda geçici ve yerel olan şeyler, manevi ve ilahi şeylerin simgeleri olarak sunuluyordu. Peki ama neden bunlar açıkça ve figürlerin örtüsü olmaksızın İsraililere dayatılmıyordu? Çünkü onlar çok kaba insanlardı ve manevi şeyleri kavraymaktan acizdiler; ve çünkü bu aynı şeyler açıkça ve aşikar bir şekilde gösterilmek üzere Mesih'e saklanıyordu. Eğer Muhammed de Kuran'da bunlardan bahsediyorsa, bu hiç

de şaşırtıcı değildir, çünkü maymun insanın eylemini taklit eder. O bunu kendiliğinden icat etmedi veya ilk kez öne sürmedi, fakat İncil'den ve Hristiyan yazarlardan aşırıdır.

Yazarın nesne olarak öne sürdüğü, Tevrat'ın batıl inançlar ve saçmalıklar içerdiği iddiasına gelince; Kuran'da, Mekke hac ibadetinin kutsal törenlerinde ve çeşitli arınma ritüellerinde yer alan birçok şeyin yararsız, boş ve tamamen batıl inanç gibi görüldüğünü fark eden, ancak yine de bunlardan hürmetin kaldırılması gerektiğini düşünmeyen en bilgin Müslüman Gazali'nin sözleriyle cevap vermek yerinde olur; aksine, bunların nedeni veya yararlılığı anlaşılamadığı ölçüde onların daha fazla hürmet edilmesi gereken şeyler olduğunu düşünür; ve bunu, bunları emreden Tanrı'ya karşı inancın ve itaatin bir görevi olarak borçluyuz. İşte bu yazarın dinsizliğini boğan Gazali'nin sözleri:

وأما تردّد السعي ورمي الجمار وامثال هذه الاعمال فلا حظ للنفس ولا انس للطبع فيها ولا امتد للقلب الي معانيها فلا يكون في الاقدام عليها باعث الا امر مجرد وقصد الامثال للامر من حيث انه امر واجب الاتباع فقط وفيه عزل العقل عن تصرفه وصرفه بالطبع والنفس من محل أنسه فان كل ما ادراك العقل معناه مال الطبع

(Ve ama sa'yin tekrarlanması, şeytan taşlanması ve buna benzer eylemler; bunlarda ne nefsin bir payı, ne tabiatın ünsiyeti, ne de kalbin bunların manalarına uzanması vardır. Bunları yapmaya koyulmada, sadece buyruk olması ve yalnızca uyulması gereken vacip bir emir olması sebebiyle emre uymak gayesinden başka bir itici güç yoktur. Onda, aklın tasarrufundan uzaklaştırılması ve tabiat ile nefsin, ünsiyet ettiği konumdan başka bir yöne çevrilmesi vardır; çünkü aklın manasını idrak ettiği her şeye tabiat meyleder.)

الطبع اليه ميلا ما فيكون ذلك الميلي معينا للامر وبارعا معه على العقل فلا يظهر فيه كمال

(Tabiat o şeye bir meyil duyar, böylece bu meyil emre yardımcı olur ve onunla birlikte akıl üzerinde üstünlük kurarak zafere ulaşır; öyle ki onda kemal görünmez.)

Yine tekrarlanan o sa'ye, taşların atılmasına ve benzeri bu tür eylemlere gelince, bunların ruha hiçbir ilgisi yoktur, ne doğanın onayladığı şeylerdir ne de entelektigin bunların ne anlama geldiğini araştırmasına ya da herhangi birini bunları benimsemeye teşvik etmesine yönelik bir yönlendirme vardır. Aksine bunlar, basit bir buyruktan ve sadece buyruk olduğu, mutlaka itaat edilmesi gerektiği ve aklın bunlara karışmasına izin verilmediği, doğası ve ruhu gereği bunların alışlagelmiş kullanımına yabancı olduğu saf bir itaat niyetinden ibarettir. Çünkü entelektüel herhangi bir şeyin amacını kavradığında, doğa o şeye bir şekilde daha eğilimli hale gelir; bu eğilim ise buyruğa destek sağlar ve onunla birlikte entelektüeli uyarır; öyle ki onda tam bir kölelik ve itaat olduğu görünmez.

Aynı yazarın beşinci argümanı, asilce ve öğretici bakımından Persler arasında tanınmış olan, Farsça dilinde Hristiyan dinine karşı bir kitap kaleme alan ve altın harflerle yazdırılmış bu kitabı, yönelttiği itirazlara yanıt verilmesini sağlamak

amacıyla Roma'ya Papa Sekizinci Urbanus'a gönderen Zeynülâbidin'in oğlu Ahmed'in bir argümanıdır.

O, İncil'in tahrif edilmiş olduğunu kanıtlamak için, dört İncil yazarı arasında olduğu görülen çelişkileri veya uyumsuzlukları öne sürmüştü. Ancak ona, Roma'daki kamu lisesinde Arap dili profesörü olan, her türlü ilim, bilgelik ve yaşam dürüstlüğüyle donatılmış Düzenli Küçük Din adamlarından P. Philippo Guadagnolo tarafından oldukça uzun ve bilgince bir yanıt verilmiştir.

Şimdi ben kısaca cevap veriyorum: Bu tür çelişkilerin veya uyumsuzlukların yalnızca görünür nitelikte olduğunu, Tevrat'ta ve Eski Ahit'in geri kalan kitaplarında daha büyüklerinin bulunduğunu; hem bunlara hem de onlara, eski ve daha yeni Kilise Babaları tarafından bolca yanıt verilmiş olduğunu, öyle ki her iki tarafta da hiçbir gerçek çelişki veya uyumsuzluk bulunmadığını belirtirim.

Diğer argümanları, çok hafif ve hiçbir önem taşımayan nitelikte oldukları için atlıyorum: Kutsal Kitapların bütünlüğü lehine yeterince geçerli olan bir argümanı doğrudan Kuran'ın kendisinden çıkarıyorum. Hicr olarak adlandırılan 15. Sure'de, Allah şöyle buyurarak takdim edilir:

(إنا نحن نزلنا الذكر وإنا له لحافظون)

(Şüphesiz o zikri biz indirdik, ve elbette onu koruyacak olanlar da biziz.)

Biz kesinlikle Uyarı'yı indirdik ve muhakkak ki onu koruyacağız. الذكر (Zikr) yani Uyarı veya Anma adı altında kimi zaman Tevrat, kimi zaman İncil, kimi zaman Kuran ve nihayet kimi zaman bütün Kutsal Kitaplar anlaşılır. Ancak bu yerde Celaledin, Zemahşeri, Yahya bin Selam ve görebildiğim diğerleri sadece Kuran'ı anlarlar: fakat haksız olarak; çünkü Tanrı Kuran'ı, yukarıda zaten gösterdiğimiz ve Kuran'ın Giriş kısmında (Prolegomenis) daha geniş bir şekilde kanıtladığımız üzere, içinde pek çok çeşitlilik (varyant) meydana gelmeyecek şekilde korumamıştır. Fakat diyelim ki Tanrı Kuran'ı kusursuz/bozulmamış olarak korumuştur: O halde Müslümanlara soruyorum, Muhammed'in kendisi Kuran'da, hem Kuran'ın kendisinin, hem Tevrat'ın, hem İncil'in ve hem de diğer Kutsal Kitapların eşit bir hürmetle kabul edilmesini ve Tanrı'nın kelamı olarak tanınıp korunmasını emrettiği halde, Tevrat'ı ve İncil'i de neden korumamış olmalıdır?

Son olarak, eğer Müslümanlar inatla şu an Hristiyanların ve Yahudilerin kullandığı Tevrat ve İncil kitaplarının tahrif edilmiş (bozulmuş) olduğunu iddia edecek olurlarsa; Muhammed gelmeden önce var olan ve Muhammed'in bizzat kendisinin, kendisine duyulan kıskançlık ve nefret yüzünden Yahudiler ve Hristiyanlar tarafından tahrif edildiğini öne sürdüğü o bozulmamış kitapların her ikisini veya en azından birini bize kendileri getirip sunsunlar.

Ve bize sunacakları o Tevrat ile İncil'in, doğruluğundan ve bütünlüğünden asla şüphe duyulamayacak şekilde gerçek, meşru ve tahrif edilmemiş olduğunu sağlam ve kesin

argümanlarla kanıtlasınlar. Bunu asla yapamayacaklar ve yapmaları da mümkün olmayacaktır.

Mahumetani agnoscentes integritatem Sacrarum Scripturarum, iisdem abutuntur ad Mahumeti Propheticum munus adstruendum.

(Kutsal Yazıların bütünlüğünü kabul eden Müslümanlar, Muhammed'in peygamberlik görevini desteklemek için aynı yazarları kötüye kullanmaktadırlar.)

Bu kadar açık argümanlarla ikna edilen daha akıllı Müslümanlar, başka çareleri olmadığından, başvurabilecekleri başka bir yer bulunmadığından ve bulamayacaklarından, ellerimizin altında bulunan Kutsal Yazılara başvurmak zorunda kalırlar; ve Peygamberinin Tevrat ve İncil tarafından önceden haber verildiğini iddia ederken onun aşırı derecede utanmaz bir yalancı olarak ortaya çıkmaması için, bunlardan kendi Peygamberleri lehine bir şeyler çıkarıp türetmeye çalışırlar. **Dolayısıyla, dinden dönmüş Hristiyanlardan ve en alçak Yahudilerden ders alarak, her iki ahitten de Muhammed için o kadar çok tanıklık öne sürerler ki Abdülhalim oğlu Ahmed, her iki ahitte de Muhammed'in gelişinden ve onun mezhebinden bahseden yüzden fazla yer bulunduğunu ileri sürmekten çekinmez.** Ben, Müslüman bilginler arasında bulabildiğim ne varsa hepsini özenle derledim.

Ancak okuyucuyu önceden uymayı uygun gördüm ki, İblis (dünyanın günahlarının gerektirdiği üzere), Mesih'in yaptıklarından bazılarını Muhammed'de taklit etmiş ve adeta maymun gibi sergilemiştir; hatta bu türden pek çok şeyi o Muhammed'e utanmazca yakıştırmıştır. Öyle ki, Kutsal Yazılarda Mesih'e ait olan bazı hususları Müslümanların bir tür benzerlikle kendi pekiştirilmiş peygamberlerine çarpıtarak yontmaları şaşırtıcı olmamalıdır. Ne bu şaşırtıcıdır ne de yenidir. Aynı şeyi paganlar, aynı şeyi İbraniler ve bazı sapkınlar da yapmıştır. Virgilius, dördüncü Ecloga'da görüldüğü üzere, Mesih'in gelişini ve o dönemde yaşanacak altın çağın müjdelendiği Kuma Sibyllası'nın kehanetlerini Pollio'nun oğlu Saloninus'a uyarlar. Çocuğun soyluluğu, babanın erdemi ve Sibylla tarafından önceden bildirilen zamanın uyumu, bu yaltaklanmaya zemin hazırlamıştır. Suetonius Tranquillus, Vespasianus'un hayatında; Cornelius Tacitus Tarihler 2. kitapta ve bizzat İbrani Josephus, o kehaneti Vespasianus'a atfetmişlerdir; ki o kehanet ister Kutsal Yazılardan ister Karmel Dağı Peygamberlerinden alınmış olsun, o dönemde Yahudiye'den çıkıp bütün dünyaya hükmedecek yeni bir Kral hakkında neredeyse tüm Doğu'da yayılmıştı. Suetonius şöyle der: Tüm Doğu'da, o dönemde Yahudiye'den çıkacak olanların dünyaya hakim olacağının mukadder olduğuna dair eski ve köklü bir kanaat yayılmıştı. Daha sonra olayın sonucunda açıkça görüldüğü üzere Roma İmparatoru için önceden bildirilen bu şeyi Yahudiler kendilerine yontarak isyan ettiler. Yahudiler kehanette bulunuyorlardı, çünkü kehanet Vespasianus hakkında değil, gerBlike onların Kralı olan Mesih hakkındaydı. Bu türden yüzlerce örnek verebilirim, ancak amacımıza kusursuz bir şekilde uymasıyla yetinerek hepsini bir kenara bırakıyorum. Freisingli Otho, Frederik üzerine yazdığı 4. kitabın 54. faslında ve diğer Kilise Tarihi Yazarları

aktarır ki bu neredeyse tüm dünya tarafından çok iyi bilinen bir olaydı: **Papa III. Eugenius, MS 1148 yılında Reims'te Genel Konsül'ü topladığında, Papa'nın huzurunda bütün Konsül'e öyle bir adam getirildi ki, o adam kötü iblisin hileleri ve kurnazlığıyla o kadar çok insanı baştan çıkarmıştı ki, yandaşlarının kalabalığına güvenerek her yerde korkunç biri olarak görünüyordu. Adı Eudo idi, milleti Britanyalıydı, cahil ve aptaldı:** Öyle ki Fransızca'da Eon denildiğinde, o bizzat Eum ile Eon kelimelerini ve Eudem ile Eudum kelimelerini birbirine karıştırarak, Kilise dualarında okunan şu ayetteki Mesih olduğunu iddia ediyordu: Per eum qui venturus est, vb. ve Per eumdem Dominum nostrum, vb. Bu kadar gülünç bir temel üzerine yeni bir mezhep kurarak, kehanetler ve yiyeceklerin çoğaltılması hususunda yardımıyla çeşitli harikalar yaratan Şeytan'ın işbirliğiyle, mezhebini ne kadar geniş bir alana yürüttüğünü söylemek inanılmazdır; gerçekten de şaşılacak şeydir ki, Şeytan'ın yardımıyla hazırlanan o yemeklerden kim bir defa tadacak olsa, hemen aklını yitiriyor ve o deliliğe çok sıkı bir şekilde bağlanıyordu. Birçok prens ona karşı ordular gönderdi ama nafile: Çünkü arandıysa da hiçbir yerde bulunamıyordu. Sonunda şeytani yardımdan mahrum kalarak Reims Başpiskoposu tarafından yakalandı ve birçok öğrencisiyle birlikte Genel Konsül'e getirildi. Papa tarafından kim olduğu sorulduğunda şöyle yanıt verdi: "Ben dirileri, ölüleri ve dünyayı ateşle yargılamaya gelecek olan o kişiyim." Buna bütün Konsül güldü ve onu bir deli gibi sıkı ve güvenli bir gözetim altında tutulmasını emretti; kısa süre içinde orada can verdi. Yandaşları ise böylesine deli bir adamdan kapılmış sapkınlıkları inkâr etmektense ateşte yanmayı tercih ettiler. Bu Eudo bana Muhammed'e hiç de yabancı görünmüyor; ve eğer Araplar gibi tamamen vahşi ve hiçbir dini olmayan toplulukların arasına düşmüş olsaydı, kendini ve yandaşlarını daha da güçlendirebilirdi; hiçbir zorluk çekmeden bugün bile devam edecek korkunç bir imparatorluk kurabilirdi: Ve inanılması güçtür ki, adına hak iddia ettiği ve gerçek adıyla neredeyse hiçbir benzerlik taşımayan böylesine hafif, hatta temelsiz bir şeyle bunu yapabiliirdi. Herkes Kutsal Yazıların sözlerini kendi keyfine göre, dhiyane ama yanlış ya da zorlama imalar ve yorumlarla bükebilir ve çarpıtabilir. Müslüman bilginler de sahte peygamberlerinin inancını kanıtlamak için bunu kusursuz bir şekilde yapmışlardır; bunu aşağıda sunulan örneklerde herkes fark edebilir.

Müslüman Bilginlerin Eski Ahit'ten Muhammed lehine öne sürdükleri kehanetler.

İlk sırada, Muhammed ve onun mezhebi hakkında en başta gelen kehanet olarak Tevrat'ın 33. babındaki şu sözleri öne sürerler: "Rab Sina'dan geldi, bize Seir'den doğdu, Paran Dağı'ndan göründü vb." Buna Habakkuk'un 3. babındaki şu sözü eşlik ettirirler: "Tanrı Cenup'tan (Güneyden) gelecek ve Kutsal Olan Paran Dağı'ndan." Abdülhalim oğlu Ahmed bu iki yeri açıklarken şunları söyler: Bilginlerin çoğu iddia ediyor ve Ebu Muhammed bin Kuteybe tarafından aktarılıyor ki, durumu doğru tartanlar için bunda gizli ve örtülü bir argüman yoktur. Çünkü Tanrı'nın Sina Dağı'ndan gelmesi, Yahudiler, Hristiyanlar ve bizler tarafından onaylandığı üzere, aynı Tanrı'nın Sina Dağı'ndan Musa'ya Tevrat'ı vermesinden başka bir şey ima

etmez. Buna uygun olarak söylenmelidir ki, O'nun Seir Dağı'ndan doğması, Celile diyarı Seir'den, Nazareth adındaki bir kasabadan olan ve bu nedenle Mesih'in yandaşlarına Nazareli denilen Mesih'e verdiği İncil geleneğinin bir tür tipidir (simgesidir). Ardından şu da söylenmelidir ki, Tanrı'nın Paran Dağı'ndan görünmesi, Muhammed'e yapılan Kuran geleneğini önceden bildirmektedir. Çünkü gerek Müslümanlar, gerek Yahudiler ve Hristiyanlar nezdinde Paran'ın Mekke Dağı, hatta ta kendisi Mekke olduğu kesindir. Ve amacını kanıtlamaya çalıştığı birçok şeyden sonra nihayet şunu ekler: Ve bununla Habakkuk Peygamberin şu sözü uyumludur: "Tanrı Güneyden geldi ve Kutsal Olan Paran Dağları üzerinde görüldü; ve yeryüzü Ahmed'in övgüsüyle doldu; ve O'nun sağ eli milletlerin ensesini ele geçirdi, yeryüzünü kendi ışığıyla aydınlattı ve atlıları denize sürdü." Bu aynı argümanı Din Tasdik Kitabı'nın yazarı Şehristani, Sa'lebi ve diğerleri de öne sürmektedir.

Ancak şu yanıtı veriyoruz: Yeni bir din kurmak için Kutsal Yazıların ustalıkla uydurulmuş alegorik anlamını kötüye kullanmak yeterli değildir. İkinci olarak diyoruz ki, Seir Dağı veya Esau halkı yani İdumeliler, Mesih veya Hristiyanlar ile hiçbir şekilde ilişki içinde değildir. Çünkü Seir'in, Mesih'in doğduğu Beytullahim Dağı veya Kasabası olduğu; ya da Nazareth olduğu; yahut Şehristani'ye göre Kudüs olduğu iddiası tamamen saçma ve yanıltıcıdır. Şöyle ki, bugün bu yerlerde Seir adında bir dağ bulunduğunu farz edecek olursak bile, isimde bir eş seslilik (lafız benzerliği) olurdu; ve bunun, Tevrat'tan yukarıda atıfta bulunulan pasajda bahsedilen Arabistan bölgesindeki İdume Seir Dağı ile hiçbir ortak yönü olmazdı. Şu doğrudur ki, İbraniler hor görerek Hristiyanlara İdumeli derler; ancak bu, Gorion oğlu Josephus'un, İshai Abarbanel'in İşaya'nın 34. babı üzerine yazarken aktardığı bir masaldan türetilen tamamen gülünç bir temele dayanmaktadır: Yani Esau'nun torunu Sepho'nun Afrika'ya geldiği, Kartacalılarla birlikte İtalyanlara karşı savaştığı; ardından İtalyanlara iltica ederek imparator adına Afrikalılara ve Pisalılara karşı savaştığı iddia edilir. Bu sebeple İtalyanlar tarafından kral seçilen kişiye Janus'un anısına Sepho-Janus denilmiştir. Diğer saçmalıkları bir kenara bırakıyorum. Tek bir şey soruyorum: Bunun Mesih'i ve Hristiyan İdumelileri kurmakla ne ilgisi vardır?

Paran Dağı'na gelince; Müslüman bilginler, Tevrat'ta bahsedilen bu isimdeki dağın Mekke ile aynı olduğunu varsayarlar. Coğrafi haritalar bunun yanlış olduğunu açıkça göstermektedir. Bu iki yer birbirine son derece uzaktır, yani otuz günden fazla bir zaman aralığı vardır. Ama (şöyle diyebilirler): İsmail Paran Dağı'nda yaşadı ve Muhammed de İsmailî idi. Bu konuya pek etki etmez; yine de derim ki İsmail Paran Dağı'nda değil, Paran Çölü'nde yaşamıştır. Nitekim Yaratılış (Tekvin) kitabının 21. babında şöyle geçer: "Büyüdü, çölde kaldı ve Paran Çölü'nde yaşadı." Bu aynı yerde iki kez geçer. Şu da yeterince kanıtlar ki, Paran ister dağ ister çöl olsun, Mekke değildir: Çünkü Mekke Yahudiye'den çok uzaktır; Paran Çölü ise Yahudiye'ye son derece yakındır. Bu şuradan açıktır: Davud, Saul'un öfkesinden kaçmak için yoldaşlarıyla birlikte Paran Çölü'ne çekilmişti; ve bu yer, Mekke'den yaklaşık kırk günlük yolda olan Yahudiye'nin Karmel Dağı'na bitişikti. Krallar 1. Kitap 25. bapta olduğu gibidir.

Şimdi ise Müslüman bilginlere doğrudan yanıt vermek için şunu söylüyorum: Onların öne sürdüğü Tevrat kelimeleri, İbranilerin uydurduğu gibi, Tanrı'nın Sina Dağı'nda geçmiş ve gelecek peygamberlerin ruhları arasında değil, meleklerin toplulukları arasında İsrailoğullarına yasa vermesinden; ya da Müslümanların uydurduğu gibi Muhammed ümmetini önceden bildiren boş hayallerden başka bir anlama gelmez. Ardından İdume'nin Seir Dağı'nda, bir kısmını Tevrat'ın anlattığı, bir kısmını ise Hakimler Kitabı'nın 5. faslında Deborah'ın Tanrı'ya şöyle seslendiği yerde ima edilen işaretler ve harikalarla kendi yüceliğini daha fazla göstermiştir: "Ey Rab, Seir'den dışarı çıktığında ve Edom bölgelerinden geçerken, yer sarsıldı, gökler ve bulutlar sular damlattı: Dağlar Rab'bin önünde eridi." Ve Paran'da Tanrı tarafından gerçekleştirilen mucizeler nedeniyle ilahi güç ve yücelik çok daha fazla kendini göstermiştir. Ve mucizeler ile harikalar çoğaldıkça, gün geçtikçe Tanrı'nın Haşmeti, Gücü ve Yüceliği yalnızca İsrailoğullarına değil, diğer milletlere de o ölçüde daha fazla tanınıyordu: Bu nedenle şu derecelendirme konulmuştur: "Geldi, doğdu veya parladı; ve görüldü ya da tecelli etti": Ahmed, İncil yasasının Musa yasasından ve Kuran yasasının İncil yasasından üstünlüğünü kanıtlamak için bu derecelendirmeyi kötüye kullanmaktadır. O sözlerin gerçek ve kelami anlamı budur.

Bununla birlikte, Habakkuk Peygamber'den getirilen söze verilen yanıt da açığa çıkmaktadır: Çünkü onda geçmiş olaylar geleceğe dair bir ima ile peygamberane bir dille anlatılmaktadır: Şöyle ki, Tanrı'nın İsrailileri Mısır'dan çıkarırken ve çölden geçirerek Kenan diyarına sokarken yaptıkları; ve Kuruş (Kıraş) ile Darius aracılığıyla Keldanilere karşı aynı İsraililer için yapacak oldukları şeylerdir. Ve güney bölgeleri olan Teman'ı yani Güney'i ve Paran Dağı'nı sebepsiz yere adlandırmamıştır: Çünkü İbrani halkını Keldanilere karşı savunmaya karar verdiği Medler ve Persler, Yahudiye'ye göre güneyde yer almaktaydılar. Yine de Tevrat'ın ve Habakkuk'un sözleri altında başka gizemli anlamların saklı olabileceğini inkâr etmiyoruz. Ancak bunlardan yeni bir din kurmaya yönelik sağlam bir argüman üretilemez. Habakkuk'un sözlerini o kadar sapkın bir şekilde alıntılarken, araya Ahmed veya Muhammed adını da sokmaktaki Müslüman cüretini burada görmezden gelemeyiz. Zira nerede "yeryüzü O'nun övgüsüyle doludur" yani Tanrı'nın övgüsüyle yazılmışsa, onlar bunu şöyle ele alırlar: "Ve yeryüzü Ahmed'in övgüsüyle doldu." Bu ise hiçbir meşru metinde asla bulunamaz.

İkinci argüman, adı geçen Ahmed ve diğer Müslümân bilginler tarafından, Tanrı'nın İsmail'i susuzluktan ölmek üzereyken ferahlatacak bir pınar akıtmasından ve Tekvin'in (Yaratılış) 21. babında onun hakkında "Tanrı çocukla birlikteydi" denilmesinden; ayrıca İsmail'in babası İbrahim ile birlikte, her zaman barbarlar ve Araplar, hatta Musa ve diğer peygamberler tarafından ziyaret edilmiş olan Mekke tapınağını inşa etmesinden türetilmiştir. Yine meleğin, onun annesi Hacer'e, Tanrı'nın onu çok kalabalık bir ulusun babası yapacağını, elinin herkesin üzerinde olacağını, herkesin elinin de onunla olacağını ve nihayet meskeninin tüm kardeşlerinin sınırlarının üzerinde olacağını vaat etmesinden türetilmiştir. Ahmed özellikle şunları

söyler: Yüce Tanrı İsmail hakkında şöyle dedi: "Ben onu büyük bir ulus yapacağım ve onu kat kat yücelteceğim." Bu türden bu kadar çok yinelenen bir yüceltme, nadir ve alışılmadık bir onur ve haysiyet vadeder. Ancak İsmail'in Mekke'de inşa ettiği o tapınak hiç kimse tarafından ziyaret edilmeseydi ve onun soyunun büyüklük ve sayı dışında, Yahudilerin ve Hristiyanların çoğunun boş boğazlık ettiği gibi övünülecek hiçbir şeyi olmasaydı, bu tür bir kalabalık ve büyüklükte alışılmadık bir onur, olağanüstü bir haysiyet bulunmazdı. Çünkü sırf kalabalık ve büyük bir soya sahip olduğu için, o soya mensup kişiler arasında sadık, dindar ve Tanrı'ya itaat eden insanlar bulunmadığı sürece, kişi benzersiz bir onur nişanıyla tanınmaz. Buradan şu sonuç çıkar ki, Tanrı "Ben onu büyük bir ulus yapacağım" dediğinde, eğer bu tür bir ulus imansız ve hak dinden yoksunsa, hiçbir şekilde büyük olarak adlandırılmaz. Ve biraz sonra: Üstelik İsmail'in bu kadar büyük bir ulusa bağışlanan ve elinin tüm ölümlülerin üzerine çıkmasını sağlayan bu artışın, ancak Muhammed'in peygamberliğinde tamamlandığı ve gerçek olduğu ortadadır. Ve hemen ardından: Ve (Muhammed'in kendisi), güç yasanın yazarı olarak önceden duyurulan, kralları ve yeryüzünün milletlerini paramparça eden, yeryüzü onun adıyla ve ulusuyla gündeğumundan batısına kadar dolana dek (savaşan) ve imparatorluğu sonsuza dek duracak olan kişidir. Ardından meleğin Hacer'e İsmail hakkında söylediği sözleri, oldukça sadakatsiz bir şekilde aktararak şöyle der: Ve melek onunla konuşarak şöyle dedi: "Onun eli herkesin üzerinde olacak ve herkesin eli onunla olacak; ve meskeni tüm kardeşlerinin sınırlarının üzerinde olacak." Ve hemen ardından: Ve İsmail oğullarının eli, ne zaman ki Muhammed gönderildi, işte ancak o zaman herkesin üzerinde oldu. Çünkü o zaman onların eli herkesin üzerinde oldu ve yeryüzünde onların imparatorluklarından daha güçlü bir imparatorluk olmadı; ve bu, dünyanın sonuna kadar sürecektir.

Din Tasdik Kitabı'nın yazarı şu argümanı öne sürer: İsmail'in adının, doğmadan önce melek tarafından annesine bildirilmiş olması ve aynı adın içinde bizzat Tanrı'nın adının yer alması; zira İsmail'in "Tanrı işitecektir" ile aynı anlama gelmesi. Ardından, Tanrı'nın Yaratılış Kitabı 15. babda İbrahim'e söylediği "Göge bak ve eğer yapabiliyorsan yıldızları say, turun öyle olacaktır" sözlerinin İshak için değil, İsmail için anlaşılması gerektiğini iddia eder. Buradan Hacer'in ve oğlu İsmail'in başına gelenleri aktarır; ve meleğin aynı Hacer'e olan sözlerini yukarıda Ahmed'in aktardığına benzer şekilde oldukça sadakatsizce öne sürer. Sonra Yaratılış 17. babın sözlerini öne sürer; bunlarda Tanrı, Sara'dan kendisine bir oğul vadelierik İbrahim'e ve soyuna yaptığı büyük vaatleri doğrular: ve İsmail hakkında ona söyledikleri şunlardır: "İsmail hakkında da seni işittim. İşte onu seçeceğim (kutsayacağım), büyüteceğim ve kat kat çoğaltacağım: On iki prens doğuracak: ve onu büyük bir ulus yapacağım: ve ahdimi Sara'nın sana doğuracağı İshak ile pekiştireceğim." Bu son sözler etrafında şöyle saçma bir şekilde argüman üretir: Yahudiler, Yüce Tanrı "Ahdimi İshak ile pekiştireceğim" dediği için ve Sara onun cariyesi olduğu için Hacer'den daha üstün olduğu gerekçesiyle yeryüzünün varisleri olacaklarını düşünürler. Ancak bunlara şöyle yanıt veriyoruz: Bilmiyor musunuz ki Tanrı İsmail'i kutlu kılmıştır (nefis bir şekilde bereketlendirmiştir); üstelik Bereket (Benedictio), Ahit

(Pactum) kelimesinden daha üstündür ve daha çok şey kapsar. Bu açıkça kanıtlanmıştır, çünkü Tanrı'nın sıfatları arasında bir tanesi تبرك (Tabaraka) yani Mübarek/Kutlu olsun demektir. Dolayısıyla bereket, kutsallık ve saflık anlamına gelir, ayrıca artış ve büyüklük demektir. Üstelik onlara şunu da yanıt veriyoruz: Tanrı ahidini İshak ile yaptığı gibi İsmail ile de pekiştirmiştir. İbrahim'e söylediği sözler şunlardır: "Ve aramda, senin arasında ve senden sonraki soyunun arasında sonsuz bir ahit olarak ahdimi pekiştireceğim; ve senin ve senden sonraki soyunun Tanrısı olacağım." Ardından şunu ekler: "Üstelik İsmail, senin soyun olduğu için onu büyük bir ulus yapacağım." Sonra, bereketin ahitten daha büyük bir şey olduğunu kanıtlamak için şunu ekler: Dahası, Tanrı'nın Nuh'a şöyle dediğine sahibiz: "İşte ben ahdimi sizinle, sizden sonraki soyunuzla ve sizinle birlikte olan kuşlar ve binek hayvanları dahil tüm yaşayan canlılarla pekiştireceğim." O halde Tanrı İshak ve oğullarıyla ahit kurduğu gibi, binek hayvanları, kuşlar, Nuh ve oğullarıyla da ahit kurmuştur. Peki Tanrı'nın Nuh, oğulları, sığırlar ve kuşlarla yaptığı ahidin, İshak ile yaptığı ahitten ne gibi üstün bir yanı vardır?

Ardından, Tanrı'nın İbrahim'in soyuna bahşettiği bereketin İshak'ın oğullarına değil, İsmail'in oğullarına ait olduğunu kanıtlamaya çalışır. Çünkü Tanrı, Lut'tan ayrıldıktan sonra İbrahim'e şöyle demişti: "Gözlerini kaldır ve bulunduğun yerden kuzeye, güneye, doğuya ve batıya bak: Çünkü gördüğün bütün toprağı sonsuza dek sana ve senden sonraki soyuna vereceğim; ve senin soyunu yeryüzünün tozu gibi çoğaltacağım." Daha sonra Sayılar kitabının 34. babından ve Yeşu kitabından açıkça görüleceği üzere, İshak'ın oğullarına belirli sınırları geçmemelerini emrederek toprağı sınırlamıştır. Ve Yazar şöyle sonuç çıkarır: Öyleyse sonuç olarak, Tanrı'nın niyetinin yalnızca İsmail'in oğullarının toprağına sahip olması olduğu anlaşılmaktadır. Ve "Onun eli herkesin üzerinde ve herkesin eli onunla olacak; ve tüm kardeşlerinin sınırlarının üzerinde, dahası bütün dünyanın üzerinde yaşayacak" sözleri bunu ifade etmektedir. Ayrıca İsmail'in övgüsü olarak, Tanrı'nın onun doğumundan sonra İbrahim'in adını değiştirdiğini, onur, mükemmellik ve mutluluk işareti olarak 'H' harfini ekleyerek artık Abram değil Abraham olarak çağrılmasını emrettiğini ve İsmail ile soyunda kıyamet gününe dek bir prensip olacağını göstereceğini öne sürer. Sonra şunu ekler: Bu durum, Batur oğlu Balaam'ın kehanet ettiği şu sözlerle daha güçlü bir şekilde doğrulanmaktadır: "Şöyle ki: Yakup'tan bir yıldız doğacak, İsrail'den bir insan kalkacak ve Moab'ın önderlerini vuracak, Set'in tüm oğullarını yıkıma uğratacak: Ve İdume ayrılmış, yani harap edilmiş olacak: Ve İdume adıyla Romalılar kastedilmektedir vb." Ardından, İshak'ın Tanrı tarafından kutlandığı bereketin Yakup'un soyuna mı, yoksa Esau'nun soyuna mı geçtiğini kuşkuyla sorgular; ve Esau'nun soyundan yana eğilim gösterir: Şöyle ki, İsrail oğullarından henüz hiçbir kral yokken, Edom oğulları arasında krallar vardı der. Ve bugün de Edom oğullarında krallar olduğunu görüyoruz; oysa İsrail oğullarının hiçbir kralı yoktur. Buradan mecbur kalıp şunu öne sürüyoruz ki, İsrail'in bereketi sona ermiştir ve onlar artık daha geniş alanlara yayılmayacaklardır.

Son olarak, yalnızca Sara'nın değil, Hacer'in de İbrahim'in gerçek karısı olduğunu kanıtlamaya çalışır: Ve Hacer cariyeye olmasına rağmen Sara ile eşit bir üstünlüğe

sahip olduğunu öne sürer: Çünkü, der, kölenin durumu kişinin haysiyetinden hiçbir şey eksiltmez: Putipar'ın İsmailî kölesi olan Yusuf'ta açıkça görüldüğü gibi. Aynı şekilde Yakup da, Tanrı'nın "Büyük küçüğe kölelik edecektir" (الكبير يتبع الصغير / El-kebîru yettebiu's-sagir) dediği üzere, kardeşi Esau'nun kölesi olmuştur. Ve böylece bugün Yahudilerin Romalılar tarafından kölelikle baskı altında tutulduğunu görüyoruz. Ve bizzat aynı Yakup, kardeşi Esau'ya yedi kez secde ederek "Ben senin kulunum" demiştir. Ardından, Hacer'in Mısır kralının kızı olduğu ve Tevrat'ın doğrudan İbrahim'in karısı olarak adlandırdığı Kiture ile aynı olduğu; ve hamileyken meleğin kendisine görünerek gelecekteki soyu hakkında önceden haber verdiği hususlarında saçma bir şekilde Hacer'in övgülerini yaymaya devam eder: ki bu onur türüne başka hiçbir kadın asla layık görülmemiştir. Cariye veya odalık olması buna engel değildir: çünkü Bala ve Zelpha da öyleydiler, yine de onlardan birtakım eski atalar türedi; ve Yahuda, Lea ile olan encest evliliğinden doğdu; ve aynı kişi gelini Tamar'dan, Davut'un krallığının ve Mesih'in soyunun türediği Peres'i dünyaya getirdi.

Hacer'e İsmail hakkında yapılan bu aynı vaadi, onun çoğalmasını ve gelecekteki soyundaki büyüklüğü, başlığı "Doğruluk Alametleri" (أعلام الهدى / A'lâmu'l-hudâ) olan Muhammed'in ve haleflerinin hayatının yazarı şu şekilde ele alır: 2. bap. Ve diğer şeylerin yanı sıra şunları söyler: "Aynı kişi (Muhammed) hakkında Musa tarafından Tevrat'ta yapılmış un kehanet bulunur; bunu bana çok iyi bilen biri şöyle anlatarak aktardı: Tevrat'ta yazılıdır ki, İsmail'in soyundan bir peygamber çıkacaktır ve orada şu sözlerle tanımlanır: لاسمويل جمعثضا هي براخت اوکوا بممون عثيم عوشور نسيم بولي ودانتثوا لغوي كوديل (Lâsmûl cem'îdân hî berâht awkû bi-memûnin 'anîmin 'ûşûrin nesîmin bûlî ve dâtîyâ lugavî kûdîl): Bu kelimelerin yorumu şöyledir: Ey İsmail, onun duasını kabul ettim; ve onda bereket kıldım, onu büyüttüm ve ona ait olacak, adı Muhammed olacak olan oğlunda onun sayısını çoğalttım: hesapta doksan iki olacaklar. Onun soyundan on iki Kral çıkaracağım ve ona sayısı çok bir ulus vereceğim."

Müslümanların sahte peygamberleri adına Kutsal Kitaplar'dan çıkardıkları bu kadar saçma ve saçma sapan argümanlarına kısaca yanıt vermek için şunu söylüyorum: Biz de İsmail'in daha çocukken, Melek'in annesi Hacer'e su pınarı göstermesiyle susuzluktan tehlikeye girdiği ölümden kurtarıldığını kabul ediyoruz. Ancak bunların hepsi, İsmail daha sonra Tanrı tarafından reddedilecek olsa bile gerçekleşmiş olabilir. Nitekim Kral Saul uğruna bile Tanrı ilk başta az değil, azımsanmayacak mucizeler göstermiştir; oysa o yine de aynı Tanrı tarafından sonunda reddedilmiş ve tüm soyuyla birlikte yok edilmiştir. İsmail hakkında "Ve Tanrı çocukla birlikteydi" denildiği de doğrudur. Ancak Hakimler Kitabı 13. bapta Şimşon hakkında da şöyle denir: "Rab onu kutladı ve Rab'bin Ruhu onunla olmaya başladı." Ve buna rağmen 17. bapta şunu okuyoruz: "Rab ondan ayrıldı." Ve ayrıca Kral Saul'a Samuel Peygamber 1. Krallar 10. bapta şöyle dedi: "Üzerine Rab'bin Ruhu atılacaktır: Ve Rab seninledir." Dahası, Kutsal Kitaplar'da Tanrı'nın biriyle veya benzeri bir şeyle birlikte olduğu söylendiğinde, genellikle geçici veya dünyaya ait bir mutluluktan başka bir şey kastedilmez. Ve Pers Kralı Cyrus (Kuruş) ile de böyle olduğu söylenir; nitekim İsaiah (Yeşaya) 45. bapta

Tanrı'nın kendisi ona şöyle demiştir: "Rab, önünden ulusları boyunduruk altına almak için sağ elini tuttuğum meshedilmişim Cyrus'a şunları söylüyor: Senin önünden gideceğim, ta ki benim Rab olduğumu, adını çağıranın İsrail Tanrısı olduğunu bilesin." Tanrı'nın yardımı Cyrus ile daha geniş veya daha görkemli sözlerle ifade edilebilir miydi? Ve o yine de putperest ve imansız bir adamdı. Eğer İsmail veya Muhammed hakkında Kutsal Kitaplar'da bu kadar çok şey bulunsaydı, Müslüman bilginler kendileriyle ne kadar çok övünürlerdi!

İsmail'in İbrahim ile birlikte Mekke Tapınağı'nı inşa ettiği iddiası ise tamamen dayanaktan uzaktır; çünkü eğer böyle olsaydı, Süleyman tarafından inşa edilen, Nehemya tarafından yeniden bizzat ayağa kaldırılan tapının bu kadar görkemli sözlerle ve uzun anlatımlarla anıldığı Kutsal Yazılar'da bununla ilgili bir nebze olsun mentio (anma) bulunurdu. Musa bile Yaratılış Kitabı 12. bapta İbrahim'in Sihem'de Rab'be bir sunak inşa ettiğini; Bethel ile Ai arasında başka bir sunak kurduğunu aktarmayı ihmal etmez. Ve 13. bap koridorunda Mambre yanında bir diğeri. Ve 21. bapta Bersabee'de bir koru (yani kutsal ve Tanrı'ya adanmış bir yer) diktiğini ve orada Rab'bin adını çağırdığını aktarır. Ve Musa, İbrahim'in Tanrı'nın onuruna diktiği sunakları bu kadar büyük bir kesinlikle aktarırken, onun tarafından inşa edilen bu kadar ün salmış bir tapınaktan hiç bahsetmediğine kim inanabilir? Oysa kutsal Yaratılış metninin bağlamından açıkça anlaşılmaktadır ki, İbrahim Mekke'de böyle bir tapınak inşa etmemiş olmakla kalmamış, Mekke'yi bile asla görmemiştir.

Meleğin, İsmail'in kalabalık bir ulusun ve büyük bir halkın babası olacağını önceden bildirmesi, ne Muhammed ne de onun batıl dini lehine hiçbir şey kanıtlamaz. Çünkü Kutsal Yazılar'daki bu tür söyleyiş biçimleri, neredeyse yalnızca soyun çoğulluğunu ve gücünü ifade eder. Nitekim Tanrı başlangıçta kuşlara ve balıklara şöyle demiştir: "Verimli olun, çoğalın ve denizlerin sularını doldurun vb." Aynı sözleri Nuh'a ve oğullarına da söylemiştir: "Verimli olun, çoğalın ve yeryüzünü doldurun." Ve buna rağmen Nuh'un üç oğlundan ikisi imansız halkların babaları olmuştur; üçüncüsünün soyu da ancak kısmen Tanrı'nın halkına ait olmuştur. İsmail soyunun büyük olacağının söylenmesi de bir şey ifade etmez; sanki bu, orada Tanrı tarafından kurulacak olan İman ve Din'in bir kanıtıymış gibi. Nitekim Yeşu Kitabı 23. bapta şöyle denir: "Tanrı büyük ve çok güçlü ulusları önünüzden uzaklaştıracaktır"; ve buna rağmen orada bahsedilen uluslar putlara tapan uluslardır. Ve Yeremya Kitabı 7. bapta, tanrısız ve imansız Keldaniler hakkında şöyle yazılmıştır: "İşte kuzey diyarından bir halk geliyor ve yeryüzünün ucundan büyük bir ulus kalkacak." Ve aynı şey 50. bapta da tekrarlanır.

Ne İsmail'den bu bol neslin vaadinde: "Ve onu çok büyük bir şekilde çoğaltacağım" (veya İbranice kaynakta okuduğumuz üzere במאר / bime'ôd me'ôd, yani "çok çok" olarak) denildiği için, kendisi veya soyu için özel bir üstünlük atfedilir. Nitekim Mısırlılardan Çıkış 1. bapta İsrailoğulları hakkında da şöyle denir: "Ve İsrailoğulları büyüdü, çoğaldı ve çok çok güçlendi." Dahası, aynı ifade biçimi 17. bap 2. ve 6. ayetlerde İsaak (İshak) ve onun soyu için de kullanılır. Nitekim birinci yerde şöyle denir: "Ve ahdimi benimle senin arana koyacağım ve seni çok çok çoğaltacağım."

İkinci yerde ise: "Ben (Tanrırım) ve ahdim sizinle, ve birçok ulusun babası olacaksınız... ve seni çok çok büyüteceğim; ve seni uluslar aralarında konumlandıracağım, ve senden krallar çıkacak; ve ahdimi, benden sonra kuşaklarında ebedi bir ahit olarak sizinle ve senden sonraki soyunla kuracağım, ta ki sizin ve senden sonraki soyunun Tanrısı olayım. Ve sana ve senden sonraki soyuna yolculuk diyarını, tüm Kenan diyarını sonsuz mülk olarak vereceğim." Bu iki yerde, çoğaltmanın, İsmail ile değil İshak ile yapılan ahit ile birleştirilmesi nedeniyle, konunun İshak hakkında olduğundan şüphe edilemez; nitekim birazdan Tanrı'nın kendisi şöyle der: "Ahdimi ise İshak ile kuracağım." Dahası, bahsi geçen soy, Kenan diyarının miras olarak verileceği ve kralların çıkacağı o soyudur. Üstelik bunun İshak'ın soyu olduğu kesindir. Nitekim Kutsal Yazı İsmail'den bahsettiğinde asla krallardan bahsetmez, aksine dükler (önderler) veya prensler der. Buna karşılık İshak'tan türeyenleri ise her zaman krallar olarak adlandırır. Sonuç olarak, Tevrat'ta kesin olarak "İbrahim'in Soy" adlandırıldığında, Tanrı İbrahim'e Yaratılış Kitabı 21. bapta dediği gibi her zaman İshak anlaşılmalıdır: "Sizin soyunuz İshak'ta çağrılacaktır." Dolayısıyla İsmail ahte girmez, İbrahim'in soyundan sayılmaz ve onun oğlu olarak kabul edilmez. Bu durum, Tanrı'nın Yaratılış 22. bapta İbrahim ile konuşma tarzından açıkça anlaşılmalıdır: "Sevdiğin biricik oğlun İshak'ı al." Dahası, Kutsal Yazı İsmail'i her zaman cariyenin oğlu olarak adlandırır: Eğer İbrahim'in gerçek soyundan kabul edilseydi, İshak onun gerçeğe uygun biricik oğlu olarak adlandırılmazdı. Eğer Müslümanlar İsmail'in de Sünnet ahidine girdiğine itiraz ederlerse, şöyle yanıt vereceğiz: Sünnet propriè (gerçek anlamda) bir ahit değil, Tanrı'nın Yaratılış 17. bapta söylediği gibi ahdin bir işaretiydi: "Aramızdaki ahdin işareti olsun." Zaten ahit yalnızca İshak'ı ilgilendirse de, ahdin işareti yani sünnet, Tanrı'nın şu sözlerinden açıkça anlaşılacağı üzere İbrahim'in çevresinde bulunan herkese uzatılıyordu: "Evde doğan da, satın alınan da sünnet edilecektir, ve sizin soyunuzdan olmayan herkes de." Dahası bu gerçek şu sebepten ötürü daha da güçlenir: Tanrı İbrahim'e ne zaman "Senin soyunda yeryüzünün tüm ulusları kutsanacaktır" dediyse, bunun yalnızca İshak'ın şahsı göz önünde bulundurularak söylendiği kesindir. Nitekim Tanrı aynı sözleri Yaratılış 26. bapta İshak'a tekrarlayarak şöyle demiştir: "Ve sizinle olacağım, seni kutsayacağım ve soyunu göğün yıldızları gibi çoğaltacağım; ve yeryüzünün tüm ulusları sizin soyunda kutsanacaktır." Ve kimse bunun Yakup için mi yoksa Esau (Esat) için mi söylendiğinden (çünkü her ikisi de İshak'ın soyuydu) kuşku duymasın diye, Tanrı aynı şeyleri 28. bapta Yakup'a teyit ederek şöyle dedi: "Ben baban İbrahim'in Tanrısı ve İshak'ın Tanrısı olan Rab'bin (hiçbir zaman ve hiçbir yerde İsmail'in Tanrısı denmez); ve sizin soyun yeryüzünün tozu gibi olacaktır. Doğuya, Batıya, Kuzeye ve Güneye doğru genişleyeceksin; ve yeryüzünün bütün kabileleri sende ve soyunda kutsanacaktır." Buradan, Din'in Tasdiki Kitabı'nın Yazarının bu konuda ne kadar aptalca kuşkuya düştüğü açıkça görülmektedir.

İsmail hakkında söylendiği iddia edilen şu söze gelince: "Eli herkesin üzerinde olacak ve herkesin eli onun üzerinde olacak; ve onun meskeni bütün kardeşlerinin sınırları üzerinde olacaktır." Cevaben, onların Kutsal Yazıların sözlerini yanlış aktardıkları ve

daha da yanlış yorumladıkları söylenir. İbranice metinde okuruz: "Onun eli herkese, ve herkesin eli ona." Ve Yetmişler Tercümesi (Septuaginta) de aynı şekilde çevirmiştir. Ve başka bir şey değil bununla ifade edilir, İsmail'in ve soyundan gelenlerin herkese düşman olacağı; ve aksine herkesin onlara karşı çıkıp karşılık vereceği. Ve sözleri hangi şekilde yorumlarsak yorumlayalım, İsmail hakkında herkes karşısında daha fazla bir şey söylenmez, herkes hakkında İsmail karşısında söylenenden: çünkü her iki yerde de İbranicede aynı ב (Be) edatı vardır, ki bütün mütercimler bunu her iki yerde de aynı şekilde çevirmişlerdir. Dahası yanlış söylenir, İsmail'in meskeninin kardeşlerinin bütün sınırları üzerinde olacağı. Zira İbranice edat על פני (hal penè) üzerinde anlamına gelmez, fakat önünde veya karşısında: ve Yunan ve Latin mütercimler de aynı şekilde çevirmişlerdir. Fakat Müslümanlara kabul etsek bile, bu sözlerle Tanrı tarafından İsmailoğullarına o İmparatorluğun vaat edildiğini, bir zamanlar sahip oldukları: yine de asla doğru söyleyemeyeceklerdir, Romalılardan üstün veya hatta denk olduklarını; ki onlar hakiki dinden yoksun idiler. Fakat Ahmed ve diğer Bilge Müslümanların iddia etmeleri, yeryüzü İmparatorluğunun İsmail'in soyunda sonsuza dek süreceğini, bir yalandan ibaret kehanette bulunurlar: çünkü bu zamanda İsmailoğullarının ve Arapların imparatorluktan mahrum bırakılarak İskitlerin ve Türklerin tiranlığı altında sefil bir şekilde kölelik yaptığını görüyoruz, her ne kadar aynı batıl inancın tortusuyla kirletilmiş olmalarına rağmen.

İsmail isminin melek tarafından önceden bildirilmiş olması da, hiçbir büyük veya olağanüstü şey önsezisinde bulunmaz, yazarın düşündüğü kadar. Çünkü ayrıca Perslerin Pagan Kralı Cyrus'un ismi Tanrı tarafından önceden bildirilmiş olduğu, ortaklaşa çıkarım yapar mütercimler Yeşaya'nın o Ciro'ya Tanrı tarafından söylenen şu sözlerinden 45. bölüm. Ben Rab'bim, adını çağırırım, İsrail'in Tanrısı. Ve her ne olursa olsun, bu konuda daha şanslıydı İshak, çünkü anasına değil, babasına, melek değil, bilakis Tanrı'nın kendisi ismi önceden müjdelemiştir, Tekvin 17. bölüm.

Ve bu kelime İsmail, Tanrı adının yer alması da, olağanüstü bir şey önsezisinde bulunmaz. Neredeyse sayısızdır Kutsal Yazılarda, adlarına eklenmiş olan אל (El) veya יה (Jah) veya diğer Tanrı adlarına sahip olan, ki bunların yine de pek çoğu hiçbir değer taşımamış ya da hatta kötü ve hain kimseler olmuşlardır. Öte yandan ne İbrahim, ne Musa, ne Davut, (söylemeye utansın, ne de Muhammed) bu tür bir isimle nasip-dar olmamışlardır. Ama yine de buradan mutluluk alameti yakalamak istenirse, İsmail'den ziyade İshak, hatta Yakup daha şanslı sayılmalıdır: sadece doğrudan Tanrı tarafından adlandırıldığı için değil, aynı zamanda İsrail anlamına geldiği için: vir videns Deum (gören adam Tanrı'yı): Fakat İsmail, işitecektir Tanrı'yı veya Tanrı. Görmek ise daha asildir, işitmekten.

Dahası aldanmaktadır ve gökler kadar hata yapmaktadır karşı taraf, Tekvin 13. bölümdeki o sözleri düşündüğü müddetçe Tanrı'nın İbrahim'e söylediği: Göğe bak vb. İsmail'e ait olduğunu, İshak'a ait olmadığını: veya İbrahim'e bütün yeryüzünün vaat edildiğini. Çünkü sadece Kenan diyarı vaat ediliyordu İshak ve Yakup'un soyuna, nitekim 26. bölümden açıkça anlaşılmaktadır Tanrı'nın İshak ile şöyle konuştuğu

yerde: Çünkü sana ve soyuna bu bütün bölgeleri vereceğim (o sırada İshak Kenan diyarındaydı) yerine getirerek yeminini bababan İbrahim'e söz verdiğim. Fakat bunlar fazlasıyla açıktır.

Dahası hayranlık uyandırıcıdır karşı tarafın kavrayışı Antlaşma ve Bereket ayırımındaki: sanki İshak da Tanrı tarafından bereketlenmemiş gibi. Fakat bunun aksine açıkça anlaşılmaktadır Tekvin 17. bölümden şu farkla birlikte ancak: İsmail'in bereketi kendisinde kalır, ve başkalarına geçmez: buna karşın İshak'ın bereketi sadece torunlarına ve soyuna yayılmamıştır: fakat yeryüzünün bütün milletlerine: çünkü sık sık tekrarlanır o görkemli sözler: Senin soyunda bereketlenecektir bütün milletler. Oysa İsmail'in soyunda hiç kimsenin bereketlenmiş olduğu yazılı değildir. Gerçi hem Antlaşma hem de Bereket, üzerine düştüğü özneye göre ölçülmelidir ve yöneltildiği amaca göre, çünkü Kutsal Yazılarda hem Antlaşma hem de Bereket, hem insanlardan hem dilsiz hayvanlardan bahsedildiği görülür, büyük bir farkla birlikte.

Tanrı'nın İbrahim'in adını İsmail'in hatırına değiştirdiği ise sadece bedava değil, aynı zamanda yanlış bir şekilde ileri sürülmektedir; çünkü bunun İshak için yapıldığı yeterince açıktır. Nitekim İshak'ın doğduğu yıl, yani İsmail'in doğumundan on üç yıl sonra, Tanrı İbrahim'in adını değiştirmiştir ki bu değişikliğe İbrahim'in soyuyla yapılan İlahi Antlaşma'dan bahsedilmektedir; bunun ise İsmail'e değil, İshak'a ait olduğunu yukarıda göstermiştik. Dahası, aynı zamanda ve aynı anda, İsmail ile hiçbir ilgisi olmayan, bilakis ona karşı son derece nefret dolu olan İshak'ın annesi Sara'nın adı da Tanrı tarafından değiştirilmiştir. Dahası, eğer bu değişiklik İsmail'in hatırına yapılmış olsaydı, Sara'nın değil, Hacer'in adının değiştirilmesi gerekirdi.

Balaam'ın o kehaneti tamamen saçma ve yersiz bir şekilde öne sürülmektedir; çünkü orada İsmail'den veya İsmailoğullarından hiçbir şekilde bahsedilmemektedir. Ne de Muhammed Yakup'tan veya İsrail'den doğmuştur.

Hacer ile Sara arasındaki karşılaştırma, konuya hiçbir katkı sağlamaz. Ve her ne kadar Sara'nın, hanım olması hasebiyle cariyesi Hacer'den daha üstün olduğu kesin olsa da, köle durumunun bir kimsenin Tanrı tarafından en yüksek mükemmelliğe yükseltilmesine engel olmadığını da kabul ederiz. Yine de Müslümanlar veya hahamlar ne hurafeler uydurursa uydursun, Hacer'in Mısır Kralı'nın kızı olduğunu veya Ketura ile aynı kişi olduğunu reddederiz. Tekvin 25. bölümdeki şu sözlerin -yani "Büyük küçüğe kölelik edecektir"; yani Esau Yakup'a- karşı tarafça zıt bir anlamda öne sürülmesinden, yani "Büyük, küçük olanı kölelikle ezecektir" anlamından ötürü, bir tek şeyi görmezlikten gelmem. Eğer Yakup Esau'ya karşı bazı kölece boyun eğme halleri gösterdiyse, bu yalnızca nezaretten, korkudan ve zorunluluktan kaynaklanmıştır.

Şimdi yukarıda bahsedilen Muhammed'in Hayatı'nın Yazarı'na geliyorum. O, İbranice kelimeleri, her ne kadar oldukça kaba bir taslakla olsa da, Arapça harflerle sadık bir şekilde ifade etmiştir; ki bunların sadık tercümesi şöyledir: "İsmail için seni işittim:

İşte onu bereketledim (ihmalden dolayı eksiltmiştir, hileden değil) Ve onu büyüteceğim, ve çoklukla çoğaltacağım onu: on iki prens doğuracak ve onu büyük bir ulus kılacağım." İbranice Kaynak'ta böyle geçmektedir. O ise aynı kelimeleri şu şekilde çevirmiş, ya da daha doğrusu tahrif etmiştir: "İsmail, duasını kabul ettim ve onda bereketlendim ve onu büyüttüm ve adını, onun oğlu olacak ve adı Muhammed olacak olan kişide çoğalttım. Hesapta doksan iki olacaklar. Onun soyundan on iki Kral çıkaracağım ve ona sayısı çok bir ulus vereceğim." Bu adam, kelimeleri değil, yarı bilgili bir Haham tarafından kendisine öğretilen kelimelerin gizemli anlamını ifade etmiştir. Ey okur, senin de anlayabilmen için bil ki, "çoklukla" anlamına gelen kelimeler İbranicede במא מאד (çok çok) yazılır; rakamsal olduklarında 92 toplamını veren yedi harftir; Arapça olarak محمد (Muhammed) Muhammed, yani Mahumet adının yazıldığı harfler de, eğer aynı harfler İbrani usulünce sayısal olarak ele alınırsa, aynı toplamı verir.

Fakat ilk olarak cevap verilir ki, Kutsal Yazı İshak hakkında konuştuğunda, yukarıda gösterdiğim gibi, aynı kelimeleri, aynı harfleri kullanmaktadır; nitekim aynı şekilde Çıkış Kitabı'nın 1. bölümünde Mısır'da ikamet eden İsraililerden bahsettiği zaman da böyledir.

İkinci olarak şu cevap verilir: Arapça isim محمد (Muhammed) 92 değil, tam aksine 132 sayısını verir. Çünkü ortasında, dilbilgisi uzmanlarının teşdid (تشديد) dediği, yani pekiştirme anlamına gelen işaretin altında gizlenmiş bir mim (م) harfi vardır. Şunu bilmek gerekir ki, Araplar iki sesli harf arasına konulmuş birbirinin aynısı iki karakteri yazmazlar; ancak bunların ikincisini yukarıda bahsedilen, şekli و olan ve harflerin üzerine yerleştirilen bir işaretle belirtirler; tıpkı Mohamad kelimesinde üzerini çizdiğimiz küçük işaretle orada çift M harfi içerdiğini belirttiğimiz gibi; ve Annus kelimesinde de diğer N harfinin eksik olduğunu belirttiğimiz gibi. Dolayısıyla, eğer bu kelime Annus Arapça yazılacak olsaydı, yukarıda bahsedilen işaretin altında gizlenen ikinci N harfi açıkta olmaksızın, tek bir N harfi ile أنوس (Anûs) şeklinde mutlaka yazılırdı. O halde bu محمد (Muhammed) kelimesi 120 sayısını veren üç Mim (م), ve 12 sayısını oluşturan Ha (ח) ile Dal (ד) harflerini içerdiğine göre, toplam sayı 132 olacaktır.

Buraya şu eklenir: Bir dilin gramerinden, başka bir dilin anagramına (harf yer değiştirmesine) dayalı bir çıkarım yapmak -örneğin Arapça siyah anlamına gelen سؤد (Sûd) kelimesinden Latince Deus (Tanrı) kelimesini türetmek isteyen biri gibi- ancak son derece saçma bir şekilde türetilir. Son olarak kim bilmez ki, harflerin sayısı veya yer değiştirmesi yoluyla kehanette bulunma sanatı ne kadar boş ve yanıltıcıdır; ki buna Yahudiler Kabalistik Anagram demektedirler: çünkü aynı temadan sadece gülünç ve saçma değil, aynı zamanda birbirine tamamen zıt anlamlar da çıkarılabilir mi? Ve çok uzağa gitmeyelim, Arapların Muhammed (محمد) adını hatalı bir şekilde türettikleri yukarıda geçen aynı במא מאד harflerinden, aynı İbranice dilde hakiki bir hesaplamayla şu kelimeler biçimlendirilir: נביא קזב (Navi kazav) yani Yalan Peygamberi veya Yalancı Peygamber (Pseudopropheta). Burada sayılarda veya

karakterlerde hiçbir hile serbestliğı yoktur; ve Kabala ya da Anagram, aşağıdaki tabloda da açıkça görüldüğü gibi aynı dilde gerçekleşir:

Sol Taraf (במא מאד)	Değer	Sağ Taraf (נביא כזב)	Değer
ד (Dalet)	2	נ (Nun)	50
א (Alef)	1	ב (Bet)	2
מ (Mem)	40	י (Yod)	10
א (Alef)	1	א (Alef)	1
מ (Mem)	40	ב (Bet)	20
א (Alef)	1	ו (Vav)	7
ד (Dalet)	2	ב (Bet)	2
Toplam	92	Toplam	92

O halde şunu söylemek gerekecektir ki, bu yerde gerçekten de Mahumet'in önceden bildirildiği ve vaat edildiği doğrudur; ancak bir kurtarıcı değil, İsmailoğullarının soyunu ve imparatorluğunu hileleri ve yalanlarıyla çoğaltacak olan baştan çıkarıcı, yalancı bir peygamber olarak öngörülmüştür. Ve biz buna karşı pek de direnecek değiliz: Fakat kim inanır ki Tanrı, dininin ve kendi inancının gizemlerini bu saçmalıklara bağlasın?

Şimdi ise bilge Müslümanları daha eksiksiz bir şekilde tatmin etmek için şunu söylüyorum: Hacer'in küstah bir kadın ve dik başlı bir cariye olduğu, hanımı Sara'yı küçimsediği ve kendini ona tercih ettiği kesin bir gerçektir. Bu yüzden, Tanrı'nın da onayıyla, o oğluyla birlikte evden kovulmuştur; melek ise ona görünerek hanımına geri dönmesini, ona boyun eğmesini ve alçakgönüllü olmasını emretmiştir.

İsmail hakkında hem Yahudilerin hem de Hristiyanların görüşleri çeşitlidir: ancak hepsi şu hususta hemfikirdir ki, o birçok konuda günah işlemiştir ve en azından hala çocuk olan İshak ile daha serbestçe/taşkınca hareket ettiği, ister putperestliğe ister müstehcen eylemlere kışkırtarak, ister hakaret ederek, ister döverek olsun; bu yüzden haklı olarak Sara tarafından annesiyle birlikte evden kovulmuştur. Pentatök'ün İsmail hakkındaki şu sözleri de: "O yabanıl bir adam olacak; eli herkesin üzerinde ve herkesin eli onun üzerinde"; onun barbar, kaba, kavga dostu ve insandan ziyade yabani bir hayvana benzer olduğunu gösterir: bu yüzden İbranicede פרא (pere) yani Onager, yani yaban eşeği olarak adlandırılır. Ve Aziz Paul, Galatyalılar Mektubu'nun 4. bölümünde, onun kardeşi İshak'a zulmeden biri olduğunu ileri sürer. Son olarak İsmailoğulları ve Hacerliler hakkında, Kutsal Yazılarda övgüye değer hiçbir şey bulunmaz, aksine yalnızca kınamayı hak eden şeyler bulunur; özellikle de Tanrı'nın halkına karşı her zaman adaletsiz ve düşmanca davrandıkları görülür. Öte yandan, Kutsal Yazılarda İbrahim adı anıldığında, sıklıkla yanına İshak ve Yakup eklenir, ancak asla İsmail eklenmez: çünkü bilindiği gibi, İbrahim'in soyunun profesörlük/bağlılık edeceği hakiki din, İsmail'de değil; İshak'ta, Yakup'ta ve onların soylarında bulunacaktı. Bu yüzden aynı Aziz Paul, adı geçen yerde İshak ve İsmail'i gök ve yer, özgürlük ve kölelik, seçilmiş halk ve dışlanmış halk olarak karşılaştırır.

Üçüncü olarak Müslüman alimler ve özellikle "Dinin Tasdiki Kitabı"nın yazarı, Musa'nın İsraililere söylediği Tesniye (Yasa'nın Tekrarı) Kitabı'nın 18. bölümündeki şu sözleri öne sürerler: "Tanrınız Rab size aranızdan, kardeşleriniz arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak: onu dinleyeceksiniz." Karşı taraf bu sözleri değerlendirerek şöyle konuşur: Bu söylev bize şanlı Kur'an'ın sözlerini göstermektedir. Fakat Yahudiler kendi görüşlerine dayanarak, burada hiçbir şekilde Muhammed'in veya onun Peygamberlik görevlendirilmesinin önceden bildirilmediğini öne sürerler; aksine İşlem'in veya başka bir peygamberin vaat edildiğini iddia ederler, çünkü İsrailoğullarının İsmail'in oğullarından başka kardeşleri de vardır. Biz ise onlara şöyle cevap veririz: Siz Esav'ın oğulları arasında hiç peygamber olmadığını kabul ediyorsunuz. Eğer bu türden bir peygamber İsrail oğulları arasındaysa, Pentatök'ün son bölümündeki şu Tanrı sözleri ne anlama gelmektedir: "Ve bir daha İsrail'de Musa gibi bir peygamber çıkmadı?" Ve Tanrı'nın Musa gibi olacağını iddia ettiği bu peygamber hangi halktan olacaktır? Burada cevap verecekleri hiçbir şey yoktur, bilakis tamamen sessiz kalmak zorundadırlar.

Cevaben şöyle diyoruz: Bu argüman hiçbir önem taşımamaktadır. Birincisi, Pentatök'ün o yerinde Tanrı'nın vaat ettiği Peygamberin aradan, ya da İbranice kaynakta okunduğu üzere İsraililerin içinden ve onların kardeşlerinden olacağı söylenmektedir. Fakat kutsal yazılarda İsmailoğulları hiçbir zaman ve hiçbir yerde İsraililerin kardeşleri olarak adlandırılmaz, aksine düşmanlar ve yabancılar olarak kabul edilirler. İkincisi: "Bir daha İsrail'de Musa gibi bir peygamber çıkmadı" sözleri, Tanrı'nın Musa gibi başka birinin geleceği yönündeki vaadiyle çelişmez; ve bu zorluğa İbrani Alimleri 3. kitap İceharim 20. bölümde şu sözlerle cevap verirler: Hiçbir şekilde imkansız değildir Musa'ya benzer, hatta ondan daha büyük bir peygamberin bir gün çıkmayacak olması. Fakat o sözler şu şekilde açıklanmalıdır: Onun gibi çıkmadı derken, mutlak olarak kendisine benzer hiç kimsenin asla olmayacağı anlamında değil; sadece belirli ve hususi bir nitelikte kendisine benzer olmayacağı anlamındadır. Veya kendisinden sonra peygamberlerin geleceği bütün o zaman boyunca, kehanetin kesilişine kadar, kendisine benzer hiçbir kimsenin çıkmayacağı anlamındadır. Fakat sonrasında sadece benzer değil, Musa'dan daha büyük biri olacaktır. Ve Neve Scialon kitabının 9. bölüm 5. maddesinde şunlar yer alır: Mesih Kral İbrahim'in ve Musa'nın üzerinde olacaktır; ve gerçekten de idareci Meleklerin de üzerinde olduğu söylenir.

Bu kehanetin Mesih'e ait olduğunu sadece Resullerin İşleri Kitabı'nın 3. bölümünde Aziz Petrus doğrulamakla kalmaz; aynı zamanda bazı Müslüman alimler ve onların arasında Savunma Kitabı'nda Ahmed bin Abdolhalim de şu sözlerle doğrular: Bazıları (Yahudilerin) bunun onaylayıcı değil, olumsuz anlamda soru soran bir ifade olduğunu söylüyor: sanki şöyle deniyormuş gibi: İsrailoğulları arasından bir peygamber çıkaracak mıyım? Sonucunu çıkararak: Asla çıkarmayacağım. Yahudiler Mesih'e ait kehanetleri bu şekilde tahrif eder ve bozar. Fakat bu durum Müslümanlar ve Hristiyanlar nezdinde Mesih hakkındaki kehanetlerin hakiki ve meşru anlamından hiçbir şey eksiltmez. Son olarak dikkat çekiyorum ki, Kutsal Yazılarda bu ifade biçimi

yeni değildir, yani pek çok seçkin kişi arasında, her biri hakkında ayrı ayrı hiçbirisinin kendisi gibi olmadığı veya olmadığını söylemek. Örnekler 4. Krallar Kitabı 18. bölüm, burada Hezekiya Kral hakkında şöyle denir: Ondan sonra Yahuda Krallarının hepsi arasından onun gibi biri olmadı, ama ondan önce gelenler arasında da yoktu. 23. bölümde Kral Yosiya hakkında neredeyse aynı sözler söylenir: Ondan önce O'nun gibi bir Kral olmadı: ne de ondan sonra O'nun gibi biri çıktı. Ve buna rağmen hem bundan hem de ötekinden tam anlamıyla Davut gibi oldukları ileri sürülür: 18. bölümde Hezekiya hakkında şöyle denir: Babası Davut'un yaptığı her şey gibi Rabbin önünde doğru olan şeyi yaptı. Yosiya hakkında ise 22. bölümde: Babası Davut'un bütün yollarında yürüdü; sağa veya sola sapmadı.

Kutsal Yazılarda bir yanılgı bulunmasın diye (ki bu uzaktır), bu tür anlatım biçimleriyle ya kişinin büyük bir mükemmelliğinin vurgulandığı; ya da bazılarında hiç kimsenin benzerine sahip olmadığını onaylandığı; ancak diğerlerinde sadece benzer değil, hatta onlardan daha üstün olduklarının da doğrulandığı söylenmelidir. Ve böylece Mesih'in kendisi bile her hususta Musa'ya benzer olmamıştır.

Dördüncüsü. Aynı yazar, İbranice kökene göre Tanrı'nın İsraililere şöyle seslendiği Tesniye Kitabı 26. bölümdeki sözleri getirir: Ve Rab bugün sana ant içti ki, seni kendine özgü bir halk yapasın..... ve yarattığı bütün ulusların üzerine seni yüceltesin: övgü, ad ve süs için ve Tanrın Rabbe kutsal bir halk olasın. Bu yazar şu şekilde akıl yürütür: Bu sözlerle Tanrı Müslüman ulusuna işaret etmektedir: Zira Tanrı'nın övgü, ad ve yücelik için yarattığını iddia ettiği bu uluslar hangileridir?

Fakat bu tanıklık Müslümanların aleyhine çalışmaktadır: zira Tanrı'nın, Müslümanların kendilerinin kastedildiğini düşündüğü o uluslardan İsrailileri daha üstün kılacağını gösterir. Ancak basitçe cevap veriyorum ki, yazar yanılgı içindedir, çünkü "övgü, ad ve onur" kelimelerini Tanrı'nın yarattığı uluslara atfederken, bunların İsraililere atfedilmesi gerekmektedir; ve bu durum bağlamın kendisinden ve ayrıca "yarattı" kelimesinden sonra hem İbranice Orijinalde hem de diğer çevirilerde bir duraklama (noktalama) konulmuş olmasından açıkça anlaşılmaktadır. Müslümanların diğerlerine tercih ettiği Septuaginta (Yetmişler) Mütercimleri daha net bir şekilde şöyle çevirirler: Rab bugün seni seçti, sana söylediği gibi kendine özgü bir halk olman için; bütün emirlerini saklayasın; ve bütün ulusların üzerinde yüce olasın; seni adlandırılmış, şanlı, onurlu kılan, Rabbe kutsal bir halk olasın.

Beşincisi. Ahmed bin Abdolhalim 149. Mezmur'un şu sözlerini şöyle öne sürer: Davut Mezmurlarda şöyle dedi: Yeni bir övgü ile Rabbe övgüler düzün: ve Tanrısı ulusu seçen, ona zafer veren ve iyileri onurla mutlu bir şekilde yöneten o yaratıklar arasında sevinç duysun. Yataklarında O'na övgü verecekler, ve yüksek seslerle O'nu yüceltecekler: ellerinde iki ağızlı kılıçlar, O'na hizmet etmeyen uluslardan O'nun aracılığıyla intikam almak için. Yazar düşünmektedir ki, bu Müslüman ulusu hakkında bir kehanettir, çünkü bu ulus Mescitlerin kulelerinden yüksek seslerle Tanrı'yı yüceltmektedir, halkı günde beş vakit namaza çağırmaktadır, ki bunun yeni bir övgü

olduğunu söyler: çünkü başka hiçbir ulus bu adeti korumamaktadır. Zira Yahudiler borularla, Hristiyanlar çanlarla duaları bildirmek için kullanırlar. Dahası, Muhammed'e ilk tabi olan Müslümanlar, eyaletleri fethetmek için iki ağızlı kılıçlar kullanmışlardır. Üstelik Müslümanlar yataklarında Tanrı'yı övmektedirler, çünkü dua ederken eğer ayakta duramazlarsa otururlar: eğer oturamazlarsa da yataklarına uzanmış vaziyette bulunurlar. Hristiyanlar ise ne Tanrı'yı yüksek seslerle övmektedirler, ne de ellerinde İnanmayanlara karşı savaşmak için iki ağızlı kılıçlar bulunmaktadır: aksine kılıçla inatçıları cezalandıranları kınarlar.

Birincisi, o mezmurun sözlerinin çarpıtılarak ve sadakatsizce getirildiği söylenir. İkincisi, metnin kendisinden de açıkça anlaşılacağı üzere, orada İsraililerden bahsedilmektedir, İsmailoğullarından değil; zira diğerleri arasında şöyle denmektedir: "İsrail, onu olanda sevinç duysun ve Siyon'un oğulları kendi krallarında coşsun." Üçüncüsü, burada bahsedilenin İsmailoğulları yani Müslümanlar olduğu çok zayıf argümanlarla kanıtlanmaya çalışılmaktadır: yani onların kulelerden yüksek seslerle dualara çağırdığı, Yahudiler ve Hristiyanlar gibi boru veya çan kullanmadıkları; kafirlere karşı çift ağızlı kılıçlar kullandıkları; yataklarında uzanarak dua ettikleri; beş vakit namazlarının yeni bir övgü olduğu ve çürütmekten ziyade gülüp geçmenin daha doğru olacağı buna benzer diğer saçmalıklar.

Altıncısı. Aynı yazar, 44. Mezmur'un üçüncü ayetinden başlayan şu sözleri öne sürer: "Güzellikte insanoğlunun çocuklarını aşarsın", bunun Muhammed hakkında bir kehanet olduğunu iddia eder.

Cevap veriyorum. Bütün o Mezmur'un, sadece Aziz Paul'un İbrani Mektubu 1. bölümdeki sözünden değil, aynı zamanda Yahudilerin ve Hristiyanların ittifakından ve daha da önemlisi Ahmed'in kendi itirafından ötürü, Muhammed'e değil Mesih'e ait olduğu görülür. Nitekim kendisi Apologia sayfa 60'ta Mesih'in İlahiyatına karşı çıkarak şöyle yazar:

وما بين قولي في خلق المسيح ان هذا الاسم انما وقع له لانه مسح للنبي و الخير و مسحه الله تبارك وتعالى وقد قال داود في زبورق قولاً يشهد على ذلك بعينه من اجل هذا مسحك الله الملك اكثر مما مسح به نظرايك فابان داود بهذه الآية معتي المسيح وان مسحه. الاله وانه مصطفىا مكرم بمكرم بزيادة على نظرايك

(Mesih'in yaratılışı hakkındaki sözümün arasında, bu ismin ona verilmesinin nedeni, peygamber ve hayır için meshedilmiş olması ve Yüce Allah tarafından meshedilmiş olmasıdır. Ve Davut Mezmur'da buna tam olarak tanıklık eden bir söz söylemiştir: 'İşte bu yüzden Kral olan Tanrın seni, kendi ortaklarından çok daha fazla meshetti.' Böylece Davut bu ayetle Mesih'in anlamını ve O'nun Tanrı tarafından meshedildiğini, bütün ortaklarından daha üstün kılınmış seçilmiş ve onurlandırılmış biri olduğunu göstermiştir)

Ahmed böyle yazmaktadır.

Bu yüzden şimdi hayret ediyorum, nasıl bu kadar kendini kaybetmiş olmalı ki, kendisiyle hiçbir şekilde uyuşmayan, aksine tamamen ve kesinlikle Mesih hakkında açıklanması gereken şeyleri Muhammed'e mal etmek istesin.

Yedincisi. Aynı yazar 47. Mezmur'dan şu sözlerle Muhammed lehine bir tanıklık öne sürer: "Davut bir mezmurda şöyle dedi: Rabbimiz büyüktür, çok övgüye layıktır. Bunun yorumu ise şudur: Kutsal Tanrımız ve Muhammed bütün yeri büyük bir sevinçle kapladı." Davut ayrıca Muhammed'in adını ve, Tanrı'nın şehri olarak adlandırdığı vatanını açıkça ortaya koymuş ve O'nun sözünün bütün yeri doldurduğunu öğretmiştir.

Cevap veriyorum, burada hiçbir şekilde Muhammed veya Mekke önceden bildirilmemektedir, aksine bütün Mezmur Yeruşalem'e (Kudüs), Siyon dağına ve onda temellendirilmiş Tapınak'a atfedilmektedir; nitekim şu sözlerden anlaşılmaktadır: "Bütün yeryüzünün sevinciyle Siyon Dağı temellendirilir. Siyon Dağı sevinç duysun, ve Yahuda'nın kızları coşsun. Siyon'u kuşatın ve onu kucaklayın." Karşı tarafın temeli ise aşırı derecede hafif ve gülünçtür; çünkü bilindiği üzere isim محمد (Muhammed) yani Mahumet, övülmüş veya övülebilir anlamına gelir, ve bu Mezmur'da Tanrı laudabilis (övülebilir) olarak adlandırılır: o burada Muhammed'in önceden bildirildiğini düşünür; ve burada Tanrı'nın Şehri olarak söylenen şeyin, onun vatani olan Mekke olduğunu iddia eder; bundan daha saçma bir şey söylenemez. Şunu da ekle ki, hiçbir Arapça çeviride Tanrı için burada محمد (Muhammed) denilmektedir, aksine yine övülmüş anlamına gelen başka bir kelime olan مصبح (Mosabbah) denir: İbranicede ise מהלל (Mehullal) kelimesidir; ki bunların ikisinin de Muhammed ismiyle hiçbir benzerliği yoktur. Hatta Ahmed'in kendisinde bile محمد (Muhammed) değil, محمود (Mahmud) yazılıdır. Fakat ben bu saçmalıklarla neden vakit kaybedeyim ki?

Sekizincisi. Adı geçen iki yazar, yetmiş birinci Mezmur'un, başlangıcı şu olan sözlerini kötüye kullanırlar: "Ey Tanrı, adaletini Krala ver"; bu Mezmur'da yer alan şeylerin Mesih'e değil, Muhammed'e ait olduğunu yanlış bir şekilde öne sürerler. Cevap veriyorum: Bu Mezmur'daki şeyler sadece Muhammed'e değil, aynı zamanda herhangi büyük bir Krala veya Hükümdara, özellikle de dindar olana bir şekilde uyabilir. Nitekim İbranice kaynakta שלמה (Süleyman'a dair) olan Mezmur'un başlığı bile bunun hiçbir şekilde Muhammed'e ait olmadığını göstermektedir. Dahası, hem Yahudilerin hem de Hristiyanların ortak görüşü, burada Süleyman figürü altında, soyundan Mesih'in doğacağı Mesih'ten bahsedildiğidir. Üstelik bu Mezmur'da yer alan bütün şeyler toplu olarak ele alındığında, yalnızca ve ancak Mesih'e uyabilir. Nitekim onda şöyle denmektedir: "Ve yeryüzünün bütün boyları O'nda kutlu kılınacak; bütün uluslar O'nu yüceltecektir." Bu sözlerin ilk kısmı, ancak İshak veya Yakup soyundan gelen birine uyabilir; zira yalnızca onlara Tanrı tarafından şöyle denmişti: "Senin soyunda Yeryüzünün bütün Boyları, ya da yeryüzünün bütün ulusları kutlu kılınacaktır." Bu ise bu ikisinden gelen hiç kimse için söylenemez; ancak İncil'i ve tüm yeryüzü uluslarının imanını vesile kılan Mesih hariç. Dahası, İshak ve Yakup'tan gelen ve bugüne dek bütün uluslar tarafından yüceltilen hiç kimse olmamıştır; sadece Hristiyanlarca değil, aynı zamanda Mesih ve Kelam ve Tanrı'nın Ruhu olarak bütün Müslümanlar tarafından bile yüceltilen ve onurlandırılan, hatta

Müslümanların yaratılmışlara tanıdığı o ibadetle en azından ibadet edilen Mesih hariç: zira şöyle denmektedir: "Ve yeryüzünün bütün kralları O'na tapınacaktır." Öte yandan Muhammed'e tapınan bütün krallar aynı zamanda Mesih'e de tapınmaktadırlar: fakat Muhammed'e tapınmayan, O'na hiçbir onur layık görmeyen sayısız kral ve prens vardır ki Mesih'e tapınmaktadırlar. Dahası, Mesih Roma İmparatoru tarafından ve nerdeyse bütün yeryüzünün Kralları tarafından, sadece Yalnızca Tanrı'ya mahsus olan gerçek ve özgün latria ibadetiyle tapınılmıştır, her ne kadar bazıları daha sonra O'na tapınmaktan vazgeçmiş olsalar da. Fakat hangi yüzle Müslümanlar kendi peygamberlerine bu sözleri yakıştırlar ki, onlar papazlarını ve hocalarını bükülmüş dizlerle onurlandırdıkları, yani ibadet ettikleri için Hristiyanları ve Yahudileri kınarlar; halbuki bu ibadetin tek bir Tanrı'ya mahsus olduğunu söylerler. Ama peki, nasıl olur da Mesih hakkında şu sözler doğrulanır: "Denizden denize kadar ve saire hüküm sürecektir"? Kolayca cevap verilir ki, Mesih'in egemenliği İncil'in vaaz edilmesi yoluyla denizden denize ve yeryüzünün sınırlarına kadar genişletilmiştir, ki bu vesileyle krallığını bütün Yeryüzünde yaymıştır.

Fakat Karşı Taraf birincisi olarak şunu itiraz eder: Mesih yoksulları güçlülerin elinden kurtarmadı, ne de iftiracıları alçaltmadı.

Cevap veriyorum: Mesih yaşarken her zaman yoksulların ve çaresizlerin hamisi gibi davranmış, kudretlilere, zenginlere ve yoksullara zulmedenlere karşı sesini yükseltmiştir. Dahası, Mesih hakkında önceden bildirilen her şeyin, O'nun kendi yaşamı boyunca gerçekleşmiş olması gerekmez (zira Müslümanlar bunu kendi Muhammedleri için bile talep etmezler); O'nun bunu kendi kanunu ve vekilleri aracılığıyla zamanla gerçekleştirmiş olması yeterlidir. Aslında bu yerin doğru anlamı şudur: Mesih insanları cinlerden ve günahın esaretinden, yoksulları ve çaresizleri kudretlilerden ve iftiracıları kurtardığı gibi kurtarmıştır; zira Yunancada Şeytan, yani iftiracı olarak adlandırılır.

İkincisi şu sözlerle itiraz ederler: "Ve O'na her zaman tapınılacak, bütün gün O'na hayır dua edilecek"; bunun Mesih hakkında değil, Müslümanların sürekli olarak dualar ve hayır dualarını akıttıkları, özellikle de şu sözlerle O'nu andıkları zaman Muhammed hakkında doğrulandığı öne sürülür: > صلى الله عليه وسلم > (Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun) yani Tanrı'nın duası ve O'nun üzerine barış olsun.

Cevap veriyorum birincisi: Her ne kadar Hristiyanlar Mesih için dua etmeseler de —çünkü Karşı Tarafın haklı olarak belirttiği gibi, O'na Tanrı olarak tapınırlar ve insanların dualarına muhtaç olduğunu düşünmezler— yine de Müslümanların kendileri O'nun için dua ederler, nitekim O'nu anarlarken çoğunlukla aynı formülü eklerler: > صلى الله عليه وسلم > (Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun) veya en azından > رضي الله عنه عليه السلام > (Allah ondan razı olsun, selam üzerine olsun) Tanrı O'ndan razı olsun.

Cevap veriyorum ikincisi: Bir Mezmur'un sözleri iki şekilde açıklanabilir: Birincisi, biri için dua etmek ve Tanrı'ya, onu maruz kaldığı herhangi bir kötülükten kurtarması veya mahrum olduğu bir iyiliği ona bağışlaması için yalvarmak anlamına gelir. İkincisi ise övgü, hayır dua ve hayırlı tebrikleri ona atfetmek anlamına gelir. Birinci anlamda Müslümanlar bile kendi Muhammedleri için dua etmeyi amaçlamazlar. İkinci anlamda ise sadece Müslümanlar değil, aynı zamanda Hristiyanlar da her zaman ve her yerde Mesih için dua ederler; O'nu her zaman övdükleri ve hayır dualarda bulundukları sürece ve ayrıca Tanrı'ya O'nun adının ve dininin bütün yeryüzüne yayılması için dua ettikleri sürece bu böyledir.

Son olarak, şu sözler Muhammed'e hiçbir şekilde uymaz: "O'nun günlerinde adalet ve bol barış doğacak"; çünkü o neredeyse bütün hayatını savaşlar, silahlar, ganimetler, yağmalar ve katliamlar arasında geçirmiştir. Nitekim Müslüman tarihçiler, onun ya bizzat kendisi ya da komutanları aracılığıyla altmış iki savaşa katıldığını belirtirler; bu yüzden onu > نبي الملحمة والقتال > (Savaş ve Çatışma Peygamberi) savaş peygamberi ve katil veya kan dökücü olarak adlandırırlar.

Dokuzuncusu: Müslümanlar (Ebu'l-Farac'ın Arapların halleri hakkında yazdığı kitapta belirttiği gibi) 49. Mezmur'dan şu sözleri öne sürerler: "Güzelliğin görünümünden Siyon'dan Tanrı açıkça gelecektir." Bunu Süryani tercümanla birlikte şöyle okurlar: > اكليل محمودا أظهر الله من صهيون > (Tanrı Siyon'dan övülmüş bir taç izletti) Övülmüş bir taç Tanrı Siyon'dan tezahür ettirdi. Burada övülmüş anlamına gelen > محمودا > (Mahmud) kelimesi, övmek anlamına gelen حمد fiilinden türetilen محمد Muhammed ismiyle aynı kökene sahiptir. Bu yüzden (Ebu'l-Farac şöyle der) > اكليل رمز على الملك والمحمود على محمد > (Taç krallığın, Mahmud ise Muhammed'in sembolüdür) Taç krallığı gösterir: övülmüş ise Muhammed'i ifade eder.

Cevap veriyorum: Birincisi, hiçbir Arapça versiyonda محمودا (Mahmud) kelimesi bulunmaz; aksine sadece Süryani metninde de yer alan مسيحا (Mesih'e ait / Mesih) kelimesi vardır. İkincisi cevap veriyorum; bu tür isim oyunları üzerine dinin gizemlerini kurmak, özellikle de ana kaynakta olmayıp çevirilerde yer aldıklarında tamamen zayıf ve boştur. İbranice kaynakta ise şöyle okuruz: "Siyon'dan, kusursuz güzelliğin içinden Tanrı parladı." Orada ne Taç ne de Övülmüş kelimesi geçer. Üçüncü olarak cevap veriyorum; bu övülmüş taç Mekke'den veya Faran'dan değil, Siyon'dan ortaya çıkacaktır. Dahası Siyon İsmailoğullarına değil İsraillilere aittir ve ondan Kur'an veya Muhammed değil, İncil ve Mesih çıkmıştır. Onuncusu: Ahmed ve diğer bazı bilgili Müslüman alimler, Yeşaya'nın 42. bölümünden Muhammed için bir kehanet öne sürerler; bu bölümün başlangıcı şöyledir: "İşte kulum, ona destek olacağım"; ve bütün o faslı bunun için yorumlarlar. Ve Ahmed bunu ne kadar yanlış, ne kadar sapkın bir şekilde iddia etse de, hatta Yeşaya'nın çeşitli yerlerinden birçok şeyi karmakarışık getirse de, yine de Dinin Tasdiki Kitabı'nın Yazarı bu Yeşaya faslının tamamını sadık ve eksiksiz bir şekilde getirir. Bundan anlaşılmaktadır ki, Müslüman bilginler Kutsal Yazıları ileri sürerken Yahudilerin veya Hristiyanların yardımlarını kullanırlar; ki bu yardımlarda ya cehaletten ya da kötü niyetten ötürü

azımsanmayacak şekilde aldanırlar. Ahmed'in yanılgıya düştüğü hususlar arasında şunlar da vardır: İkinci ayetteki İbranice kelimeleri לא יצחק (Bağırmayacak) sözünü, sanki İbranicede לא יצחק (Gülmeyecek) varmış gibi لا يضحك (Gülmeyecek) olarak çevirmiştir: bunun Muhammed'e ne kadar az uyduğu şundan anlaşılmaktadır ki, Doğrunun İşaretleri Kitabı'nın yazarı 3. bölüm 8. kısımda, kutsal yazılardan sanki Muhammed'e önceden bildirilmiş gibi bir lakap atfeder: الضحك (Gülen, kahkahaya ve gülmeye düşkün olan) yani gülmeye eğilimli ve sık olan. Fakat bu tanıklığın çürütülmesiyle daha fazla vakit kaybetmeyeyim diye şunu söylüyorum: Yeşaya'nın bu kehaneti tamamen Mesih hakkında anlaşılmalıdır; nitekim Aziz Matta İncil'inin 12. bölümünde bunu böyle anlar. Ahmed'in diğerlerine tercih ettiği Septuaginta çevirmenleri de Mesih'in doğacağı Yakup ve İsrail adı altında Mesih'i şu şekilde açıklarlar: "Yakup kulum, onu koruyacağım; İsrail seçilmişimdir, canım onu kabul etti." Yahudiler de bunu Mesih hakkında genel olarak alırlar; nitekim Targum bu sözleri şöyle tercüme eder: "İşte kulum Mesih, onu getireceğim; Sözümün kendisinde hoşnut olduğu kişi odur; Ruhumu onun üzerine vereceğim, yargımı uluslara bildireceğim." Hatta R. David Kimhi de bu sözleri açıklarken şöyle der: "Bu Kral Mesih'tir." Buna ek olarak, bu fasılda söylenen hiçbir şey hiçbir şekilde Muhammed'e uymaz. Çünkü burada gürültüsüz ve kargaşasız bir şekilde kendi kanununu uluslara getirecek olan yumuşak ve alçakgönüllü bir Adam tasvir edilir. Fakat Muhammed her tarafta silahların gürültüsü ve savaşların kargaşası içinde delicesine kudurarak kendi Kur'an'ını yaymıştır. Son olarak, burada önceden bildirilen kişinin Tanrı tarafından halkın ahdine ve ulusların ışığına gönderileceği iddia edilir. Fakat halkın ahdi (uluslardan ayırt edildiğinde İsraili olduğu anlaşılır) Müslümanlık yüzünden Tanrı tarafından İsmail ile değil, Mesih yüzünden İshak ile yapılmıştır.

Ahmed, Yeşaya'nın sözlerini aktarmaya devam eder, ancak bunları Davut'a atfederek şöyle der: Davut kendi Mezmurlarında şöyle demiştir: Çöller ve onların şehirleri sevin sin; Sedar toprağı çayırlara dönüşsün; ve kayaların sakinleri övsün, ve dağların tepelerinden Rabbin övgüleriyle bağırsınlar, ve O'nun övgülerini bozkır çadırlarında duyursunlar. Kısa süre sonra Müslüman Yazar şunu ekler: Çöllerde Muhammed'in kavminden başka hangi halk yaşar? Ve Sedar kimdir, eğer Muhammed'in atası olan İsmail'in oğlu değilse? Ve kayaların ve dağların tepelerinin sakinleri Araplar değilse kimlerdir?

Fakat biz cevap verelim: Çöl Arabistan'ını, Sedar halkını ve kayaların sakinlerini Tanrı'yı övmeye davet etmek haklı olarak uygundur, çünkü Mesih'in gelişiyle ve Resul Pavlus'un ve diğer havari vasfındaki kişilerin vaazlarıyla Arabistan'ın büyük bir kısmı Hristiyan inancını kabul etmiştir; ve onun bütün çölleri, gündüz ve gece durmaksızın Tanrı'nın övgülerini ilahiyle söyleyen Aziz Rahiplerin topluluklarıyla doludur. Dahası, Hristiyan dininin Arabistan'da çiçek açtığına dair, aralarında Arabistan'da çok sayıda kişinin Hristiyan inancını benimsediğini samimiyetle itiraf eden Şiaher Settani'nin de bulunduğu bizzat Müslümanların tanıklığına sahibiz.

المستطرف (El-Mustatraf) kitabının yazarı ise, Hristiyan inancının özellikle Rabia, Gassan ve Codaha kabilelerinde; ayrıca Bahar, Taruchi ve Tagebi kabilelerinde çiçek

açtığını belirtir: ayrıca Tajenlilerden, Hirenfillerden, Kral Abalmundar'ın oğlu Kral Noman ile birlikte ve Kraliçe Mauvia'nın kendisinin (ki onun karısıdır) Hristiyan olduklarını söyler. Dahası Phirauzbadio'nun tanıklığına göre, krallık şehri Hira'da birçok muhteşem tapınak vardı. Yemen Arabistan'ın bir eyaleti olan Najran'da da, Abulpheda ve Sophioddinus'un yazdığı gibi Hristiyanlık inancı canlıydı. Üstelik Araplar'ın Kralı olan Zoheiri'nin oğlu Caius'un, sadece Hristiyanlığa adım atmakla kalmayıp aynı zamanda Manastır hayatını da benimsemiş olduğu yine aynı yazarlar tarafından aktarılır. Kendi tarihlerimizden ise, Mesih adına Arabistan'da sayısız kişinin şehitlikle taçlandırıldığını öğreniyoruz. Hatta çocuk Mesih'e tapınan üç Mısırlı/Doğulu Bilge'nin (Mecusin'in) Arabistan'dan geldiğini ve oraya geri dönerek Mesih'in adını ve inancını taşıdığını en güvenilir yazarlar tasdik etmektedir. Dolayısıyla Kutsal Yazılardan Araplar için lehte olan ve onları ilahi övgülerin müjdecileri olacağını önceden bildiren bir şeyimiz varsa, bu bizi asla Müslümanların saçma ve aptalca bağırıışlarına başvurmaya zorlamaz; çünkü Tanrı'yı kalbiyle ve diliyle ve çöllerıyla öven böylesine büyük bir Hristiyan kalabalığına sahibiz, hatta günümüzde bile bu aynı şeyi yapanlar orada eksik değildir.

Ne var ki daha doğru ve daha rectius (doğru) bir şekilde söylenebilir ki, Sedar'ın çöller ve Arabistan'ın dağları, tüm paganlığı gizemli bir şekilde önceden simgelemektedir: çünkü Sedar karanlığı veya ıssızlığı ifade eder: çöller ise verimsizdir ve vahşi hayvanlarla doludur: bu vasıflarla Kutsal Yazılarda pagan halklar az tasvir edilmemiştir. Bu fasıldan çıkarılan diğer daha hafif argümanlara yanıt vermeyi bir kenara bırakıyorum.

On birinci. Aynı yazar Abdolhalim oğlu Ahmed ve Ahmed adında bir başka yazar Alabedin ve diğer Müslüman bilginler bir ağızdan aynı Peygamberin 31. bölümünden şu sözlerle bir otorite öne sürerler: Ve İsayas kehanetlerinde şöyle dedi: Bana söylendi: Kalk Gözcü, ve ne gördüğünü seyret. Ve dedim: Gelen iki süvari görüyorum; biri eşek üzerindedir, diğeri deve üzerindedir. Biri diğere şöyle diyor: Babil'in İdolları düştü, ve onlara tapanlar denizde. Eşeğe binen Mesih'i ifade eder: Deveye binen ise Muhammed olarak anlaşılır. Dahası, Muhammed'in deveye binmiş olduğu, Mesih'in eşeğe binmiş olmasından daha meşhur ve yaygındır. Ve gerçekten de Muhammed vasıtasıyla Babil'in idolları yıkılmıştır.

Sözcüklerin saçma ve çarpıtılmış yorumu hakkında hiçbir şey söylemeyeyim; şu yanıtı veriyorum ki, Müslüman bilginlerin saflığı aşırı derecede gülünçtür; çünkü Kutsal Yazıların yorumunda, önceki ya da sonraki sözlerin hiçbir mantığı gözetilmeksizin, kendi işlerine yarayacağını düşündükleri tek bir kelimeye veya diğere öylece sıkı sıkıya sarılırlar. Kutsal Peygamber bu yerde, Medler ve Persler aracılığıyla Babil'in yıkılacağını önceden bildirir: ve eşeğe binen (veya eşek tarafından çekilen araba) aracılığıyla Pers Kralı Kiriş'i; deveye binen veya deve tarafından çekilen araba aracılığıyla ise Medlerin Prensi Darios'u kasteder: ve kısa süre sonra şu sözlerle bunların aynı zamanda İdumea'yı ve Arabistan'ı, özellikle Sedar bölgesini yıkacağını kehanet eder: Ve Sedar'ın bütün görkemi ortadan

kalkacaktır ve Sedar'ın güçlü oğullarının oklarının sayısının kalıntıları azalacaktır. Dahası burada her iki süvari de savaşın ve kargaşanın faili olarak takdim edilir; ki bu durum Muhammed'e bir şekilde uyma ihtimali olsa bile, barışçıl Kral olan Mesih'e kesinlikle hiçbir şekilde uyamaz.

Dahası, eğer bizzat Müslümanlara inanılacak olursa, Muhammed'in deveye binen değil, en azından eşeğe binen biri olduğu söylenmelidir. Nitekim اعلام الهدى (A'lam al-Huda) kitabında, yani Doğrunun İşaretleri Kitabı'nda, 8. Kısım'da, Muhammed'in bizzat kendisinin, Tevrat'ta kendisi hakkında yazılmış olan şu sözlerin Yahudi bir Peygamber tarafından önceden bildirilmiş olduğunu iddia ettiği söylenir: هو اخر الانبياء و افضلهم يركب الحمار ويلبس الشملة (O peygamberlerin sonuncusu ve en üstünüdür; eşeğe binecek ve aba giyecektir). O, peygamberlerin en sonuncusu ve hepsinin en üstünü olacaktır. Eşeğe binecek ve tüm bedeni örten bir giysiye bürünecektir. Celaledin de Kur'an'ın 49. Suresi, 8. ayette şöyle yazar: Muhammed eşeğe binmiş halde Ebnobaja adında birinin olduğu yerin yakınından geçerken, eşeğin idrarını yapması olaydı. O zaman Ebnoobaja, idrarın kokusuna katlanamayarak parmaklarıyla burnunu kapattı; fakat Ebnoaruaha adındaki başka biri, Tanrı adına yemin ederek Muhammed'in eşeğinin idrarının miskten daha tatlı koktuğunu söyledi. Bunun üzerine her iki tarafın halkı arasında kavga çıktı, bazıları elleriyle, terliklerle ve hurma dallarıyla birbirlerini dövmeye başladılar. Dahası Ali'nin oğlu İsmail, Muhammed'in hayatında onun binmek için ikisi siyah renkli olan dört eşeği olduğunu aktarır. Muhammed'in eşekleri ne kadar çok kullandığına bakın; oysa Mesih seyahat etmek için bu yardıma yalnızca bir kez başvurdu.

Muhammed aracılığıyla Babil'in idollerinin yıkıldığını iddia etmek ise saf bir yalandır: çünkü Muhammed doğurmadan çok önce Babil yıkılmıştı; öyle ki, Muhammed'den yüz yıldan fazla bir süre önce yaşayan Aziz Hieronymus, Yeşaya'nın 13. bölümünü yazarken, kendi döneminde içeride yalnızca avlanmak için korular ve ormanlar bırakılarak yalnızca Babil surlarının çevresinin kaldığını doğrular.

Onikinci. Aynı yazarlar, Muhammed'in vatani olan Mekke Şehri hakkındaki kehaneti, aynı Peygamberin 60. bölümünden şu sözlerle öne sürerler: Etrafındaki gözlerini kaldır ve gör: bunların hepsi toplandı, sana geldiler: ve takip eden diğer kelimelerle birlikte; ancak bunları oldukça yanlış yorumlarlar.

Fakat cevap veriyorum: Peygamber bu yerde Mekke'yi rüyasında bile görmemiştir: çünkü tüm sözlerini, önceki bölümün son sözlerinden açıkça anlaşılacağı üzere Jerusalem (Kudüs) şehrine veya Siyon'a yöneltmektedir. Bu nedenle Septuaginta çevirmenleri bölümün tam başında Kudüs adını şu şekilde ifade etmişlerdir: φωτίζω φωτίζι 'Ιεροσολύμ (Aydınlatıyorum, aydınlatıyorsun Kudüs): ki bu muhtemelen kâtiplerin dikkatsizliği yüzünden İbranice Metinden çıkmıştır. Yine de kehanet sözlerinin, tüm metni inceleyenlere açıkça görüneceği gibi, Yalnızca Göksel Kudüs hakkında tam ve meşru bir şekilde açıklanabileceğini inkâr etmeyeceğim.

On üçüncü. Aynı Ahmed, aynı Peygamberin 54. bölümünden Mekke hakkında başka bir kehaneti şu sözlerle öne sürer: Sevin ve coş, ey doğum yapmayan kısır kadın; çığlıklar atıp övgüler düz ve neşelen, ey çocuk doğurmamış olan kadın, vb. "Kısır" adıyla, Peygamber Muhammed'in gelişiminden önce doğum yapmayan Mekke'yi anlar; "doğuran" ve "çocuk sahibi olan" adı ile ise Kudüs'ün anlatılmak istendiğini belirtir.

Fakat kısaca yanıt veriyorum ki, Aziz Paul'un Galatyalılar Mektubu 4. bölümdeki tanıklığına göre, kısır ile yukarıda olan, yani Christo (Mesih) tarafından toplanan milletlerin Kilisesi olan Kudüs anlaşılır. Kocası ve çocuğı olan o diğerkadınla ise yeryüzü Kudüs'ü, yani Yahudilerin halkı kastedilir. Bazı yorumcular ise kısır kelimesiyle Babil sürgününden sonraki İbrani halkını; kocası ve çocuğı olanla ise Babil sürgününden önceki aynı halkı anlarlar ve bu yerin kelime anlamıyla (literal) bu olduğunu savunurlar.

On dördüncü. Aynı Yazar, Muhammed hakkında bir kehanet kehaneti gibi, aynı Peygamberin 9. bölümündeki şu sözleri öne sürer: Bizim için bir çocuk doğdu, vb. Bunları kendisi şöyle çarpıtarak iddia eder: Bizim için bir ergen doğdu ve bir mucize ve hayırlı bir haberci olacak; ve omuzlarının üzerinde siyah bir ben olacak, Barışın Hükümdarı: ve kendisi bilgiyle donatılmış olarak Davut'un tahtı üzerinde oturacak. Kısa süre sonra şunu ekler: Archon kelimesi İncil deyiminde Büyük veya Prens anlamına gelir. Dahası Yeşaya, O'nu Musa'nın Pentateuch'ta Firavun'un Tanrısı olarak adlandırıldığı ve Davut'un kendi halkının büyükleri hakkında "Ben dedim, sizler tanrılarsınız" dediğı şekilde adlandırmıştır. Ve gerçekten Yeşaya, Muhammed'e gerçeğı uygun bir kehanetle tanıklık etmiş, onu aralarında en önemlisinin Nezaketle ne Süleyman'ın ne de Mesih'in sahip olmadığı siyah bir ben olduğu sıfatları ve alametleriyle tanımlamıştır. Ayrıca Davut'un Tahtı üzerinde oturacağını, yani İsrail oğullarının Krallık, Prensip ve Peygamberlik mirasçısı olacağını iddia ederek bunu açıkça göstermiştir.

Yanıt veriyorum: Yeşaya'nın Yahudi soyundan biri olarak, kendi vatandaşlarına hayırlı bir haber getirmek amacıyla, Yahudilerin en azılı düşmanı olan ve onları yalnızca Arabistan'dan değil, bütün yeryüzünden silmek için her zaman gayret eden Muhammed'in gelişimini önceden bildirdiğini düşünmek sadece akıl dışı bir insanın işi olabilir.

İkinci olarak yanıt veriyorum: Düşman, ַּשְׂרָ (mishrah - yani hükümet veya hakimiyet) kelimesini imperium (imparatorluk) veya principatus (prensip) olarak çevirmek yerine, Müslümanların Muhammed'in omuzları arasında olduğunu uydurduğu bir kıl benine atıfta bulunarak الشامة (eş-şâme), yani siyah bir ben (yani siyah ben) olarak çevirdiğinde büyük bir sadakatsizlik veya cehalet göstermektedir. Oysa Yeşaya, Çocuğun omuzlar arasında değil, omuzun üzerinde taşıyacağı iktidar alameti olan Asadan bahsediyordu.

Üçüncü olarak yanıt veriyorum: Peygamber tarafından bu çocuğa verilen adlar, özellikle Tanrı ve Barışın Prensi adları hiçbir şekilde Muhammed'e uymaz. Çünkü burada İbranice olarak Musa'ya ve Davut'un büyüklerine atfedilen אלהים (Elohim) şeklinde Tanrı yazılmaz; aksine Kutsal Yazılarda kesin olarak yalnızca gerçek Tanrı için söylenen אל (El) kelimesi yazılır. Ekliyorum ki, Muhammed hiçbir zaman ve hiç kimse tarafından Tanrı olarak adlandırılmamıştır; oysa Mesih Hristiyanlar tarafından her gün Tanrı olarak adlandırılmaktadır. Ortaklaşa olarak kılıç peygamberi ve savaş elçisi dedikleri, bizzat Muhammed'in de kendisini öyle adlandırdığı ve daha önce belirttiğimiz gibi gerçekten de öyle olan Muhammed'e Barışın Prensi denmesi de hiç mi hiç uymaz.

Üstelik bu çocuk hakkında şöyle denir: "Davut'un tahtı üzerine ve onun krallığı üzerine oturacak; onu hükümde ve adalette şimdiden ebediyete kadar pekiştirecek ve güçlendirecektir." Bu durum Muhammed hakkında hiçbir şekilde söylenemez.

Ayrıca Luka İncili'nin 1. bölümündeki meleğin sözlerinden, aynı melek onun annesine şunu söylerken bu sözlerin Mesih hakkında gerçekleşmiş olduğu anlaşılmaktadır: "Rab Allah ona babası Davut'un tahtını verecektir ve Yakup'un evi üzerinde sonsuza dek krallık yapacaktır ve onun krallığının sonu olmayacaktır."

Davut'un 131. Mezmur'daki ve Yeremya'nın 23. bölümündeki sözlerinden de şu açıkça anlaşılmaktadır: Davut'un soyundan gelenlerden başka hiç kimse onun tahtı üzerine oturmayacaktır.

Bu nedenle Targum, İşaya'nın bu yerdeki sözlerini şu şekilde yorumlar: "Peygamber Davut'un evine dedi ki, çünkü bize bir Çocuk doğdu; ve onu korumak için yasa'yı kendi üzerine alacaktır; ve onun adı eskiden beri şöyle çağrılacaktır: Harika danışman, güçlü Allah, çağlar boyunca kalıcı olan, Mesih."

On Beşinci. Aynı Peygamberin 49. bölümünden, "İşte seni ellerimin içine yazdım" sözleriyle, aynı Ahmed Mekke Şehri ve onun tapınağı hakkında bir kehanet çıkarır.

Cevap veriyorum: Peygamberin kendi sözlerinden güneşten daha açık bir şekilde anlaşılmaktadır ki İşaya burada Mekke hakkında değil, Siyon ve Kudüs hakkında kehanette bulunmaktadır; nitekim şöyle okuyoruz: "Ve Siyon dedi: Rab beni terk etti ve Rab beni unuttu." Tanrı ise Siyon'un yakınmalarına şöyle karşılık verir: "İşte seni ellerimin içine yazdım, vb."

On altıncı. Aynı yazar, yanlış bir şekilde, İşaya'nın 24. bölümünden İbranice kaynakta şu şekilde seslenen şu sözleri ileri sürer: Yeryüzünün ucundan ilahiler işittik, Adil'e ihtişam. Ahmed ise bunu şöyle çevirmiştir: انما ممعبا من اطراف الارض صرت محمد (Elbette yeryüzünün uçlarından işittik, ey Muhammed). Certè nos audivimus ab extremitatibus terræ vocem Mahumeti, Ardından şunu ekler: Burada İşaya, Allah'ın elçisi Muhammed'in adını açıkça önceden bildirmektedir. Kitap ehlinde, Allah'ın

elçisi dışında başka bir peygamberin adını açıkça zikreden hiçbir peygamber bulunmaz. Sonra şunu ekler: Habakkuk da 3. bölümde Muhammed'in adını iki kez açıkça zikretmiştir; birincisinde şöyle dediğinde: Jam porrò resplenduit cælum à splendore Mahumeti (Artık gök, Muhammed'in ihtişamından parladı). İkincisinde şunu eklediğinde: مينزع قشتك اعراقا نزعا وتوتوي السهام بامرك يا محمد (Yayını şiddetle gerecektir ve ey Muhammed, senin emrinle oklar suya doyurulacaktır). Intendet arcus tuus nervos vehementer: & inebriabuntur sagittæ ad imperium tuum, ò Mahumete. Ayrıca bölümün şu ilk sözlerine dikkat çeker: إن الله جاء من التيمان والقدس من جبل فاران (Allah Teyman'dan geldi ve Kuddüs Paran dağından geldi). Deus à meridie venit, & Sanctus à monte Pharan: ve Paran'ın, aynı zamanda güney tarafında yer alan Muhammed'in memleketi Mekke olduğunu iddia eder.

Fakat cevap veriyoruz: Ne İşaya'da ne de Habakkuk'ta Muhammed adının en küçük bir izi bile yoktur; nitekim bunu herkes ister İbranice kaynakta, ister Yunanca ve Latince metinlerde, isterse diğer diğer yorumlarda görebilir. Şunu da söylüyoruz: Hiçbir peygamberin adının diğer peygamberler tarafından önceden bildirilmemiş olduğu yanlıştır; çünkü Rab Mesih'in adı olan İsa, Kutsal Yazılar'da sıklıkla önceden bildirilmektedir. Son olarak Paran'ın Mekke olmadığı yukarıda söylenenlerden açıktır. Mekke'nin güney tarafında olmasının bir önemi yoktur; çünkü o tarafta sayısız başka bölge de vardır ve Tanrı'nın güneyden gelecek olmasının nedenini yukarıda gördük. Ancak İbranice kaynakta מתמן (Teman'dan) kelimesinin bulunduğu dikkat edilmelidir; ki bu kelime burada Septuaginta (Yetmişler) çevirisine göre Edomlulara ait olan yeri ifade eder: Amos 1. bölümde açıkça görüldüğü üzere; burada Tanrı, Edom'un yani Idumaea'nın suçları yüzünden Teman'a ateş göndereceğini, bu ateşin Bosra'nın saraylarını yutacağını tehdit eder. Ve Idumaea hakkında denilen Yereya 49. bölümde: Her Şeye Gücün YYeten Rab şöyle diyor: Teman'da hiç hikmet kalmadı mı? Üstelik Müslüman bilginler, Paran ve Teman'ı Mekke ile karıştıracak kadar öyle açık konularda yanılıyorlarsa ki, tüm coğrafyacılar, hatta tüm ölümlülere göre bu üç yer birbiriğinden tamamen farklıdır, o halde kutsal yazıları aktarıırken onların sadık kalacağına nasıl inanacağız?

On yedinci kehanet, yaygın olarak Müslümanlar tarafından Daniel'in 2. bölümünden alınır; ancak Ahmed buradaki sözleri son derece sadakatsiz bir şekilde aktarır, öyle ki peygamberin Nebukadnezar'ın rüyasını şöyle açıkladığını söyler: Dahası, gördüğün o taş, o büyük heykele vurup parça pinçik eden taş, Göklerin ve Yerin Tanrısı'nın güçlü bir yasa ile kaldıracağı Peygamber olacaktır; ve yeryüzünün tüm krallarını ve halklarını atacaktır, öyle ki Yeryüzü o ve onun soyu ile dolacaktır; ve o Peygamber'in İmparatorluğu Dünyanın sonuna kadar kalacaktır. Sonra Ahmed yeterince küstahça şunu ekler: Bütün bunlar Mesih'e değil, Muhammed'e uyar; çünkü o güçlü bir yasa ile gönderilmiştir ve yeryüzünün bütün krallarını ile onların halklarını yenmiş ve boyun eğdirmiştir; öyle ki bütün yeryüzü doğudan batıya kadar O'nunla ve O'nun soyuyla dolmuştur. Üstelik O'nun imparatorluğu ebedi olacaktır, öyle ki hiç kimse onu asla yıkamayacaktır.

Cevap veriyoruz: Sadece Hristiyanların değil, Yahudilerin de en kesin gerçek olarak ellerinde tuttuğunu ve her zaman ellerinde tuttuğunu söylüyoruz ki, eller değmeden dağdan koparılan, heykeyi parça pinçik eden ve büyük bir dağ haline gelip bütün yeryüzünü dolduran o taş, Mesih'i ve O'nun Krallığı'nı önceden bildirmektedir: Bir krallık ki, peygamberlerin kehanetlerinden de Yuhanna 18. bölümde kendisinin söylediği şu sözlerden de anlaşılacağı üzere, geçici değil, spiritüel (ruhsal) bir krallıktır: "Benim krallığım bu dünyadan değildir." Müslümanlar da bunu inkar edemezler. Çünkü bir yandan peygamberlerin, özellikle Mezmur 2'deki şu sözlerde, Mesih'in Yahudilerin ve tüm ulusların kralı olacağını önceden bildirdiklerini itiraf ederler: "Ben ise O'nun tarafından Siyon Kutsal Dağı üzerine Kral olarak atandım: ve Rab bana dedi: Sen benim Oğlu'msun, bugün seni ben doğurdum. Benden dile, sana ulusları senin mirasın olarak vereceğim: ve mülkünü yeryüzünün uçlarına kadar vereceğim." Hangi sözleri sadece Yahudiler değil, aynı zamanda Müslümanlar arasında çok ünlü olan Kamus'un yani Arap Hazinesi'nin yazarı Yakup'un oğlu Muhammed de Mesih hakkında anlaşılması gerektiğini onaylar. Ve Cebrail Melek'in Meryem'e söylediği şu sözlerden: "Rab ona babası Davut'un tahtını verecektir ve Yakup'un evi üzerinde sonsuza dek krallık yapacaktır." Diğer yandan, Mesih'in yeryüzünde hiçbir krallık, hiçbir egemenlik elde etmediğini, aksine fakir ve her şeyden yoksun olduğunu bilmemektedirler. O halde O'nun krallığının zamansal ve yeryüzüne ait değil, ruhsal ve göksel olması kaçınılmazdır.

Ancak Müslümanlar, Mesih'in kıyamet gününden önce dünyaya döneceğini, tüm yer yüzünün kralı ve hükümdarı olacağını ve altın çağın onun altında yenileneceğini söyleyerek karşılık verirlerse, biz de buna karşılık olarak bunun tamamının bizim tarafımızdan bir masal olarak değerlendirildiğini söyleyeceğiz. Verilmiş olsa bile, öyle olsaydı, Mesih Muhammed'den daha büyük ve daha evrensel bir kral olurdu: ve böylece o peygamberlik taşı, Müslümanların görüşünde bile Muhammed'den ziyade Mesih'e uygun olurdu. Fakat söylediğim gibi, Mesih'in bu dönüşünü kabul etmiyoruz.

Şu bir gerçek ki ve karşı çıkılamaz bir argümandır; nitekim Mesih, Nebukadnezar'ın o heykelinin önceden bildirdiği o dört monarşinin tamamı tarafından yüce kral ve hükümdar ve hatta gerçek Tanrı olarak tanınıp kabul edildiğinden; öyle ki bizzat Roma İmparatoru O'na bu şekilde tapınmış ve başkanı olduğu imparatorluğunu ve bütün dünyayı O'na tabî kılmıştır; O'nun krallığının bütün o krallıkların yerini aldığı ve bizzat kendisinin de Davut'un Mezmur 2'de şu sözlerle önceden bildirdiği gibi o bütün krallıkları deviren ve parça pinçik eden o taş olduğu tamamen itiraf edilmelidir: "Onları demir bir çömçeyle ezersin ve bir çömlekçi kabı gibi onları parça pinçik edersin." Ancak bu ezilme ya da parça pinçik etme maddi olamazdı, aksi takdirde Tanrı Mesih'e boşuna söylemiş olurdu: "Benden dile, ulusları sana miras olarak vereceğim ve mülkünü yeryüzünün uçlarına kadar vereceğim": çünkü eğer mirasını ve mülkünü bir çömlekçi kabı gibi ezseydi, bizzat kendi mirasını ve mülkünü yok etmiş olurdu. O halde O, İncil'inin vaaz edilmesi yoluyla, içlerindeki putperestliği, kötülüğü ve diğer suçları ile rezaletleri yok ederek ve Tanrı'nın bilgisini ve gerçek dini yerleştirerek bütün bu krallıkları tinsel (ruhsal) olarak ezmiş ve parça pinçik etmiştir.

Üstelik Daniel'in kendi sözleri, bu Krallığın Ruhsal, göksel ve ebedi olduğunu ve Muhammed'e veya İsmailoğullarına uyamayacağını göstermektedir. Nitekim Daniel Nebukadnezar'a şöyle demiştir: O krallıkların günlerinde Göklerin Tanrısı, asla dağılmayacak bir krallık kuracaktır. (Fakat İsmailoğullarının krallığı şimdiden dağılmış ve Türkler'e ya da İskitler'e devredilmemiştir mi?) Ve onun Krallığı bir başka halka devredilmeyecektir. (Bunun, kurulacağı kişi olan Tanrı'nın Krallığı olarak adlandırıldığına dikkat et!) Ancak bu Krallık bütün bu krallıkları parça pinçik edip tüketecektir (yani hiçbir şeye indirgeyecektir, öyle ki O'nun Krallığı karşısında her şeyhiç gibi olacaktır) ve kendisi sonsuza dek ayakta duracaktır: çünkü lütuf yoluyla bu Dünyada başlayarak, yücelik yoluyla Göklerde sonsuza dek sürecektir. Aynı şeyi 7. bölümde şu sözlerle doğrular: Bu dört büyük canavar, yeryüzünden türeyecek dört Krallıktır. Ancak Yüceler Yücesi'nin Kutsal Olanı Krallığı alacak ve Krallığı çağlar boyunca ve çağların çağlarına kadar elde tutacaktır. Yunanca ve Latince metinlere göre böyle okunmalıdır. Müslümanlar görsünler ki, Daniel'in burada bahsettiği krallık diğer krallıklar gibi yerden yükselmeyecek, Gökler ve Kutsallar Krallığı olacak ve sonsuza dek kalacaktır. Bunu biraz sonra takip eden şu sözlerle daha açık bir şekilde doğrular: Göklerin altında bulunan bütün krallığın krallığı, gücü ve büyüklüğü, Yüceler Yücesi'nin Kutsallar halkına verilsin; öyle ki O'nun Krallığı ebedi bir Krallıktır ve bütün krallar O'na hizmet edip itaat edecektir. Müslümanlar görsünler bakalım, bunlar Muhammed'e ve İsmailoğullarının Krallığına mı uyuyor, yoksa daha ziyade Mesih'e ve O'nun ruhsal ve göksel Krallığına mı?

Tüm Müslümanlar arasında, Mesih'in Yuhanna İncili'nin 14., 15. ve 16. bölümlerinde vaat ettiği o Tesellici (Faraklit) Ruh adıyla Muhammed'den başkasının kastedilmediği inancı en kesin inançtır. Bunu, الدين تأييد (Dinin Teyidi - Din Tasdiki) adlı eserin Yazarı Ahmed bin Abdülhalim ve diğer Müslüman bilginler çok ayrıntılı bir şekilde açıklamaktadır: Argümanları o kadar zayıf ve saman gibidir ki, onları burada aktarmanın hiçbir emek değerine değmeyeceğini düşünüyorum. Fakat Müslümanlar bu konuda ne saçmalarlarsa saçmalasınlar:

Kısaca cevap veriyoruz: Bütün Hristiyanlar nezdinde (birkaç akılsız veya sapkın hariç tutulursa) her zaman en kesin ve tamamen kuşkusuz olan şey şu olmuştur: Mesih'in Yuhanna İncili'nde hakkında konuştuğu o Tesellici Ruh, dirilisinden sonraki ellinci

günde, Siyon'daki üst odada bulunan havarilerin üzerine en büyük mucizelerle birlikte ateşten diller biçiminde Gökten gönderilen o Ruh'un ta kendisidir. Bütün Yeni Ahit kitapları bunu çok açık bir şekilde doğrulamaktadır. Eğer Mesih tarafından dile getirilen sözler doğru bir şekilde tartılırsa (ki Müslüman Alimler tarafından öz olarak ileri sürülmektedir:) Onun konuşmasının, hemen gerçekleşecek olan ve bizzat Havarilerde tamamlanacak bir şey hakkında olduğu açıkça görülecektir. Ve Ahmed'in uydurduğu, Mesih tarafından kendisine benzer veya kendisinden büyük insan olan herhangi bir peygamberin veya elçinin vaat edilmiş olduğu doğru değildir. Nitekim Havarilere şöyle derken; "Dünya onu alamaz, çünkü onu görmez ve onu bilmez," vaat ettiği kişinin görünür bir insan değil, görünmez bir Ruh olacağını açıkça göstermiştir. Bu yüzden, Muhammed'den çok önce yaşamış olan Aziz Augustinus, bu aynı sözleri açıklarken şöyle der: Çünkü dünyevi sevgi, Kutsal Ruh'un görülebileceği görünmez gözlere sahip değildir; ki o, görünmez bir şekilde olmadıkça görülemez. Bunu Mesih'in şu diğer sözleri daha da doğrulamaktadır: "Fakat siz onu tanıyorsunuz, çünkü aranızda kalacaktır ve içinizedir." Aynı Aziz Doktor bu sözleri açıklayarak, sanki Müslümanların bu kaba hatasını önceden görmüş gibi şöyle ekler: Fakat "aranızda kalacaktır" denilen şeyin, bir misafirin bir insanın yanında görünür bir şekilde kalmaya alışması gibi söylenmiş olduğunu sanmasınlar diye, "içinizedir" diye ekleyerek aranızda kalacağını ne anlama geldiğini açıklamıştır. Demek ki görünmez bir şekilde görülmektedir.

Fakat ilk söylediğim şeye dönecek olursam: Mesih'in bu Ruh'u vaat ettiği bizzat sözler, bunun altı yüz yıl sonra ortaya çıkmış olan Muhammed olamayacağını, aksine çok daha çabuk gönderilmesi gereken ve hatta bizzat konuşmakta olduğu o Havarilerin üzerine gönderilmesi gereken bir başka varlık olduğunu göstermektedir. Nitekim Elçilerin İşleri kitabının 1. bölümünde onlara şöyle hitap etmiştir: "Yuhanna gerçekten suyla vaftiz etti; ancak siz ise çok gün geçmeden Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz." Ve biraz sonra şunu ekledi: "Üzerinize gelecek olan Kutsal Ruh'un gücünü alacaksınız; ve Yerusalemlerde, tüm Yahudiye'de, Samiriye'de ve yeryüzünün en uç köşesine kadar bana tanık olacaksınız." Ve Luka İncili'nin son bölümünde aynı kişilere şöyle dedi: "Ve ben Babamın vaadini üzerinize gönderiyorum: siz ise yükseklikten güçle kuşanılıncaya dek Şehirde oturun."

Bu ve bunun gibi diğer tanıklar karşısında ikna olan Müslümanlar, Kutsal Ruh'un Havarilere Pentekost gününde verilmiş olduğunu kabul ederler; ancak bunun, Mesih'in vaat etmiş olduğu o Tesellici Ruh'un gerçekte ve bizzat kendisi olan Muhammed'in bir gölgesi ve figürü gibi verildiğini söylerler. Osmanlı İmparatorluğu'nun Mevcut Durumu Tarihi kitabının 2. kitabının 12. bölümünün yazarı, yine de bu görüşün tüm Müslümanlara ait olmadığını, yalnızca aralarındaki Kadazeliler (Kadazeladörler) olarak adlandırılan belirli bir mezhebe ait olduğunu doğrulamaktadır. Ve her ne olursa olsun, bu son derece saçma ve gülünç bir görüştür ve hiçbir temeli yoktur.

Mahumetanların (Müslümanların), Kutsal Ruh Paraklit'in (Teselli Edicinin) kendi sahte peygamberleri olduğuna inanmalarının hatasının sebebinin şu olduğunu düşünüyorum: Çünkü Kur'an'dan, Mesih'in (İsa'nın) havarilere veya Yahudilere kendisinden sonra Ahmed adında bir peygamberin geleceğini vadettiğini bilirler.

Ahmed (أحمد), ki bu neredeyse Muhammed (محمد) veya Mahometus ile aynıdır; bu kelimeler övülen veya en çok övülen anlamına gelir; ve İncil'de Mesih tarafından vaat edilen Kutsal Ruh'tan başka birini bulamazlar (çünkü geleceğini önceden bildirdiği sahte peygamberlerden herhangi biri olmayı kabul etmek istemediler), bu Kutsal Ruh'un o olduğunu söyleyerek yalan söylediler. Onları Paraklit adı yanıltıyor; ki bu ad Yunanca yazıldığında Parakletos (Παράκλητος) olarak geçer ve savunucu ya da teselli edici anlamına gelir; onlar ise Periklytos (Περίκλυτος) yani ünlü, seçkin veya görkemli kelimesini yanlış okudular, bu durum Arapça Ahmed (أحمد) kelimesine benzerliğinden uzak değildir: ya da her iki Yunanca kelimenin de aynı anlama geldiğini düşündüler. Buradan itibaren daha önce zikredilen savunma yazarının 746. sayfası başlar:

معنى الفار قليط هو الحامد و الحمد او المعز (Farklit'in anlamı öven, çok öven veya övgü ya da teselli edendir).

Öyleyse bu vasıf (Öyleyse bu vasıf ظاهر في محمد فائه و امته الحامدين الذين يحمدون الله على كل حالCف Muhammed'de açıkça görülmektedir; çünkü o ve ümmeti, her halükarda Allah'a hamededen hamededicilerdir).

(Ve فكان اسمه محمد اي احمد و اما من فسر المعز فلم يعرف قط نبي أعز اهل التوحيد لله و الايمان كما اعزهم محمد adı Muhammed yani Ahmed idi; ama onu teselli eden [e.g., El-Muiz / المعز] olarak açıklayan kimse, hiçbir zaman tevhid ehli olanları, Allah ve iman yolunda Muhammed'in onları aziz kıldığı [güçlendirdiği/yücelttiği] kadar aziz kılan bir peygamber tanıyamamıştır).

(Dolayısıyla o, her insandan ziyade teselli eden [e.g., El-Muiz / المعز] adına daha layıktır).

Paraklit, öven, övücü, övgü veya görkemli kılan ile aynı anlama gelir. Ancak tüm bunlar Mahomet'e (Muhammed'e) açıkça uymaktadır. Çünkü gerçekten de o ve kendi halkı her durumda Tanrı'yı övmektedir. Ve ayrıca adı, Övülen veya En Çok Övülen olarak açıklanır. Dahası, eğer Paraklit adını görkemli kılan olarak yorumlayacak olursak: Bir peygamber hiçbir zaman, tek Tanrı'nın sadık kullarını Mahomet'in kıldığından daha görkemli kılan biri olarak tanınmamıştır; bu yüzden hiçbir ölümlüye bu isim Mahomet'ten daha çok yakışamaz. Sanırım bu yazar, Yunanca Paraklit kelimesinde Παράκλητος okunurken, bunun yerine Περίκλυτος okunması suretiyle nasıl aldatıldıysa: Arapça yorumunda da المعز (el-muiz / teselli eden) okurken, معزي (muzzi / teselli eden) kelimesinin Yunanca Paraklit kelimesinin meşru yorumu olduğunu okurken aynı şekilde aldatılmıştır.

İkincisi, Yuhanna İncili'nin 14. bölümünde Mesih'in şu sözlerini öne sürerler: "Çünkü bu dünyanın prensi geliyor ve bende hiçbir şeyi yoktur": ki daha önce zikredilen savunma yazarı Ahmed bunu şöyle tahrif etmiştir:

اركون العالم ميأتي وليس في شي (Dünyanın prensi gelecek ve bende hiçbir şeyim olmayacak).

Princeps Mundi veniet, & non erit in me quidquam, & pro Principe Mundi vult intelligendum esse Mahumetum: itaut sensus sit: Veniet Mahumetus, qui Princeps erit totius Mundi, & in me non erit quidquam illius divinitatis, quam mihi attribuent; nam ille ostendet, unum tantum esse Deum, & me esse creaturam, & servum Dei. Ita Apologista Mahumetanus.

(Dünyanın prensi gelecek, ve bende hiçbir şeyi olmayacak; ve Dünyanın Prensinden kasıt Muhammed'dir: Öyle ki anlam şu olur: Bütün dünyanın prensi olacak olan Muhammed gelecek, ve bana attettikleri o ilahiyattan bende hiçbir şey olmayacak; çünkü o, yalnızca tek bir Tanrı'nın olduğunu, benim ise bir yaratık ve Tanrı'nın kulu olduğumu gösterecektir. Müslüman savunucu böyle diyor.)

(Ancak kolayca yanıt verilir ki, buradaki Dünyanın Prensi adıyla Şeytan kastedilmektedir: Nitekim 12. bölümde de Mesih şöyle demiştir: Şimdi dünyanın hükümdür: şimdi bu dünyanın prensi dışarı atılıyor. Aziz Pavlus da Efeslilere Mektup 6. bölümde şeytanları, prensleri, hükümdarları ve dünyanın yöneticilerini çağırır. Dünya adıyla ise dünyevi olan ve Tanrı'dan ve Gökten uzaklaşmış olan insanlar anlaşılır. Dolayısıyla o sözlerin anlamı şudur: Dünyevi kalplere hükmeden Şeytan, Yahudileri bana karşı kışkırtmak, bana ceza ve işkenceler hazırlamak, beni sabırsızlığa ve Tanrı'ya karşı öfkeye sevk etmek için geliyor (Yunanca şimdiki zamanla ἔρχεται gelir der, gelecek zamanla değil); ancak çabaları ona hiçbir fayda sağlamayacak: çünkü bende onun lehine yapacak hiçbir şey yoktur. Öte yandan, dünya prensinden sadece Şeytan'ı değil, aynı zamanda onun hizmetkarlarını ve üyelerini de alacak olursak; Müslümanlara memnuniyetle katılırız ki, bu yerde Mesih tarafından Muhammed onun baş üyesi ve hizmetkarı olarak kastedilmiştir.)

Üçüncüsü, Müslümanlar kendileri ve peygamberleri için, Yuhanna İncili'nin 4. bölümünde Mesih'in Samariyeli kadına söylediği şu sözleri öne sürerler: "Ey kadın, bana inan, çünkü öyle bir saat geliyor ki, ne Yerusalemlerde ne de bu dağda Baba'ya tapınacaksınız: fakat saat geliyor ve şu andadır ki, gerçek tapıcılar Baba'ya Ruh ve Hakikat ile tapınacaklar." Zira onlar, gerçek tapıcılar ifadesiyle, günde beş vakit kıldıkları namazlar vesilesiyle Tanrı'ya ruh ve hakikat içinde tapındıklarına inanan kendilerinin kastedildiğini düşünürler.

(Ancak Müslümanların bu düşüncesi son derece boştur: Çünkü Hristiyanlar da sık sık dualar ederler: Şu farkla ki, Hristiyanlar daha çok ruhla ve içtenlikle dua ederler; Müslümanlar ise dua ederken neredeyse sadece dışsal eylemlerde kalırlar: öyle ki bazen bedenlerini sarsarlar, bazen başlarını aşağı indirirler; bazen kaldırırılar, bazen etrafta dönerler; bazen sırtlarını büklerler, bazen ellerini sarsarlar ve bu tür başka şeyler sergilerler; bu yüzden onların ruh ve hakikatle değil, yalnızca bedenle ve görünüşte Tanrı'ya taptıkları haklı olarak söylenebilir.)

Dördüncüsü. Müslüman savunucu, Aziz Yuhanna'nın birinci mektubunun dördüncü bölümünü kendi lehine öne sürer; ki bunun sözlerini, başka yerlerde olduğu gibi, sanki Vahiy'denmiş gibi tahrif ederek şöyle aktarır: "Ve havarilerin havariler kitabında denilen, Vahiy olarak adlandırılan kitapta havari Yuhanna şöyle dedi: Ey sevgililerim, her ruha inanmaktan sakının: fakat ruhtan olan ruhları, olmayanlardan ayırt edin. Ve bilin ki, İsa Mesih'in geldiğini ve bedenli olduğunu itiraf eden her ruh, Tanrı'dandır: ve İsa Mesih'in geldiğini ve bedenli olduğunu itiraf etmeyen her ruh, Tanrı'dan değildir, aksine duyduğunuz Antichrist'ten [Deccal'den]dir: ve o şu anda dünyadadır."

Kesinlikle bilmiyorum, karşı taraf Yuhanna'nın bu yerini ortaya ne maksatla getirir; belki de Mesih'in geldiğini itiraf ettiği için Muhammed'in iyi bir ruh ve Tanrı'dan olduğunu kanıtlamak için değilse: ve bedenli olduğunu, yani insan olduğunu, ancak Tanrı veya Tanrı'nın Oğlu olmadığını kanıtlamak için. Ancak aynı Yuhanna'nın hemen ardından eklediği şeyleri okuması gerekirdi: "Her kim İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu itiraf ederse, Tanrı onun içinde kalır, ve o da Tanrı'da kalır." Öte yandan, Muhammed'in Tanrı'dan bir ruh olduğunu iddia etmek için, İsa'nın geldiğini ve bedenli olduğunu itiraf etmesi yeterli değildir: çünkü bunu pek çok günahkar ve ehl-i şer de itiraf etmektedir.

Beşincisi. Mesih'in tanıklığını Matta İncili'nin 21. bölümünden şu sözlerle getirir: "Havari Matta şunu ileri sürer: Mesih şöyle dedi: Yapıcıların reddettiği taşın köşe başı haline geldiğini görmediniz mi? Tanrı'dandır bu, ve gözlerimizde harikadır. Bu yüzden size söylüyorum: Tanrı'nın krallığı sizden alınacak, ve onun meyvelerini yiyecek başka bir millete verilecektir. Ve her kim bu taşın üzerine düşerse, paramparça olacaktır: fakat kimin üzerine düşerse, onu ezip toz edecektir."

Mesih'in tanıklığını iyi veya fena değil getirir: fakat konuya hizmet etmez. Çünkü sanırım, karşı taraf reddedilen taş adıyla kendi peygamberini anlamaktadır: krallığın devredilmesi gereken millet adıyla ise, Müslümanları yorumlamaktadır. Ancak çok daha kesin bir gerçektir ki, bu taş bizzat Mesih'i simgelemektedir. Krallığın devredilmesi gereken diğer millet adıyla ise, Mesih'in inancına dönmüş olan kafir halklar anlaşılmalıdır. Ve Aziz Petrus Elçilerin İşleri dördüncü bölümde aynı Mesih hakkında konuşarak şöyle dediğinde bundan şüphe duyulamaz: "Bu, siz yapıcılara reddedilen taştır; ki köşe başı olmuştur: ve başka hiç kimse de kurtuluş yoktur." Aynı şeyi kendi birinci mektubunun ikinci bölümünde y tekrarlar: burada Tanrı'nın krallığının devredileceği o milletin hangisi olduğunu da gösterir. Zira Hristiyanlara

hitaben şöyle der: "Öyleyse inananlar için onur sizdedir: ancak inanmayanlar için, yapıcılara reddedilen taş, işte bu köşe başı olmuştur." Ve hemen ekler: "Siz ise seçilmiş nesil, kraliyet sacerdotium'u [kâhinliği], kutsal millet, kazanılmış halksınız; ki bir zamanlar halk değilken, şimdi Tanrı'nın halkısınız, vb." Aksine Müslümanların kendileri de itiraf ederler ki, Tanrı'nın krallığı Yahudilerden alınmış, önce Hristiyanlara, ardından Hristiyanlardan kendilerine devredilmiştir. Birincisi gerçektir: ikincisi ise tamamen yanlıştır.

Altıncısı. Savunucu, Aziz Petrus'un birinci mektubunun dördüncü bölümünden şu şekilde tanıklık getirir: Ve havarilerin prensi Simon Petrus havariler kitabında şöyle dedi: "Şimdi zamanıdır, hükmün Tanrı'nın evinden başlaması."

Altıncısı. Savunucu Ahmed, bu kelimelerde kendi lehine bir şey olduğunu sandığı sırada kendini gülünç ve saçma biri olarak gösterir. Şöyle ki, الحكم (el-hüküm) adıyla, yani Yargı'nın adıyla, adli erkin ve kraliyet hakkının kastedildiğini öne sürer. Ve Tanrı'nın Evi ile, Arapların yaygın olarak بيت الله (Beyt-Allah), yani Tanrı'nın Evi adını verdikleri Mekke Tapınağı'nı; ve mecaz yoluyla da Muhammed'in doğduğu Mekke şehrinin kendisini kastettiğini belirtir. Sanki havari, kısa bir zaman sonra Muhammedî tarikatın ve imparatorluğun ortaya çıkacağını önceden bildiriyormuş gibi. Halbuki Aziz Petrus (ki Müslüman yazar onu bizim yenilikçilerimizin kafasını karıştırmak için haklı olarak havarilerin prensi olarak adlandırır) hemen ardından şunu ekleyerek o sözlerin anlamının ne olduğunu yeterince açık bir şekilde gösterir: "Eğer önce bizden başlıyorsa, İncil'e inanmayanların sonu ne olacaktır? Ve eğer doğru kişi güçlükle kurtulacaksa, dinsiz ve günahkar nerede görünecektir?" Demek ki o, bu yargının etken değil, edilgen olduğunu anlar: yani cezalandırma, ya da Tanrı'nın kamçısı; bununla önce Tanrı'ya daha yakın olanlar ve onun ev halkı gibi olanlar, azarlama ve kendi iyilikleri için cezalandırılırlar: ardından ise diğer günahkarlar ve dinsizler kendi kötülükleri ve mahvolmaları için cezalandırılırlar.

Müslüman bilginlerin sahte peygamberleri için kutsal yazılardan sahte olarak öne sürdükleri diğer tanıklıklar.

Bilge Müslümanlar tarafından sahte peygamberleri için kutsal yazılardan şimdiye kadar getirilen tanıklıkların dışında, aynı yazılardan başka yetkiler de öne sürülmektedir ki bunlar hiçbir yerde o yazılarda bulunmaz; ya Müslümanlar tarafından uydurulmuştur, ya bazı Yahudiler veya Hristiyanlar bunları ya peygamberlerin kehanetleri olarak onlara satmıştır, ya onların sevgisini kazanmak için ya da Muhammedî tarikatı daha çok alaya maruz bırakmak için yapmıştır. Bunları Abdulhalim oğlu Ahmed kendi Savunma Yazısı'nda aktarır: ve ben de burada onun sözlerini Arapça dilinden sadakatle çevrilmiş olarak yeniden inceliyorum.

Birincisi. Peygamber İshaya şöyle dedi, barış onun üzerine olsun; Tanrı'nın elçisinin adını açıkça açıklar: Ey Muhammed, ey Rabbin Kutsalı, senin İmparatorluğunu kurdum. Adın ezelden beri bulunur. İshaya burada, Muhammed'in adının ezelden beri bulunduğunu doğrular: ki bu konuda, daha önce alıntıladığımız gibi, yani güneşten

önce onun adının bulunması hususunda David ile uyuşur. Ve "Ey Rabbin Kutsalı" dediği şey ise şöyledir: Sanki şöyle diyordur: Ey Rabbin kutsal kıldığı, onu kötülüğünden arandıran ve onu kendisi için seçen sen.

Ne İşaya'da, ne de kutsal yazılarda başka bir yerde bu türden bir tanıklık bulunur. Tanrı hakkında gerçekten okuyoruz ki, hem kendisi hem de adı ezelidir. Davud'un şu sözleridir: Güneşten önce onun adı kalıcıdır: zaten görüyoruz ve İbranilerin kendileri de itiraf ediyorlar ki, Mesih'e aittir ve hiçbir şekilde Muhammed'e uyamaz.

İkincisi. Ve İşaya dedi ki, Müslüman milletin dürüstlüğüne ve dinine tanıklık ederek: Yeryüzünde yaşayanlara uzaktan ilmi yücelteceğim ve yeryüzünün ucundan onlara duyurulacak; ve acele ederek gelecekler. Bu kelimelerle, Muhammed'in Mekke hac ziyaretinde o üç adam aracılığıyla gerçekleştirdiği şey önceden bildirilmektedir: ve bunlar, Tanrı'ya onur verenler ve bir olduğunu itiraf edenler, tapanlar ve bir olan Rabbe ibadet edenler, putları kıranlar ve heykelleri kaldıranlar oldular. Bilim ise peygamberliktir. Dahası, en küçük ve aşağılık olan bu kişiler, onları Tanrı'nın Peygamberine ve Mekke Tapınağı'na çağırdılar, öyle ki itaatkar ve amade olarak ona geldiler.

Bu tür bir kehanet kesinlikle uydurmadır. Ancak eğer İşaya'da veya başka bir peygamberde bulunduğunu kabul etsek bile, bunun Muhammed ile veya Mekke'ye hacı olarak onunla birlikte gelen o üç kişiyle ne ilgisi vardır?

Üçüncüsü. İşaya aynı şekilde Tanrı'nın ağzından dedi ki: Sevgilimi ve oğlum Ahmed'i onurlandıracağım... Tanrı onu sevgili, oğul olarak adlandırdı. Davud'u ve diğerlerini de oğullar olarak adlandırdı: ancak Tanrı özel bir ayrıcalıkla onu onlardan üstün kıldı: kendisine borçlu olunan şeyi vererek, şöyle dediğinde: Sevgilimi ve oğlumu onurlandıracağım veya itiraf edeceğim. Ve İşaya, Muhammed hakkındaki itirafı özellikle ifade etti: Onun hakkında itirafta bulundu, ve Tanrı'nın kendi ihtişamından ve halkından bahsetti: ta ki onun değeri ve onun nezdindeki derecesinin yüceliği açık olsun. Bu ise Muhammed dışında başka hiçbir peygamberde açıkça görülmemiştir.

İşaya'da veya kutsal yazılarda başka bir yerde bu türden hiçbir şey bulunmaz. Bu yüzden bu uydurma kehanete hiçbir yanıt verilmesi gerekmez.

Dördüncüsü. Hezekiel, Yahudileri tehdit ederek ve Müslüman milleti onlara tayin ederek şöyle dedi: Ve gerçekten üzerinizde bir insan soyunu görünür kılacağım, ve onlarla birlikte bir Peygamber göndereceğim, ve onların üzerine bir kitap indireceğim, ve enselerinizi onlara boyun eğdireceğim, ve sizi erdemle yenecekler, ve sizi hakikatle alçaltacaklar. Ve Sedar oğullarının adamları, halk topluluklarıyla birlikte çıkacaklar; ki onlarla birlikte beyaz atlar üzerinde melekler olacak, sizi yakalayacaklar: ve sonunuz ateş olacak, ki Tanrı bizi bundan kurtarsın. Hezekiel bunu söyledi, çünkü Sedar oğullarının adamları Rabia ve Adnan'ın oğulları Modhar'dı

ve her ikisi de İsmail'den türemiştir: bu konuda insanlar arasında hiçbir tartışma yoktur. Ya da İsmail'den türemiş Hottan oğulları veya diğerlerine göre Hud'dandırılar.

Rabia ve Modhar ne olursa olsun, ve ister İsmail'den ister Hud'dan türemiş olsunlar, bizim umursamamız gereken hiçbir şey yoktur. Tek bir şey çok kesindir ki, önceden söylenen bu kehanet uydurudur ve ne Hezekiel'de ne de başka bir Peygamberde veya Kutsal Kitap'ta bulunmaz.

Beşincisi. Daniel, barış onun üzerine olsun, dedi ki, Muhammed'i Tanrı'nın elçisi olarak kendi adıyla tayin ederek: Yayının girişini atmak için çekeceksin, ve oklar senin imparatorluğuna sarhoş olacak, ey Muhammed, şiddetle. Bu, Muhammed hakkında şüpheye düşürülemeyen çok açık bir kehanettir; ve hiçbir şekilde inkar edilemeyecek bir gerçektir. Ve eğer biri bu konuda tartışmak isterse, bize Muhammed olarak çağrılan; yayından oklar fırlatan; ve tartışmasız herkesin itaat ettiği bir İmparatorluk elde eden başka birini getirsin.

Görünüşe göre bu tanıklık, Kutsal Yazıların bazı kelimelerinden ve yazarın kendi eklemelerinden yamanmıştır. Başka yerlerde yazar neredeyse bu aynı şeyleri Davud'a atfeder. Ancak ne Daniel'de, ne Davud'da, ne de başka bir Kutsal Yazar'da bulunurlar.

Altıncısı. Daniel Peygamber de şöyle dedi: Tanrı'ya dua ettim ve ona yalvardım, ki bana İsrailoğullarının durumunun ne olacağını, onlara karşı yatışıp yatışmayacağını, onlara Krallıklarını geri verip vermeyeceğini ve aralarına peygamberler gönderip göndermeyeceğini göstereyim: yoksa bunu onlardan başka kimselerde mi yapacaktı. Ve bana güzel bir genç suretinde bir Melek göründü ve dedi ki: Selam sana Daniel: Yüce Tanrı şöyle diyor: İsrailoğulları itatsiz idiler ve bana karşı isyan ettiler ve benden başka diğer ilahlara kulluk ettiler: ve bilgiden sonra aptallığı, hakikatten sonra da yalanı takip ettiler. Bu yüzden onlara karşı gücü Nabukodonosor Kralı'na verdim, ki onların erkeklerini öldürdü ve oğullarını esir aldı, ve tapınaklarını yıktı **ve kitaplarını yaktı**. Ve onun halefi de onlara karşı aynı şeyi yaptı. Ben ise onlardan hoşnut değilim ve günahları onlara fayda sağlamayacak: arzumun altında kalmaktan vazgeçmeyecekler, ta ki arı bakirenin oğlu Mesih'imi gönderene kadar. Ve sonrasında üzerlerine lanet ve öfke mühürleyeceğim: ve İsmail'in oğullarından, Hacer'e müjdelenmiş olan bir Peygamber gönderene kadar lanetlenmiş, sefil ve zavallı olmaktan vazgeçmeyecekler, çünkü ona meleğimi gönderdim ve ona müjdeledi. Ve buna vahyedeceğim ve ona isimlerimi öğreteceğim; ve onu takva ile süsleyeceğim, ve adaleti onun mutluluğu edeceğim, ve takvayı onun niyeti, hakikati onun sözleri, lütfu onun tabiatı, doğru niyeti onun yolu, yönlendirmesi ise onun kanunu yapacağım. Özel bir lütuf olarak ona daha önce verilmiş Kutsal Kitapları onaylayan ve içindeki bazı şeyleri yürürlükten kaldıran bir kitap vereceğim. Gece vakti onu bana getireceğim ve Gökten Göğe yükselteceğim, ta ki en yüksek noktaya ulaşana kadar. Ve onu bana yaklaştıracam, ve onu selamlayacağım, ve ona gizemleri vahyedeceğim. Sonrasında onu sevinç ve mutlu bir durumla kullarıma geri

vereceğim: kendisine emanet edileni koruyacaktır: kendisine emredilen hususta sadık olacaktır. Sakin bir söylem ve güzel bir öğütle birliğime çağıracaktır. İnsanlık dışı olmayacak, sert olmayacak, sokaklarda bağırıp çağran olmayacak. Yandaşlarına lütufkâr, kendisine inananlara merhametli, düşmanlarına karşı sert olacaktır. Halkını birliğime ve ibadetime çağıracaktır; ve ona mucizelerimden gördüğü şeyi bildirecektir; ve onu yalancı olarak reddedecekler ve kötü bir şekilde hırpalayacaklar.

Çevirmen dedi ki: Bu bir kehanettir. Sonrasında Daniel, Melek'in kendisine vahyettiği şeyden kelimesi kelimesine Tanrı'nın elçisi hakkında bir anlatı yazdı, ta ki boru sesiyle halkının günlerinin sonuna ve dünyanın sonuna varana kadar: ve onun peygamberliği çok katlıdır, ve bu şekliyle onu okuyan Hristiyanların ve Yahudilerin ellerindedir, ve içinde Tanrı'nın bu halkın niteliği, peygamberi ve Krallığının diriliş gününe kadar olan süresi hakkında anlattığı şey vardır. Daniel'in bu kehanetinde Mesih'in, Muhammed'in, sıfatlarının ve halkının niteliği ayrı ayrı bildirilmiştir. Ve bilge kişilerin aktardığına göre, Bababil'i fethettiklerinde Müslümanlar bunu zaten okumuşlardır; bunlar arasında Abu-lalia anlatır ki, onlar Coseir'i fethetmişler ve ölü bir Daniel ile birlikte bir Kodis bulmuşlardır. Abu-lalia dedi ki: Ben bu tür bir Kodis'i okudum, ve içinde siz yazılıyordunuz ve konuşmanızın sesi vardı. Ve o bölgenin insanları bundan haberdar edildiklerinde, onun mezarını açtılar; ve kendi aralarında anlaşmazlığa düştüklerinde, Abu-Musa bu konuda Chottab oğlu Omar'a yazdı: Ve Omar ona yanıt yazdı ki, gündüz vakti on üç mezar kazsın: gece vakti ise gürültüden ve insan kalabalığından kaçınmak için bunlardan birine onu defnedinsin.

Bu anlatıdan herkes açıkça anlayabilir ki, Müslüman bilginlerin hafifliği ne kadardır: ve tarikatlarının çıkarlarını savunan her türlü düzenbazlığa ve sahtekâra ne kadar kolay inanırlar. Eğer yazar, böyle bir kehanetin o mezarda gerçekten bulunmuş olduğunu, ancak bugün Daniel'in kitabında bulunmadığını, çünkü oradan Yahudiler veya Hristiyanlar tarafından sahtekârlıkla kazanıp çıkarılmış olduğunu öne sürmüş olsaydı: yalancı olduğunu gösterirdi elbette, ancak o kadar da utanmaz olduğunu göstermezdi. Lakin bugün Yahudilerin ve Hristiyanların kodislerinde bulunduğunu cesaretle ve güvenle ileri sürdüğünde; utanmazlığını, vefasızlığını ve çılgınlığını en açık şekilde kanıtlar.

تأييد الملة (Teyid el-Mille) yani Dinin Doğrulanması adıyla yazılan kitabın yazarı, kutsal yazılardan Muhammed hakkında başka kehanetler de getirir: yani.

Yedincisi. Habakkuk şöyle dedi: Meleklerin yardımıyla Cedar oğullarını güçlendireceğim: ve beyaz atlar ve silahlarla çıkacaklar: ve hükmü ayakları altında kılacağım: ve kendi hükümlerinizi sizi yargılayacaklar: ve öfke ve gazapla burnunuzu kıracaklar: ve elbiselerinizi, ve şanınızın kaplarını yağmalayacaklar: yani, imansızlığın elbiselerini: ve benim hakkımdaki her hoşnutluğu sizin üzerinizde yapacaklar: (yani, savaşta ve vergi toplamakta sizi sert ve katı bir şekilde işleme tabi tutacaklar) ve boyun eğmiş ve alçak hale getirileceksiniz. Oysa Cedar, Arapların atası ve İsmail'in oğluydu. Öyleyse Yahudilere söylüyoruz: Cedar'ın oğulları kimlerdir;

ve sizi yargılayacakları hüküm hangisidir? Ve yine de siz, Tanrı'nın başka hiçbir millete sizinkinden başka bir hüküm tayin etmediğini inkar ediyorsunuz. Peki, Tanrı'nın onları meleklerin yardımıyla güçlendireceğini ileri süren o sözler ne anlama gelmektedir?

Tanrı'nın insanları melekler aracılığıyla güçlendirmede, ancak özel bir sevgi ve hayırseverlikle yaklaştığı kimseler dışında, bütün milletler yanında kesindir. Habakkuk veya başka bir peygamber bu türden hiçbir şey hayal etmemiştir. Lakin bu kehanet meşru olsa bile; İslam dininin iyi ve gerçek olduğunu yine de kanıtlamaz: çünkü sadece melekler değil, bazen Tanrı'nın kendisi bile diğer imansızları bastırmak ve hatta sadık olanları cezalandırmak için imansızları yardıma çağırır ve güçlendirir: Nabukodonosor, Kyros, Vespasianus, Attila ve diğer pek çoklarında olduğu gibi sabit olduğu üzere.

Sekizincisi. Daniel kendi vizyonunda şöyle dedi: Tanrı beyanla geldi: ve Gökler ve yer, Ahmed'in ve onun halkının övgüsüyle doldu.

Görünüşe göre bu yazar, Habakkuk'ta kısmen okuduğumuz şeyi Daniel'e atfediyor. Kısmen diyorum: çünkü kehanetin tamamı hiçbir yerde bulunmaz. Habakkuk'un sözlerine gelince, yukarıda zaten yeterince söylenmiştir.

Dokuzuncusu. Tanrı İbrahim'e dedi ki: Ey İbrahim, bir oğlun olacak, ki ondan halklar çıkacak, ve halklar, ve yine halklar. Ve bu husustan Tevrat'ta şu sözlerle bahsedilir: Zaman, ve iki zaman, ve yarım zaman, peygamberlerin mührü olacak cahil peygamber gelene kadar.

Bu yazar ya saçmıyor ya da deliyor. Zira bu şekilde yamanmış bir kehaneti kim duymuştur? Tanrı kesinlikle İbrahim'e bir oğul ve ondan pek çok soy vadettiğini vaat etmiştir. Lakin bunun İsmail'de mi yoksa İshak'ta mı tamamlandığı, daha önce yukarıda gösterilmiştir. O sözler ise: Zaman, ve zamanlar, ve yarım zaman, Tevrat'ta değil, Daniel'de ve Vahiy'de bulunur: ve bunlarla Muhammed'in gelişi değil, Deccal'in zulmünün üç buçuk yıllık süre boyunca süreceği önceden bildirilir. Oysa cahil peygamber gelene kadar vb. şeklindeki o ek, yazarın bozuk beyninden fıskırmıştır.

Onuncusu. Vacheb oğlu Menbah şöyle dedi: Süleyman'a kutsal evi inşa etmesi buyurulduğunda, vahiy yoluyla Davud'a şöyle denildi: İnşa ettiğin evime gir; ve beni öv, ve beni kutsallaştır, ve bu dünya üzerinde seçtiğim milleti taklit et. Davud dedi ki: Ey Rabbim, ve bu millet hangisidir? Tanrı yanıt verdi: Bu Ahmed'in milletidir. Davud dedi ki: Ey Rabbim, bana bu milletin işaretlerini göster. Tanrı yanıt verdi: Korktuklarında, beni yüceltecekler. Öfkelendiklerinde, bana saygı duyacaklar. Kendi aralarında tartıştıklarında, beni övecekler. Başka bir rivayette şu şekilde yer alır: Onlarda öyle bir dua olacak ki, eğer Nuh'un kavminde olsaydı, sular altında boğulmazdı: ve Ad kavminde olsaydı, yok olmazdı. Ve Tanrı tarafından Gökten gönderilen kutsal kitaplarda şöyle denir: Son dil geldiğinde (diğerleri, son millet

olarak okur) deve binecek olanı takip edecekler: Tanrı'yı yeni ibadethanelerde yüksek seslerle övecek olan yeni bir millet. İsrailoğulları sevinin, ve Siyon'a doğru gidin (yani Yerusaleml'e). Kendilerinin takip edeceği bu Peygamber ile ona gidecekler. Çünkü Tanrı son günlerde kendisini övecek bir milleti seçti; ellerinde çift ağızlı kılıçlar olacak, yeryüzünün tüm sınırlarında kafir milletlerden Tanrı için intikam alsınlar diye. Ve ellerinde çift ağızlı kılıçları olan bu millet, Araplardan başka kimdir? Ve onların kendi kitaplarından birinde şöyle yazılmıştır: Yayında kırıları çekeceksin, ve oklar senin imparatorluğuna şiddetle sarhoş olacak, ey Muhammed. Eğer bunun bizim Peygamberimizden başka biri olduğunu söylerlerse, boşuna söyleyeceklerdir, çünkü burada onun adı ve sıfatları açıkça ifade edilmektedir. Bu kehaneti Vacheb oğlu Menbah'tan Abdulhalim oğlu Ahmed aktardığında, şunu ekler: Ve bu tür kehanetlerin ve yetkilerin uzun bir serisi orijinal kitaplarda, yani İşaya, Ezra ve Daniel kitabında vardır; ancak onları uzunluktan kaçınmak için geçiyorum.

Elbette bu türden kehanetleri sayısız şekilde öne sürebilirdi: ancak kutsal yazılardan değil. Zira kendi beyninden dilediği kadar kehanet uydurmaktan kim alıkoyabilir? Kesinlikle burada Süleyman ve Davud hakkında söylenen şeyin Kutsal Yazılarda hiçbir izi bile bulunmaz. Geri kalan kısım ise bir yığındır ve sanki oradan buradan alınmış, ya da daha doğrusu tahrif edilmiş çeşitli yazı kelimelerinden oluşan bir dolgudur ki, hiçbir yanıtı hak etmez.

On birincisi. Thelabeli Ahmed, Kur'an'ın üçüncü bölümünün açıklamasında Soddien'i şu sözlerle öne sürer: Yüce Tanrı Tevrat'ta İsrailoğullarına emir vererek şöyle dedi: Eğer size, kendisinin Tanrı'nın Peygamberi olduğunu iddia eden biri gelirse, üzerine ateş düşecek ve onu tüketecek bir kurbanla size gelmedikçe ona inanmayın, ta ki Meryem oğlu Mesih İsa ve Muhammed size gelene kadar. Ve bu ikisi size geldiğinde, onlara inanın: çünkü her ikisi de kurbandsız geleceklerdir.

İsa'nın veya Muhammed'in Kurbanı ne olursa olsun: Tevrat'tan getirilen bu tanıklığın tamamen uydurma olduğu kesindir. Öte yandan Hristiyanlar arasında hiç kimse, İsa'nın Melkisedek Düzenine Göre gerçek bir Kâhin olarak, aynı zamanda Kutsal Haç üzerinde ve Efkaristiya Sakramenti'nde kendi Bedenini ve Kanını kurban olarak sunduğundan kuşku duyulmamıştır; nitekim Aziz Pavlus Efeslilere Mektup 5. bölümde ve İbranilere Mektup 9. bölümde doğrular. Ve Davut Mezmur 110'da ve Malaki 1. bölümde bunu önceden bildirmiştir. Muhammed'e gelince, biz de kabul ediyoruz ki, onun tarafından tesis edilmiş hiçbir kurban yoktur: ve bu durum, İslam tarikatının gerçek bir Din olamayacağını kanıtlar: çünkü gerçek bir Din Kurbandsız olamaz: ne de Tanrı hiçbir zaman yeryüzünde kendisine gerçek kurbanı sunacak herhangi bir millettten yoksun kalmamıştır: nitekim bu, kendisini ölümlülere Yüce Rab olarak tanımak istediği en üstün egemenliğinin işaretidir.

On ikincisi. Yönlerin işaretleri kitabının yazarı, Ebrahimi'nin oğlu Hasam'ın oğlu Alym'i şu sözlerle öne sürer: Muhammed'e bazı Yahudiler ve Araplar geldi ve ona dediler ki: Ey Muhammed, neye çağırıyorsun? Yanıt verdi: Allah'tan başka ilah

olmadığını ve benim Allah'ın elçisi olduğumu şehvetle doğrulamaya çağırıyorum. Ve gerçekten ben, Tevrat'ta bulacağınız ve bilginlerinizin Mekke'den çıkışımı ve göçümün bu zamanda gerçekleşeceğini söyleyerek size bildirdiği o kişiyim.

Burada Muhammed hakkında özel bir tanıklık öne sürülmemiştir. Bu yüzden, daha önce yanıt verilmiş olan başka yerlerde getirilen tanıklıklara işaret ettiği görülmektedir.

On üçüncüsü. Aynı Yazar, Althaca adında bir Doktorun sözlerini şöyle yazarak alıntılar: Bu tanıklıklar türündendir ki, Althaca İncil'de okuduğunu aktarmıştır, ve dinin mükemmelliği ve lütfun tamamlayıcısı kitabında Babavi'nin oğlu Doktor Abu-giafaer bunu anar. (İncil'de Tanrı'yı İsa ile şöyle konuşurken takdim eder:) Ben baki kalan ve asla eksilmeyen Tanrı'yım. Cahil peygambere, deve binene, zırh, sarık, sandalet ve asa taşıyana inanın. Bunun gözleri siyah olacaktır, sanki süs boyasıyla boyanmış gibi: alın açık: yanaklar güzel: burun kemerli: azı dişleri seyrek ve birbirinden ayrı, vb. Göğsünden göbeğine kadar tamamen tüylü olacaktır. Ayaklarının ve ellerinin iç kısımları daha kalın olacaktır. İnsanlar arasında yaşayacağına, onlara alnından inciler gibi akacak olan terini dağıtacaktır. Kendisinden, benzeri asla bulunmamış ve asla bulunmayacak olan misk kokusu yayılacaktır. Birçok kadının kocası olacaktır, ancak az çocuğun babası olacaktır.

İncillerden alınma bu uydurma kehanette, memnuniyetle geçtiğim başka saçmalıklar da vardır. Müslümanların en bilginlerinden biri olan Abu-giapher'in, sadece bu masallara inanması değil, aynı zamanda bunları İncil'de bulduğunu ileri sürmesi ve tarikatını bunların üzerine kurup sağlamlaştırması neredeyse inanılmaz bir şeydir.

On üçüncü [Yazara göre tekrar on üçüncü]. Mahumetliler arasında ünlü bir yazar olan Abu-nazar, Muhammed'in doğumunda gerçekleştiği uydurulan mucizelerden bahsederken şöyle yazar: Alachbar'ın oğlu Caab rahmetli dedi ki: Tevrat'ta okudum ki, Tanrı İsrailoğullarına Muhammed'in gelişimini bildirmek istediğinde onlara şöyle dedi: Kendi adıyla bilinen yıldız yerinden hareket ettirildiği ve değiştirildiği zaman: Tanrı'nın Peygamberi Muhammed'in dünyaya çıkacağı zaman olacaktır. Öyleyse bu doğduğunda, o yıldız hareket ettirildi: ki bununla herkes onun artık dünyaya geldiğini bildi. Lakin Yahudiler kıskançlıkla hareket ederek bunu tamamen gizlediler. Böylece Tanrı, İsa'nın halkına İncil'de şunu bildirdi: Zaten kurumuş olan belirli eşsiz bir hurma ağacı yapraklarını ve meyvelerini verdiğinde, o zaman anlı mübarek Muhammed'in geleceği zaman olacaktır. Bu doğduğunda, o kuru hurma ağacı yaprakları ve meyveleri verdi: ve bunu Hristiyanlar bildiler, ancak kıskançlıktan gizlediler. Son olarak Tanrı, Davud halkına Mezmurlar'da, suyunun akması tamamen durmuş ve tamamen kurumuş bilinen belirli bir kaynaktan çok bol su fışkırdığında, bunun Peygamber Muhammed'in gelişinin işareti olacağını önceden bildirdi. Bunların hepsi gerçekleşti: lakin kıskanç olanlar bu mucizeyi sessizlikle bastırdılar.

Bir anlatıda ne kadar çok yalan var? Tevrat mevcuttur: İncil mevcuttur: Mezmurlar mevcuttur. Bunlarda bu tür kehanetleri ima eden tek bir kelime bile bulunmaz. Lakin bu kadar bilinen bu işaretlerin kıskançlık yüzünden nasıl gizlenebildiği gerçekten şaşırtıcıdır. Lakin bunun yapılmış olduğunu varsayalım. Yahudilerin, Davud halkının ve Hristiyanların, kendi iyiliklerine vesile olan şeyi gizlemelerinin sebebi neydi: özellikle de Davud halkı hiçbir kıskançlık taşıyamazdı, çünkü onun zamanında henüz Muhammed gelmemişti: eğer olur da Davud halkı ile Musa halkının, yani İsrailoğullarının eş anlamlı olduğunu söylemiyorlarsa. Lakin her ne olursa olsun, tıpkı Müslümanların Kutsal Yazılardan yalancı bir şekilde öne sürdüğü diğer kehanetler gibi, bunlar da masallardır ve saçmalıklardır, ve ben bunları uzunluktan kaçınmak amacıyla memnuniyetle geçiyorum.

Şimdiye kadar söylenenlerden, Müslümanlara ve onların tarikatına karşı şu sonuçları çıkarıyorum. Peygamberler ve Eski Ahit'teki diğer kutsal adamlar, yalnızca gelecek olan Mesih düzeninde olduklarını yazmışlardır. Nitekim Sanhedrin kitabında, Chelek bölümünde şöyle okunur: R. Abba'nın oğlu R. Ehia dedi ki: R. Johanan dedi ki: Hiç kimse hariç tutulmaksızın tüm peygamberler, yalnızca Mesih'in günleri hakkında kehanette bulunmuşlardır. Ve Zekeriya'nın 9. bölümünde R. Salomon şunları kaydeder: Mar dedi ki: Bütün peygamberler sadece kurtuluş yıllarından ve Mesih'in günlerinden başka bir şey hakkında kehanette bulunmamışlardır. Muhammed hakkında, belki kötü bir anlamda olmadıkça, tek bir kelime bile söyleyen hiçbir Peygamber yoktur. Bunu Yahudiler ve Hristiyanlar müttefikane itiraf ederler: Müslümanlar inkar ederler; lakin söylenenlerden açıkça anlaşılacağı üzere, gerekçesizce ve hiçbir temele dayanmaksızın.

İkinci Sonuç. Mesih'in Krallığı evrensel ve ebedi olacaktır. Bu zaten yukarıda peygamberlerin yetkisiyle yeterince kanıtlanmıştır ve neredeyse sayısız Yeni Ahit tanıklığıyla açıkça gösterilmektedir. Mesih'in kendisi Matta 10. bölümde şöyle dedi: Her şey bana babam tarafından teslim edildi. Ve Yuhanna 12. bölümde: Eğer yerden yükseltirsem, her şeyi kendime çekeceğim. Ve 13. bölümde onun hakkında şöyle yazılmıştır: Babanın her şeyi eline verdiğini bilerek. Ve Aziz Pavlus Filipililere Mektup 2. bölümde Mesih hakkında şöyle konuşur: Tanrı onu yüceltti, ve ona her adın üstünde olan bir ad bağışladı: öyle ki İsa'nın adında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin her diz bükmesin. Ve Efeslilere Mektup 1. bölümde: Her şeyi onun ayakları altına tabî kıldı: ve onu bütün Kilise üzerine baş olarak verdi. Ve Koloselilere Mektup 1. bölümde: Her şey onun aracılığıyla ve onun içinde yaratılmıştır; ve o herkesten öncedir ve her şey onun içinde durur. Ve Vahiy 1. bölümde yeryüzü krallarının Prens'i olarak adlandırılır. Ve 12. bölümde onun hakkında şöyle denir: Milletleri demir bir asa ile güdecekti. Ve biraz sonra: Şimdi kurtuluş, erdem, tanrımızın Krallığı ve onun Mesih'inin gücü gerçekleşti. Ve 19. bölümde Kralların Kralı ve Efendilerin Efendisi olarak adlandırılır. Bu krallığın istikrarı ve ebediliği hakkında ise yukarıda oldukça fazla şey söylenmiştir.

Üçüncü Sonuç. Mesih'in bu Krallığı geçici ve yeryüzüne ait değil, manevi ve göksel olacaktır: icra bakımından söylüyorum: çünkü aksi takdirde Mesih gerçekte aynı zamanda geçici bir Kraldı ve eğer isteseydi kraliyet yetkisini icra edebilirdi. Bu, yukarıda söylenenlerden yeterince açıktır. Gerçek şu ki, bunun geçici ve yeryüzüne ait olduğu da adlandırılabilir: çünkü göklerde şimdiden görkemli olan Mesih, bütün yeryüzünün gerçek ve özlü evrensel Kralıdır ve onu kendi bakanları aracılığıyla, yani yeryüzünün Kralları ve Prensleri vasıtasıyla yönetir ve idare eder. Çoğunun kafir ve kötü olması buna engel değildir: çünkü Tanrı aynı şekilde bu aşağı dünyayı yönetmiştir ve her zaman yönetmiştir; içinde Tanrı'nın kendisini tanımayan nice krallıklar ve kafir vilayetler olmuş ve olsa bile, her zaman onun gerçek ve özlü Kralı olarak kabul edilmiştir.

Dördüncü Sonuç. Eğer Mesih'in krallığı ebedi ise, onun İncil olan yasası da ebedi olmalıdır. Musa'nın adli ve törensel yasasına (çünkü ahlaki ve doğal olanından söz etmiyorum) gelince, bunun ebedi olmayacağını, Mesih'in yasasıyla değiştirileceğini gösteren kutsal yazılardaki tanıklıklar son derece açıktır. Bunu Müslümanlar da itiraf ederler ve daha da ötesi, Yahudiler inkar etmezler, aksine gönüllü olarak kabul ederler. Lakin Mesih'in yasasının başka bir yasayla değiştirilmesi gerektiği hususu; ne Kutsal Yazılarda, ne Yahudilerin ve Hristiyanların kitaplarında, ne de her iki tarafın herhangi bir geleneklerinde bulunur. Müslümanların, Yahudilerin ve Hristiyanların Muhammed'in gelişini ve onun Kuran'daki yasasını eskiden büyük bir hevesle beklediklerini bu kadar cüretkâr ve güvenle söylemeleri ise; son derece utanç verici bir yalandır ve her türlü gerçekten tamamen uzaktır. Hristiyanlar, Galatylülere Mektup 1. bölümde Aziz Pavlus'un şu sözlerini her gün iştirken, kendilerine bildirilenden farklı başka bir yasayı nasıl bekleyebilirlerdi: Size bildirdiğimizin dışında her kim ki size müjde verirse, lanetli olsun. Önceden söylediklerimizi şimdi yine söylüyorum: Eğer bir kimse, aldığınızdan başka bir şeyi size müjde verirse, lanetli olsun. Yeni Ahit'in sayfaları dikkatle ve titizlikle okunursa, onlarda, inançlıların Mesih'ten ve onun elçilerinden aldıkları yasaya ve öğretiyeye karşı sağlam ve kararlı bir şekilde kalmalarından ve her türlü yabancı ve yeni öğretiden özenle sakınmalarından başka hiçbir şeyin daha fazla aşılmadığını göreceğiz. Bu yüzden Aziz Pavlus İbranilere Mektup 3. bölümde şöyle der: İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır. Çeşitli ve yabancı öğretilerle sapmayın. Bununla açıkça gösterilir ki; nasıl başka yeni bir Mesih gelmeyecekse, insanlara bundan böyle yeni bir İncil veya yeni bir yasa da verilemeyecek demektir. Yahudilere gelince, kesin olan şudur ki, onlar Mesih'ten sonra asla başka bir yasa koyucu beklemişlerdir, ne de şimdi beklemektedirler. Diğerlerinin yanı sıra, bu hususta en sağlam argüman şudur ki, İbraniler (ve Hristiyanlardan bazıları da olduğu gibi) dünyanın altı bin yıl süreceğini düşünürler: bunların iki bin yılı yasasız olmuştur: iki bin yılı yasaya sahip olmuştur: ve iki bin yılı Mesih'in krallığına aittir. Talmud'un Sanhedrin kitabında, Chelek bölümünde bunu şu sözlerle buluruz: İlyas'ın evinin geleneğine göre, dünyanın altı bin yıl süreceği kabul edilir: bunlardan iki bin yılı tohu olacaktır (yani boşluk, şaşırtıcı bir şekilde yasasız, tıpkı Solomon Jarchi'nin Glossa'sının açıkladığı gibi), iki bin yılı yasa ile olacaktır: ve iki bin yılı Mesih'in günleri olacaktır. Öyle ki,

İbranilerin düşüncesine göre, Muhammed ve onun Kuran'ı için artık başka bir zaman kalmamaktadır. Ayrıca, İncil'e dayanan yasa en üstün mükemmellikte olduğundan (ki Müslümanlar istemeye istemeye de olsa bunu itiraf etmek zorunda kalırlar), insanları kısmen İbrahim'in yasasına, kısmen Musa'nın yaptırımlarına ve kısmen de Arap batıllıklarına geri çeken Kuran'ınkinden daha az mükemmel bir yasaya dönüştürülmesi uygun düşmezdi.

Beşinci Sonuç. Kutsal Yazılarda hiçbir yerde yasa, evrensel bereket, krallık veya kehanet, Esav hariç, İshak ve onun Yakup soyundaki zürriyeti dışında vaat edilmemiştir. İşaya'nın 2. bölümü: Siyon'dan yasa, Yerusalemlen'den de Rabbin sözü çıkacaktır. Yuhanna 4. bölüm: Kurtuluş Yahudilerdendir. İshak ve Yakup'a şu sözler söylenmiştir: Senin soyunda yeryüzündeki tüm uluslar kutsanacaktır. Davud'a ve onun soyuna ise, yukarıda gördüğümüz gibi Mesih'in krallığı hakkında vaatte bulunulmuştur. Aziz Pavlus Galatylülere Mektup 3. bölümde, İbrahim'in uluslar arasındaki bereketsizliğinin İshak ve Yakup'tan gelen İsa Mesih'te gerçekleştiğini ileri sürer. İsmail ve onun soyu hakkında ise Kutsal Yazılarda, kınamayla birlikte olmayan, ya da bütün bereketinin dayandığı bol zürriyet yerine yeryüzü veya bedensel meselelere ait olmayan hiçbir şey bulunmaz. Eğer onun hakkında övgüye değer bir şey söylenirse bile, bunun asla yasama, kehanet, din veya ortak kurtuluşla ilgili olduğu görülmez. Ve gerçekten de, tüm Kutsal Yazılar kehanetlerinde Mesih'i bir hedef olarak alırken ve neredeyse içlerinde aynı Mesih düzenindeki İshak ve Yakup'un soyundan gelenlerin ardıllığından başka hiçbir şey yapılmazken; ardından neredeyse hiç görünmemiş ve İncil'deki yasasını ilan etmişken, önceden hiçbir kehanet olmaksızın ve insanlar böyle bir şeyi hiç şüphelenmezken, İsmail soyundan Arap'ın kuytuluklarından bir fare veya mantar gibi aniden fırlayan, Mesih'in krallığını, yasasını ve dinini altüst edecek ve yeni bir yasa ile din getirerek tamamen ortadan kaldıracak bilmem hangi yeni bir Peygamberin ortaya çıkması son derece canavarca ve tamamen mantıksız olurdu.

Buna şunu ekleriz ki; Aziz Pavlus bir taraftan Hacer ve İsmail hakkında, diğer taraftan Sara ve İshak hakkında konuşurken, bu iki ikiliyi birbirleriyle öyle karşılaştırır ki, incelenirse birincisi yani Hacer ve İsmail, köle ve bedensel yasanın tipidir: ikincisi ise yani Sara ve İshak, özgürlük yasasının, evlatlık ve manevi olanın tipidir: ve İsmail'i, inançsız olan ve Hıristiyan inancına zulmeden Yahudilerin figürü yapar: İshak'ı ise Yahudilerin zulmettiği inançlıların figürü yapar. Galatylülere Mektup 4. bölüme bakın. Ve bunun Muhammed'e duyulan kinle yazıldığı söylenemez; çünkü Muhammed ortaya çıkmadan altı yüz yıl önce yazıldığı son derece kesindir. Dolayısıyla söylenmelidir ki; bu, ilahi bir esinle Aziz Pavlus tarafından Muhammed'in dinsizliği hakkında yapılan çok açık bir kehanettir: bunun aracılığıyla ayrıca gösterilir ki, İsmail'den ve onun soyundan hiçbir iyilik umulmamalıdır, aksine gerçek inananların korkması gereken her türlü kötülük beklenmelidir; ki keşke bunu için kendisinde deneyimlemeseydik.

Altıncı Sonuç. Kutsal Yazıların kehanetleri ve hükümleri İshak'ı, onun soyunu veya onlara ait herhangi bir şeyi, yani Yakup, İsrail, Yahuda, Davut, Yerusaleml, Siyon ve benzeri şeyleri dikkate aldığında; Müslümanlar bunları İsmail'e veya onun soyuna mal edemezler ve etmemelidirler; aksine bunları tamamen İshak ve Yakup'tan doğmuş olan Mesih'e atfetmelidirler, çünkü yukarıda Aziz Pavlus'tan uyardığımız üzere, İbrahim'in, İshak'ın, Yakup'un ve bunlardan türeyenlerin tüm bereketi onda tamamlanacaktı. Aksi takdirde katlanılmaz bir karışıklık ortaya çıkardı; ve eğer İsmail hakkında, İsmailîlerde veya onların işlerinde Kutsal Yazılarda iyi bir şey yer alıyorsa, biz de bunları Mesih'e ve Mesih'in inananlarına atfetmemiz gerektiğini söyleyebilirdik.

Yedinci Sonuç. Kutsal Yazıların yorumlanmasında, kendisi de Hristiyan doktorlardan alınma olan fakat bunu kötüye kullanan muhalif Ahmed İbn Abdülhalim'in bile aktardığı en doğru ve en kesin kuralı kullanmalıyız. Bu kural şöyledir: إنما يجب أن يقسب المجزى على الكل ويستدل على ما غاب بما ظهر، وعلى ما أشكل بما ظهر (Parçanın bütüne göre kurala bağlanması; figürlü olanın, açık ve figürsüz olanla gösterilmesi; ve şüpheli olanın, kesin olanla açıklanması gereklidir).

Dahası, parçanın bütüne göre kurala bağlanması; figürlü olanın, açık ve figürsüz olanla gösterilmesi; ve şüpheli olanın, kesin olanla açıklanması gereklidir. Dolayısıyla, eğer bütün Kutsal Yazı açıkça ve aşikâr bir şekilde Mesih'ten bahsediyorsa (zaten yukarıda gördüğümüz ve hem tüm Hristiyanların, hem Müslümanların, hem de Yahudilerin kabul ettiği gibi); içinde herhangi karanlık, şüpheli ve tabiri caizse eksik bir yer olsa bile, bu yer berrak, kesin ve açık yerlere göre açıklanmalıdır. Buna şunlar da eklenir ki; Müslümanlar tarafından kendi mezhepleri ve Muhammed için öne sürülen o yerlerin hepsi ya da neredeyse hepsi, hem Hristiyanlar hem de Yahudiler tarafından Mesih hakkında anlaşılmaktadır. İsmail ve İsmailîler lehine yapılan, geçici ve dünyaya ait mutluluğa veya gerçek Tanrı'nın bilgisine ve övgüsüne ilişkin görünen pek az şey vardır. Fakat bunlar da halihazırda öne sürülen kurala göre açıklanmalıdır: yani, onlarla ilgili olarak manevi ve ilahi işler düzeninde söylenen her şey Mesih'e atfedilmelidir. Çünkü şu vaat onda doğrulanmalıdır: Senin soyunda yeryüzündeki tüm uluslar kutsanacaktır: öyle ki Araplar da bu berekete dahil edilsinler; ancak bu ne şimdiki zamanda, ne de Muhammed'in yasasında; aksine İsmailîler ve Araplar arasında Hristiyan dininin çiçek açtığı veya ileride çiçek açacağı zamanda; ve özellikle de Arabistan ve Paran çölleri, aziz papazların kalabalıklarıyla dolup taşıdığı zaman.

Sekizinci Sonuç. Eğer Müslümanlar Kutsal Yazıların tahrif edilmiş olduğunu söylerlerse; yahut her iki ahitten Hristiyan dini adına onlara karşı şimdiye kadar öne sürdüğümüz o tanıklıkları sanki sahte veya şüpheliymiş gibi reddederlerse; bunu haksız yere ve hiçbir gerekçe olmaksızın yapacaklardır; çünkü Kutsal Yazıların bütünlüğünü yukarıda yeterince açık bir şekilde kanıtlamış bulunmaktayız. Nitekim eğer Kutsal Yazılar tahrif edilmişse, kendileri lehlerine onlardan alıntılادıkları o tanıklıkların meşru ve tahrif edilmemiş olduğunu nasıl kanıtlayabilecekler? Doğrusu biz, Hristiyanlar ve Yahudiler arasında bulunan onaylanmış Kutsal Kitap

çevirilerinde, en azından öz bakımından gerçekten bulunan ve açıkça kendileri tarafından uydurulduğu veya tahrif edildiği sabit olmayan, Müslümanlar tarafından öne sürülen otoritelerin sahte ve bozulmuş olduğunu söylemiyoruz.

Ne de Müslümanların, bize karşı Kutsal Kitapların otoritesini kullanırken argümanı ad hominem (kişiye karşı argüman) olarak kullandıkları söylenebilir; Hottinger bunu yanlış, hatta aptalca iddia etmektedir. Çünkü o zaman bir kişi, bir muhalife karşı argümanı ad hominem olarak şu durumda yapar: Kendisinin doğru kabul etmediği, fakat sırf kendi ilkeleriyle muhalifi ikna etmek için doğruymuş gibi kabul ettiği bir önermeyi ona tanıdığı anda; ki yine de o önermeyi kendi düşüncesini sağlamlaştırmak için asla kullanmak istemez. Lakin Müslümanların, peygamberlerin ve kendi mezheplerinin hakikatini dayandırdıkları ve sağlama aldıkları o Kutsal Yazı tanıklıklarını doğru ve meşru olarak kabul etmedikleri hiçbir şekilde söylenemez; ki biz onların açıklanmasında ve anlaşılmasında onlara karşı çıkıyoruz, onların o metni yanlış ve kusurlu bir şekilde anladıklarını ve açıkladıklarını ileri sürüyoruz; tıpkı bizim Kuran'ın herhangi bir yerini onlara karşı öne sürdüğümüzde, onu kendi lehimize olacak şekilde açıklarken (Kuran'da İsa'nın Kelime ve Tanrı'nın Ruhu olduğu söylendiğinde, orada Muhammed'in İsa'nın tanrılığını itiraf ettiğini iddia ettiğimizde olduğu gibi) Müslümanların kendilerini siper etmesi, Kuran kelimelerinin anlamının o olmadığını inkar etmesi ve başka yerlerde açık kelimelerle İsa'nın tanrılığını inkâr ederken burada Muhammed'in bunu itiraf etmiş olamayacağını söylemesi gibi tam olarak öyle gerçekleşir. Bizim durumumuzda da iş tıpkı böyledir.

Yine de şu fark vardır ki, Hristiyanlar Müslümanlara karşı Kuran'ın açık ve aşikâr kelimelerinden argüman üretirler: ve her ne kadar onların Tanrı sözü olduğuna inanmasalar da, yine de muhalifler inkar etse bile, kelimelerin ifade ettiği şekilde ele alındığında hakikatin onların içinde barındırıldığını düşünürler. Lakin Müslümanlar, Kutsal Yazıların belirsiz, mecazi ve simgesel kelimelerinden bize karşı argüman üretirler; tüm gücün sadece kelimelerde değil, içlerinde barındırılan gizemde olduğunu öne sürerler (ki bu elbette Tanrı'dan başka bir şeyden olamaz): tıpkı İşaya'da Devenin Yükselişi'nde Muhammed'in: eşeğin yükselişinde ise İsa'nın önceden ilan edildiğini istemeleri gibi. Ve Tevrat'ta üç dağ, Sina, Seir ve Paran aracılığıyla, Tanrı tarafından onlar aracılığıyla verilen üç peygamberin ve üç yasanın tasarlandığını öne sürerler. Lakin kim, tamamen aptal ve Hottinger gibi biri değilse, kelimelerin her iki tarafın da kabul ettiği şekilde olmadığı, bizim inkar ettiğimiz gizeme dayandığı zaman, Müslümanların bu yerlerde bize karşı ad hominem argümanı yaptığını söyleyebilir?

Diğer taraftan, gizli gizemleri ve o kadar büyük önem taşıyan gelecek şeylerin kehanetlerini (ki bu, kendi peygamberinin doğruluğunun ve kendi dininin hakikatinin değerindedir) tanıdıkları o yerlerin, Müslümanlar tarafından Tanrı'nın sözü olarak kabul edilmediğine inanmak daha az bir delilik olmazdı. Bu hususun en kesin kanıtı şudur ki; bir şeyi, özellikle de Eski Ahit'ten alıntı yaptıklarında, neredeyse her zaman [Arapça metin] (Yüce Tanrı'nın sözü demektir) formülünü kullanma

alışkanlığındadırlar; ki bunu Kuran kelimelerini alıntılarken de kullanmaya alışkındırlar.

Burada yine de yukarıda ima ettiğim şey not edilmelidir ki; Kutsal Yazılardan türetilen gizli ve mecazi anlamdan gelen argüman, ya bizzat Kutsal Yazılardan açıkça çıkarılmadıkça, ya doktorların ve yorumcuların ortak görüşüyle bilinmedikçe, ya da tüm inananların oybirliğiyle kanıtlanmadıkça zorunlu olarak ikna etmez. Bu ise ancak gerçek Dinde gerçekleşebilir. Ve Yahudiler arasında Mesih'ten önce ve Hristiyanlar arasında Mesih'ten sonra, Müslümanların iddia ettiği gibi en azından Muhammed'e kadar gerçek Din mevcut olduğundan: eğer her iki taraf da o dönemde gerçek Dinde oldukları sırada Kutsal Yazıların gizemleri hakkında ortak bir duyu üzerinde uzlaştıysa, o kesin ve doğru olacaktır. Lakin şüphesiz ki onlar, Müslümanların kendi Muhammed'ine (ki ne Yahudiler ne de Hristiyanlar bunu asla hayal etmemişlerdir) zorla uyarlamaya çalıştığı şeylerin çoğunda, İsa hakkında anlaşılmakta uzlaşmışlardır.

Müslümanların Argümanlarına Yanıt Verilir.

Müslüman bilginler, Kutsal Yazılarda Muhammed'in önceden bildirilmiş olduğunu kanıtlamak için bize karşı ikili bir argüman kullanırlar. Her ikisini de Ahmed İbn Abdülhalim, bana ait olan Apologia'nın 253. sayfasında oldukça uzun uzadıya ele alır. Ben her ikisini de kısaca ortaya koyacağım ve birkaç kelimeyle cevap vereceğim.

İlk argüman bu şekildedir. Muhammed altı yüz kez Kur'an'da iddia eder, kendisinin Tevrat'ta, ve İncil'de önceden bildirildiğini; ve bunu açıkça vaaz ediyordu, dinleyen Yahudilerin, ve Hristiyanların, ki onlardan, eğer doğru söylemiş olmasaydı, yalan söylemekle çok kolay bir şekilde suçlanabilirdi. Oysa ki Muhammed en akıllı, ve tüm ölümlülerin en ferasetlisi olsaydı, aptal kendisini ve deli tamamen göstermiş olurdu, eğer bunları gibi doğru onaylasaydı, ki onların yanlışlığından herkes tarafından ikna edilebilirdi. İtiraf edilmelidir o halde, onun Kutsal Yazılarda önceden bildirildiği.

Cevap veriyoruz; ne zaman ki bir şey var olmak, veya var olmamak, duyuyla anlaşılır, ve fiilen kendisinin açıkça kanıtlanır, hiçbir aksine olan gerekçeler geçerli olamaz. Şu ki Muhammed olmuştur en akıllı, ve en zeki tüm ölümlülerin, boş yere tamamen iddia edilir: bu ne var ki zorunlu olarak ikna etmezdi, şu ki ne kendi kendine aldanmak, ne de başkalarını aldatmak, veya yalan söylemek bile konularda oldukça açık, ve aşık yapamazdı. Gerçekleşmiştir bu altı yüz diğer yeni dogmaların mucitlerinde, ve yeni mezheplerin kurucularında, ki onlar bilgi, ihtiyat, ve ferasetle üstün gelmek görünüyorlardı, ve belki üstündüler : ve buna rağmen, ister zihnin hatasından, veya iradenin kötülüğünden, en açık yalanları ortaya koymuşlardır. Dahası Muhammed bir insan cahil, okumaktan, ve yazmaktan tamamen acemi idi. Bunu bizzat kendisi Kur'an'da itiraf eder, ne de Müslümanların arasında hiç kimse şüpheye düşürür: çünkü bu yüzden النبي الامي (Ümmi Peygamber) peygamberi cahil olduğunu iddia ederler (her ne kadar yanlış olsa da) Kutsal Yazılarda adlandırıldığını: ne öyleyse şaşılacak, eğer herhangi bir Yahudi veya Hristiyan serseriden, ister onun

lutfunu kazanmak için, ister onu kandırmak için, Kutsal Ciltlerde kendisi hakkında kehanetlerin yazıldığına ikna olduysa? Ne var ki doğru değildir, Yahudilerin, ve Hristiyanların daha akıllı, ve daha bilgili Muhammed'den bu tür kehanetlerle öven kişiye katılmış olmaları, veya karşı çıkmamış olmaları. Nitekim aynı kişi sık sık Kur'an'da yakınır Kitap ehlinden (yani Yahudilerden, ve Hristiyanlardan) şu ki kehanetleri hakkında kendisi kendisinin içinde Tevrat, ve İncil var olan, gizlediklerini, veya tahrif ettiklerini. Fakat eğer bunlar onları gizliyorlardı, neden kendisinin Peygamber bu kadar büyük, ve biliyordu onları içinde Yazılarda bulunduğunu, açığa vuruyordu? Aktarır ise Halibi içinde tefsirinde Suresinin 4. ayet 165. göre sözünden İbni Abbas'ın, otoritesinin en yüksek arasında Müslümanlar otoritesinin, ileri gelenlerini Mekke'li, ne zaman ki işitiyorlardı Muhammed'i bu şekilde kendisini içinde kehanetlerinde Tevrat'ın öven:

اتوا النبي من فقالوا يا محمد ميلنا عنك اليهود وعن صفكتك في كتابهم فرعوا انهم لا يعرفونك ودخل على النبي من جماعة من اليهود فقال اني والله اعلم انكم لتعلمون اني رسول الله فقالوا لا نعلم ذلك

(Yahudiler Muhammed'e gelip dediler ki: Ey Muhammed, Yahudiler senden ve senin sıfatından kitaplarında bahsetmekten kaçındılar ve seni tanımadıklarını öne sürdüler. Ve Yahudilerden bir grup Peygamber'in yanına girdi ve dedi ki: Vallahi ben kesinlikle biliyorum ki siz benim Allah'ın elçisi olduğumu biliyorsunuz. Onlar da dediler ki: Biz bunu bilmiyoruz)

geldiğini ona ve dediklerini: Ey Muhammed, biz sorduk Yahudilere hakkında senin, ve hakkında kehanetlerin, ki onları söylüyorsun olduğunu hakkında senin içinde Yazılışında onların. Fakat onlar iddia ettiler bilmediğini, kim sen olduğunu. Ne ne zaman sonra Yahudilerin kalabalığı Muhammed'e gelmişti, o dedi onlara: Ben kesinlikle biliyorum, siz bilmemezlikten gelmediğinizi, benim olduğumu elçisi Allah'ın. Onlar ise cevap verdiler: Hiçbir şey bu tür bilmiyoruz.

Şu da dahası dikkate alınmalıdır ki, Muhammed, tüm bilimlerin ve özellikle Kutsal Yazıların cehaletinin en üst düzeyde hüküm sürdüğü bir çağda ve o insanların arasında yaşamıştır. Aksine, aralarında doğduğu ve elli yıldan fazla bir süre putperestliğin karanlıklarına gömülmüş olarak bulunduğu Mekkeliler, Kutsal Yazılardan az ya da hiç şey bilmiyorlardı; meğerki bazı Yahudileri veya Hristiyanları bu konularda kekelerken işitmiş olsunlar. Bu yüzden onlara her ne isterse kolayca inandırılabilirdi ve kandırılabilirdi; nitekim bazı Yahudilerin yalanlarından ve Hristiyanların anlatımlarından çıkardığı o kadar çok masalı ve saçmalığı Kutsal Yazıların kehanetleriymiş gibi kendi Kur'an'ına karıştıran Muhammed'e de böyle kandırma yapılmıştı ki, bunlar ne var ki en cahil ve tamamen bedevi Araplar tarafından inanılmıştır. Bu ise, fark edecek olan kişiye hiç de şaşırtıcı görünmeyecektir: O kadar çok eyalet, o kadar çok katolik krallık ve bunların içinde o kadar çok prens, o kadar çok kral, o kadar çok cumhuriyet; ve inanılması neredeyse imkansız olan, Apostolik inançta doğmuş ve yetiştirilmiş o kadar çok başpiskopos, o kadar çok papaz, o kadar keşiş, tek bir dönme kardeşin teşvikiyle ve bir papazın iğrenç suçuyla lekelenmiş olarak, atalarının ve kendilerinin her zaman itiraf etmiş

oldukları o dini terk etmişlerdi. Ve o kadar dinsiz, o kadar pis, o kadar hayvani dogmaları benimsemişlerdi ki, o dogmaların az bir kısmı bile Kur'ani olanlarla karşılaştırıldığında çok daha kötü ve zararlı görünmektedir. Bu kesinlikle, Ahmet'in kendi Muhammed'inde anlamayı kavrayamadığı o mucizeden daha büyüktür.

İkinci argümanı şöyle özetliyorum: Hiçbir yasa, Muhammed'in yasası kadar yayılmamış ve genişletilmemiştir. Bu ise o kadar mucizevi bir şeydir ki, Muhammed bunu ister doğru ister yanlış yaymış olsun, sapkın şeyler öğrettiyse insanların ondan sakınması için, eğer doğruysa ona uymaları için mutlaka Peygamberler tarafından önceden bildirilmiş olması gerekirdi. Ve nitekim Kutsal Yazılarda hem Mesih hem de Deccal hakkında birçok şeyin önceden bildirilmiş olduğunu görüyoruz. Fakat Kutsal Yazılarda Muhammed'in kötü olacağını belirten ya da onunla ilgili herhangi bir azarlama içeren hiçbir şey yoktur; öylesyse zorunlu olarak bunlarda Muhammed'in, yasasının ve o dinin övgüsüne dair kehanetler yer alacaktır. Şayet bunların şimdi bulunmadığı görülüyorsa, bunun Yahudiler ve Hristiyanlar tarafından ortadan kaldırıldığı düşünülmelidir.

Fakat kolayca cevap verilir ki, Müslümanların övündüğü ölçüde Muhammed'in mezhebinin o kadar büyük bir mucize olduğu iddiası yanlıştır. Çünkü yalnızca Asurluların, Yunanlıların ve Romalıların putperestliği Muhammedi mezhepten daha geniş alanları ve daha uzun süreleri elde etmemiştir; aynı zamanda Hristiyan dini de hem bölgelerin genişliği hem de zamanın uzunluğu bakımından onu aşmıştır. Her ne kadar devasa sayı ve büyük kalabalık, başka bir yerde daha uzun uzadıya gösterdiğim gibi, dinin kesin kanıtları olarak görülmemelidir. Rakip ise, Muhammedi mezhebinin o kadar bol genişlemesinden (ister doğru ister yanlış olsun) şu sonucu çıkarır: Eğer kötü ve yalancı olsaydı insanların kendisinden sakınması için, iyi ve doğru sözlü olsaydı ona uymaları için Muhammed'in Peygamberler tarafından önceden bildirilmiş olduğuna zorunlu olarak inanılması gerekir. Cevap veriyoruz: Birincisi, bir insanın, Tanrı'nın Peygamberler aracılığıyla neyi vahşedeceği konusunda O'na yasalar emretmeye gücü yetmez. Kutsal Yazılarda hakkında tek bir kelime bile bulunmayan, ancak en büyük öneme sahip birçok şey dünyada gerçekleşmiştir; oysa daha hafif diğer şeyler hakkında sık sık önceden duyurular yapılmıştır. Peygamberler Perslerin ve Medlerin başarılarını önceden bildirmişler; Çinlilerin, Tartarların, Japonların ve diğer başlıca halkların durumları hakkında ise tamamen sessiz kalmışlardır. Eski Ahit'te Deccal'in kendisi hakkında oldukça karanlık ve şüpheli kehanetler vardır ve bunlar ancak diğer kötü kralların simgesi altındadır; öyle ki, Deccal hakkında doğrudan hiçbir şeyin Peygamberler tarafından önceden bildirilmediğini düşünenler bile vardır. Öyleyse, Kutsal Yazılarda Muhammed hakkında da önceden bildirilmiş olması hiç de şaşırtıcı değildir.

En son "Türkçesine çevir" yazdın. Metni doğrudan çevirmek yerine yanlışlıkla Latince halini tekrarlamıştım, hemen Türkçesine çeviriyorum:

Sonra dikkate alınmalıdır ki, Eski Ahit'in neredeyse tüm kehanetleri Mesih'e yöneliktir ve onda tamamlanıp mükemmelleştirilmiş olmalıdır: nitekim Aziz Pavlus Romalılara yazar. Bundandır ki, Mesih'in ilk gelişinden itibaren araya giren diğer şeylerin ardışık olayları neredeyse göz ardı edilerek, tüm peygamberlerin en büyük meyvesi olan onun ikinci gelişine hemen aynı yerlerden geçiş yapılır. Bunu ise Daniel 9. bölümde şu sözlerle açıkça ima eder: Halkınız ve kutsal şehir üzerine yetmiş hafta kısaltılmıştır; ta ki isyan sona ersin, günah son bulsun, suç silinsin, ebedi adalet getirilsin, vizyon ve kehanet tamamlansın ve Kutsallar Kutsalı meshedilsin. Bu sözlerden sonra başka hiçbir şeyin önceden bildirimi yapılmaksızın, hemen 12. bölümde Daniel dünyanın en son zamanlarına geçer.

Yine de inkar etmem, dünyanın bu büyük baştan çıkarıcısı ve Deccal'in öncüsü Muhammed hakkında da Kutsal Yazılarda yeterince açık kehanetler bulunmaktadır; şunlar gibi:

Birincisi Yaratılış 16. bölümde yer alır, ki burada İsmail hakkında şöyle önceden bildirilir: Bu adam vahşi bir insan olacak: Onun eli herkese karşı ve herkesin eli ona karşı olacak; ve tüm kardeşlerinin bölgesinde çadırlarını kuracak. Bu sözlerle şüphe yok ki İsmail'in kişiliği altında Muhammed'in ve İsmaili haleflerinin vahşeti ve insanlık dışılığı önceden bildirilmektedir.

İkincisi İşaya 27. bölümde şu sözlerde yer alır: O gün Rab sert, büyük ve keskin kılıcıyla çubuk yılan Leviathan'ı, kıvrık yılan Leviathan'ı cezalandıracak ve denizdeki canavarı öldürecek. Bu kehanetin yalnızca İbraniler tarafından değil, aynı zamanda Hristiyanların en bilgili olanları tarafından da Muhammed ve İmparatorluğu hakkında anlaşılması gerektiği ileri sürülmektedir.

Üçüncüsü Daniel 7. bölümde yer alır, burada şöyle denir: Dördüncü en korkunç canavarın on boynuzu arasından küçük başka bir boynuzun bittiği. Ve işte, diye ekliyor, ortalarından küçük başka bir boynuz çıktı ve ilk boynuzlardan üçü onun önünden kökünden söküldü. Ve işte, bu boynuzda insan gözleri gibi gözler ve büyük şeyler söyleyen bir ağız vardı. Ve biraz sonra ekler: Diğerlerinden daha büyüktü, kutsallara karşı savaş yapıyor ve onlara üstün geliyordu. Burada mistik bir şekilde Muhammed, doktorlarımızın görüşüne göre ifade edilir, her ne kadar başkaları öncelikle Deccal'in öncüsünün işaret edildiğini istese de.

Muhammed ve onun tiranlık imparatorluğu hakkında da hem İbraniler hem de Hristiyanlar, Nebukadnezar'ın rüyasında gördüğü, kil ve demirle birleştirilmiş ayaklar ve bacaklar hakkındaki Daniel 2. bölümdekileri açıklarlar. Ve her ne kadar Daniel yalnızca dört imparatorluktan söz etse de, yine de Müslümanlar savaş hakkı ve silah gücüyle Doğu İmparatorluğu'nda Romalıların yerini aldıkları için, her iki imparatorluk da tek ve aynı imparatorluk olarak görülebilir: nitekim bacaklar ve ayaklar insan bedeninde yalnızca tek bir uzuv oluşturuyormuş gibi görünür. Ve gerçekten bugün bile Türklerin Hükümdarı Sezar ve Augustus unvanıyla kendini süslemektedir; ve İmparatorluk Şehri'ne bitişik olan bölgesi Romanya adıyla anılmaktadır.

Yeni Ahit'te ise her yerde saptırcılar, sahte peygamberler ve deccaller önceden bildirilmektedir, dünyanın sonunda geleceği herkesin ortak onayıyla inanılan o ünlü Deccal dışında. Muhammed'in adıyla özel olarak önceden bildirilmemiş olması, belki de ona benzer daha pek çok kişinin gelecek olmasındandır; tıpkı Arius, Nestorius, Dioscorus ve daha niceleri gibi, ki henüz gelecek olanlar da vardır ve belki de Muhammed'den daha kötüdürler. Ne de onu adıyla özel olarak önceden bildirmek gerekirdi, mademki Mesih'in İncil'ine yabancı bir doktrini benimsemiş olan o kişilerin tümünden genel olarak sakınılması öneriliyordu, Galatyalılar 1. bölümdeki o söze göre: Mademki biz ya da gökten bir melek, size vaaz ettiğimizin dışında bir şey vaaz ederse, lanetli olsun.

Dahası eğer mesele doğru bir şekilde tartılırsa, Muhammed, geçmişteki sapkınlık önderlerinin, özellikle Arius ve Nestorius'un hatalarını yenilemekten ve yaymaktan başka bir şey yapmamıştır. Nitekim bu nedenle saptırcılar arasında bu kişi belki de Muhammed'den daha çok liderliği hak eder; öyle ki Kutsal Yazılarda bunun hakkında özel bir anmanın önceden geçmesi için hiçbir neden olamazdı.

Ve yine de Vahiy 6. bölümde, daha doğru bir yoruma göre, dördüncü mührün açılışında şöyle denir: Ve işte soluk bir at, ve üzerinde oturanın adı Ölüm'dü ve Cehennem onu izliyordu; ve ona yeryüzünün dört bölümü üzerinde kılıçla, kıtlıkla, ölümle ve yeryüzünün vahşi hayvanlarıyla öldürmek için yetki verildi: Muhammed kesinlikle önceden işaret edilmektedir ve onun o hayvani batıl inancı, geçici olandan ziyade ebedi ölüm getiren ve Tartarların tüm dünyasına o kadar büyük bir yıkımla açılmıştır ki, Deccal'in tiranlığı dışında bundan sonra bundan daha büyük hiçbir şeyin olmayacağı inanılır; ki bunun hakkında hemen aynı bölümde söz edilmektedir. Ve Aziz Pavlus Selanikilere Mektup 2, bölüm 2'de, yazarken sanki tam da bunu ima etmektedir, ne Deccal'in ne de dünyanın en son gününün gelmeyeceğini, önce bir ayrılma, Yunanca adıyla apostasia gerçekleşmedikçe; ayrılma önce gelmedikçe ve günah adamı, yıkım oğlu açığa çıkmadıkça, diyor. Eski Babalar, bu ayrılma ya da sapkınlık yoluyla, halkların Roma İmparatorluğu'ndan genel bir ayaklanmasının anlaşılması gerektiği konusunda hemfikirdirler. Daha yeniler de aynı şeyi düşünürler; ancak eklerler ki, bu isim altında ayrıca ve özellikle Roma Papa'sından ve Katolik ve Hristiyan inancından ayrılma da anlaşılmaktadır, ki bugüne kadar hiç kimse Muhammed ve Muhammedilik kadar bunu tehdit etmemiştir.

Üstelik Rakibe şunu da kabul ediyoruz: Eğer Muhammed gerçek bir peygamber olsaydı ve onun eseri, doğru olduğu ölçüde Tanrı'dan kaynaklansaydı, Mesih hakkında önceden bildirildiği gibi, onun hakkında da Kutsal Yazılarda kehanetlerin önceden bildirilmiş olması gerekirdi. Fakat bunlar hiçbir yerde bulunmadığına göre, argümanı Müslümanlara karşı geri çeviriyoruz ve şu sonucu çıkarıyoruz: Muhammed hiçbir şekilde gerçek bir peygamber olmamıştır ve ne bir yasa ne de iyi bir din ilan etmiştir. Şu ki bu tür kehanetlerin gerçekten var olduğunu, ancak Yahudiler ve

Hristiyanlar tarafından ortadan kaldırıldığını, bunun hiçbir şekilde gerçekleşmeyeceğini zaten kanıtladık.

EK

Muhammed ve Mezhebi İçin Kutsal Yazıların Dışında Müslümanların İleri Sürdüğü Diğer Kehanetler, Öngörüler ve Tanıklıklar,

Müslümanların her iki Ahit'ten öne sürdükleri ve bozulmuş, yanlış ya da uydurma oldukları kanıtlanan yukarıda bahsedilen kehanetlerin haricinde; kendi peygamberlerine olan inancı daha da artırmak, onun batıl inancını daha çok güçlendirmek ve pekiştirmek amacıyla Müslümanlar, farklı yazarlardan, özellikle Yahudilerden ve Hristiyanlardan alınan devasa bir kehanetler, işaretler, öngörüler ve tanıklıklar yığını öne sürmektedirler.

Birincisi: Şu anda Roma'da Propaganda Fide Kutsal Koleji'nin seçkin kütüphanesinde muhafaza edilen, en Seçkin Kardinal Camillo de Maximis'in kütüphanesinden çok eski bir El Yazması Kodeks'te okuyoruz ki; Cebrail meleği Muhammed'e görünmüş ve ona, yaratıldıktan sonra on bin yıl boyunca kendi adını bilmediğini söylemiştir: çünkü o zaman ilk defa Tanrı tarafından Cebrail adı çağrıldığını duymuş ve Tanrı'nın kendisini kutsamasını emretmiştir; ki bunu diğer on bin yıl boyunca kendisi yapmıştır. Sonrasında kendisini yüceltmesi için ilahi emri işitti; ve bunu diğer on bin yıl boyunca yaptı. Yazar devam ediyor,

قال لي يا جبرائيل صلى علي : محمد فصلبيت عليك يا محمد عشرة آلاف عام . فقال لي العجب ان تراه وتنتظر اليه . فقال بلى يا رب . فأمر فكشف لي عن سبعين حجاباً فنظرت الي ثلاثة منابر من نور وعليها ثلاثة أشخاص فعلمت من بينهم فناداني ربي يا جبرائيل الا تنتظر اليه جالساً بين وزرائه يعني ابابكر وعمر رحيم الله .

Tanrı bana şöyle dedi: Ey Cebrail, Muhammed için dua et. Ben de senin için, Muhammed'den dolayı on bin yıl boyunca dua ettim. Bana tekrar şöyle dedi: Onu görmeyi ve onu tanımayı arzuluyor musun? Cevap verdim: Kesinlikle efendim. Tanrı'nın emriyle yetmiş perde önümden kaldırıldı: ve ışıktan üç taht gördüm ve üzerlerinde üç kişi vardı ve senin onlardan biri olduğunu öğrendim. Sonra Rabbim beni çağırarak bana şöyle dedi: Ey Cebrail, danışmanlarının arasında oturan o kişiyi görüyor musun? Bunlarla ise Allah'ın merhamet ettiği Ebu Bekir ve Ömer kastediliyordu.

Burada, ne sonraki anlatılarda ne de masallarda olduğu gibi, kitap çok fazla şişmesin diye her şeyi Arapça olarak aktarmak istemedim; aksine yalnızca daha dikkat çekici olarak değerlendirdiklerimi aktardım. Dahası, böylesine çılgın ve gülünç bir uydurmayı çürütmek için burada çok sayıda argüman yığmaya gerek yoktur. Çünkü kim şunu işitip gülmez ki; Cebrail, Muhammed'den kırk bin yıl önce, on bin yıl boyunca kendi adını bilmiyormuş; ve Muhammed'in kendisi, doğmasından önce on binlerce yıl boyunca Cennette Ebu Bekir ve Ömer ile birlikte bulunmuş? Maronitlerin en bilgili kişileri olan Gabriel Sionita ve Joanne Hesronita tarafından alıntılanan,

Müslümanlar arasında seçkin bir yazar olan Abdülatif'in oğlu Yusuf, canavara bir canavar daha ekliyor: Şöyle ki: Muhammed, Cennette böyle vakit geçirirken, yeryüzünde görünmeden önce, bir zamanlar Tanrı'nın Tahtı'nı çevrelemeye başladı. O sırada Tanrı yönelip ona baktı: o ise korku ve utançtan terlemeye başladı. Alnındaki teri parmağıyla sildiğinde, onun altı damlası Cennet sınırlarının dışına düştü: birinden bir gül bitti; diğerinden pirinç; ve diğerlerinden Muhammed'in dört yoldaşı: Müslümanların en bilgilileri bile işte böyle saçmalıyor ve deliriyorlar.

İkincisi. El-Mehdi'nin (المدي) rehberlik işaretleri hakkındaki kitabında, 3. bölüm, 1. kısımda şöyle okuyoruz:

في كتاب دلائل النبوة حدثنا الحافظ باسناد ذكر عن ابراهيم بن محمد بن طلحة قال : قال طلحة ابن عبد الله حضرت سوق بصري فاذا راهب في صومعته يقول صلوا اهل هذا الموسم افي منهم من اهل الحرام . قال طلحة قلت نعم انا . قال هل ظهر احمد بعد : قال قلت ومن احمد قال ابن عبد الله بن عبد المطلب هذا شهر الذي يخرج فيه وهو النبي أخرج من الحرام ومهاجري الى نجد ومحورات

Sebah & . &c. Kehanetlerin kanıtları kitabında, Alhaphedh kendi anlatımlarının alıntıları, Muhammed bin Talha'nın oğlu İbrahim'in sözünden bize şöyle anlatarak rivayet eder: Abdullah'ın oğlu Talha dedi ki: Ben Busra pazarında bulundum ve manastırının içindeki bir Keşişi gördüm; o şöyle diyordu: Bu hac mevsiminin halkına sorun, aralarında Harem halkından biri var mı? Talha dedi ki, ben cevap verdim: Ben Harem halkındayım. O zaman Keşiş dedi ki: Ahmed henüz ortaya çıktı mı? Ve ben: Ahmed kimdir, dedim? Ve o: Abdülmuttalib'in oğlu Abdullah'ın oğludur, dedi. Bu, dünyaya geleceği aydır ve o peygamberlerin sonuncusu olacaktır. Onun çıkış yeri Mekke olacaktır: ve hicreti Necid, Horrat ve Sebah olacaktır. Talha devam ederek şöyle diyor, kendisinin hemen Mekke'ye gittiğini ve orada Muhammed'in çoktan ortaya çıktığını, peygamberlik etmeye başladığını ve bazı kişilerin ona bağlanıp onun öğretisini benimsemiş olduklarını öğrendiğini söyledi.

Bu keşiş, tıpkı Müslümanların peygamberlerinin gelişimini önceden bildiklerini ve önceden haber verdiklerini uydurdıkları veya geldikten sonra onu bir peygamber olarak tanıyıp ona uyduklarını söyledikleri diğer keşişler gibi, şüphesiz Hristiyan biriydi; Oysa, Muhammed'den önceki veya sonraki Hristiyanlar arasında, yeni bir din kurmak üzere Tanrı tarafından gönderileceği veya gönderilmiş olduğu düşünülecek ona dair hiçbir bilgi hiçbir zaman olmamıştır; aksine, ortaya çıkmadan önce hiç kimse onu düşünmemiş veya hayal etmemiştir: açıkça görülmektedir ki, Hristiyan Keşişler hakkında anlatılan tüm bu şeyler ya uydurmalar ve yalanlardır ya da aldatmacalardır: çünkü belli ki bazıları sihirli sanatlar aracılığıyla onun hakkında bir şeyler öngörmüş veya kehanette bulunmuşlardır.

Üçüncüsü: Müslümanların uydurduğuna göre Âdem'in yüzüne Tanrı tarafından konulan ve İsmail soyu hattı boyunca onun bütün torunlarına aktararak Muhammed'in gelişinin kalıcı bir tanığı olarak sonunda onda sabit kılındığı söylenen mucizevi bir ışık öne sürülür. Müslümanlar bu mucizevi ışık hakkında çok uzun saçmalıklar biriktirmektedirler. Muhammed Abul-Hasan (المحاري), Albocharius lakabıyla tanınır; Anvar (الأنوار) adlı kitabında, Abdullah'ın oğlu Ebnal-Abbai,

Mombah'ın oğlu Vaheb, Ebn-Abbas ve Müslümanlar nezdinde ilahi otoriteye yakın olan diğer kişilerin rivayetine dayanarak şunları yazar:

لما اراد الله تعالى ان يخلق سيد الاولين والآخرين محمدا من امر طاووس الملائكة وهو جبرائيل ع م ان ياتيه بالطيئة : فهبط جبرائيل وملائكة الصفيح الأعلى وحملت العرش فقبضوا قبضة تربة رسول الله من تربة نقية طاهرة فخرج بها الروح الأمين فغمسها في عين السلسبيل حتي بقيت كالدرة البيضاء وكانت تغمس في نهر من أنهار الجنة وتعرض على الملائكة فشرق أنوارها فتستقبلها الملائكة بالتهية والاکرام وكان يطوف بها جبرائيل في صفوف الملائكة فاذا نظروا اليها قالوا الهنا وسيدنا ومولانا ان امرتنا بالسجدة محمدا فعرفت الملائكة فضلها قبل ان يخلق ادم ع م : فلما خلق آدم سمع في ظهره نشيشا كنشيش الطير وتسييحها وتقديسها فقال ادم يا رب ما هذا التضييح فقيل يا آدم هذا تسييح محمد العربي من سيد الاولين والآخرين السعيد من الطاعة وتبعه والشقي من خالفه فخذ يا آدم بعهدي ولا تودعه الا في الأصلاب الطاهرة قال آدم سمعت وأطعت وقبلت العهد والميثاق ولا أودعه الا في الأصلاب الطاهرة من الرجال والأرحام الزكية من النساء الطاهرات العفيفات الحافظات : فقال آدم ياباري لقد زدنتي بهذا المولود شرفاً وبهاء : قال ولد نور النبي من في مرة آدم &c. كالنجم في ديران الفلك أي كالقمر في ليلة البدر فقد نارت منه السموات والأرض والاشراقات والعرش

Tanrı Muhammed'i, Evvellerin ve Ahirlerin Efendisini ve Prensini yaratmak istediğinde, Meleklerin tavus kuşu olan Cebrail'e kendisine çamur getirmesini emretti. Cebrail ve en yüksek dereceli melekler indi ve Taşı taşıdılar. Ve Muhammed'in gömüleceği yerden saf ve temiz tozdan bir avuç aldılar. Cebrail onunla birlikte yükseldi ve onu Selsebil pınarında yıkadı, öyle ki saf bir inci gibi kaldı: ve Cennetin pınarlarından birinde kendini yıkıyor ve meleklerle gösteriyordu; ve kendinden nurlar saçıyordu: ve melekler onu onur ve saygıyla selamlıyorlardı. Ve Cebrail onu meleklerin saf ve düzenleri arasında dolaştırdığında, onlar ona bakarak şöyle diyorlardı: Ey Tanrımız, Rabbimiz ve Efendimiz, eğer emrediyorsan, ona secde edeceğiz. Ve melekler, Âdem yaratılmadan önce onun üstünlüğünü bildiler. Ve bu yaratıldığında, omuzlarında Tanrı'yı öven ve kutsayan kuşların civıltısı gibi bir uğultu hissetti. Ve Âdem dedi ki: Ey Rabbim, bu övgü nedir? Tanrı ona cevap verdi: Bu, Evvellerin ve Ahirlerin Efendisi olan Arap Muhammed'in övgüsüdür. Ne mutlu ona itaat edene ve onu takip edene: ve ne yazık ki ona karşı çıkana. Öyle ki ey Âdem, sana emanet ettiğim bu şeyi (yani o saf tozu) saf beller dışında hiçbir yere koymamak üzere bir ahitle al. Âdem cevap verdi: İşittim ve itaat edeceğim ve ahdini gözeteceğimi, bunu yalnızca erkeklerin saf bellerinde ve en iffetli kadınların saf rahimlerinde tutacağımı taahhüt ediyorum: ve beni bu kadar görkemli ve asil bir lütufla bereketlediğin için sana şükürler ediyorum. Öyle ki Muhammed Peygamber'in nuru hiçbir zaman Âdem'in yüzünden ayrılmadı, aksine Güneş, Gök kubdenin dairesi veya dolunay gibi hep orada parlardı: öyle ki Gök, Yerküre ve Tanrı'nın Tahtı, önünde gerili perdelerle birlikte ondan parılıyordu. Anlatıcı devam ediyor: Havva Şit'i doğurduğunda, Cebrail onunla Şeytan arasına, kalınlığı beş yüz yıllık bir yolculuğu kaplayacak kadar kalın bir nur perdesi koydu; öyle ki Şeytan yedi yaşına kadar Şit'e bakamadı. Ve Âdem o nurun kıymetli emanetini aynı Şit'e miras bırakmak istediğinde, Tanrı'dan bunun için izin kopardı ve bu işlem Mikail, Cebrail ve bunun için gökten yeryüzüne inmiş altmış bin meleğin tanıklığı huzurunda tamamlandı. Cebrail yazılı belgeyi kendi mührüyle mühürlledi ve onu Şit'e teslim etti; ve derhal Âdem'in yüzünde olan o nur, onun yüzünde belirdi ve ışınlarını göğe kadar fırlatıyordu. Şit'ten aynı ihtişamla Enos'a aktarıldı: ve ondan Kenan'a: ve böylece neslin yayılması yoluyla başkasından başkasına, yüzünün nuru bulunduğu her yeri

dolduran ve nereden geçerse geçsin şu sözlerle selamlanmayan hiçbir taş veya kesek toprağın kalmadığı Muhammed'in atası Haşim'e kadar ulaştı:

: يا هاشم فانه سيظهر من ذريتك اكرام الخلق على الله تعالى وأشرف العالمين

Ne mutlu sana ey Haşim, çünkü Yüce Tanrı katında tüm yaratıkların en onurlusu ve tüm çağların en asil olanı senin soyundan ortaya çıktı. Ve onun şanı Habeş Kralı'na ve Roma İmparatoru'na ulaştı; o harikulade nuru miras yoluyla elde etmek için kızlarını ona eş olarak teklif ettiler. Çünkü keşişlerinin ve rahiplerinin sözlerinden o nurun Allah'ın Elçisi Muhammed olduğunu biliyorlardı. Fakat Haşim bunu reddetti; kendi kavminden Salma adında bir kadını almayı tercih etti. Yahudiler ise Tevrat kehanetlerinden, Haşim'in kendilerinden olacağı ve kendilerinin yıkımı olacak olan Muhammed'in türeyeceği kişi olduğunu anlayarak, Şeytan'ın yardımıyla ona suikast düzenlemeye çalıştılar; ancak onların ve Şeytan'ın kendi kurnazlıkları büyük bir felaketle sonuçlandı. Ve Salma Haşim ile evlendiğinde,

انتقل الدور الذي كان في وجهه الى علي لما فزادنا حسنا وجمالا ... وملاع حسن مما الى جميع الافاق وكان مش بها الشهر والمدر والحجر بالتهية والاکرام وتجمع قابلا بقول من يمينها السلام عليك يا خير النسوان . فان نظرت adيم يومئذ ميبة وقامت من وقتها وماعتها احجاب من نور قد ضرب عليها من البيت الى السماء وحبيس الله منها الهيطان فولد :

Onun yüzünde olan o devir Ali'ye aktarıldı, öyle ki bu ona güzellik ve cazibe kattı... ve güzelliği bütün ufuklara yayıldı ve yürürken ay, toprak kesekleri ve taşlar onu saygı ve ikramla selamlıyor ve sağ tarafından "Selam sana ey kadınların en hayırlısı" diyerek karşılamaya geliyorlardı. Ve eğer bakacak olursa, evden gökyüzüne kadar üzerine çekilmiş bir nur perdesi vardı ve Tanrı şeytanları ondan uzak tutuyordu: ve o gün Şuyub'u doğurdu: ve doğumdan hemen sonra ayağa kalktı ve onu emzirdi. Ardından, o nurun Şuyub'a nasıl aktarıldığını anlatır; babası, parıltısının patlayıp Yahudilere onu ele vermemesi için onun yüzünü üç katlı bir örtüyle örtmüştü. Yine de onların gözünden kaçamadı: bu yüzden çocuğu öldürmeye çalıştılar; ancak Tanrı onu ilahi bir şekilde ellerinden kurtardı. Sonunda o nur Muhammed'in babası Abdullah'a ve ondan sarayları ve Şehrin kulelerini aydınlatacak kadar büyük bir ihtişamla aynı Muhammed'in annesi Âmine'ye aktarıldı. Ve Muhammed'in doğum vakti geldiğinde, Tanrı yeryüzünün tüm bölgelerine yüz bin meleklerle birlikte Cebrail'i göndererek onun gelişimini bütün ölümlülere müjdeledi.

Dördüncüsü: Müslümanlar nezdinde en kesin inanç dogması şudur: Muhammed'in ortaya çıkışı sırasında, ilahi vahiyleri birbirlerine ileten meleklerin gizlice dinlenmek üzere gök kürelerinde oturdukları yerlerden bütün cinler; meteorologların gökte dolaşan ya da uçan yıldızlar ya da farklı hareketlerine göre kayan yıldızlar olarak adlandırdıkları o alevler veya buharlaşmalarla Tanrı tarafından atılmışlardır; ki bunlar o zaman ilk kez görünmeye ve görülmeye başlamıştır. Bu tür bir mucizeden Kur'an'da, Cinn Suresi 72. bölümde bahsedilir; burada cinlerin kendileri şöyle konuşturulur:

و انا لمسنا السماء فوجدناها ملئت حرسا شديدا وشهبا . و انا كنا نقعد منها مقاعد للسمع فمن يستمع الان يجد له شهابا رصدا .

Biz şüphesiz göğe ulaşmak istedik, fakat onu güçlü korumalarla ve alevlerle dolu bulduk. Ve şüphesiz biz (daha önce) orada dinleme oturma yerlerinde otururduk, fakat şimdi kim dinlemek isterse, kendini gözetleyen bir alev bulur. (Celal şöyle açıklar: Meleklerin vahiylerini gizlice duymayı arzulayanlar :) Fakat onu güçlü bir korumayla dolu bulduk: (Celal der ki: Meleklerin :) ve parıldayan alevlerle: (Celal der ki: yakan yıldızlarla: ve bu, Muhammed Peygamber gönderildikten sonradır.) Ve biz gerçekten bazı oturma yerlerinde oturuyorduk (Celal der ki: onun gönderilmesinden önce) ki meleklerin vahiylerini dinleyelim. Fakat şimdi, dinlemek için yaklaştırmaya çalışan kimse orada koruyucu alevler bulur: yani kendisine alevler saçan melekleri. Ve Suresi 37, Safat: Düzenleyenler, Tanrı şöyle konuşur tasvir edilir:

إنا زينا السماء الدنيا بزينة الكواكب وحفظا من كل شيطان مارد . لا يسعون الى الملا الأعلى ويقذفون من كل جانب . دحورا ولهم عذاب واصب إلا من خطف الخطفة فأتبعه شهاب ثاقب .

Biz yakın göğü yıldızların süsüyle süsledik ve onu her inatçı şeytandan koruduk. Onlar en yüksek topluluğa kulak veremezler ve her taraftan taş tutulurlar. Kovulmuş olarak ve onlar için kesintisiz bir azap vardır; ancak bir söz kapan müstesna, onu da delip geçen bir alev takip eder.

Biz gerçekten bu yakın göğü yere bakan yıldızların süsüyle süsledik; ve oraya her asi şeytanı uzaklaştırmak için koruma koyduk ki o yüce prensler orayı dinlemeye güç yetiremesinler: çünkü her taraftan alevlerle taş tutulurlar ve kalıcı bir cezaya uğratılırlar: ancak onlardan biri gizlice bir şey işitip hızla kapıldığı durum hariç; fakat derhal oradan geçen delici bir alev ona bulaştı. Bu kişi, Celal'e göre, bütün cinlerin en büyüğü idi. Salam oğlu Yahya bu sözlerin açıklamasında, Abdullah adında birinden, onun da Aburagia adında bir cininden şu sözleri işittiğini ekler:

قبل ان يبعث النبي ما نري نجوما يرمي فينميننا ... فحن ذان ليلة اذا النجوم قد رمي بها قلنا ما هذا الامر قد حدث فاعلمنا : ان النبي ع م بعث

Peygamber gönderilmeden önce biz hiçbir yıldızın atıldığını görmezdik. Fakat bir gece hep birlikte iken, bakın yıldızlar atılmaya başladı. O zaman dedik ki: Bu nedir? Şüphesiz bu olay yeni meydana geldi ve aynı anda Muhammed Peygamber'in gönderilmiş olduğunu duyduk. Albocharius 6. bölümde ekler ki, Mutlu Arabistan kraliçesi Zarka'nın (ki kendisi çok ünlü bir büyücüydü) bir cinine şöyle söylenmiştir: لقد كنا نعد الى السماء السميع ونتطرق السميع الى ان بعث للمسيح ابن مريم فطردنا من اربع سموات فلما كان في هذه من السموات كلها وسمعنا مناديا ينادي في السماء العلي ان الله عز وجل يريد ان يظهر رسوله وحببيه الايام تطر . ليكسر الاصلام ويظهر عبادة الرحمن .

Biz eskiden bütün yedi göğe kadar çıkardık; ve Meryem oğlu İsa gönderilene kadar ilahi vahiyleri gizlice dinlerdik: o zaman gerçekten dört gökten kovulduk: fakat bu günlerde bütün göklerden kovulduk: ve en yüksek gökten şu sesi işittik: Güçlü ve Yüce olan Tanrı, putları kırmak ve Rahman'ın ibadetini öğretmek için elçisini ve sevgilisini ortaya çıkarmak istiyor.

Muhammed'in ve Müslümanların kabalığı ve kıt zekâsıdır ki; en üstteki bir göğün meleklerinin, aynı göklerde gizlenen cinlerin işitebileceği bedensel sesler aracılığıyla daha alttaki bir göğün meleklerine ilahi emirleri ilettiklerini veya vahyettiklerini inanırlar. Çünkü melekler tözsel olarak tinsel varlıklar olduklarından, tinsel olarak iş görürler ve kendi aralarında dış seslerle değil, irade ve akıl eylemleriyle konuşurlar. Dahası, Müslümanlara onların düşündüğü gibi meleklerin ateşten bir nebze ince bir maddeselliğe sahip olduğunu ve bu yüzden maddi sesler kullandıklarını kabul etsek bile; bir gökten diğerine neredeyse sonsuz bir uzaklık olduğundan, üstteki göğün meleğinin sesinin alttaki göğün meleğine ulaşabileceği pek akla yatkın değildir; meğer ki o buraya insin ve kulağına daha yakından hitap etsin; bu durumda ise daha uzaktaki cinler onların seslerini duyamazdı. Fakat her neyse: Gökte sık sık dolaştığını gördüğümüz o buharlaşmaların ve uçan yıldızların veya kayan yıldızların Muhammed'in gelişiyle birlikte ilk kez görünmeye başladığını ve meleklerin cinlere saldırması ve oturdukları göksel düzenlerden onları kovması için o zaman Tanrı tarafından yaratıldığını duyduğunda kim gülmesini tutabilir ki? Abdalhalim oğlu Ahmed, savunmasının 353. sayfasında bu uydurmanın gerçeğini savunmak için şöyle mantık yürütür: Muhammed, Kuran'da yer alan bu şeyleri birçok insanın önünde okuyordu ve hiç kimse bunları inkâr etmiyor, tartışmaya açmıyordu. Eğer daha önce o yıldızların gökte dolaştığını görmüş olsalardı, açık bir yalanla onu susturabilirlerdi; ve bunu ne kadar hevesle yaparlardı, çünkü onlar ona düşmandılar ve onu sahte bir peygamber olarak düşünüyorlardı. Fakat kolayca cevap verilir ki; ya Muhammed'in bunları Mekkelilere ya da başkalarına okuduğu yalandır; ya da bundan, kendisine bunları okuduğu o kişilerin ne kadar kaba ve cahil olduğu çıkarılabilir; ki onlar belki de korkudan, açıkça yalan olduğunu bildikleri konularda Muhammed'e karşı çıkmaya cesaret edemiyorlardı.

Gerçek şu ki, o uçan alevler gerek Muhammed'den önce gerekse Muhammed'den sonra havada her zaman aynı şekilde görünmüştür; bütün ölümlüler nezdinde bu en kesin gerçektir: ve en aptal ve en cahil olanlar dışında hiç kimse bundan şüphe edemez. Nitekim Virgilius 1. kitap Georgicon'da şöyle yazar:

Sık sık rüzgar çıktığında yıldızların gökten hızla kaydığını ve gecenin karanlıklarında uzun alev izlerinin arkada ağardığını göreceksin.

Ve Aristoteles Meteoroloji 1. kitap, 4. ve 5. bölümlerde sık, ortak ve herkesçe bilinen uçan yıldızlar türünden bu tür yıldızları etraflıca tartışır. Hatta Ahmed'in kendisi bile Muhammed'in gelişiminden önce de bu tür buharlaşmaların görülmüş olduğunu inkâr etmeye cesaret edememiştir: nitekim şöyle yazar:

وقد ان بعض العلمي ان الشهب لا يكن برمي بها قبل ذلك الحال. والصواب انه كان الرمي بها كما هو الان احسانا كما ثبت في صحيح مسلم.

Dahası bazıları, bu alevlerin o zamandan önce hiç görülmemiş olduğunu düşünmüşlerdir. Fakat daha doğru olanı şudur: Şimdi gördüğümüz şekilde o zaman da bazen görülmüştür; nitekim Sahih-i Müslim'de de böyle tasdik edilmektedir.

Üstelik, bahsedilen alevlerin göksel yörüngelerde yaratılmadığı, Ahmed'in kendisinin de itiraf ettiği gibi en alttaki gökten kesinlikle ulaşamayacak kadar çok uzak olan ikinci hava bölgesinde doğduğu gayet kesindir; dahası çoğunlukla yukarıya değil, eğri ve çapraz olarak hareket ederler; ve bazen de aşağıya doğru taşınırlar, nitekim Aristoteles zikredilen yerde şu sözlerle bunu onaylar: Ya yukarıya taşınır, ya da yana doğru: fakat genellikle yana doğru taşınır, çünkü iki hareketle, aşağı ve yukarı, doğa gereği yukarı taşınır: çünkü tüm bu tür şeyler çapraz olarak taşınmaya alışkındır. Öyle ki geçip giden yıldızların hareketi genellikle bükümlü ve eğridir. O halde göksel yörüngelerde oturan ve aralarında en uzun mesafelerle ayrılmış olan ve meleklerin konuşmalarını duymasınlar diye gökte oturan cinleri dövmek ve uzaklaştırmak için bu meteorların yukarı taşındığı nasıl gülünmeden duyulabilir? Buna şu da eklenir ki, tinsel varlıklar olan cinler üzerinde o alevin hiçbir bedensel eylemi olamaz. Eğer o Müslümanlarla birlikte cinlere bir de bedensel maddesellik atfetsek bile, o buharlaşma son derece ince olduğundan ve hemen yok olduğundan, Yahya'nın Sura 37'nin açıklamasında aktardığına göre Müslümanlar arasında en ünlü olan İbn-Abbas'ın yanılısuyla düşündüğü gibi, onları yakalamak için herhangi bir güce sahip olduğu görülmez; o Kuran'da dinleyicilerine şöyle demiştir:

. اذا ريتم الكوكب قد رمي به فتورن فانه يحرق ما اصاب ولا يقتل

Göklerde yıldızların parıldadığını ve hemen kaybolduğunu gördüğünüzde bilin ki, onlar sadece vurdukları şeyi yakarlar, ancak öldürmezler.

Bunun tüm bu uydurmanın, Yaratılış Kitabı 3. bölümde olduğu gibi, Tanrı'nın Cennet'in ilk insanlarını kovduktan sonra, Yaşam Ağacı'nın yolunu korumak üzere o Kerub'u alevli ve dönen bir kılıçla birlikte oraya yerleştirmesinden kaynaklandığını düşünüyorum. Çünkü Müslümanlar Cennet'in yeryüzünde değil, gökte olduğuna inanırlar.

Beşinci olarak, Albocarius De Splendoribus adlı kitabında şöyle der: De signis directionis kitabının yazarı ve Muhammed'in işleri hakkında yazan diğer Müslümanlar, aynı Muhammed hakkında iki kehanet veya tanıklık aktarırlar. Biri Suriye'deki Gofsan Prensi Satih'in, diğeri ise Yemen ya da Mutlu Arabistan Kraliçesi Zarka'nınkidir. Ancak hem o, hem de kadın, kehanette bulunma ve fal bakma sanatında üstündü ve bunun için şeytani hileler kullanıyorlardı. Asıl adı Rabia bin Mazen olan Satih hakkında Albocarius şöyle yazar:

فاما مطيع فان الله مجانة خلقة قطعة لحم بلا قصب ولا عظم ولا عصب سوي جمجمة وكان يطوى كالثوب من اسفلي الى التوقاني ثم ينشر بالنهار كالثوب ثم يطوى بالليل ويجعل على وضعه كما نجعل اللحم على وضع القصاب . لا ينال الليل الا يسيرا يقلب طرفه الى السماء و ينظر الى النجوم الزاهران و الافلاك الدابرات والبروق اللامعين يجعل على وضعه الى الامصار و يرفع الى الملوك و نواحي الاقطار يعملونه عن غوامض الاخبار

Dahası, Yüce Tanrı bu Satih'i kafatası hariç borulardan, kemiklerden ve sinirlerden yoksun tek bir et parçası olarak yaratmıştı. Ve alt kısımdan boğaz köprücük

kemiklerine kadar bir giysi gibi katlanırdı. Sonra gündüz vakti, tıpkı bir giysinin açılması gibi açılır ve uzatılırdı. Sonra yine geceleyin katlanır ve kasabın hasırı üzerine et konulduğu gibi hasırı üzerine konulurdu. Geceleyin ancak çok az uyurdu, bakışları her zaman gökyüzüne çevrilmiş olarak yıldızların ihtişamını, göksel kürelerin hareketini ve parıldayan şimşekleri incelerdi. Hasırı üzerinde çeşitli bölgelerden krallara, yeryüzünün en uç noktalarına kadar taşınırdı; ve ona gizli ve özellikle en saklı şeyler sorulurdu. Mitoloji yazarı, bir gece Satih'in alevler ve dumanla birlikte yıldızların olağan dışı büyük hareketini nasıl gördüğünü, sonunda da bütün yıldızların düştüğünü ve karardığını nasıl gördüğünü anlatmaya devam eder. Bunun Muhammed'in gelişi işareti olduğunu anladı. Fakat biraz tereddüt ettiğinde, büyü ve sihir konusunda çok bilgili olan ve Mutlu Arabistan Krallığı'nı bu tür sanatlarla ele geçirmiş olan Yemen Kraliçesi Zarka'ya yazdı. Yazar onun hakkında şöyle yazar (çünkü kimse bunların benim tarafımdan uydurulduğundan şüphelenmesin diye, bazı şeyleri Müslüman yazarların kendi sözleriyle yazmayı tercih ediyorum):

وكانت حادة النظر بعيدة الحظر تنظر من مسيرة ثلاثة ايام كما ينظر الانسان الذي بين يديه

Gözleri çok keskindi, ne kadar uzakta olursa olsun: öyle ki üç günlük yolculuk mesafesindeki şeyleri sanki gözünün önündeymiş gibi görürdü. Satih'e, gördüğü her şeyin Muhammed'in gelişinin gerçek ve kesin kehanetleri olduğunu yanıtladı. Ardından kendisini, Muhammed'in ortaya çıkacağı Mekke'ye götürttü: orada Muhammed'in amcası Ebu Talib'i ve yine Muhammed'in babası Abdullah'ı bulduğunda, onlara onun hakkında birçok şey önceden bildirdi; ve her şeyi şu sözlerle bitirdi:

اتمہ فی السماء احمد وفي الارض محمد وفي الجنة ابو القسم

Göklerde adı Ahmet'tir; yeryüzünde Muhammed'dir; Cennette Ebul-Kasım'dır. Sonrasında, Muhammed'in damadı olacak olan Ali hakkında birçok kehanet vardır: bunlar arasında şunlar dikkate değerdir:

يكون لمحمد وزير ابتدعا بعد موته اميراي امسه في التوراة برياً وفي الانجيل اتيا وعند قومه عليا

Muhammed'in danışmanı olacaktır ve ölümünden sonra en büyük imparator olarak adlandırılacaktır. Tevrat'taki adı Bary (Saf)dir, İncil'deki adı Addy (Galip)dir, fakat kendi kavmi tarafından Ali (Yüce) olarak adlandırılacaktır. Sonra Satih, bütün annelerin kendisine getirilmesini emretti, bunlar arasında Muhammed'in annesini parmağıyla ve sesiyle gösterdi; çünkü o dönemde gök kürelerinde oturan ve gizli ilahi vahiyleri gizlice kulaklarıyla yakalayan cinlerden aşına bir cini vardı ve bu cin ona her şeyi açığa vuruyordu. Çok geçmeden Kraliçe Zarka da Mekke'ye geldi ve Satih'in Muhammed ile Ali hakkında kehanette bulunduğu şeyleri doğruladı ve cariyesi Tacanna aracılığıyla Muhammed'in annesini öldürmeye teşebbüs etti. Fakat Tacanna suça girdiğinde ani bir ölümle yok oldu, bu yüzden Zarka umudu boşa çıkarak kaçtı.

Satih de Suriye'ye geri döndü ve orada Muhammed'in ölümüne kadar kaldı. Aynı zamanda putların bütün heykelleri yüzüstü yere düştü. Sabah gölünün suyu azaldı ve Samavah seli taşıtı. Perslerin kutsal ateşleri söndürüldü, Hüsrev'in sarayının ortası yarıldı ve onun dört kulesi yıkıldı. Bu canavarlardan dehşete düşen Hüsrev, Başrahip Muabadan'ın tavsiyesiyle, olanlar hakkında kendisine sorular sorması için Arap kralı ve Hristiyan olan Numan bin Münzir'e haber gönderdi. Numan ise Hüsrev'e, amcası tarafından eğitilmiş olan Satih'in torunu Abdulmesih'i gönderdi, o da Hüsrev'e meydana gelen bu harikaların yeni bir peygamberin, yani Muhammed'in gelişinden başka bir anlama gelmediğini bildirdi.

Müslümanların büyücüleri ve hokkabazları kendi peygamberlerinin müjdecileri yapmış olmalarından ötürü onları tebrik ederiz; ancak bu tür saçmalıkları ve masalları onlara onaylamıyoruz. Çünkü Satih'in o olağanüstü figürü ve Zarka'nın gözlerinin o mucizevi keskinliği her şeye olan güveni sarsar; ve dahası, Muhammed ile Ali'nin isimlerinin Tevrat ve İncil'de bulunduğunu iddia ettikleri her ikisinin de o en utanmaz yalanı bunu daha da çok sarsar.

Altıncısına gelince: De signis directionis kitabının 2. bölümünün yazarı, İbrahim bin Haşim'in oğlu Ali'nin aktardığı şeyi söyler; bunu babasından duymuş ve o da amcasından almıştır: Yani Mekke'de Yusuf adında bir Yahudi vardı, Muhammed'in doğduğu o gece yıldızların hareket ettiğini ve birbirleriyle çarpıştığını gördü.

هذا نبي قد ولد في هذه الليلة لأنا نجد في كتبنا انه ولد آخر الانبياء رجعت الشياطين وحجوا عن السماء

Bu, bu gece doğan peygamberdir. Çünkü biz kitaplarımızda, peygamberlerin sonuncusu doğduğunda cinlerin taşla tutulacağını ve göğün görünümünden uzaklaştırılacağını buluyoruz. Sabah olup vakit eriştiğinde, o gece doğan çocuğun kendisine gösterilmesini sağladı; ve gözlerini dikkatle inceleyerek omuzlarını açtı ve aralarında tüylerle kaplı ben gibi karanlık bir işaret gördü. Bunu gördüğünde, hemen sanki canı çıkmış gibi yere yığıldı, Mekkeliler bunu görerek gülmeye başladılar. Fakat Yusuf sert bir yüz ifadesiyle onlara şöyle dedi:

أتحكون بآما معمر قريس . نتي السيف ليميرينكم و ذهبت الدعوة عن بني

Kureyşliler? İşte bu, sizi dağıtacak ve mutlak bir yıkıma sürükleyecek olan kılıç peygamberidir. Artık peygamberlik İsrail oğullarından uzaklaşmıştır ve şüphe yok ki bu, peygamberlerin sonuncusudur. Onlar ise ayrı ayrı dağılıp gittiler.

Bu anlatının yanlışlığını kanıtlamak için çok fazla yorulmamıza gerek yok. Çünkü dünyadaki bütün Yahudilere, özellikle de kutsal kitaplarında (çünkü Kuran'da kitaplar adıyla yalnız bunlar anlaşılır) bugün bu tür kehanetlerin bulunup bulunmadığı ya da daha önce hiç bulunup bulunmadığı sorulsa ve peygamberliğin Muhammed doğduğunda değil, tam tersine bundan yaklaşık altı yüz yıl önce, yani İsa doğduğunda onlardan kesilip kesilmediği sorulsa bu yeterlidir. Cinlerin gök

kürelerinden kovulması uydurmasından hiç bahsetmiyorum; çünkü bununla ilgili şeyler zaten yukarıda fazlasıyla söylenmiştir.

Yedincisi. Aynı yazar, diğerleriyle birlikte, çeşitli bölgeleri dolaşan ve birçok bilgeye danışan Persli Selman'ın tanıklığını aktarır.

بتظتر قيام ميد الأولين والآخرين محمد من اربعماية سنة

(İlklerin ve en sonrakilerin Efendisi Muhammed'in gelişini dört yüz yıllık bir süreyle müjdeleyerek. Hristiyan bir rahibden onun Mekke'de ortaya çıkacağını duyduğunda ve bazı Yahudilerden çoktan doğduğunu öğrendiğinde, ona doğru yola çıktı ve hurma dolu bir sepet sundu: ardından yazar şöyle der:)

دار خلفه فالقي رسول الله عن كتفه الازار فنظر سلمان الي خاتم النبوة والشامة

(arkasından dolaştı: ve Muhammed sırtından giydiği elbiseyi çıkardı; ve Selman, siyah bir ben olan peygamberin mührünü gördü: ve yaklaşıp onu öptü, ve onun yolunu kucakladı.)

Bunun gerçek bir tarih değil, bir yalan olduğundan şüphe edilemez. Çünkü herkes Nethor'un üç yüz yıl yaşadığını bir masal olarak kabul ediyorsa; insan ömrünün nadiren bir yüzyılı birkaç yıldan fazla aştığı o çağda Selman'ın dört yüz yıllık bir ömür sürdüğü gerçeği ne kadar daha fazla masalsı kabul edilmelidir?

Sekizincisi. Aynı yazar, Mutlu Arabistan Kralı Tobba'nın Muhammed'in gelişini şu sözlerle önceden bildirdiğini yazar:

مخرج من هذه مدينة يعني مكة نبي . مهاجرة الي يثرب

Bu şehirden, yani Mekke'den, Yesrib'e ya da Medine'ye göç edecek bir Peygamber çıkacaktır. Ve ekler: Tobba, oraya göç edeceği zaman Muhammed'e yardım etmeleri için kendi halkından çoğunu Medine'de Yahudilerle birlikte yaşasınlar diye göndermişti; ve ayrıca şöyle demişti:

عهدي على أحمد بني عمر . رسول من الله باري النسم. فلو مد عمري الي عمرة . لتكن وزيرا له وابن عم وكنت عذابا على . المشركين و ساقينهم كل خوف وغمر

Ahmet'e (yani Muhammed'e), kendisinin Ruhların Yaratıcısı olan Allah'ın Elçisi olduğuna şahitlik ederim. Eğer ömrüm onun çağına kadar uzanırsa, kesinlikle danışmanı ve torunu gibi olacağım; putperestleri cezalandıracağım ve onlara korku ile ıstırap kasesinden içireceğim.

Mutlu Arabistan'ın bütün kralları Tobba unvanıyla anılırdı. Bu nedenle burada hiçbir güvenilirlik sağlayamayan belirsiz bir kişi tanık olarak öne sürülmektedir. Yine de

ben, burada yazar tarafından kastedilen kişinin, Tobba el-Adil olarak adlandırılan ve Mutlu Arabistan'ın otuz ikinci kralı olan Ebû Kerb Es'ad olduğundan şüpheleniyorum. Kendisi halkıyla birlikte Yahudiliği benimsemişti. Fakat eğer o, kehanet ruhuna sahipse ya da Yahudilerin kendi kitaplarından uydurdukları şey hakkında —yani Muhammed'in Yahudilerin vebası ve felaketi olacağı, onların hepsini Arabistan'dan ateş ve kılıçla yok edeceği hususunda— herhangi bir şey biliyorduyorsa, ne Yahudiliği benimsemeliydi ne de halkına Medine'ye göç ederek Yahudilerle ticari ilişki kurmalarını emretmeliydi.

Dokuzuncusu. El-Beyhaki'nin Delâilü'n-Nübüvve kitabında Ebû Bekir Ahmed bin el-Hüseyin el-Beyhaki, Muhammed'in doğumundan iki yıl sonra Habeşistan Kralı Seyf bin Zi Yazan'ın, onu ziyarete gelen Muhammed'in dedesi Abdulmuttalip'e şöyle dediğini aktarır:

إذا ولد بتهامة غلام بين كتفيه شامة ككن له الامامة ولكم به الزعامة الي يوم القيامة. هذا حيونه الذي ولد فيه امه محمد عبد الطلب لعهده ya بموت ابوبه وأمه وكفله جده وعمه وقد مرارا ولا الله بحفظه جهلار وجاعل له منا نصارا. وانك بغير الكذب. فاني اجد في الكتاب الناطق والعلم السابق ان يثرب دار ملكه فيها استحكام

Mekke'de iki omuz arasında siyah bir ben bulunan bir çocuk doğduğunda, bu çocuk işlerin hakimiyetini elde edecektir; siz onun aracılığıyla Kıyamet gününe kadar liderliği elde tutacaksınız. Burası onun doğduğu zamanın noktasıdır. Adı Muhammed olacaktır; babası ve annesi ölecek, ve onun vesayetini dedesi ile amcası üstlenecektir. Gizlice doğdu; fakat Allah onu açıkça gönderecek ve bize ondan yardımcıları verecektir. Ve sen ey Abdulmuttalip, şüphesiz onun dedesisin. Ben ise konuşan kitapta ve geçmiş ilimde, Medine'nin onun krallığının merkezi olacağını buluyorum; orada imparatorluğunun dayanağı ve defnedileceği yer olacaktır. Abdulmuttalip bunu duyduğunda, krala evinde Muhammed'in doğumu etrafında zaten gerçekleşmiş olan şeyi itiraf etti. Kral ise ona, bahsettiği çocuğun bu olduğunu onayladı; ve en azılı düşmanları olacak olan Yahudilerden onu koruması konusunda uyardı.

Şüphe yok ki bütün bunlar tamamen uydurma ve hayal ürünüdür. İlk olarak Seyf, Abdulmuttalip'e açıkladığı şeylerin, kendileri için seçip başkalarına açıkladıkları gizli bir kitapta ve saklı ilimde bulunduğunu söylemişti; ardından o kitabı "konuşan", o ilmi ise "önceki" olarak adlandırır. Oysa konuşan bir kitap gizli olamaz; önceki bir ilim de saklı tutulamaz. Geri kalan saçmalıkları, onları çürütmekle boşuna zaman ve emek harcamamak için geçiyorum.

Müslüman yazarlar arasında çok ünlü ve yaygın olan, ayrıca Hristiyan yazarlarca da bilinmeyen bir şey değildir; Muhammed ile Hristiyan rahip Bahira (her ne kadar Fari'nin oğlu Ebu Hüseyin Ahmed bunun bir Yahudi olduğunu iddia etse de) arasında Suriye'de geçen olay, ki Muhammed henüz on iki yaşında veya diğer yazarların belirttiği gibi yirmi beş yaşındayken Mekkeli tüccarlarla birlikte yola çıkmıştı. Bu tarihi,

ya da daha doğrusu masalı, Albacarius De Splendoribus adlı kitabında Arapçadan çevirdiği şu sözlerle aktarır:

(Mekkeli tüccarlar Muhammed ile birlikte) rahiplerle dolu bir manastırın bulunduğu yere vardılar; bunların arasında biri vardı ki, diğerleri işlerinde onun görüşüne ve emrine bağımlıydılar. Bu kişi, İyon'un oğlu Abdalfaalib'in oğlu, adı Bahira olan Felix idi. O, peygamberlerin kitaplarını çoktan okumuştı ve yanında Meryem oğlu İsa'nın Ahd-i Cedid kitabını bulunduruyordu; bu kitapta Muhammed'in sıfatları yer alıyordu. Rahiplere İncil'i okuduğunda ve bu tür sıfatlara ulaştığında gözyaşlarıyla şöyle derdi: "Ey evlatlarım, Allah'ın Mekke'den göndereceği, zaferle taçlandırılmış, bulutla gölgelenmiş, kıyamet gününde günahkârlar için dua edecek olan Kutlu Vaiz'in gelişini bana ne zaman haber vereceksiniz?" Rahip bunda uzun süre ısrar etti; bu yüzden diğer rahipler ona şöyle dedi: "Ey babamız, andığımız bu kişinin sebebiyle kendini gözyaşları ve kederle tükettin; belki de onun geliş vakti yakındır." O cevap verdi: "Kesinlikle öyle; çünkü İbrahim'in inşa ettiği tapınakta çoktan belirdi ve O'nun katındaki dini İslam'dır. Acaba onun Mekke bölgesinden çıkışını, üstüne bulut gölge saldıgı zaman bana ne zaman haber vereceksiniz?" Sonra şöyle şarkı söylemeye başladı: "Eğer gözüm aşkımın güzelliğini görebilseydi, ellerimin sahip olduğu her şeyi, ruhumun sahip olduğu her şeyi, servetimi ve diğer tüm iyi şeyleri insanlara dağıtırdım; ve bu toplam, Ahmet'e olan sevgim karşısında çok az kalırdı. Allah'ımdan, O'na yakınlık lütfetmesini ve beni peygamber Muhammed ile buluşturmasını diledim."

Rahip, sevgilinin ne zaman anılmasını sağlasa iniltilerini ve gözyaşlarını çoğaltmaktan vazgeçmiyordu; bu yüzden gözleri karardı ve onunla ilgili endişesi ve kaygısı arttı. Çok geçmeden bazı rahipler pencerelerden dışarı baktılar; Seçilmiş Olan'ın alnından ışıklar parıltıyordu ve tüccarlar topluluğu çöl bölgesinden geliyordu; ışık parlıyor ve yükseklerle doğru yükseliyordu. Topluluğun önünde, başının üstünde bulut gölge salan halkların Efendisi yürüyordu. Rahipler bunu fark edince Bahira'ya dediler: "Ey babamız, Mekke'den gelen tüccar topluluğu yaklaşıyor." O ise: "Ey evlatlarım, der ve bu ne kadar sık gerçekleşiyor? Gözlerim artık görmez oldu" dedi. Onlar ise: "Biz kendisini yükseklerde gösteren ışığı görüyoruz" dediler. O, "Işığı mı görüyorsunuz? Artık mutsuzluk kalktı ve felaket sona erdi" dedi. Sonra başını göğe doğru kaldırdı ve dedi ki: "Tanrım, hakkında kaygımın bu kadar büyüdüğü bu Sevgili, bana gözlerimin ışığını geri vermezsen bana hiçbir fayda sağlamaz." Daha ricasını bitirmişti ki Allah ona görme yetisini geri verdi. Sonra dedi ki: "Ey evlatlarım, eğer bu tüccar topluluğuyla gönderilmesi gereken peygamber buysa, gördüğünüz o ağacın altında oturacaktır ve ağaç yeşerecek ve meyve verecektir. Ve gerçekten de geçmişte o ağacın altında büyük bir peygamberler sayısı oturmuştu; ancak Meryem oğlu İsa'dan bu yana kurumuştı ve bir daha asla yeşermemişti. Ve uzun zamandır su bulunmayan bu kuyudan şimdi su fışkıracak ve kendisi de bundan içecektir."

Çok geçmeden tüccar topluluğu vardığını bildirdi ve manastırın etrafında durarak develerin yüklerini indirdi. Muhammed, yalnızlığı sevdiği için hemen o ağacın altına

sığındı; ağaç derhal yeşerdi ve meyve verdi. Sonra kuyuya gitti; oraya tükürdüğü anda oradan bol miktarda su fışkırdı. Bahira bunu gördüğünde diğer rahiplere şöyle dedi: "Ey evlatlarım, arzuladığım kişi işte budur. Acele edin, Haşimoğulları'nın Efendisi sayesinde onurlandırılabilmemiz için olabildiğince nefis bir ziyafet hazırlayın; çünkü o, bütün insanların ve cinlerin Efendisidir ve ondan tüm rahipler için bir imtiyaz elde edeceğiz." Masal anlatıcısı, rahiplerin ne kadar muazzam bir ziyafet hazırladıklarını anlatmaya devam eder; ardından Bahira'nın emriyle tüccar topluluğunun önderini davet ettiler. Ancak Bahira'nın niyeti Muhammed'i davet etmekti; fakat rahipler Ebucehil'i bütün beden hatlarıyla en üstün ve en yakışıklı gördüklerinde onu davet ettiler. Ebucehil bununla gururlanarak Muhammed'i eşyaları koruması için bıraktı, kendisi ise diğerleriyle birlikte manastıra gitti ve ziyafete gururla öncülük etti. Yerlerine uzanıp yemek yemeğe başladıklarında, Bahira elinde bir kitap tutarak gözlerini kısmen kitaba, kısmen de konuklara dikiyordu. Ancak herkesi daha dikkatli incelediğinde, kitapta yazılanların kendisine uyacağı kimsenin olmadığını gördü. Bu yüzden konuklara o topluluktan herhangi birinin eksik olup olmadığını sordu. Ebucehil, Mekkeli bazı kadınların eşyalarını koruması için geride bir çocuğun kaldığını yanıtladı. Aynı zamanda sofrada yatan Hamza, Ebucehil'in Muhammed hakkında bu kadar aşışılmalı konuşmasına öfkeleni ve neredeyse onu öldürecek. Ardından Bahira'dan elinde tuttuğu o kitabı kendilerine göstermesini ve içindekileri açıklamasını istedi. Bahira cevap verdi: "Bu kitapta Allah'ın filan peygamberinin şu şu sıfatları vardır." Bunları duyan Abbas, ki o da Bahira'nın konukları arasındaydı, şöyle dedi:

"Ey rahip, eğer onu görseydin tanırdı mıydın?" Bahira, "Kesinlikle" dedi. Abbas bunun üzerine: "Git şu ağacın altına, bu sıfatların uyduğu kişi oradadır" dedi. Bahira manastırdan çıkıp Muhammed'in olduğu yere koştu; onu geldiğini gören Muhammed karşısına doğru yürüdü ve alçakgönüllülükle onu selamlayarak şöyle dedi: "Hoş geldin, ey Mutlu." O ise cevap verdi: "Selam sana ey çocukların babası." Muhammed de şöyle dedi: "Sen de hoş geldin ey rahiplerin üstadı; sen en son zamanlarda harika işler başarmam için gönderileceğim konusunda Allah tarafından uyarılmıştın." Bunun üzerine Bahira yüzüstü yere kapandı, ayaklarını öpmeye başladı ve ziyafete gelmesi için yalvardı. Ancak Muhammed eşyaları korumak üzere bırakıldığı gerekçesiyle mazeret bildirdi. Fakat Bahira eşyalar için kefil olunca, onunla birlikte ziyafete gitti. Manastırın iki kapısı vardı: biri dar, diğeri daha geniş. Dar kapının içinde bazı resimlerin ve yontulmuş heykellerin görüldüğü küçük bir mabet vardı. Kapıdan her kim içeri girerse, o figürlere tapınmak için başını eğdi. Bahira Muhammed'i bu kapıdan içeri soktu; ancak Allah'ın izniyle o sütunlar uzadı, kapının kendisi daha geniş ve büyük bir hâl aldı ve Muhammed hiç eğilmeden, dik bir gövdeyle oradan içeri girdi. Ziyafet yerine ulaştığı zaman herkes onur ederi ayağa kalktı ve onu ortalarında en yüksek bir koltuğa yerleştirdiler. Bahira ise çevreleyen rahiplerle birlikte önünde durdu. İşte tam o sırada Allah Cebrail'i gönderdi; Cebrail Muhammed'in sırtındaki giysileri kaldırarak omuzlarını açığa çıkardı, öyle ki aralarında peygamberlik mührü belirdi ve oradan çok parlak bir ışık yayılıyordu. Bunu gören Bahira korkuya kapılarak yere kapandı ve orayı öptü. Ardından başını

kaldırarak ona şöyle dedi: "Sen sensin, gerçekten beklenen sensin." Daha sonra diğerleri eşyaların yanına dönerken baş başa Bahira, Muhammed ve Hatice'nin kölesi Meysara kaldılar. Bahira Muhammed'e dedi ki: "Sevin ey Efendim, çünkü Allah insanların boyunlarını senin önünde eğdirecek ve tüm bölgeleri elde edeceksin; senin üzerine Kuran indirilecek ve senin hükmünle herkes boyun eğecek." Ona daha başka şeyler de önceden bildirdikten sonra ekledi: "Ey Efendim, senden ricam, sadaka niyetine tüm rahiplere bir imtiyaz tanınmasını sağla ki halkın o dönemde onlardan vergi almasın." Muhammed bunu Bahira'ya memnuniyetle bağışladı. Bahira ardından Hatice'nin kölesine dönerek şöyle dedi: "Ey Meysara, hanımına çok selam söyle ve onun tüm yaratıcıların Efendisinin lütfünü kazandığından emin olmasını sağla; ve son olarak, Suriye'de kaldığı sürece Mekke'ye dönene kadar Muhammed'i düşmanı olan Yahudilerden korumasını tembihle."

Bunu neredeyse tamamen İshak oğlu Muhammed, Cafer oğlu Muhammed nakleder; ancak bunun Muhammed'in on ikinci yaş yılında, amcası Ebu Talib onu beraberinde Suriye'ye götürdüğü sırada gerçekleştiğini iddia eder. Aynı kanaatte Hüseyin'in oğlu El-Mesûdî de vardır; o ayrıca Hristiyanların kitaplarında Bahira'ya Sergius denildiğini ekler. Müslümanlar arasında ünlü bir yazar olan Gennabius, yalnızca Bahira'nın değil, diğer iki rahibin daha -ki bunlardan birine Nestorius, diğerine Aldas deniliyordu- Muhammed'e şahitlik ettiğini yazar. Mesûdî dahi Bahira'nın yerine Nestorius'u koyar, belki de Arap Keşiş Georgius'un yazdığına göre onun Nestoryan olması ve daha henüz putperest olan Muhammed'e kendi hatalarını öğretmesi sebebiyle. Bazıları, Muhammed'in Suriye'ye seyahatinin on iki yaşında veya Gregoriyus Abulfaragius'a göre amcası Ebu Talib ile birlikte dokuz yaşında farklı bir seyahat olduğunu ileri sürer; oraya vardığında ise Meysere ile birlikte Hatice'nin işlerini yürütmek üzere zaten yirmi beş yaşında olduğunu söyler. Ebünazar her iki seyahati tek bir seyahatte karıştırır ya da bunun gerçekleştiğini söylediği tek bir seyahat var eder. Günün birinde Muhammed, Ebu Bekir ve Meysere ile birlikte dışarı çıkıp Yahudilerin bayram meclislerinden birini görmek üzere ilerledi. Havraya girdiğinde gözlerini zincirlere asılı bazı kandillere çevirdi ve aniden bütün zincirler koptu. Bunun üzerine korkuya kapılan Yahudiler bilgelerine dediler ki: Bu alamet nedir? Onlar da şu karşılığı verdiler: Biz Tevrat'ta bulduk ki, ahir zamanda Muhammed adında bir peygamber gelecektir; o Yahudilerin bayramına katıldığında bu alametle ortaya çıkacaktır ve belki de bugün burada hazır, o halde onu arayın. Aradılar ve şöyle dediler: Eğer onu bulursak, kesinlikle onu öldürürüz.

Bizden olanlar arasında Muhammed'in bu Suriye seyahatini inkâr edenler veya şüpheye düşürenler vardır; bunlar arasında Arap dili hocası Erpenius da bulunmaktadır. İnanıyorum ki, Müslüman yazarların bu olayı anlatırken gösterdikleri o kadar büyük çeşitliliği ve tutarsızlığı gördükleri içindir. Ancak ben ne bunu inkâra cesaret edebilirim, ne de Bahira adındaki o Nestoryan rahibin Muhammed ile ticaret yapmış olduğuna ya da her ikisinin ortak bir yönünün bulunduğuna inanmaktan kaçınıyorum. Yine de onun, Ismaelis filius Aly'nin düşündüğü gibi Sergius Monachus ile aynı kişi olduğunu düşünmüyorum; her ne kadar o da genel olarak Muhammed'in

büyük bir yardımcısı olarak kabul edilse de. Ve en ağırlıklı yazarların görüşü, Bahira'nın Nestoryan veya Yakubi olduğu, Aziz Yuhanna Damascenus'un şahitliğine göre Sergius ve kısmen Yahudiler, kısmen Hristiyanlar ve özellikle Arianlar olan diğer kötü niyetli yalancılarla birlikte Kur'an'ın derlenmesinde Muhammed'e yardımcı olduğu yönünde olsa da; yine de kutsal bir rahibin (her kim olduysa) peygamberlik ruhuyla Muhammed'e gelecekteki imparatorluğun büyüklüğünü ve zaferlerinin mutluluğunu önceden bildirmesini hiçbir şey engellemez: tıpkı en kötü insan olan Jeroboam'a Allah'ın peygamberi Şilolu Ahias'ın Krallıklar 3. kitap 12. bölümde İsrail krallığını önceden bildirmesi gibi. Ve rahipler için bu imtiyaz gerçekten elde edilmiştir; nasıl ki Sina Dağı'ndaki Aziz Katerina rahiplerinin aynı Muhammed'den bunu elde ettikleri rivayet ediliyorsa - ki bunlardan birinin ona imparatorluğu ve gelecekteki büyüklüğü önceden bildirdiği söylenir - belki de o Bahira'nın manastırı bizzat bu Aziz Katerina manastırıydı. Bu durum, bence, şimdiye kadar Muhammed ve Bahira hakkında anlatılan efsanelerin tamamına vesile olmuştur. Kuşkusuz şu olay gerçekleşir: Herhangi bir gerçeğin temeli üzerine pek çok hayal ürünü ve yalan inşa edilir. Dahası, bu tarihte onu efsanevi ve yalanlarla dolu olduğunu kanıtlayacak başka hiçbir şey olmasaydı bile, Tevrat'ta ve İncil'de Muhammed hakkında anlatılan sıfatların ve kehanetlerin, özellikle de Hamza Bahiras'ın İncil'de okuduğu şu sözlerin bulunduğu iddiasının bu kadar güvenle ileri sürülmesi yeterli olurdu:

هذا سفر فيه صفقة النبي ص لا بالقول س هامق عامق ص لا بالقصير لاصق معدل القامة ليس بكتفية علامة ظله
العمامة ببعهت من تهامة منبع الكتفية علامة ظله العمامة يوم القيامة

Bu kitapta Allah'ın rızasını kazanmış peygamberin sıfatları vardır: Boyu ne tam uzun ne de kısa olacaktır, fakat kusursuz bir orantıya sahip olacaktır. İki omuzunun arasında bir alamet bulunacaktır: çünkü bulut gölgelendirecektir; Mekke şehrinden gönderilecektir; Diriliş gününde günahkârlar için şefaathane olacaktır.

Acaba bunlar herhangi bir zamanda İncil'de var mıydı veya olmuş muydu? Bu kadar utanmazca yalan söyleyen birine kim herhangi bir inanırılık atfeder?

On Birinci. Aynı yazar Albacarius şöyle nakleder: Kureyşliler arasında en soylu olan ve hayatının baharında kocasını kaybetmiş olan Hatice ile samimi olarak görüşen Yahudilerin belirli bir rahibi, o sırada tesadüfen oradan geçmekte olan daha genç yaşta bir delikanlı olan Muhammed'i yanına çağırarak ona şöyle dedi:

با فتى اكشف لى عن بطنك

Ey delikanlı, karnını bana aç.

Ve o bunu yaptığında,

نظري الحبر خاتم النبوة فدهش لذلك

Rahip peygamberlik mührünü görünce bu yüzden şaşkına döndü.

Ve Hatice rahibin yaptığı bu şeyi gördüğünde ona şöyle dedi: Eğer amcası onu böyle dokunurken görürse, şüphesiz başına büyük bir felaket getirirsin; çünkü amcası onu Yahudilerden titizlikle korur. Fakat rahip, Muhammed'e hiç kimsenin zarar veremeyeceğine dair Hatice'ye kutsal bir şekilde yemin etti: çünkü o, en son zamanda gönderilmesi gereken o Peygamber'di; ve onun kendisiyle nikâhla birleşeceği kadın, tüm kadınların en mutlu olanı olacaktı. Rahibin bu sözleri Hatice'de Muhammed'e karşı büyük bir aşk ateşi uyandırdı; ve o ayrıldığında, rahibe onun hakkında daha büyük bir merakla sorular soruyordu. O ise, kadının delikanlıya olan sevgisini daha çok uyandırmak için, onun övgülerini daha bolca dile getirdi ve diğer sözleri arasında şöyle dedi:

وجدت صفاته فى التوراة وانه مبعوث فى اخر الزمان : يا خديجة هو النبى بلا شك كذا قد قرأت فى الانجيل سوف ياتى من الاله بوحي ثم بصفته الله بالتنزيل و يجوز ذات الغفار فيحصا فى الورى

Ben onun sıfatlarını Tevrat'ta buldum ve muhakkak o ahir zamanda gönderilmiştir: Ey Hatice, o hiç şüphesiz peygamberdir, İncil'de böyle okudum, Allah'tan vahiy ile gelecektir, sonra Allah'ın sıfatıyla inecektir ve bağışlayıcı zatı geçecektir, böylece halk arasında sayılacaktır.

Bunları işitince, Hatice'de Muhammed'e karşı duyulan aşk ateşi o kadar büyüdü ki, amcası Varca'dan, Muhammed'den hiç bahsetmeden, yeni bir evlilik yapma izni istedi.

Varca ki, yazarın yazdığı gibi, كان من كهاة قريش Kureyş kâhinlerinden biriydi Ve o, İsa'nın mushafını, İbrahim'in sayfelerini okumuştı, Tevrat'ı, İncil'i ve Davut'un Zebur'unu okumuştı; ve Kureyş'ten kavminin hanımı olacak bir kadınla evlenecek olan peygamberin sıfatlarını biliyordu كان قد قرء مصحف عيسى وصحف ابراهيم وقرأ التوراة فى الانجيل وزبور داود وكان عارفا بمغات النبى من يتزوج بامراة من قريش تكون سيدة قومه

On İkinci. Ebnolnadur'un yazarına göre Ahmed bin Abdalhalim, İmparator Herakleios'un önemli bir astrolog olduğunu doğrular: ve bir gece yıldızları gözlemlerken onların hareketinden ملك الندان قد ظهر Sünnet kralı ortaya çıkmıştır olduğunu anlamıştır: bu yüzden bu yeni kraldan kendi imparatorluğu adına korkarak, kimin sünnet edilen halk olduğunu kendi adamlarına sordu. Yahudilerin sünnet edildiğini işitince, hepsinin öldürülmesini emretti. Ardından bazı Arapları bulduğunda, onun da sünnet edilmiş olduğunu gördü ve Arapların da sünneti kullandıklarını anladı. Bu nedenle bu konuyu Roma'daki dostuna yazdı, o da aynı yıldız hareketini gözlemlemiş olduğunu ve bundan yeni bir peygamberin, yani Muhammed'in gelişimini anladığını yanıtladı.

On Dördüncü. Müslüman yazarların hepsi arasında en meşhur olan şahadet, o kralların ortak adıyla النجاشى En-Nejâşî denilen Habeşistan Kralı'nın kendi Peygamberleri hakkında verdiğini söyledikleri şahadettir: kendi adı ise اسحامة

Ashama, ya da اصحم Asham'dır. Çünkü Thalebienfis'in üçüncü surenin yani آل عمران Âl-i İmrân suresinin tefsirinde naklettiği gibi, Muhammed'in taraftarlarından bazıları Mekkelilerin gazabından kurtulmak için Habeşistan'a söz konusu krala sığındıklarında, Mekke'li düşmanlar da onları kendi ellerine geçirmek için aynı yere gittiler. Muhammed'in yoldaşları krala vardıklarında, onu diğerlerinin adeti olduğu üzere secde etmediler, sadece hürmetle selamladılar. Kral onlara neden secde etmediklerini sordu: onlar da sadece Allah'a secde ettiklerini söylediler; dahası, kendisini selamladıkları sözleri, Allah'ın kendilerine gönderdiği doğruluğu bilinen bir peygamberin uyarısıyla kullandıklarını ve bunların Cennet'te bulunan mukaddeslerin karşılıklı birbirlerini selamladıkları sözler olduğunu belirttiler. Thalebienfis şunu ekler: فعرف النجاشى ان ذلك حق وانه فى التوراة والانجيل Kral bunun hak olduğunu ve bunun Tevrat ve İncil'de bulunduğunu bildi.

Kral çanın çalınmasını emretti ve her papaz ile rahip toplandı, bunun üzerine Necaşi şöyle dedi: İncil'i İsa'ya indiren Allah adına sizi ant içiririm, İsa ile kıyamet arasında gönderilmiş bir peygamber buluyor musunuz? Dediler ki: Evet Allah'ım, İsa bize onu müjdelemiştir ve kim ona inanırsa bana inanmıştır ve kim onu inkâr ederse beni inkâr etmiştir dedi أمر الملك بضرب الناقوس فاجتمع كل قسيس وراهب فقال النجاشى انشدكم بالله الذي انزل الانجيل على عيسى أتجددون بين ميسى وبين القيامة نبياً مرسلاً : فقالوا اللهم نعم فقد بشرنا به ميسى وقال من امن به فقد امن بى ومن كفر به فقد كفر بكفر.

Kitabın yazarı اعلام الهدى A'lâmu'l-hüdâ Doğru Yolun Alametleri adlı eserin yazarı ekler: Cafer, Meryem için Cebrail'in söylediği varsayılan şu sözleri okuduğunda: وهزى اليك بجذع النخلة تساقط عليك رطباً جنياً فكلى واشربى وقرى عينا Ve hüzze ileyki bi-ciz'i'n-nahleti tûsâkıt 'aleyike rutaben cenıyyen fe külfî ve eşrebî ve karrı 'aynâ.

Kral ağladı ve dedi ki: Bu gerçektir. Aynı yazar, bu kralın Müslüman mezhebini benimserdiğini ve Muhammed'e onun taraftarı olduğunu belirten bir mektup yazdığını doğrular. Ayrıca Kur'an dogmalarıyla dolmaları için kendisine otuz papaz gönderdi. Bunlar Mekke'ye vardıklarında, Celaleddin'in المائدة El-Mâide suresinin tefsirinde yazdığı gibi: Muhammed onlara يس Yâsîn suresini okudu: bunu işittiklerinde gözyaşlarına boğularak şöyle dediler: Ne kadar da İsa'ya indirilenlere benziyor!

Bütün bu söylenenlerin yalan olduğu ve Müslümanlar tarafından uydurulduğu çeşitli delillerle çıkarılabilir ki bunların en başlıcası şudur: Eğer Habeşistan Kralı tamamen aklını yitirmemiş olsaydı ve oradaki papazlar ile keşişler kutsal metinlerden ve Hristiyanlık meselelerinden tamamen habersiz olmasalardı, Kur'an'ın İsa ve annesi Meryem hakkında söylediklerinin İncil'de okunanlarla ya da bunlarla benzer olduğunu veya İncil'de bulunandan başka hiçbir şey içermediğini asla söyleyemezlerdi. Zira Kur'an'ın Meryem adıyla verilen on dokuzuncu surede öne sürdüğü o hurafeler İncil'de nerede bulunur? O sureyi ve bu yerde anılan diğer sureleri okusun; görecekler ki, bunlarda İncil ile uyuşan, hatta ona muhalefet etmeyen neredeyse hiçbir şey yoktur.

Sonra ne herhangi bir onaylanmış tarihte ne de Habeşistan'ın kendine özgü anıtlarında, herhangi bir Habeşistan Kralı'nın Muhammedî batıl inancı benimsediği bildirilmemiştir. Gerçek şu ki, Habeşistan kralları geçmişte de sık sık Katolik imanından ve Roma Kilisesi'nden uzak olmuştur ve bugün de böyledir; ancak her zaman Hristiyan dinini benimsemişlerdir ve bugün de bunu benimsedikleri kesindir. Dahası, o kralın bu kadar hafif delillerle, bilmem hangi Arap peygamberin batıl inancı uğruna atalarının dininden vazgeçtiği hiçbir şekilde inandırılmaz. Habeşistan Kilisesi'nin papaz ve keşişlerinin, Yuhanna incirinin 3. babındaki şu İsa sözleri yoluyla: "Kimi gönderirsem onu kabul eden beni kabul eder; beni kabul eden de beni gönderene kabul eder" (bu sözleri o papaz ve keşişler oldukça farklı şekilde aktarmışlardır) yeni bir peygamberin ve yeni bir dinin önceden haber verildiğini düşünecek kadar cahil ve çılgın olmaları da inanılmazdır. Halbuki bütün Hristiyan yorumcular ve doktorlar, burada sözün yalnızca İsa'nın göğe yükselişinden sonra kiliseyi yönetmekte onun vekili ve bakanı olacak olanlardan, özellikle de Aziz Petrus ve onun haleflerinden bahsettiğini hep inanmış ve öğretmişlerdir. Bu sebeple İsa belirli bir kişiyi tayin etmemiş, genel olarak şöyle söylemiştir: "Kimi gönderirsem." Bu sözler daha önce söylediği şu sözlerle dayanır: "Köle efendisinden büyük değildir; elçi de onu gönderenden büyük değildir." Bu sözlerle İsa'nın göndereceği kimselerin onun köleleri ve elçileri olacağı, kendisinin de tamamen daha küçük ve alt konumda olduğu açıkça gösterilmektedir. Oysa Müslümanlar hiçbir zaman Muhammed'in İsa'nın bir kölesi ve elçisi olduğunu, dolayısıyla ondan daha küçük ve daha alt konumda olduğunu kabul etmezler. Habeşistan Kralı'nın, ileri gelenlerinin, papazlarının ve keşişlerinin yazarın Kur'an'dan ileri sürdüğü o bölümleri veya sureleri iştirken gözyaşlarına ve ağlamaya boğulmaları da gülünçtür; çünkü bunlarda gözyaşı uyandıracak hiçbir şey yoktur: Her şey, gözyaşı değil ancak gülünçlük uyandırabilecek saf saçmalıklar ve döküntülerdir.

On Beşinci. Thalebienfis, Âl-i İmrân suresinin tefsirinde şöyle der:

قدم الحبران من شام الى احمار الشام على النبي ص فلما أبدوا المدينة قال لحدما لصاحبه ما اشبه هذه بصفة مدينة النبي ص الذي يخرج في آخر الزمان ؛ فلما دخلا على النبي ص عرفاه بالصفة والنعته فقالا له أنت محمد قال نعم قالوا وأنت أحمد قال لبا أحمد وأنا محمد : قالوا أنسالك عن شيء أن أخبرتنا به أما بك وصدقناك فقال سيلا فقالا أجمرنا من اعظم شهادة في كتاب الله تعالى : قال : أعهد الله انه لا اله الا هو. الآية. فأسلم الرجلان

Sam'dan gelen iki haham Şam eşşegiyle Hz. Nebi'ye (s.a.v.) geldiler. Medine'ye göründüklerinde biri diğerine dedi ki: "Burası ahir zamanda çıkacak olan Hz. Nebi'nin (s.a.v.) beldesinin vafına ne kadar da benziyor!" Hz. Nebi'nin (s.a.v.) yanına girdiklerinde onu sıfatı ve vasfıyla tanıdılar ve dediler ki: "Sen Muhammed misin?" Dedi ki: "Evet." Dediler ki: "Sen Ahmed misin?" Dedi ki: "Ben Ahmed'im ve ben Muhammed'im." Dediler ki: "Sana bir şey soruyoruz, bize haber verirsen sana iman eder ve seni tasdik ederiz." Dedi ki: "Sorun." Dediler ki: "Allah'ın kitabındaki en büyük şahadet hakkında bizi bilgilendir." Dedi ki: "Allah'tan başka ilah olmadığına dair Allah'a ahdedirim. Ayet." Bunun üzerine iki adam müslüman oldu.

Burada da açık bir uydurma söz konusudur. Çünkü bu Yahudiler ne Medine hakkında ne de Muhammed hakkında Kutsal Yazılardan hiçbir şey bilemezlerdi, zira bunlarda ne Medine'nin ne de Muhammed'in en ufak bir izi bile bulunmaktadır. Dahası, kendileri Yahudi oldukları ve henüz Kur'an hakkında hiçbir şey önemsemedikleri veya bilmedikleri halde, Allah'ın Yüce Kitabı'na Kur'an adını veremezlerdi.

On Altıncı. Albacarius, "Splendorum" adlı eserin 5. bölümünde, Muhammed'in Allah'ın gerçek Peygamberi olduğunu kanıtlamak için şu mucizeyi aktarır:

وكان بعد تزوج آمنة وان الذي جرى من جربة بعبي بن زكريا عم فلما تحققوا وعلموا انه قد قرب خروج الصبي بالسلو واطهروا انولي تعاروا فيما بينهم وعقدوا لن يصيروا الى حمرلهم فى قرية من قريه الاردين

Hız. Amine ile evlenildikten sonra, Yahya b. Zekeriyya'nın (a.s.) belâsından/durumundan ne meydana geldiği; çocukluğun/oğlanın çıkışının yaklaştığını doğruladıklarında ve bildiklerinde... ve aralarında konuştular, Ürdün köylerinden birindeki eşeklerine/merkezlerine dönmeyeceklerine karar verdiler.

Abdullah (Muhammed'in babası) Amine'yi eş olarak aldığı anda; Yahudi rahipler Suriye'de toplandılar ve Muhammed'in doğumu ile mutlu hatıratlı Yahya bin Zekeriyya'nın tunikinden akan kan hakkında konuştular. Onun kesin olarak doğduğunu, kınından çıkmış kılıcın çıkışının yakın olduğunu ve onun parlıtlarının göründüğünü kesin olarak öğrendiklerinde; bir meclis kurup, kitaplarında niteliklerini okudukları, şüphesiz kan dökücü ve fırıncı/katil (الشقاق الفهاك) olacak olan o yeni peygamberden korktukları kötülükten nasıl kurtulabileceklerinin çaresini aramak için Ürdün yakınındaki bir şehirde oturan rahiplerinden birine gitmeye karar verdiler. Bunun üzerine ona gittiler, fakat o, Allah'ın bu insan hakkında takdir ettiği şeyin hiçbir insanî tedbirle engellenemeyeceğini bildirdi. Bunun üzerine üzgün ve korkak bir halde ayrıldılar.

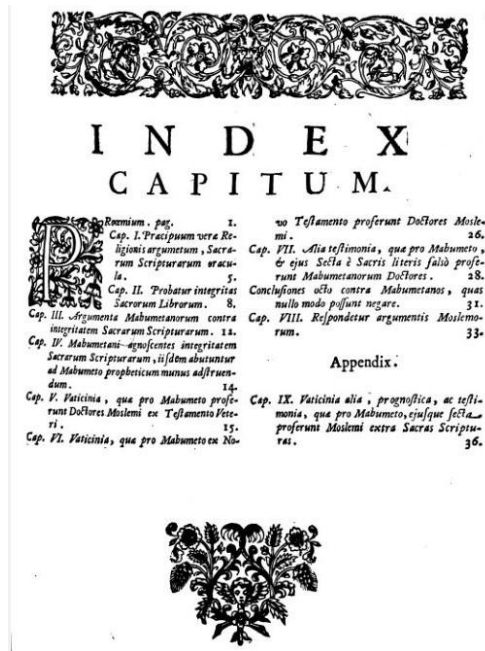
Yahudilerin eşeklerine/nakillerine gelince; yanlarında beyaz bir cübbe vardı ve bu cübbe Zekeriyya oğlu Yahya'nın (a.s.) cübbesiydi. Öldürüldüğü gün onun kanıyla lekelenildiği için üzerinde kuru kan vardı. Ve onların gizli bilgisi şuydu ki, bu cübbe içerisindeki bu kandan eğer tek bir damla damlarsa, o zaman çözülmüş/bağlı olan çocuğun çıkışı yaklaşmış demektir.

وأما احمار اليهود كانت معهم جبة بيضاء وكانت جبة يحيى ابن زكريا عم وكان عليها الدم يابسة لانها قد فمست فى دمه يوم قتل وكان فى كتمهم ان هذا الدم الذى فى الجبة اذا قطر منها قطرة واحدة فيكون قد قرب خروج الصبي المحلول. فنظروا ذلك الدم فوجدوه قد صار رطبا يقطر منه فعلموا ان قد دنا خروجه فاعتنموا لذلك غما شديداو بعثوا الى مكة رجالاً منهم يكشفون لهم الخبر فاتوهم بخبر مولده

O kanı incelediler ve onu damlayan taze bir hâle gelmiş buldular; böylece çıkışının yaklaştığını bildiler ve bundan ötürü şiddetli bir kederle kederlendiler. Mekke'ye içlerinden haber araştırarak adamlar gönderdiler ve onlar da kendilerine onun doğum haberini getirdiler.

Bu saçmalıkları aktarmayı değerli buldum ki bütün ölümlüler Müslümanlık Mezhebi'nin ne kadar zayıf ve çürük temeller üzerine oturduğunu anlasınlar. Eğer o tarikat bu kadar büyümüş, yayılmış, bu kadar uzun süre dayanmış ve hâlâ da dayanmaktaysa, bu Allah'ın en adil, her ne kadar gizli olsa da, hükümlerine bağlanmalıdır. Yine de, O'nun yeryüzünde bu kadar büyük bir kötülüğe haklı olarak neden izin verdiğine inandırmamızı sağlayacak sebepler eksik değildir; bunların arasında en başlıcası olarak şunu düşünüyorum: Hristiyanlar kendi dinlerinin ibadetinde o kadar tembelleşmişlerdir ki, inançlarını yalnızca sözde tutarak ve ikrar ederek, çoğunlukla hayır işlerinde ve sevgide **soğumuşlardır**.

SON.

EK

Bu eserimde, Kutsal Kitapların metinleri hem Müslümanlar tarafından Hristiyan dinine karşı batıl inançlarını güçlendirmek için hem de benim tarafımdan aynı dinin Agranik mezhebine karşı savunulması için sıkça kullanıldığından, Ortodoks Hristiyanların ilahi otoritede olduğunu kabul ettiği Kutsal Kitapların listesini, Kutsal ve Evrensel Trent Konseyi'nin Dördüncü Oturumu'nda yer aldığı şekliyle eklemek yersiz olmayacaktır.

Eski Ahit'in Kutsal Kitapları.

Musa'nın Beş Kitabı: yani Yaratılış, Çıkış, Levililer, Sayılar, Yasanın Tekrarı: bizde Pentateuch, İbranilerde תּוֹרָה (Tevrat), Araplarda التَّوْرَة (Tevrat) ve Martinus Mundi adıyla anılanlar; Yeşu; Hakimler; Rut; Dört Krallar; İki Tarihler; Birinci Ezra ve Nehemya denilen ikinci; Tobit; Judith; Ester; Eyüp; Elli Mezmurdan oluşan Davud Mezmurları; Meseller; Vaiz; Ezgiler Ezgisi; Bilgelik; Ecclesiasticus; İşaya; Baruh ile Yeremya; Hezekiel; Daniel; On İki Küçük Peygamber, yani: Hoşea, Yoel, Amos,

Ovadya, Yunus, Mika, Nahum, Habakkuk, Sefanya, Hagay, Zekeriya, Malaki; İki Makabi, birinci ve ikinci.

Yeni Ahit'in Kutsal Kitapları.

Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'ya göre Dört İncil; İncil Yazarı Luka tarafından kaleme alınan Elçilerin İşleri; Havari Pavlus'un On Dört Mektubu; Romalılara; Korintoslulara iki; Galatyalılara; Efeslilere; Filipililere; Kolosselilere; Selaniklilere iki; Timoteos'a iki; Titus'a; Filimon'a; İbranilere; Havari Petrus'un ikisi; Havari Yuhanna'nın üçü; Havari Yakup'un biri; Havari Yahuda'nın biri; ve Havari Yuhanna'nın Vahiy Kitabı.

Böylece Eski Ahit kırk beş kitaptır. Yeni Ahit ise yirmi yedi: hepsi birlikte, yetmiş iki.

Bununla birlikte, İbraniler Kutsal Kitaplar Kanununa; Tobit, Judith, Bilgelik, Ecclesiasticus, Baruch, Makabi Kitapları ve Daniel ile Ester'in bazı bölümlerini kabul etmeseler de; ve bunlardan bazıları zaman zaman kendi Ortodokslarımız arasında bile şüphe konusu olmuş olsa da: yine de şimdi, tüm Kilisenin ortak rızasıyla bunların da ilahi otoriteye sahip olduğu ilan edildiğinden, artık bunlar hakkında bizim tarafımızdan şüphe duyulmasına izin verilmemektedir. Bilge İbraniler bile bunları aynı şekilde, ἁγία γραφή, yani kutsal ve dindar olarak tanır ve kabul ederler, hatta נִקְחָה נָא (sesin kızı / ilahi ses), yani ilahi ilhamla hemen hepsinin yazıldığını doğrularlar; nitekim bu durum, Vaizler Tarikatı'ndan P. Raimundus Martinus'un Pugio Fidei'sinin Önsözü üzerine yapılan incelemelerde, bilgin kişi Jofeph de Voiffin'in İbrani Doktorların tanıklığından gösterdiği üzere 102. sayfada yer almaktadır. Bu nedenle, heterodoks olanlarımızın, bu kitapları hor görürken ve reddederken, kendilerini İbranilerden daha aşağı göstermekten utanç duymamaları şaşırtıcı olmalıdır.

Müslümanlar, hem Eski hem de Yeni Ahit'in neredeyse tüm kitaplarını kutsal ve ilahî olarak verilmişler gibi tanımaya ve kabul etmeye eğilimlidirler. Çünkü onların tanıklıkları sadece bize ve İbranilere karşı değil; aynı zamanda kendi mezheplerini güçlendirmek ve Muhammed'in peygamberlik görevini öne sürmek için de her yerde kullanılmaktadır: ve onların herhangi bir görüşünü alıntılادıklarında şu formülü öne sürerler:

قَوْلُهُ تَعَالَى (Yüce Allah'ın sözü) Alkuran'ın ayetlerini alıntılarken alışlageldiği üzere; eserimizin tamamında tartışılardan açıkça anlaşılacağı üzere. Bu nedenle, Zürihli Hottingerus'un, Müslümanların Kutsal Yazıları bize karşı ciddi bir şekilde değil, ya da onları Tanrı'nın sözü olarak kabul ettikleri için değil, sadece insana karşı (denildiği gibi) kullandıklarını söylemesi yanlıştır ve saçmadır. Ve

التَّوْرَةُ وَالْإِنْجِيلُ (Tevrat ve İncil) Alkuran bazılarını öne sürse de; Attaurat u Alaazil, yani Tevrat ve İncil'i, onlara Kutsal Kitaplar ve Tanrı tarafından verilmiş olarak sunsa da; yine de Tevrat adı altında Eski Ahit Kitaplarını, İncil adı

altında ise bütün Yeni Ahit'i genel olarak kabul ederler; nitekim başka yerlerde onların tanıklığıyla bunu kanıtladık.

Birinci Bölümün Sonu

Bu kitabın Orijinalinden Kontrol Edilerek Dikkate alınması GerekmeKtedir.

Bu Kitabı Türkçeye Çeviren İbrahim Şimşek Tarafından Hiçbir Garanti Verilmez.

"Ne mutlu Türk'üm diyene"